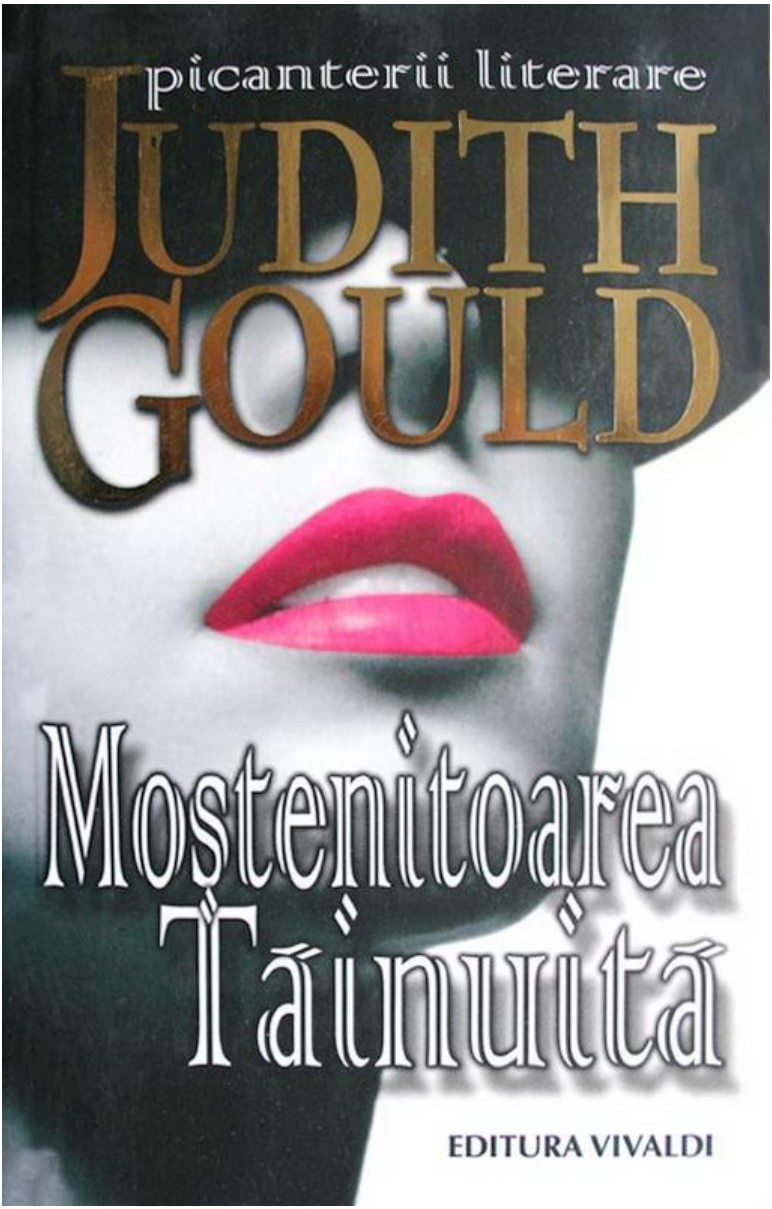

EDITURA VIVALDI
JUDITH GOULD
MOŞTENITOAREA

TĂINUITĂ
În româneşte de
AMALIA NICOLAU
Editura VIVALDI
Bucureşti, 2008
Coperta: DUMITRU POPESCU
THE SECRET HEIRESS by JUDITH GOULD
Copyright © 2006, JUDITH GOULD, Inc.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GOULD, JUDITH
Moştenitoarea tăinuită / Judith Gould; trad.: Amalia Nicolau.
— Bucureşti: Vivaldi, 2008 ISBN 978 – 973 – 150 – 015 – 7
I. Nicolau, Amalia (trad.)
821.111 – 31 = 135.1

Celui pe care îl iubesc

La urma-urmelor, ce este o minciună? Adevărul răstălmăcit.

Don Juan, canta XI
George Noel Gordon
(Lord Byron), 1788 – 1824

Prolog

Ianuarie, 1994
Insula Hydra, Grecia

Când a fost trezită brusc de către mama ei s-a ridicat în şezut şi a început să-şi frece ochii cu mânuţele strânse pumn.

— Ce se întâmplă?

Avea glasul adormit.

— Nu pune întrebări acum, Ariadne. Trebuie să ne grăbim.

— Dar ce…

— Fără dar, Ariadne.

Spunând acestea, Maria a tras păturile ce o acopereau pe fiica sa şi a continuat să o îndemne:

— Trebuie să te scoli. Repede!

Mama a aprins veioza aflată la capul patului şi Ariadne i-a zărit ochii înlăcrimaţi. Faţa îi era roşie şi umflată de plâns.

— Mamă, ce se întâmplă? De ce plângi?

De dincolo de pragul uşii rămasă deschisă a auzit glasul tatălui.

— Ariadne, mama e bine. Nu-ţi face griji. Fă ce-ţi spune ea şi grăbeşte-te! Vom pleca într-o călătorie.

Apoi i-a auzit paşii îndepărtându-se.

O călătorie? Ariadne nu înţelegea exact despre ce era vorba. Probabil era un dar pentru ziua ei. Avea să împlinească zece ani chiar în ziua următoare.

— Ia astea. îmbracă-te cu ele!

Mama i-a dat hainele de duminică şi Ariadne, ascultătoare, a început să se îmbrace în timp ce privea cum mama scotea hainele din comoda veche din lemn de pin şi le punea într-o geantă de voiaj. Pulovere, bluze, lenjerie de corp, şosete – tot ceea ce însemna garderoba Ariadnei a ajuns în geantă. Chiar mai înainte ca ea să-şi fi legat şireturile pantofilor, ultimele obiecte de îmbrăcăminte aflate în garderobul vechi fuseseră deja puse deasupra celor aflate în geanta de voiaj. Mama închise geanta, luptându-se cu fermoarul ce părea să-i dea bătaie de cap apoi s-a aşezat pe pat cu faţa către Ariadne. În mână ţinea o eşarfă de culoare neagră. A aşezat-o pe capul Ariadnei, apoi i-a trecut cele două capete după gât şi a înnodat-o. Eşarfa îi acoperea fruntea şi bărbia, gura şi nasul, astfel încât doar ochii se mai vedeau. Mama şi-a aşezat mâinile pe umerii ei şi a privit-o cu îngrijorare, cu spaimă chiar, apoi a strâns-o la piept.

— Ai fost un dar pe care Domnul ni l-a trimis. Ştii

foarte bine asta. Şi la fel de bine ştii că te iubim mai mult decât orice pe lume. Înţelegi, Ariadne?

— Da, mamă, ştiu.

Ariadne ştia de mult timp că mama şi tata nu erau părinţii ei. îi spuseseră de nenumărate ori că le fusese încredinţată pentru a avea grijă de ea şi totdeauna adăugau că o iubeau ca pe propriul copil. Maria îi povestise că ei nu au putut avea copii, dar Domnul le-o dăruise pe Ariadne, însă niciodată nu-i vorbise despre părinţii care-i dăduseră viaţă.

Io

Brusc Maria a intrat în panică. I-a scos eşarfa şi a căutat lanţul de aur pe care Ariadne îl purta la gât. Era la locul lui. A aflat uşurată şi l-a tras de sub pulover odată cu o cruce bizantină din aur încrustată cu mici rubine şi safire. Şi-a privit fiica spunând:

— Să nu pierzi această cruce, Ariadne. Ai grijă de ea. Promite-mi că nu te vei despărţi de ea.

— Promit, mamă.

Maria a strecurat lanţul sub pulover şi i-a aranjat eşarfa pe cap, din nou.

— Îmbracă-te!

Ariadne şi-a pus haina pufoasă pe ea şi i-a tras fermoarul.

— Să mergem.

Maria a luat-o de mână şi a ridicat geanta de voiaj aflată pe podea.

— Unde?

— Papa îţi va spune tot ce trebuie să ştii.

În camera din faţă a căsuţei, Thrassos şedea în faţa mesei din lemn perfect curată, strălucind de cât de bine era frecată. La acea masă mâncau şi tot acolo Ariadne îşi făcea temele, iar mama stătea alături de ea cosând. Lampa aflată deasupra mesei era aprinsă aruncând o oază de lumină pe masa întunecată la culoare. Ariadne a zărit o

sticlă de uzo – cea frumoasă, cu balerina pe ea – şi un păhărel plin. Tata nu pusese gheaţă în băutură aşa că aceasta nu avea o culoare lăptoasă ci era perfect limpede. L-a privit cum a dat paharul peste cap, l-a aşezat pe masă trântindu-l zgomotos şi s-a ridicat în picioare.

— Eşti gata?

Încerca să-şi ferească privirile.

II

— Este gata, a răspuns Maria.

— Atunci, hai, să mergem.

A luat geanta de voiaj din mâna soţiei sale şi a pornit către uşă. A deschis-o şi a aşteptat.

Maria a îmbrăţişat-o din nou pe Ariadne, cu disperare.

— Te iubesc, Ariadne. Nu uita. Te iubesc mai mult decât orice altceva.

Lacrimile îi curgeau şiroaie.

Ariadne era derutată şi lacrimile mamei sale o nelinişteau şi mai mult. Mai înainte de a reuşi să găsească un cuvânt de consolare, Thrassos a intervenit:

— Hai Ariadne, trebuie să ne grăbim. Suntem aşteptaţi.

Mama i-a dat drumul din braţele ei şi a împins-o pe

Ariadne uşor către uşă. Ea a rămas pe loc. Părea incapabilă să o conducă până la uşă.

Thrassos a luat-o de mână şi fără să arunce o privire în urma sa a ieşit împreună cu Ariadne şi a trântit uşa în urma lui.

Curtea micuţă din jurul casei, înconjurată de un zid de piatră, era slab luminată de vechiul felinar ce atârna la uşa de la intrare. Au traversat curtea cu paşi grăbiţi îndreptându-se către spărtura din zid ce dădea către o potecă plină de pietre. Aceasta constituia singura cale de acces către căsuţa lor aflată într-un loc izolat.

— Unde mergem, papa?

Dar mai înainte ca Thrassos să-i poată răspunde, Ariadne a auzit un zgomot ciudat şi înspăimântător în acelaşi timp. Nu mai auzise vreodată aşa ceva. Venea de undeva de pe vârful dealului aflat în apropiere. Tata o trăgea de mână, urcând dealul şi zgomotul devenea tot mai puternic. Ocolind coama dealului, Ariadne a văzut iarba deasă şi tufele de lămâiţă îndoindu-se sub puterea curentului de aer.

— Unde mergem, papa? Ce-i asta?

S-a oprit şi l-a tras de mână.

— Un elicopter, Ariadne. Vom face o plimbare. O să fie frumos. Hai, vino!

Nu avea o idee clară despre ce înseamnă un elicopter, dar avea încredere în tatăl ei. Ariadne se lăsa îndrumată şi urca dealul către uruitul teribil ce venea de pe creastă. În apropierea vârfului a zărit maşinăria înspăimântătoare luminată de farurile puternice montate pe partea exterioară. Semăna cu o insectă uriaşă. Elicele ce se învârteau deasupra ei erau înspăimântătoare şi Ariadne s-a strâns lângă tatăl ei. Nu voia să mai facă niciun pas mai departe. Deşi s-a oprit, tata a tras-o după el.

— N-avem vreme de pierdut, Ariadne.

Vorbea grav, hotărât.

Când s-au apropiat şi mai mult au fost învăluiţi într-un nor de praf stârnit de elicele aparatului. Thrassos s-a aplecat şi a strâns-o la pieptul său.

— Acoperă-ţi faţa cu mânuţele şi stai strâns lipită de mine. Vom urca în elicopter.

— Mi-e frică, papa.

— N-ai de ce să te temi dacă stai lângă mine. Hai, să ne grăbim!

Şi-a pus mâinile pe umerii ei şi a ajutat-o să înainteze, el însuşi ţinându-şi capul plecat. Când au ajuns la scări a ajutat-o să urce şi a urmat-o şi el. Cei doi bărbaţi aflaţi în faţa comenzilor s-au întors să-i privească.

— Aşază geanta în plasă, a strigat căpitanul. Să vă puneţi centurile de siguranţă!

Copilotul s-a ridicat şi a apăsat un buton aflat chiar lângă uşa cabinei. Scările s-au retras în interior şi uşa cabinei s-a închis

— Şezi! a îndemnat-o Thrassos.

5

Ariadne i-a dat ascultare aşezându-se pe scaunul capitonat. Bărbatul a asigurat geanta de voiaj în plasa special amenajată ataşată de fuselajul cabinei, apoi s-a aşezat şi el alături de Ariadne.

— Iată, aşa se face, a spus el fixându-i centura de siguranţă.

— Sunteţi gata? a strigat pilotul.

Thrassos a confirmat dând din cap.

Pilotul a ridicat degetul mare, în semn că totul era bine şi a pornit comenzile.

— Decolăm.

Thrassos a luat mâna Ariadnei într-a sa şi a strâns-o cu putere.

— Va fi distractiv, o să vezi, a încercat el să o liniştească.

— Unde mergem, papa?

— Vei vedea. Este o surpriză, i-a zâmbit el.

Elicopterul s-a desprins uşurel de la pământ şi în momentul în care s-a avântat înainte, Ariadne a tresărit. Tatăl ei i-a pus o mână pe umeri şi a tras-o către el, ocrotitor.

Când au început zborul propriu-zis, Ariadne a îndrăznit să arunce o privire prin hublou. La început nu a văzut decât o mare de întuneric, apoi uitându-se mai atent, în depărtare a zărit luminiţe licărind asemenea stelelor pe insulele peste care zburau. De câteva ori zonele luminate erau de dimensiuni mai mari ceea ce indica oraşe sau sate cu o populaţie mai mare.

Zburau de mai puţin de jumătate de oră când Ariadne a simţit cum pleoapele deveneau tot mai grele. Emoţia provocată de faptul că fusese trezită în miez de noapte, drumul până la elicopter şi zborul se dovediseră mult prea obositoare pentru ea şi Ariadne a căzut într-un somn adânc, punându-şi capul pe pieptul tatălui ei.

Când a luat sfârşit călătoria, tata a scuturat-o uşor şi a trezit-o. Elicopterul cobora pe o pistă din beton. Ariadne nu văzuse bogăţia de lumină ce scălda Atena cu cele patru milioane de locuitori ai săi. O cisternă pentru combustibil era parcată în apropiere şi în depărtare se zăreau o seamă de clădiri cu structură metalică.

După ce pilotul a oprit motorul elicopterului s-a întors către ei, adresându-se lui Thrassos.

— Poţi să desfaci centurile.

Thrassos a desfăcut centura sa şi a Ariadnei şi copilotul a deschis uşa. Apoi Thrassos a luat geanta de voiaj în vreme ce pilotul îl urmărea din priviri.

— Te aşteptăm aici, l-a anunţat copilotul.

Thrassos şi Ariadne au coborât şi au pornit către micul avion aflat la ceva depărtare de locul de aterizare al elicopterului. Ariadne privea temătoare. Se trezise brusc şi nu înţelegea ce se întâmpla:

— Şi-acum? Ce facem acum, papa?

— Încă o scurtă călătorie. Una cu adevărat plăcută.

Au ajuns la avionul Gulfstream V şi Thrassos a ajutat-o să urce scările. Când au ajuns în uşa avionului, Thrassos a pus geanta de voiaj înăuntru.

Ariadne privea interiorul şi era surprinsă de luxul ce o înconjura faţă de interiorul elicopterului. Un covor gros acoperea podeaua şi scaunele erau capitonate cu piele. Un bărbat s-a ridicat în picioare când a văzut-o şi a strâns mâna tatălui său. Străinul era îmbrăcat într-un costum elegant, scump şi purta o cravată de mătase. Pantofii erau perfect lustruiţi şi părul era tuns cu grijă. I-a zâmbit

Ariadnei, dezvelindu-şi dinţii perfect albi.

— Tu trebuie să fii Ariadne? i-a vorbit el cu glas mieros.

Ariadne şi-a ridicat privirile către el dar a rămas tăcută. Ochii întunecaţi la culoare o înspăimântau.

— Eu sunt Nikos.

Bărbatul a întins mâna către ea, dar copilul speriat, s-a retras şi s-a strâns lângă tatăl său cuprinzându-i braţul cu ambele mâini.

— Ea este Ariadne, a făcut tatăl prezentările.

S-a aplecat apoi şi a sărutat-o.

— Acum vei pleca, dar tu te vei distra de minune în această călătorie.

— Unde pleci, papa?

— Mă întorc la mama, dar tu vei pleca într-o călătorie extraordinară. Trebuie să te porţi ca un copil cuminte.

— Dar, de ce? De ce nu vii cu mine, papa?

— Nu şi de data asta. Dar va fi minunat.

Tata a îmbrăţişat-o din nou şi a sărutat-o.

— Acum, eu… eu trebuie să… să fi… plec.

S-a eliberat din mâinile copilului ce se agăţau de el şi i-a aruncat priviri rugătoare bărbatului, priviri pe care Ariadne nu le mai văzuse vreodată:

— Te rog să ai grijă de ea.

— Nu ai de ce să-şi faci griji în această privinţă.

Ariadne a încercat să se arunce în braţele lui din nou, dar tatăl s-a întors şi a plecat, iar mâna străinului s-a aşezat pe umărul ei oprind-o.

— Papa? Nu, nu! Papa!

Tatăl a ieşit din cabină şi s-a grăbit să coboare din avion.

— Papa! Papa!

Dar el nu s-a întors nici măcar pentru o clipă. În câteva momente deja ajunsese la elicopterul ce-i adusese până acolo.

— Hai, Ariadne, hai, vino aici şi ia loc.

Ariadne nu se mişca din locul în care o lăsase tatăl său, dar îi arunca priviri bănuitoare străinului.

— Nu, nu! repeta ea cu voce tremurătoare, înspăimântată.

Bărbatul i-a aruncat o privire furioasă, i-a prins braţul într-o strângere de menghină şi a împins-o pe scaun.

— Papa! Papa! ţipa din răsputeri şi lacrimile îi şiroiau pe obraji.

Ianuarie 2005

În acea zonă din Belarus, peisajul era dantesc. Zi şi noapte, valuri de fum se răsuceau în aer împrăştiind o negură otrăvitoare, acoperind totul cu reziduuri. Animalele dispăruseră de mult din acele locuri chiar şi ele înţelegând că nu era bine să se aventureze în apropierea oţelăriei. Vegetaţia care mai supravieţuise era înnegrită sau moartă amintind de scenele tipice de iarnă ale lui Gorey. Peste douăzeci de mii de angajaţi făceau ca vechea oţelărie cu furnalele ei la fel de învechite să funcţioneze din plin. Deşi în suflet purtau o ură cumplită faţă de acel loc, nevoia de a pune hrană pe masa familiilor lor îi aducea zilnic acolo. Oamenii făceau coadă pentru a primi o slujbă la sucursala din Belarus a companiei PPHL, Papadaki Private Holdings Limited.

Conducerea oţelăriei făcuse numeroase plângeri la sediul companiei din Londra, dar nimeni nu le dăduse ascultare. Tocmai de aceea explozia care avusese loc nu constituia nicio surpriză la fel ca şi numărul de victime – şaizeci şi două. Echipajele de urgenţă se luptau să stingă focul izbucnit în urma exploziei şi să acorde ajutor celor răniţi.

— Daţi-ne voie să intrăm! striga mulţimea adunată în faţa porţilor.

Vestea despre explozie ajunsese neîntârziat în orăşelul din apropiere şi familiile înspăimântate

începuseră deja să se adune în faţa porţilor înalte, metalice, ferecate cu lacăte grele. Strigau şi implorau paznicii să-i lase să intre. Doreau să ştie dacă soţii, taţii, fraţii sau fiii lor erau răniţi, dar nu le era permis accesul în curtea oţelăriei şi nici nu li se ofereau informaţii referitoare la dimensiunile exploziei, la numărul de morţi şi de răniţi.

Conduşi de Ana Portnova, oamenii protestau. Soţul şi fiul Anei munceau în oţelărie şi cuprinsă de disperare aceasta a atacat un paznic, lovindu-l cu pumnii. În momentul următor patul armei acestuia s-a abătut asupra capului femeii. Aceasta a căzut la pământ şi un şuvoi de sânge se prelingea din tâmpla lovită.

Mulţimea furioasă a fost împinsă cu brutalitate, dar oamenii refuzau să plece. Câţiva dintre ei au cărat-o pe Ana Portnova pe braţe, căutând ajutor medical în vreme ce restul mulţimii, hotărâtă să-şi facă dreptate într-un fel sau altul, striga din răsputeri. Când porţile s-au deschis lăsând ambulanţele să intre, mulţi dintre cei aflaţi în apropiere au fost prinşi şi încătuşaţi ca hoţii de rând deşi de fapt erau doar rude şi membri ai familiilor celor năpăstuiţi, aflaţi în oţelărie.

Rugăminţile lor s-au transformat în urlete de furie când au aflat că celelalte furnale ale oţelăriei continuau să funcţioneze în regim normal. După cum cei de afară nu erau lăsaţi să intre, nici cei din oţelărie nu aveau permisiunea să iasă.

În birourile conducerii, Alexandr Sokolov, directorul oţelăriei nu-şi găsea locul străbătând cu paşi nervoşi biroul, aşteptând ca cineva de la sediul din Londra să ridice receptorul telefonului. Când, în sfârşit, o secretară a răspuns.

Sokolov a început să-i povestească ce se întâmplase. Vorbea limba engleză cu accent puternic şi tensiunea în care se afla făcea ca mesajul său să fie practic de

neînţeles.

— Domnule, vă rog să repetaţi. Nu am înţeles bine ce doriţi.

— Sunt Alexandr Sokolov, directorul oţelăriei PPHL din Belarus.

De data aceasta vorbea mai rar şi mai calm.

— S-a produs o explozie la oţelărie şi trebuie să iau legătura cu Oliver Burdett cât se poate de repede.

— Regret, domnule, dar domnul Burdett nu mai este cu noi.

Cine este cretina? se întreba Sokolov. *Şi ce vrea să spună*? *A murit Burdett*? *A fost concediat*? Sokolov cunoştea suficient de bine limba engleză pentru a înţelege că expresia folosită de secretară era ambiguă.

— Ce vreţi să spuneţi? Cum nu mai este cu noi? Ieri am vorbit cu el. Sau poate alaltăieri.

Începea să-şi piardă răbdarea.

Est-europenii aceştia! *Animale*! gândea Violet Byatt strângând buzele. Probabil tipul era îndopat cu votcă.

— Domnule, vreau să spun că domnul Burdett nu mai lucrează în această companie. A fost înlocuit.

— Înlocuit? Vrei să spui că nu mai este director?

— Exact acesta este mesajul pe care am vrut să vi-l transmit.

— Dar… bine… dar… cine este înlocuitorul său? Ne confruntăm cu o situaţie extremă aici – tragică – şi cred că suntem la un pas de a avea şi o revoltă. Trebuie să vorbesc imediat cu noul director.

— Vă voi face ilegitima. Aşteptaţi vă rog!

Lasă-l pe beţivan să vorbească altcuiva.

— Cu cine?

Dar Violet Byatt transferase deja legătura.

Alexandr Sokolov aştepta nerăbdător ascultând telefonul sunând. îşi ştergea transpiraţia ce-i ajungea până la sprâncene, întrebându-se cât avea să mai reziste, în

această slujbă din pricina stresului în care trăia. îl avertizase pe Burdett în repetate rânduri că un eveniment ca cel petrecut cu puţin timp în urmă era iminent, dar corporaţia nu dădea atenţie problemelor sale. În fond era vorba de o uzină aflată departe, în Belarus. Mulgeau fiecare bănuţ până când nu mai era nimic de luat şi apoi plecau, iar muncitorii rămâneau în urmă fără să-i pese cuiva de ei.

Impecabilul yacht, de dimensiuni uriaşe – peste şaptezeci de metri lungime – *Nikoletta* aruncase ancora în largul celei mai frumoase insule din Barbados. Deşi iahtul ar fi putut fi ancorat în port, proprietara sa, Nikoletta Papadaki, se lăsase convinsă, ca din motive de securitate transportul oaspeţilor să fie asigurat de elicoptere, de bărci sau şalupe. În felul acesta se evita riscul apariţiei unor indivizi care ar fi putut să-i strice petrecerea sau să provoace incidente. Din pricina oaspeţilor foarte importanţi măsurile de securitate erau extreme. Printre cei invitaţi se aflau celebrităţi, câţiva europeni cu blazon, persoane foarte bogate ca şi altele, doar, bogate. Bijuteriile purtate de doamne valorau milioane de dolari şi la încheietura mâinii, mulţi dintre bărbaţi purtau ceasuri care valorau sume exorbitante „mărci precum Patek Philippe, Breguet şi altele.

Nikoletta Papadaki luase hotărârea să organizeze o petrecere ce o preceda pe cea pentru ziua ei de naştere. Într-o săptămână urma să împlinească douăzeci şi unu de ani şi să ajungă astfel în vârful companiei PPHL aşa cum se menţiona în testamentul tatălui său. Avea să fie unicul proprietar al uneia dintre cele mai mari corporaţii din lume. Corporaţia făcea afaceri în transporturi navale, construcţii navale, deţinea companii petroliere, rafinării, mine de toate tipurile, companii chimice, se ocupa de afaceri imobiliare, agricultură, creşterea animalelor, hoteluri, staţiuni de vacanţă şi chiar deţinea fabrici de

îmbrăcăminte şi firme de design. Pe scurt, nu exista un continent pe care PPHL să nu aibă afaceri.

Niki luase hotărârea ca insulele Caraibe să fie locul în care să-şi petreacă aniversarea care urma să o ducă în vârful corporaţiei. Era ianuarie şi prietenii europeni ca şi cei din State erau dornici de soare. Sud-americanii nu ar fi avut nimic de obiectat dacă-şi părăseau enclavele din Brazilia sau Argentina sau plajele de acasă pentru a merge în Barbados la o petrecere.

O sută cincizeci de oaspeţi se adunaseră şi fuseseră aduşi pe iahtul elegant, luxos, unde au luat cina apetisantă, fiind serviţi cu icre negre, homar, paté de gâscă şi bibilici. În acel moment dansau sau se retrăseseră în cabinele lor sau în locuri cât mai ascunse privirilor pentru momente de intimitate, cu simţurile stârnite de şampania Louis Roederer Cristal ce curgea în valuri sau de substanţele pe care ei înşişi le aduseseră.

Formaţia adusă din Rio de Janeiro cânta şi Niki dansa, aparent absorbită de prezenţa partenerului său, dar în realitate cu toate simţurile treze pentru a descoperi cel mai sexi bărbat aflat între oaspeţi. Bineînţeles că de el avea nevoie mai târziu. îi cunoştea pe cei mai mulţi dintre ei şi se bucurase de atenţia unui număr mare, dar fiind o adevărată cunoscătoare, Niki dorea să se asigure că în acea noapte în patul ei unna să se afle cel mai atrăgător bărbat pe care-l putea găsi pe vas.

— Nu sunt adorabili? a întrebat Giovanni, chipeşul şi bronzatul prinţ italian venit de la Milano special pentru petrecerea ei.

— Cine?

Îl privea cu ochii ei mai întunecaţi.

— Orchestra, Niki. Chiar ai băut atât de mult încât nu ştii ce vreau să spun?

— Nu. De fapt, abia acum începe petrecerea pentru mine. Oricum, cui îi pasă? Este cea mai bună formaţie,

Giovanni, l-a asigurat Niki lipindu-şi sânii ampli de trupul bărbatului.

— Tot ceea ce faci tu este perfect, şi rostind aceste cuvinte i-a cuprins fesele tari.

Niki a izbucnit în râs.

— Te-ai înfierbântat, Gianni. De fapt tu eşti totdeauna fierbinte.

— Cine n-ar fi avându-te pe tine în preajmă.

— Ha!

Gianni ar fi putut fi un iubit adevărat, unul care n-ar fi dezamăgit-o. Totuşi dorea ceva mai mult în acea seară, voia să trăiască noi experienţe.

A simţit o bătaie uşoară pe umăr. S-a întors şi brusc s-a încruntat. Era unul dintre stewarzi, un tip blond, tânăr, arătos al cărui nume Niki nu şi-l mai amintea.

— Ce doreşti? Nu vezi că sunt ocupată?

— Îmi pare rău, doamnă, dar aţi primit un telefon important de la Londra.

— Spune-le să sune mâine.

— Îmi pare rău doamnă, dar se pare că este urgent.

Niki a oftat exasperată şi a întins mâna către telefonul pe care-l adusese tânărul steward.

— Da? a întrebat ea, alungând cu vârful unghiilor şuviţa de păr blond ce-i alunecase pe ochi.

Unghiile sale perfect manichiurate erau acoperite cu lac auriu şi se potriveau perfect cu rochia John Galliano, special creată pentru ea.

La celălalt capăt al firului, uimirea lui Alexandr Sokolov era evidentă:

— Cu cine vorbesc?

— Cu cine vorbesc *eu*? Mi s-a spus că este vorba de o problemă urgentă aşa că indiferent cine dracu' eşti spune mai repede. Mi-ai întrerupt petrecerea.

— Sunt Alexandr Sokolov, director general la uzina PPHL din Belarus. Am încercat să vorbesc cu domnul

Oliver Burdett directorul din Londra, dar mi s-a făcut legătura la acest număr. Domnul Burdett a fost schimbat din funcţie. Aşa mi s-a spus. Acum văd că mi s-a făcut legătura greşit.

— *Niet*, domnule Sokolov.

Niki imita accentul puternic pe care îl avea Sokolov.

— Legătura a fost perfect făcută. Eu sunt Nikoletta Papadaki şi sunt noul preşedinte al corporaţiei PPHL. Şi-acum ce dracu' vrei? Eu vreau să mă întorc la petrecerea mea.

Pentru câteva momente Alexandr Sokolov a rămas mut, apoi a întrebat precaut:

— L-aţi înlocuit pe domnul Oliver Burdett?

— Exact, Alek. Până găsesc pe cineva potrivit, răspunzi în faţa mea. Şi-acum hai spune despre ce este vorba. Pierzi timp.

— Avem o situaţie critică la oţelăria din Belarus. A avut loc o explozie şi au fost ucişi şaizeci şi doi de oameni şi mulţi alţii sunt răniţi. La poartă s-a adunat o mulţime…

— Ascultă Alek! Tu eşti directorul uzinei, nu-i aşa?

— Da, desigur. Doar v-am spus.

— Atunci organizează lucrurile. Mi-ai distrus petrecerea.

— Dar…

— Niciun dar. Să nu mă mai deranjezi vreodată cu astfel de fleacuri.

A închis telefonul şi a rostit apăsat:

— Idiotule!

Brusc stewardul a apărut alături de ea pentru a lua telefonul.

— Cum te cheamă? l-a întrebat în ciuda faptului că putea citi numele pe ecusonul purtat de acesta.

— Helmut, doamnă. Helmut Schneider.

I-a ciufulit părul blond, apoi l-a bătut uşor pe obraz.

— Ei bine, Helmut, niciodată să nu mă mai deranjezi

în timpul unei petreceri sau vei fi trimis la plimbare.

— Da, doamnă. Mi s-a spus că este o un…

— Niciodată!

— Da, doamnă. Am înţeles.

Tânărul a început să se retragă mergând cu spatele, iar Niki s-a întors către Gianni.

— Ce s-a întâmplat? a dorit el să ştie.

— Afaceri. O nenorocită de oţelărie din Belarus.

— Belarus!?

Gianni a izbucnit în râs şi a îmbrăţişat-o.

— Ce mitocani! Cretinii nu au maniere. Să te deranjeze cu probleme legate de afaceri într-un moment ca acesta.

A sărutat-o pe gât, plimbându-şi buzele pe pielea catifelată apoi i-a cuprins, din nou, fesele şi au început să danseze.

Niki încerca să se concentreze dar era mult prea agitată din pricina celor întâmplate. Trebuia să facă ceva, să acţioneze neîntârziat.

— L-ai văzut pe Adrian?

— Dansează cu sora lui. Acolo!

Niki a privit în direcţia indicată şi l-a zărit pe Adrian dansând cu Honor ceva mai departe de restul invitaţilor. Cei doi râdeau.

— Trebuie să vorbesc acum cu el. Pe curând, Gianni.

— Hai, Niki, nu se poate!

— Pe curând! a repetat ea şi s-a îndepărtat croindu-şi drum prin mulţimea de dansatori către Adrian Single şi sora acestuia, ignorând urările pe care i le făceau cei pe lângă care trecea.

Pe măsură ce se apropia de ei, Niki remarca, aşa cum o mai făcuse şi altă dată, ţinuta superbă a naşului său în vârstă de patruzeci şi şase de ani. Era un bărbat superb, înalt, brunet, sofisticat şi delicat, cu un simţ formidabil al afacerilor. Deşi era mult mai tânăr decât tatăl ei, fusese cel

de-al doilea om în companie şi cea mai de încredere persoană din anturajul tatălui ei. Ştia mai mult ca oricine despre corporaţia PPHL. Sora lui, Honor Huristone, era văduvă şi mai vârstnică decât el, dar era încă frumoasă. Când a zărit-o pe Niki apropiindu-se au încetat să danseze şi i-au zâmbit.

— Te distrezi? a întrebat Adrian.

— Trebuie să stăm de vorbă.

Îl privea cu ochi aprigi.

— Ce s-a întâmplat?

— Vreau să-l concediezi pe directorul oţelăriei din Belarus.

— Să-l concediez? De ce?

— Tocmai am primit un telefon de la idiot.

— Ce dorea?

Adrian o privea plin de curiozitate. Comportamentul finei sale, mult prea răsfăţate, îi stârnea îngrijorarea. Avea sentimentul că băuse deja mult. Semn nu prea bun.

— Cui îi pasă de asta? A dat dovadă de o nemărginită îndrăzneală ca să mă deranjeze în timpul petrecerii.

— Dar Niki, el nu avea de unde să ştie, a încercat Honor să o liniştească, mângâindu-i braţul.

Niki a tresărit şi s-a retras, aruncându-i priviri furioase.

— Honor, nu încerca să fii mămoasă cu mine!

Honor Huristone şi-a încrucişat mâinile şi chipul ei a rămas neclintit, fără a trăda tumultul de sentimente. Niki reprezenta un mister pentru ea. Fusese încă de la naştere, agresivă şi Honor începea să se teamă de ceea ce avea să urmeze după ce luase frâiele imperiului moştenit de la tatăl său.

— Niki, ştii la fel de bine ca şi mine că omul acesta nu avea cum să ştie că te afli la o petrecere şi cred că nu ar fi sunat dacă nu era vorba de ceva extrem de urgent. Hai, spune-mi despre ce era vorba?

— Ceva legat de o explozie. Nu-mi amintesc exact.

— Nu, nu se poate! a rostit Honor.

— Iisuse! a exclamat şi Adrian. Eşti sigură?

Niki a ridicat din umeri şi a luat un pahar cu şampanie de pe tava purtată de un chelner.

— Cred. Nu sunt chiar sigură.

A luat o gură de şampanie şi l-a privit provocator.

— De un singur lucru sunt sigură. Vreau să îl trimiţi la plimbare.

I-a întors spatele pornind către locul în care îl lăsase pe Gianni, apoi de parcă şi-ar fi reamintit ceva s-a întors, l-a privit pătrunzător pe Adrian şi a spus scurt:

— Acum!

Privind-o cum îşi făcea loc printre dansatori, cum se oprea şi izbucnea în hohote de râs, Honor a simţit un nod în stomac.

— Ce ai de gând să faci, Adrian?

— Îi voi telefona lui Sokolov. Mai întâi trebuie să ştiu ce s-a întâmplat şi apoi voi şti ce am de făcut. Nu te speria Honor. Totul va fi bine.

— Nu sunt convinsă.

— Mă întorc repede. Trebuie să aud eu însumi ce s-a întâmplat aşa că mă duc să dau un telefon chiar acum.

— Te voi aştepta aici.

Honor s-a aşezat pe o banchetă capitonată şi a luat un pahar cu şampanie. îşi făcea griji din pricina lui Niki, din cauza felului în care se comporta şi nu putea să alunge sentimentele pe care le stârnise izbucnirea lui Niki. Simţea că ceva mergea rău, foarte rău. Nikos fusese singura persoană care putea controla temperamentul fiicei sale şi existaseră momente când şi el se dovedise incapabil să ţină în frâu capriciile acesteia. De la moartea lui Nikos, fiica sa nu mai accepta sfaturi din partea nimănui, poate doar din partea lui Adrian, dar şi asta se întâmpla extrem de rar. Asemenea tatălui său şi în viaţa lui Niki, Adrian fusese şi

rămăsese o prezenţă constantă, asemenea unui unchi îngăduitor. Dar Honor începea să se întrebe dacă Adrian avea destulă putere pentru a struni impulsurile agresive ale fetei.

Mare păcat că Nikos şi Larissa, frumoasa lui soţie de origine britanică, divorţaseră şi mai ales că Larissa pierise într-un accident de maşină. Probabil Larissa ar fi reuşit să o influenţeze în bine pe fiica sa, deşi Honor n-ar fi putut să jure că lucrurile ar fi stat astfel. Era posibil ca Niki să nu-i fi dat ascultare mamei sale. Şi în privinţa sfaturilor date de Honor lucrurile dovedeau că Niki nu lua în seamă niciun sfat.

— Honor, iubito! Ce mai faci?

O femeie bronzată, îmbrăcată elegant, de aproape aceeaşi vârstă ca şi Honor s-a aşezat lângă ea.

— Consuela! Mă bucur să te văd. Nu ştiam dacă ai reuşit să vii sau nu.

— Cu greu. Cred că am îmbătrânit şi nu-mi mai plac lucrurile de genul acesta.

— Nu vei îmbătrâni niciodată. A venit şi Luigi?

— I-am dat papucii.

— Cum? Ce spui?

— Am hotărât că dacă vrea să stea cu mine cea mai mare parte a anului trebuie să contribuie şi el cu ceva în casă nu doar cu cocoşelul.

Honor a izbucnit în hohote de râs.

— Şi atunci am descoperit că este sărac.

— Bine dar este bogat precum Cresus.

— Vorbeam de sărăcie spirituală, draga mea.

Cu coada ochiului, Honor a zărit-o pe Niki stând de vorbă cu Marella şi Justin de Bord. Stătea întrei cei doi cu un braţ pe umerii Marellei şi cu buzele lipite de urechea acesteia de parcă împărtăşea un secret bunei sale prietene. Dar Honor a observat şi altceva: cealaltă mână a lui Niki era în buzunarul de la spate al pantalonilor lui

Justin şi degetele ei păreau deosebit de active. Imaginea era derutantă având în vedere cuvintele jignitoare şi dispreţuitoare pe care le folosise Niki atunci când fusese vorba de căsătoria Marellei cu Justin. Niki n-ar fi ratat ocazia să stârnească neînţelegeri între cei doi.

— Bărbaţii au fost povara şi gloria vieţii mele, a auzit-o pe Consuela spunând.

— Cred că toate femeile pot spune asta, a zâmbit Honor.

— Se pare că tu nu ai avut prea mari probleme cu Jonathan.

— Ei, nu a fost chiar o căsătorie făcută în ceruri.

Adrian a apărut din mulţime şi i-a făcut semn cu mâna să se apropie de el.

— Trebuie să plec, Consuela. Ne vedem mai târziu.

S-a ridicat şi s-a îndreptat către Adrian care fără niciun cuvânt a condus-o către un loc retras de pe punte.

— Este chiar atât de rău Adrian? Pari îngrijorat.

— Este mai rău decât am crezut. S-a produs o explozie la oţelărie şi sunt mulţi morţi şi răniţi. Şi ce este şi mai rău este faptul că a izbucnit o revoltă. Rudele celor aflaţi în uzină sunt gata să dărâme porţile.

— Dumnezeule! Bieţii oameni! Ce ai de gând să faci?

— Plec acolo imediat.

— Dar chiar trebuie să te duci tu? Nu poţi trimite pe altcineva? în fond este de datoria lui Angelo.

— Angelo a făcut o gripă urâtă. Tocmai de aceea nu a venit la petrecere. Şi nici nu vreau să las pe altcineva să meargă acolo. Situaţia este explozivă. Nu am încredere în nimeni.

— Înţeleg. De fapt tu ai fost totdeauna cel mai bun din companie, atunci când a fost vorba de rezolvarea unor stări conflictuale.

Uonor a auzit zgomotul făcut de motorul elicopterului acoperind chiar şi acordurile orchestrei.

— Elicopterul mă va duce până la aeroport. Vorbim mai târziu. Bine?

— Ai grijă. Fii atent.

— Aşa voi face. Acum am plecat.

A pornit în grabă către scările ce duceau către puntea cea mai de sus. Câteva minute mai târziu, Honor a văzut elicopterul luând înălţime şi apoi îndepărtându-se în întuneric.

În apartamentul elegant destinat proprietarului iahtului, Niki învăluită de braţele puternice ale lui Justin a apăsat butonul ce trăgea automat draperiile, apoi cu ajutorul altui buton a slăbit intensitatea luminii din cabină. S-a întors cu faţa către el şi s-au sărutat ca doi îndrăgostiţi tânjind unul după celălalt de timp îndelungat. Simţurile fuseseră stârnite de cantitatea mare de şampanie băută şi de cele câteva linii de cocaină pe care le adusese Justin. Faptul că reuşise să-l turc pe Justin Marellei îi stârnea şi mai tare dorinţele transformând acel moment într-un triumf. De afară răzbăteau acordurile formaţiei braziliene, dar cei doi nu dădeau atenţie acestui amănunt. Sărutându-se, Justin a tot purtat-o uşurel către patul acoperit cu o cuvertură de mătase, a întins-o pe pat şi s-a urcat peste ea.

— O secundă, i-a şoptit Niki.

Şi-a scos pantofii din satin auriu şi i-a aruncat pe podea, apoi a aprins lumânările aflate la capul patului şi a stins toate luminile.

— Aşa este mai bine, nu-i aşa?

— Arăţi atât de bine încât stârneşti poftele indiferent de lumină. Şi eu am să-ţi arăt ce se întâmplă când poftele mele sunt stârnite.

Şi-a scos şi el pantofii, şi-a desfăcut cureaua pantalonilor şi i-a lăsat să cadă pe podea. Nu purta lenjerie şi penisul său ţâşnea înainte.

— Hm! Ajută-mă! Repede! Vreau să-mi scot rochia.

S-a ridicat în genunchi cu spatele către Justin şi

acesta a desfăcut nasturii şi a tras fermoarul. Rochia a alunecat de pe umeri şi Niki s-a întors cu faţa către el cu sânii ampli goi. La fel ca Justin, Niki nu purta nici ea lenjerie.

Justin a icnit de uimite la vederea sânilor goi superbi.

— Oho!

I-a cuprins sfârcurile între degete şi a început să le maseze uşor.

Niki gemea şi încerca să se elibereze de rochie total apoi, când a reuşit, a aruncat-o pe podea, bucurându-se în acest timp de mângâierile lui Justin. La un moment dat s-a aşezat pe marginea patului şi privindu-l ademenitor s-a aplecat şi a început să-şi plimbe vârful lumbii de-a lungul penisului său.

Justin gemea, apoi s-a lăsat cuprins de gura ei şi limba îşi continua mângâierile. Sfârcurile lui Niki se întăriseră şi se umezise între coapse.

— Oh! Dumnezeule, Niki! Mă faci să nu mai rezist!

S-a tras din gura ei, a ridicat-o şi a aşezat-o pe pat cu faţa în sus.

Niki şi-a desfăcut picioarele, dornică să-l simtă înăuntru, dar Justin avea alte gânduri.

— Îmi place jocul ăsta, iubito, a murmurat Justin plimbându-şi degetul în sus şi în jos între coapsele ei.

Niki torcea ca o pisică şi se rotea astfel încât să nu piardă contactul cu degetul. Apoi, Justin i-a ridicat picioarele aşezându-le pe umerii lui şi şi-a îngropat faţa între coapsele ei. Niki simţea cum îşi ia zborul în momentul în care limba lui a pătruns-o şi a început să-i cerceteze cele mai intime locuri.

— Dumnezeule, Justin! Este atât de bine. Nu mai pot… nu… nu…

Justin i-a lăsat picioarele jos şi le-a desfăcut larg. A urcat peste ea şi a pătruns-o cu forţa unui bărbat posedat. Apoi a început să se mişte înainte şi înapoi, limba lui

plimbându-se pe sânii ei şi muşcându-i uşor sfârcurile.

Niki, pierdută în extaz se legăna dintr-o parte în cealaltă. Când a simţit primele contracţii, a strigat:

— Oh, Justin… Justin… oh… simt…

Un nou ţipăt şi s-a lăsat copleşită de orgasm.

Justin s-a retras, apoi a pătruns-o pentru ultima oară abandonându-se şi el plăcerii. Au rămas uniţi, gâfâind.

— La dracu', Niki, a fost tare!

— Ştiu.

Respirau amândoi cu greu. Justin a privit-o cu atenţie:

— A fost bine?

— Aşa cum trebuie, a izbucnit Niki în râs plimbându-şi mâna pe pieptul musculos al bărbatului.

L-a sărutat apoi aţintindu-şi privirile în ochii lui, a întrebat:

— Cum rămâne cu Marella? Crezi că va face scandal?

A strâns-o şi mai tare lângă el:

— Ce trebuie să ştie Marella? Şi-apoi cui îi pasă ce face sau ce crede ea?

— Dacă-ţi petreci toată noaptea aici îşi va da seama că se întâmplă ceva şi după câte ştiu eu despre ea n-o să-i placă deloc.

— Se poartă ca o călugăriţă. Nimic nu-i place. Cred că nici pe mine nu mă place. Aşa că nu-mi pasă.

Nici mie, gândea Niki. Marella fusese totdeauna dornică să facă totul ca la carte ceea ce nu era pe gustul lui Niki. Singurul motiv pentru care deveniseră prietene era faptul că viaţa le aruncase pe amândouă la aceleaşi şcoli şi participaseră la aceleaşi evenimente sociale.

Justin i-a atras atenţia asupra lui trasând conturul sfârcurilor cu vârful degetului, apoi l-a coborât de-a lungul şoldurilor, i-a încercuit buricul şi l-a coborât oprindu-se între coapsele ei.

— Cu tine ar fi trebuit să mă însor, dulceaţă! Dar cred

că atunci nu ne-am fi simţit la fel de bine ca acum.

— Îhm.

Niki i-a prins testiculele într-o mână şi le-a frământat uşor:

— Îmi place ceea ce se întâmplă acum. Nu sunt încă pregătită să fac pasul cel mare.

— Marella l-a făcut, dar nu am nici cea mai mică dorinţă să trăiesc asemenea unui bărbat însurat. Mai ales când am în preajmă o persoană ca tine.

Degetele lui se plimbau în sus şi în jos masându-i uşor zona pubiană.

— Şi eu gândesc la fel ca tine. Lumea este asemenea unui magazin cu dulciuri în care găseşti toate bunătăţile – de ce să te bucuri doar de o singură bucăţică?

Justin îşi plimba vârful limbii de-a lungul gâtului ei, peste urechi şi respiraţia lui era fierbinte.

— Tu eşti cea mai dulce bucăţică din magazin, Niki.

Şi tu poţi avea tot ce-ţi doreşti. îl simţea întărindu-se, crescând în adâncul fiinţei sale. Cu cât am eu mai mult cu atât are Marella mai puţin.

A întins-o pe spate şi a urcat din nou peste ea.

— Vreau să te bucuri de o noapte pe care să nu o poţi uita.

— Sunt convinsă că aşa va fi, Justin. Eşti un oaspete perfect.

Ariadne se plimba agale prin muzeul învăluit în tăcere. Se oprea când şi când în faţa unui tablou care o atrăgea mai mult ca celelalte. Cunoştea muzeul colegiului Williams şi îi era familiară colecţia nu foarte bogată, dar deosebit de interesantă de tablouri. Clădirea ce adăpostea muzeul avea o structură neoclasică, proporţionată perfect şi tablourile ca şi sculpturile erau deosebit de valoroase. În ciuda faptului că nu avea pretenţia că putea să înţeleagă tot ceea ce vedea – în fond făcea studii economice – încerca să înveţe cum să aprecieze splendoarea artei de

dragul frumosului, îşi petrecuse adolescenţa închisă într-o şcoală cu internat şi verile mergea în tabere, iar puţinul timp rămas între aceste două tipuri de activitate era împărţit cu părinţii adoptivi care locuiau în orăşelul Roxbury din Connecticut. Nimic din toate acestea nu-i oferiseră bucuria de a se înfrupta din frumuseţea artei.

A trecut pragul unei uşi cu arcade, intrând astfel într-o altă galerie şi a început să facă turul sălii. A simţit cum i se ridică părul pe ceafă dându-şi seama că era urmărită. Aruncând o privire prudentă, a remarcat prezenţa unui bărbat aflat pe diagonală de locul în care era ea. *Este un paznic probabil*, şi-a spus ea. Dar când l-a privit cu mai mare atenţie şi-a dat seama că nu era vorba de un paznic şi a înţe Les că bărbatul o urmărea cu insistenţă. A întors capul repede şi s-a simţit roşind şi tocmai de aceea şi-a aţintit privirile asupra tabloului din faţa ei. Era agitată, nici nu înţelegea prea bine imaginea aflată în faţa ei, dar şi-a înclinat capul de parcă îl studia cu atenţie.

Este acelaşi tip pe care l-am surprins privindu-mă ceva mai devreme, gândea. Sunt convinsă. Oare nu-l văzuse şi altă dată urmărind-o? îl zărise şi în campusul universităţii pe urmele ei. De ce-ar fi interesat de mine un tip atât de chipeş – chiar sexi. Nu sunt nici ţipător îmbrăcată şi nici excesiv fardată. Oare ce vrea de la mine?

Încerca să se concentreze asupra tabloului dar nu reuşea, întreaga ei atenţie se îndrepta către străinul aflat nu departe. Nu arăta ca un student obişnuit. În primul rând era mai în vârstă. Un absolvent? Posibil. În plus părea mult mai… nu găsea cuvântul. Matur, aspru, cu experienţă, trecut prin viaţă. Părea mult mai „laic” decât cei mai mulţi dintre studenţi, de parcă ar fi trecut prin multe experienţe, numeroase slujbe ce nu aveau de-a face cu lumea academică.

Şi-a îndepărtat o şuviţă de păr blond cu un gest nervos şi a pornit către un alt tablou prefăcându-se extrem

de interesată de ceea ce vedea deşi în faţa ochilor ei culorile se amestecau fără niciun sens. Prezenţa străinului îi provoca o agitaţie deosebită. *Mi-ar fi plăcut să-l am pe Kurt alături de mine*. *Poate că dacă l-ar fi văzut pe prietenul meu în preajmă ar fi dat înapoi*. Pe de altă parte acest tip nu părea genul care să fie intimidat de prezenţa altui bărbat. Şi Kurt, în ciuda ţinutei sale atletice, nu ar fi însemnat un obstacol prea mare în faţa acestui individ.

Făcând câţiva paşi înainte, a prins o mişcare cu coada ochiului. Tipul se aşezase pe o banchetă aflată în mijlocul sălii şi părea să privească un tablou. Dar Ariadne ştia foarte bine care era realitatea. îl surprinsese fixând-o din priviri. Brusc Ariadne s-a enervat. *Vin aici să mă relaxez şi ciudatul ăsta îmi strică ziua*.

Fără a sta pe gânduri a pornit către bancă şi s-a aşezat la câţiva centimetri de el, privind în direcţie opusă.

— Mă urmăreşti?

Bărbatul a privit-o drept în faţă şi Ariadne i-a susţinut privirile. Ochii lui întunecaţi scânteiau cu interes şi uşor amuzaţi şi pe buzele senzuale înflorea un zâmbet.

— Să te urmăresc?

— Da. Aşa cred. Dau de tine oriunde mă aflu şi totdeauna mă fixezi din priviri.

A clătinat din cap şi părul întunecat, uşor ondulat a fluturat în jurul feţei armonioase:

— Nu te urmăresc, dar te-am fixat din priviri.

Ce? *Recunoaşte*? Pentru o clipă Ariadne a rămas fără replică.

— Dar… de ce?

— Pentru că eşti frumoasă. îmi pare rău că te-ai speriat, dar fac exact ce ar face orice bărbat căruia îi curge sânge prin vene.

Şi-a schimbat locul şi Ariadne a observat că trupul său era bine făcut. Era înalt, cu umeri laţi şi un piept impresionant, iar talia era îngustă. Era într-adevăr chipeş,

avea un aer matur, dar sexi. Nu era elegant şi nu părea genul de bărbat preocupat de stat în aer liber sau de mers la sală în mod regulat aşa cum se întâmpla cu ceilalţi bărbaţi din campus. Culoarea tenului său trăda faptul că petrece mult timp în aer liber, dar atât.

Bărbatul a întins mâna:

— Matt este numele meu. Te rog să accepţi scuzele mele.

Ariadne a privit mâna întinsă apoi şi-a ridicat privirile către el. Părea sincer şi prietenos.

— Ariadne. N-am vrut să fiu nepoliticoasă, dar nu-mi place când sunt fixată din priviri. Te-am văzut de prea multe ori în preajma mea.

— Îmi pare rău. Presupun că ceea ce este în jurul nostru dovedeşte că avem interese comune. Şi eu vin des la muzeu şi te-am zărit pe aici. Studiezi artele?

— Ah, nu. Economia.

— Dar îţi place muzeul.

— Da. Atmosfera liniştitoare, calmă. Este un spectacol frumos. Dar tu? De ce vii aici? Faci studii superioare de artă?

— Nu chiar. Fac puţin din amândouă. Şi pictez şi sculptez, mai ales sculptez.

— Puţin din amândouă dar nu faci studii de artă.

— Nu. Lucrez la Institutul Clark. Colaborator. Muncă de restaurare”.

— Şi eu merg acolo adeseori. Am văzut centrul de restaurare dar eşti prima persoană care lucrează acolo pe care o întâlnesc.

Nu pare genul care să lucreze într-un astfel de loc.

Apoi şi-a dat seama că nici nu ştia limpede cum ar fi trebuit să arate o astfel de persoană. Nu mai întâlnise vreodată un restaurator.

— Ciudat. Pari genul care îşi petrece mult timp în aer liber, nicidecum cel care se concentrează într-o sală făcând

muncă de restaurare.

A izbucnit în râs.

— Mare parte din ceea ce fac nu este ceea ce crezi. Petrec mult timp închis într-o sală. Curăţ tablouri, fac analiza pigmenţilor şi încerc să umplu golurile apărute în vopsele. Cam asta fac. Dar cea mai mare parte a timpului sudez, dau la rindea sau şmirgheluiesc. Sunt obiecte grele de ridicat, lucrez cu acetilenă şi chimicale.

Un mic grup de femei a intrat în sală şi a început să se plimbe de jur-împrejur admirând tablourile.

— Interesant. Niciodată nu m-am gândit la artă din această perspectivă.

— De ce crezi că ar fi trebuit să te gândeşti la toate acestea? Doar te ocupi de afaceri. Gata, destul. Spune-mi de unde eşti?

— Doreşti versiunea lungă sau scurtă?

— Pe cea lungă, evident.

— M-am născut în Grecia şi am trăit acolo pentru o vreme, dar apoi am crescut în Connecticut.

— Grecia?! Minunat. Eşti departe de casă.

— Îmi amintesc doar frânturi.

— Părinţii s-au mutat în State?

— Am locuit cu părinţii adoptivi în Grecia apoi am fost adusă aici şi încredinţată altei familii.

— Ciudat. De unde vii, din Connecticut?

— Un orăşel de care sunt convinsă că nu ai auzit. Roxbury.

Râzând uşor bărbatul a spus:

— N-am auzit, trebuie să recunosc.

— Tu de unde eşti?

— Ei… de ici, de colo.

Când i-a zărit expresia nedumerită, a continuat:

— Am călătorit destul de mult, trebuie să mărturisesc, dar am crescut în Massachusetts.

— Familia ta s-a mutat de mai multe ori?

— Nu chiar, dar meseria mea m-a purtat prin multe locuri.

— Da? Ce fel de meserie?

— Am lucrat pentru guvern.

Oare ce vrea să spună? Dar mai înainte ca ea să ceară lămuriri, bărbatul a zâmbit larg.

— Ai făcut în aşa fel încât să schimbi vorba şi să ajungem iar la mine. Eu încercam să aflu câte ceva despre tine.

O doamnă cu părul de culoare sare-piper, pieptănat cu ţepi a trecut pe lângă ei zornăindu-şi cerceii lungi. A făcut un tur fulger al sălii apoi a ieşit de parcă niciunul dintre tablouri nu o interesa.

După plecarea ei, Ariadne a ridicat din umeri spunând:

— Nu prea sunt multe lucruri de spus despre mine.

— Nu pot să cred.

O privea drept în ochi.

Se apropiase doar câţiva centimetri de ea şi Ariadne se simţea intimidată, intrase în spaţiul ce-i aparţinea doar ei, dar nu a făcut nicio mişcare pentru a se retrage. Se simţea bine alături de el, totuşi, şi în acelaşi timp – Matt, aşa îi spusese că se numeşte – trezea în ea un sentiment ciudat, neliniştitor.

— Nu ştiu… chiar nu ştiu ce să spun. Sunt o fată obişnuită din Connecticut.

— Ce părere ai despre Williamstown?

— Îmi place. Este un oraş în care te simţi bine după ce ai petrecut atâta timp înţepenit în Roxbuty sau la internat, îmi pare un oraş foarte mare şi oamenii sunt cu adevărat drăguţi.

— Cred că eşti studioasă.

— Mai am încă multe de învăţat. Nu prea am fost în contact cu realităţile lumii în care trăim. Cele mai multe dintre colegele de şcoală erau sofisticate şi aveau mai

multă experienţă decât mine. Veneau din familii cu bani, călătoriseră mult, aveau haine frumoase. Aveau totul.

— Ai tăi nu au prea mulţi bani, să înţeleg şi totuşi te-au trimis la o şcoală elegantă, cu internat.

— Am câştigat o bursă. Şi aici tot cu o bursă am venit. Părinţii mei au un trai confortabil, dar nu au bani mulţi. Tata este profesor şi mama nu lucrează.

— Ce predă?

— Matematică şi ştiinţe. Presupun că de aceea am devenit interesată de economie. Totdeauna m-a îndemnat să intru în lumea cifrelor, să fac exerciţii, calcule.

Matt a dat din cap în semn că înţelegea despre ce era vorba.

— Cred, totuşi, că am intrat în lumea cifrelor în mod firesc. Era o lume pe care o puteam controla, chiar dacă nu puteam să ţin sub control ceea ce se întâmpla în jurul meu.

A tăcut pentru câteva momente apoi a adăugat:

— Bat câmpii… ca proasta.

Matt a atins-o uşor pe umăr.

— Eu cred că eşti o făptură minunată.

Ariadne a aruncat o privire scurtă către mâna aflată pe umărul ei. Era o mână lungă dar lată şi părea puternică. Pe chipul bărbatului se citea un interes real faţă de povestea ei.

— Dar nici măcar nu mă cunoşti, a şoptit ea.

— Nu, este adevărat, dar mi-ar plăcea să am posibilitatea să te cunosc mai bine.

Şi mie mi-ar plăcea să te cunosc mai bine, gândea Ariadne, dar şi-a stăpânit impulsul de a face această mărturisire. Se simţea atrasă de el, nu avea nicio îndoială în privinţa acestui sentiment, dar nu dorea să-i lase impresia că era disperată să se apropie de el.

— De ce?

— Te porţi de parcă ai vrea să ascunzi ceva. Ştii foarte bine.

— Poate, a răspuns ea tachinându-l.

Foşnetul unor pantofi sport ce se apropiau le-a atras atenţia. Brusc sunetul s-a întrerupt chiar lângă ei. Au tresărit şi s-au întors în acelaşi moment. Ariadne a simţit cum faţa îi luă foc. Era cumplit de jenată pentru ceea ce se întâmpla:

— Kurt?! a zâmbit ea.

Bărbatul îşi mutase privirile asupra lui Matt la care se uita cu o nemulţumire făţişă. A strâmbat din nas de parcă simţea un miros neplăcut.

— Parcă trebuia să mergem la film. îţi mai aminteşti?

Era un tip voinic. Braţele puternice, musculoase şi le pusese pe şolduri, îşi depărtase uşor picioarele şi avea un aer ameninţător.

— Sigur. îmi amintesc. Pur şi simplu nu mi-am dat seama cum a trecut timpul.

— Trebuia să ne întâlnim în faţă, la intrare, în urmă cu zece minute.

— Îmi cer scuze.

Privindu-l pe Matt, Ariadne a adăugat:

— Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine.

Zâmbind, Matt a răspuns:

— Şi mie.

— Pe curând.

Kurt l-a evalut din priviri pe Matt, încă o dată, apoi a luat-o de mână pe Ariadne şi au pornit către uşă.

Urmărindu-i din priviri, asculta foşnetul pantofilor sport pe podeaua de marmură. Kurt purta un trening şi o jachetă şi ducea pe umăr o geantă sport. Părul blond era încă ud după duş.

Ce relaţie poate avea cu un astfel de nemernic? *Merită ceva mai bun*, îşi spunea Matt. Stătea pierdut în gânduri. Apoi şi-a spus că tipul era chipeş. Fără nicio îndoială. Era deştept, probabil, altfel nu ar fi ajuns la Williams. Era fără îndoială sportiv. *Şi totuşi tipul este un*

dobitoc şi Ariadne poate găsi ceva mult mai bun, a concluzionat el.

Castelul din piatră încorona o aglomerare de stânci pe o culme din Ayrshire, un testament masiv, cenuşiu al forţei şi inteligenţei umane în încercarea de a cuceri natura. De-a lungul secolelor, vitregiile schimbărilor de vreme ca şi atacurile din partea clanurilor rivale, eforturile a multe generaţii de stăpâni, toate îşi puseseră amprenta. În ciuda vechimii, întreaga structură fusese renovată cu migală de actualul stăpân care locuia în mod obişnuit într-un conac situat pe domeniul său. Castelul fusese transformat într-o reşedinţă luxoasă unde erau găzduite întâlniri internaţionale, oferind participanţilor şi posibilitatea de a se relaxa pescuind şi mergând la vânătoare, dar şi tot soiul de facilităţi pentru a face afaceri la nivel înalt departe de ochii lumii.

Într-o sală de conferinţe spaţioasă, patru directori, cei cu cea mai mare vechime în această funcţie din cadrul companiei Papadaki Private Holdings Limited stăteau în jurul mesei din stejar, pe scaune din piele, cu spătare înalte. Pereţii sălii erau împodobiţi cu trofee de vânătoare – capete şi coame de căpriori – de altfel inerente podoabe într-un astfel de loc şi cu tapiserii şi picturi în ulei reprezentând scene de vânătoare. Pe masă fuseseră aşezate două tăvi din argint. Pe o tavă se aflau sticle cu apă minerală şi plată, o găletuşă cu gheaţă, cleşti şi pahare din cristal. Pe cealaltă tavă fusese aşezată o cafetieră cu cafea proaspătă, o zaharniţă şi un recipient cu frişcă.

Întâlnirea celor patru directori era absolut secretă. Niciun alt membru din conducerea companiei nu avea cunoştinţă de ea. Fiecare dintre ei îşi planificase o călătorie separată, apoi, făcând un lung ocol se întâlniseră în acel loc, bucurându-se astfel de o intimitate totală. Fiecare dintre cei patru fusese ales chiar de Nikos Papadaki, fostul conducător al companiei. Fusese un om

cinic care nu avea încredere în nimeni, dar îi lăsase pe cei patru să ducă mai departe afacerile companiei.

Adrian Single stătea pe scaunul aflat în capul mesei, de partea opusă celorlalţi. Adrian fusese omul de încredere al lui Nikos Papadaki şi era cel mai preţuit dintre directori. El reprezenta întreprinderile din nordul şi sudul Americii ce aparţineau de PPHL. Ţinuta lui chipeşă îi făcea de multe ori pe adversarii săi să minimalizeze calităţile lui de negociator.

În stânga sa şedea Yves Carré. Acesta răspundea de afacerile ce se derulau în Africa, Europa de Vest şi Australia. Era francez de origine şi vorbea câteva limbi străine. Era înalt, suplu, grizonant şi avea o fire tăcută. Era politicos şi fermecător atunci când voia el. La prima vedere putea trece drept un negustor european de obiecte de artă sau un diplomat, dar şi el se dovedea nemilos la masa negocierilor asemenea oricărui director executiv de corporaţie.

În dreapta lui Adrian se aflau ceilalţi doi. Angelo Coveri împlinise şaizeci şi cinci de ani. Avea părul alb iar trupul său, musculos altă dată, devenise masiv din pricina kilogramelor în plus. Dădea impresia unui câine agresiv şi uneori chiar se purta precum un astfel de câine. Avea în sarcină afacerile din Europa de Est, inclusiv pe cele din Rusia şi din celelalte ţări care altă dată aparţinuseră Uniunii Sovietice ca şi de cele din Asia.

Alături de Coveri şedea o femeie, singura de altfel, Cynthia Rosebury, cunoscută de toţi drept Sugar. Era o femeie de vârstă mijlocie, formidabilă în tot ceea ce făcea, care reuşise să treacă pragul convenienţelor şi să ajungă la poziţia de şefă a biroului financiar din cadrul PPHL. Se îmbrăca elegant, modern, deşi nu ostentativ, fără a purta anostele costume destinate femeilor de afaceri, ci alegând taioare şi rochii elegante.

— Acum avem aceleaşi probleme şi în Indonezia, nu

numai în Belarus, spunea Angelo Coveri. Oţelăriile sunt vechi şi periculoase.

— Da, Angelo, dar trebuie să-ţi aminteşti că Nikoletta le-a achiziţionat pe bani puţini şi vânzătorii au primit să-şi asume plata vechilor datorii. Nikos proceda şi el la fel. Acesta era un şiretlic de care se bucura totdeauna când îi reuşea.

— Este adevărat, a subliniat şi Adrian, dar Nikos nu ar fi neglijat niciodată organizarea lor. Nikoletta a creat un val de probleme periculoase care ameninţă să păteze urât numele corporaţiei.

— Ceea ce este şi mai rău este cea din urmă ispravă a ei, a intervenit Angelo.

— Îţi ridică părul, a fost de acord Adrian.

— Să scapi ţările vestice de deşeuri toxice trimiţându-le pe mare ţărilor din lumea a treia este oribil.

Coveri clătina din cap revoltat apoi a continuat:

— Aceste ţări nu sunt capabile să facă o evaluare a pericolelor pe care le reprezintă aceste deşeuri. V-am spus şi repet: situaţia aceasta poate atrage un dezastru inestimabil.

Yves Carré a intervenit şi el în discuţie:

— Ai dreptate Angelo. Există un grup ecologist numit „Copiii Mamei Terra” care au nominalizat PPHL ca pe una din ţintele lor majore.

— Totuşi această ispravă a ei, cum o numiţi voi este foarte profitabilă, aduce o mulţime de bani. Cred că fiica are ceva din tată care era o vulpe şireată cum rareori întâlneşti.

— Ai dreptate Sugar. Uneori mă întreb dacă este şireată sau doar extrem de lipsită de scrupule, a fost de părere Adrian.

— Nu crezi că exagerezi? a întrebat Sugar.

Mai înainte ca Adrian să poată răspunde, Angelo Coveri a luat o înghiţitură de apă din sticla de cristal aflată

pe masă, apoi limpezindu-şi glasul, a spus îndreptându-şi atenţia către Sugar, în mod special:

— Bătrânul Nikos nu ar fi vrut niciodată să aibă de-a face cu deşeurile toxice. De asta sunt absolut convins.

Sugar s-a încruntat şi a început să bată în masă cu unghiile perfect manichiurate.

— Poate, dar eu nu sunt chiar convinsă, Angelo.

Ives Carré a intrat şi el în discuţie:

— Ca să fiu sincer, eu sunt tot mai neliniştit în legătură cu schimbările apărute de când a preluat ea conducerea. Tot ce trebuie să faceţi este să accesaţi internetul ca să vă faceţi o idee despre imaginea pe care o are PPHL. Suntem acuzaţi că jefuim resursele naturale. Refuzăm să ne modernizăm întreprinderile şi poluăm mediul. Este doar începutul, dar ştiţi cum se răspândesc ideile pe Internet. Mai devreme sau mai târziu vom fi crucificaţi de presă pentru că nu ne ocupăm de niciuna dintre aceste probleme.

— Chiar crezi ceea ce spui? s-a arătat iritată Sugar, jucând pe avocatul diavolului.

— Fără nicio îndoială. După cum va bate vântul ne vom orienta către rezolvarea acestor probleme. Dacă Nikoletta se va dovedi la fel de lipsită de înţelegere cum s-a întâmplat în ultimii doi ani, atunci… a ridicat din umeri Yves.

— Cred că ai dreptate, l-a aprobat Angelo. îmi pare rău că trebuie să spun asta dar Nikoletta este rădăcina acestor rele şi trebuie să facem ceva în această privinţă.

— Trebuie să căutăm cea mai bună cale de a ne apropia de Nikoletta pentru a-i oferi toate aceste informaţii. Eu…

Un celular începuse să sune şi toţi cei patru directori au încercat să afle al cui era telefonul.

— Scuzaţi-mă, a spus Adrian, scoţând telefonul din buzunarul sacoului.

S-a ridicat de pe scaun şi s-a îndepărtat de masă:

— Da?

— Adrian?

Adrian a recunoscut vocea familiară imediat. S-a îndepărtat şi mai mult de masă căutând refugiu într-un colţ al încăperii.

— Da.

— Am procedat aşa cum mi-ai cerut, dar azi m-a surprins.

— Înţeleg.

— Poţi să vorbeşti? Te-am prins într-un moment nepotrivit?

— Oarecum, dar nu contează. Spune! Ce s-a întâmplat?

— Nimic serios. Nu mi-am distrus acoperirea. I-am vorbit despre aşa-zisa mea slujbă. Era încântată de tablouri şi s-a arătat interesată de munca mea. Mă bucur că am stat de vorbă.

Adrian a simţit interesul vorbitorului.

— Ei bine, cred că este înţelept să te ţii departe de ea. Nu vreau ca întâmplarea de azi să se repete.

— Aşa va fi.

— Nu trebuie să laşi lucrurile să meargă mai departe, înţelegi?

— Da, domnule.

Adrian a închis telefonul şi l-a vârât în buzunarul sacoului apoi a revenit la masă.

— Îmi cer scuze pentru această întrerupere.

— S-a întâmplat ceva grav? a întrebat Sugar.

— Nu. Un asistent mult prea zelos din New York. Unde rămăsesem?

După încă o jumătate de oră şedinţa a luat sfârşit şi au părăsit sala. Îndreptându-se către camera lui, Adrian gândea: *Copilul acesta îmi va aduce moartea şi este posibil să ducă la distrugerea companiei*.

A oftat din adâncul sufletului. Obosise să-i tot ia apărarea lui Niki şi să rezolve toate încurcăturile pe care le provoca. La începuturi stătuse totdeauna alături de ea oferindu-i beneficiul de a căpăta experienţă prin sfaturile pe care i le oferea. Nikos, la rândul său, o instruise ani în şir pentru a putea conduce compania.

Pe măsură ce Nikos îmbătrânea, continua să trăiască cu încrederea deplină în succesul lui Niki în fruntea companiei. La început, atunci când Nikos le separase pe Niki şi pe Ariadne, Adrian fusese convins că acesta îşi pierduse minţile. Trăise cu încrederea că Nikos suferise unul din acele atacuri de nebunie care îl loveau din când în când. Sperase ca Nikos să-şi revină şi să-şi schimbe hotărârea în cele din urmă. Dar asta nu se întâmplase. Nikos fusese convins totdeauna că Niki era cea care trebuia pregătită pentru a prelua conducerea companiei. Adrian şi Nikos avuseseră numeroase discuţii contradictorii pe această temă, de-a lungul anilor. În cele din urmă chiar Nikos fusese cel care o adusese pe Ariadne în Statele Unite, pentru a fi pregătit în cazul în care făcuse alegerea greşită preferând-o pe Niki.

Adrian a oftat din nou. Totdeauna sperase că avea să reuşească să-l convingă pe Nikos şi să-i permită Ariadnei să primească ceea ce i se cuvenea din moştenire. Dar nu reuşise. Nikos murise fără a-şi da acordul în această privinţă. *Poate a sosit timpul să-i fac o vizită Ariadnei şi să văd dacă o poate înlocui pe sora ei*.

Nu avea nicio îndoială care dintre cele două surori era sămânţa răului.

New York City

Studioul fotografic se afla într-o clădire uriaşă tul Flatiron, între Fifth Avenue şi Avenue of the *

Structura cam învechită, de la începutul secolului, nu e rea nici cea mai vagă idee despre ceea ce se întâmpla dincolo de zidurile sale, acolo erau create unele dintre cele

mai emblematice imagini ale Americii. În podul înalt, mansardat, al clădirii, unde lucra Greg Lichtenstein, unul dintre cei mai căutaţi fotografi, se ajungea cu ajutorul unui ascensor întunecos, ce scârţâia din greu şi în care ar fi încăput până la cincizeci de persoane. Faptul că era atât de spaţios nu alunga sentimentul că te afli prins într-o celulă cu un aer sinistru, dar când uşile se deschideau şi nou-veniţii păşeau dincolo de cabină erau cu totul vrăjiţi de atmosfera futuristă care-i întâmpina din primul moment.

În camera spaţioasă de la intrare zeci de metri de podea fuseseră salvaţi de sub stăpânirea culoarelor de bowling şi acoperiţi cu poliuretan strălucitor. Pereţii înalţi şi tavanul fuseseră acoperiţi cu vopsea albă şi cele mai frumoase şi totodată celebre fotografii realizate de Greg erau expuse de jur-împrejur. Cele mai multe dintre ele apăruseră în reviste de modă din întreaga lume.

mera de primire era prevăzută cu banchete capitonatele. Acolo puteau aştepta toţi cei care doreau o întala. faceri cu Greg. Şedeau confortabil şi răsfoiau o iintre cele aflate pe măsuţele de cafea. În centrul se afla biroul recepţionerei, format dintr-o bucată e marmură neagră pe care se revărsau zeci de îflorite.

ţionera era şi ea pe măsura decorului, îmbrăcată în pantofi cu tocuri foarte înalte. Chiar şi părul ei în jrtocalii, tuns până la umeri, cu breton, completa mosfera. Tânăra femeie era la comanda telefonunodem, cu o sumedenie de linii secundare şi în laşi timp era ocupată şi cu tastatura calculatorului, pe care o folosea cu mare dexteritate în ciuda unghiilor lungi de culoare ciocolatie.

Când a intrat grăbită în camera de primire, Bianca Coveri nu a luat în seamă strălucirea interiorului. Nici nu s-a arătat surprinsă auzind ritmurile hip-hop difuzate prin sistemul audio al studioului. Nu era prima dată când păşea pragul studioului căci ea se afla la conducerea departamentului vestimentar din cadrul corporaţiei PPHL.

Unele dintre cele mai elegante şi costisitoare mărci erau ades fotografiate în acest studio şi Bianca avea totdeauna grijă să se asigure că PPHL obţinea exact ce-şi dorea mai ales că plătea foarte bine pentru serviciile primite. În ziua aceea avea loc o şedinţă fotografică pentru o campanie de milioane de dolari şi Bianca dorea să se asigure că fiecare detaliu era aşa cum îl dorea. Dar mai avea şi un alt motiv pentru care se afla acolo: era interesată de un anume fotomodel.

— Bună, Meritee. Am întârziat? Au început de mult? Şi-a desfăcut eşarfa din caşmir de culoare neagră şi a lăsat-o să alunece de o parte şi de alta, apoi şi-a scos haina de nurcă de culoare neagră şi şi-a pus-o pe umeri, şi cu o mişcare energică şi-a scuturat părul de culoare neagră ca pana corbului.

— Abia au început, a informat-o Meritee. Ştii cum se întâmplă. Mare dramă; isteria din ultimele momente. Aşa e totdeauna.

— În ce stare de spirit este Greg astăzi?

Greg era un adevărat profesionist – lucru absolut incontestabil – dar era şi extrem de temperamental. Era un perfecţionist şi se aştepta ca toţi cei implicaţi în activitatea la care lua el parte să participe cu aceeaşi energie şi dedicare, fie că erau fotomodele sau stilişti sau doar simpli asistenţi ce se ocupau de lumini.

— Drame majore nu au existat astăzi, dar aşa cum am mai spus, abia au început.

— Ar fi mai bine dacă aş intra. Pe curând.

Bianca a pornit grăbită către uşile mari duble ce duceau în studioul propriu-zis, a deschis uşa încetişor şi a aruncat o privire înăuntru pentru a vedea ce se întâmpla. Spera să se poată strecura înăuntru fără să-l deranjeze pe Greg sau pe vreunul din fotomodele, dar n-a fost să fie aşa.

— Bianca, *cara*! a strigat Greg.

Şi-a părăsit locul de lângă camera montată pe un

trepied şi a salutat-o. Părul său vâlvoi amintea de Einstein. Privirile străluceau înflăcărate de emoţie şi trupul musculos fremăta de emoţie. În timpul şedinţelor foto părea să prindă o nouă viaţă, punea tot sufletul în ceea ce făcea apoi se dezumfla precum un balon. I-a trimis sărutări prin aer şi ea i le-a trimis înapoi.

— Arăţi divin, *cara*. Ca totdeauna.

— Oh, mulţumesc Greg. îmi pare rău că am întârziat, dar ştii şi tu cum este cu traficul acesta nebun.

— De ce nu iei loc? a îndemnat-o, conducând-o către un scaun liber. Doreşti ceva de băut? Tărie? Răcoritoare?

— Nu, mulţumesc, motănel.

— Dacă te răzgândeşti, cere-i lui Gretchen. Te va servi cu tot ce doreşti, a adăugat el arătând către asistenta cu păr blond.

— Mulţumesc.

L-a bătut uşor pe umăr, apoi a pornit către scaunul pe care i-l arătase. S-a aşezat şi şi-a încrucişat picioarele lungi şi fine, unul peste celălalt.

Din tavan porneau valuri nesfârşite de material alb şi se întindeau pe podea pe suprafeţe mari. Trei bărbaţi – fotomodele – stăteau în mijlocul spaţiului alb aşteptând instrucţiuni de la Greg. Frans nu era printre ei spre dezamăgirea Biancăi. Şi-a aruncat privirile în jurul studioului dar nu l-a zărit.

Oare unde putea să fie? se întreba emoţionată. În mod sigur se afla acolo. Chiar dacă era bolnav tot ar fi făcut eforturi supraomeneşti pentru a fi prezent în studio. Era unul dintre cele mai sexi fotomodele masculine, dar îşi putea distruge renumele într-o clipă dacă se răspândea zvonul că întârzia sau nu era prezent la şedinţa foto programată. Devenea tot mai agitată şi bătea cu unghiile lungi pe geanta din aligator marca Christian Dior. Brusc şi-a dat seama că trebuia să se stăpânească.

Cele trei fotomodele erau îmbrăcate în ţinute de

primăvară ce urmau să iasă în următoarele trei luni de pe liniile aflate în fabricile de îmbrăcăminte ale companiei PPHL. Creaţiile vestimentare erau uluitoare şi nu numai pentru că fotomodelele arătau bine. Stiliştii făcuseră o treabă bună îmbrăcându-le cu acele creaţii la care adăugaseră câteva accesorii. O pălărie, o pereche de cizme, o curea sau un colier, dădeau culoare.

Peste valurile de muzică asurzitoare, Bianca a auzit glasul lui Greg.

— Frans, mişcă-ţi dosul aici! *Acum*!

Bianca a simţit un nod în stomac şi a privit către Greg. Chipul acestuia era roşu din pricina furiei pe care abia şi-o stăpânea. Bianca ştia că putea căpăta culoarea purpurie mai înainte de a-şi lăsa furia să se abată asupra unei persoane care împiedica desfăşurarea şedinţei foto în condiţii normale. Spera din tot sufletul ca Frans să nu provoace niciun fel de probleme.

Nu a avut prea mult timp să se îngrijoreze în această privinţă. Pe o uşă ce ducea către alte încăperi, anexe ale studioului, Frans şi-a făcut intrarea cu pas agale, relaxat, trăgând după sine cămaşa şi jacheta pe care ar fi trebuit să le poarte. Bianca a simţit cum inima mai avea puţin şi îi sărea din piept. Avea o ţinută superbă, era o prezenţă ameţitoare şi se întreba dacă ar fi putut vreodată să se obişnuiască să nu mai tresară la vederea trupului său atât de frumos. Ori de câte ori îl vedea era uluită, de parcă ar fi fost prima oară când îl întâlnea. Avea peste un metru optzeci înălţime, era musculos, dar suplu, astfel încât fiecare mişcare pe care o făcea, chiar cea mai neînsemnată, era însoţită de o vizibilă mişcare a muşchilor. Se născuse cu un trup perfect armonios: umeri largi, un trunchi longilin, coapse înguste şi picioare lungi. Părul de un blond-murdar îi flutura mai jos de umeri şi ochii albaştri erau uluitori. 11 urmărea cum se îmbrăca, acoperindu-şi tatuajul tribal cu cămaşa, a vârât jumătate din ea în

pantaloni, lăsând în mod intenţionat cealaltă jumătate în afară apoi şi-a pus jacheta.

Greg a început să dea ordine oamenilor de la lumini şi apoi celor patru fotomodele. Camera mergea deja şi modelele se mişcau urmărind instrucţiunile lui Greg. Bianca nu se mai sătura urmărindu-l din priviri pe Frans. Magnetismul său, sexualitatea pe care o emana prin fiecare por erau calităţi pregnant vizibile în fotografiile în care apărea. Văzuse adesea femei şi bărbaţi de o frumuseţe uluitoare dar care în fotografii păreau comuni, lipsiţi de strălucire. Dar cu Frans era altă poveste. Camera pur şi simplu îl iubea şi poate că acest lucru era atât de evident pentru că Frans era total nepăsător şi părea să nu conştientizeze farmecul de care se bucura. Asta conta enorm şi era o atitudine rar întâlnită la fotomodele. Cei mai mulţi dintre ei erau conştienţi şi chiar erau mândri de frumuseţea lor şi păreau să trăiască doar pentru atenţia pe care farmecul lor le-o aducea.

Şedinţa foto continua, dar Bianca rămăsese nemişcată pe scaun. Era vrăjită, pierdută, urmărindu-l pe Frans, fiecare mişcare, fiecare gest, glasul său cu inflexiuni germane atunci când punea întrebări pentru a se lămuri pe deplin ce dorea Greg de la el sau râsul său când unul dintre modele făcea o greşeală. Era îndrăgostită, nu exista nicio îndoială şi nu se mai sătura privindu-l.

Şi ce dacă am de două ori vârsta lui? se întreba privind machioza care se apropiase de Frans pentru a corecta machiajul acestuia. *Este un bărbat adult. Are optsprezece ani. Este suficient de matur pentru a şti ceea ce face. Sunt sigură*. Era convinsă că multe sprâncene aveau să se ridice în lumea în care se învârtea când avea să se afle de relaţia ei cu un fotomodel. Dar ce avea să se întâmple când se va afla şi că acesta avea doar optsprezece ani? în ochii lor avea să treacă drept o infracţiune. Parcă şi auzea bârfele care circulau în lumea

modei. Era convinsă că va fi crucificată. O femeie de treizeci şi şase de ani, aparent sănătoasă mintal, director executiv într-o mare companie, are o relaţie cu un bebeluş. Şi mai ales faptul că bebeluşul era fotomodel avea să stârnească un scandal. Bărbaţii având această meserie erau consideraţi lipsiţi de inteligenţă, oameni în care nu puteai avea încredere. Cum era posibil să-ţi alegi un astfel de iubit şi să-l mai iei şi în căsătorie?

Ei bine, *n-au decât să clevetească*, îşi spunea Bianca. Pe ea nu o interesa decât reacţia unei singure persoane şi aceea nu era altcineva decât tatăl ei, Angelo Coveri, care ar fi putut face apoplexie la auzul veştii. Furia lui avea să fie nemărginită, avea să-i spună tot felul de vorbe urâte, să-i amintească de figura de sfântă a mamei sale. Dar Bianca ştia la fel de bine că până la urmă tatăl ei avea să cedeze, indiferent care era atitudinea lui la aflarea veştii. îl cunoştea mai bine ca oricine altcineva şi avea metodele ei de a-i intra în voie. Angelo Coveri avea de fapt o fire romantică şi până la urmă Bianca avea să primească binecuvântarea lui.

Se întreba dacă era într-adevăr îndrăgostită. Era pur şi simplu obsedată. Era conştientă de asta. Dar oare îl iubea? Da. Era sigură. Absolut convinsă. îi iubea părul blond, răvăşit, privirile albastre, pătrunzătoare, gură senzuală, nasul proeminent, trupul suplu şi musculos. Chiar şi tatuajele tribale păreau un simbol sexual atunci când şi le amintea. Păreau aievea, oriunde se afla. Şezând confortabil în studio, cu Greg dând instrucţiuni cu glasul ridicat, cu muzica bubuind în fundal simţea pulsul accelerându-se şi o străbăteau fiori amintindu-şi trupul cald, aroma masculină ce o copleşea atunci când se aflau împreună şi când o iubea cu tandreţe.

Bianca a fost brusc smulsă din reverie când Frans păşind agale, relaxat s-a îndreptat către ea, cu aroganţă, cu un aer mândru. Când a ajuns în dreptul ei s-a oprit şi şi-

a avântat coapsele înainte cu un gest obscen, urmat de un zâmbet electrizant ce dezvăluia dantura perfectă. I-a trimis un sărut în zbor apoi s-a întors intrând în zonă acoperită de aparatul fotografic.

— Frans, dobitocule! a strigat Greg din toate puterile.

Bianca s-a hotărât pe dată. S-a ridicat şi a pornit către uşă în vârful picioarelor, ieşind din studio şi închizând încetişor uşa în urma ei. Era evident că prezenţa ei îl distrăgea de la muncă pe Frans. Era mai bine să-l aştepte în limuzină.

— Ai şi plecat? a întrebat Meritee.

Bianca a încuviinţat din cap, îmbrăcând haina de blană.

— Greg este greu de suportat. L-am auzit ţipând şi folosind limbajul preferat. Glasul său acoperă chiar şi muzica.

În privirile lui Meritee scânteiau luminiţe maliţioase.

Bianca a ridicat din umeri cu un aer nepăsător şi a apăsat butonul ascensorului.

— Nu am starea necesară să-l ascult astăzi. Şi cred că

şedinţa va continua încă mult timp. Înţeleg. Ne vedem mai târziu.

— Pa.

Bianca a fluturat mâna şi a urcat în lift. În timp ce ascensorul o ducea la parter şi-a privit ceasul. Trecuse ceva timp de când începuse şedinţa foto, dar era convinsă că nu se va sfârşi prea curând. Frans avea să-i telefoneze în momentul în care termina aşa încât mai avea ceva timp pentru a face ceea ce-şi pusese în minte.

Aproape trei ore mai târziu, Frans a deschis uşa limuzinei şi s-a aşezat pe bancheta din piele. A îmbrăţişat-o şi a sărutat-o lung, pasional, de parcă fuseseră îndelung

despărţiţi. Când în sfârşit s-au despărţit a privit-o în ochi, cu expresia unui bărbat îndrăgostit până peste urechi.

— Mi-a fost dor de tine, a şoptit el.

— Şi mie. Enorm.

Au început să se sărute iar, ignorând prezenţa şoferului care făcea eforturi să nu-i ia în seamă, ţinându-şi privirile aţintite pe geam. Într-un târziu s-au despărţit iar.

Bianca l-a mângâiat pe obraz.

— Mai înainte de a merge acasă aş vrea să facem un ocol. Te deranjează?

— Nu va dura mult, nu-i aşa?

— Nu, doar câteva minute. Cred că te vei bucura şi tu de ceea ce urmează.

— Ce anume?

— Surpriză, i-a şoptit ea cu un aer misterios.

Apoi întorcându-se către şofer, Bianca a strigat:

— Azad? Du-ne la adresa pe care ţi-am dat-o mai devreme.

Chipeşul şofer kurd a încuviinţat din cap şi uriaşa limuzină a pornit să străbată străzile aglomerate îndreptându-se către mijlocul oraşului. Frans a luat-o în braţe pe Bianca şi a început să-i acopere gâtul şi urechile cu mici sărutări. Când maşina a tras în faţa magazinului, Azad a coborât şi a deschis portiera în partea în care stătea Bianca.

— Hai să coborâm! l-a îndemnat ea pe Frans.

— Cum doreşti.

Bianca a coborât urmată îndeaproape de Frans. Ajuns pe trotuar şi văzând unde se aflau, Frans a clipit din ochi, uimit. Uşile mari filigranate ca şi firma îi stârneau uimirea. Harry Winston.

— Despre ce e vorba? Magazinul de bijuterii?

— Exact.

Bianca a pornit urmată îndeaproape de Frans. Mai înainte ca acesta să deschidă uşa portarul a făcut loc şi

Bianca, care cunoştea prea bine magazinul, s-a îndreptat exact către vitrina unde găsise ceea ce dorea. Ajunsă în dreptul ei a început să privească atent conţinutul acesteia.

— Aici sunt numai inele.

— Aşa este.

— Pot să vă fiu de folos, doamnă? Domnule? a întrebat bărbatul de vârstă mijlocie.

Femeia elegantă, îmbrăcată la patru ace, nu părea să aibă o pereche reuşită în bărbatul tânăr nepieptănat, purtând o haină ce amintea de mantalele armatei ruse şi o pereche de pantaloni din jeans vârâţi în cizme înalte, nu tocmai noi.

— Aş vrea să încerc nişte inele, a spus Bianca.

— Da, desigur. Dacă-mi arătaţi ce doriţi…

— Acesta. Este un diamant canar?

— Aveţi gusturi perfecte, doamnă.

Vânzătorul a scos inelul din caseta de catifea şi i l-a oferit.

— Este un diamant galben canar, tăiat rotund şi montat în platină.

— Ehe! Asta da piatră, Bianca.

— Da, într-adevăr, a zâmbit vânzătorul.

Bianca şi l-a pus pe deget şi l-a privit din diverse unghiuri, depărtând degetele.

— Câte carate are?

— Două. Este perfect, dacă-mi îngăduiţi să-mi exprim părerea.

— Ce părere ai? l-a întrebat Bianca pe Frans.

— E formidabil, a spus el zâmbind.

Bianca i-a zâmbit la rândul său, apoi şi-a aruncat privirile asupra inelelor aflate în vitrină.

— Pot să-l văd pe cel de acolo? Cel alb tăiat ca un smarald de culoare albă.

— Desigur, doamnă.

Bianca l-a încercat şi pe acela, apoi a mai probat încă

alte patru inele, cerând părerea lui Frans de fiecare dată. Răspunsurile lui au fost mai mult sau mai puţin asemănătoare cu prima sa opinie până când Bianca şi-a pus pe deget un diamant alb de cinci carate, montat în aur.

— Mortal! Celelalte par doar nişte pietricele.

— Nu-i aşa?

Flutura mâna, o depărta şi o apropia privind diamantul din toate unghiurile posibile, diamantul arătându-şi valoarea sa adevărată din orice unghi era privit.

— Este mai puţin tradiţional ca celelalte, dar îmi place felul în care a fost tăiat şi ador aurul galben. Şi mărimea este perfectă.

— Mărimea contează, a zâmbit larg Frans dezvăluindu-şi dantura albă. Chiar şi atunci când este vorba de diamante.

Bianca i-a dat un pumn uşor în plex.

— Mai ales atunci când este vorba de diamante. Acesta chiar este unul mare.

— Cinci carate, a reamintit vânzătorul.

— Nu crezi că este cam… ţipător?

— Fii serioasă, Bianca. Cum este posibil ca un diamant să fie ţipător. Doar suntem oameni, lucrurile de felul acesta ne fac fericiţi. De ce-ţi faci griji?

— Fie. Cum spui tu. Doar sunt italiancă. Pot să-l cumpăr acum? l-a întrebat Bianca pe vânzător.

Frans şi-a pus braţul pe umerii ei şi a sărutat-o.

— De ce nu? Arată minunat pe mâna ta.

Bianca s-a uitat către vânzător, cerându-i acestuia acordul. Bărbatul a zâmbit uşor şi a încuviinţat din cap, aproape imperceptibil.

— Ei bine… cred că aşa rămâne şi se potriveşte perfect pe deget.

Privind-o cum admira încă o dată inelul, Frans zâmbea şi în priviri avea scânteieri jucăuşe.

— Da. îl iau. Gata, a spus Bianca cu hotărâre.

— Perfectă alegere, doamnă. Durează doar câteva minute ca să-l pun în cutie şi să vă aduc şi avizul. Cum doriţi să plătiţi?

Bianca şi-a deschis geanta şi a scos un cârd American Express.

— Poftim cârdul.

— Revin imediat, a spus vânzătorul îndepărtându-se.

— Despre ce aviz este vorba? J

— De la Institutul american de avizare a pietrelor preţioase. Garantează caratele şi culoarea.

— Aha. Astfel ştii în mod sigur că nu ai cumpărat o piatră falsă.

— Exact.

Vânzătorul a revenit cu documentul vârât într-un plic, o cutie din catifea pentru inel, cardul de credit şi chitanţa pe care trebuia să o semneze Bianca. Aceasta a luat stiloul oferit pentru a semna, apoi a pus copia chitanţei în geantă.

— Doriţi să-l punem în cutie, doamnă? a întrebat vânzătorul.

— Nu, a răspuns Bianca, zâmbind. îl las pe deget şi-l voi pune acasă în cutie.

Frans a condus-o către ieşire. Limuzina tocmai dădea colţul aşa că nu au fost nevoiţi să aştepte în stradă. Neavând loc să parcheze, şoferul fusese nevoit să facă un ocol. Azad a vrut să coboare, dar Frans i-a făcut semn să rămână în maşină şi a deschis portiera pentru Bianca.

— Au urcat şi imediat ce s-au aflat alături pe banchetă, Frans şi-a pus braţul în jurul umerilor ei.

— Inelul arată minunat pe mâna ta.

— Mă bucur că îţi place.

— Este superb, dar cred că ştii că nu ai nevoie de astfel de lucruri pentru a fi frumoasă.

— Dar am nevoie de el pentru altceva.

Îl privea intens. Avea un chip superb, adorabil.

Acesta era cuvântul potrivit. Aşa îl considerase din momentul în care îl văzuse pentru prima dată.

— Atunci pentru ce îţi trebuie?

— Dacă vreau să mă căsătoresc, am nevoie de un inel de logodnă.

— Să te căsătoreşti! Dar… eu… eu credeam… că…

Chipul i s-a întunecat şi umerii i-au căzut.

— Ce este?

Îi plăcea la nebunie să-l vadă dezamăgit la auzul acestor veşti.

Şi-a retras braţul de pe umerii ei şi şi-a aţintit privirile în podea.

— Credeam… îmi imaginam… că există ceva între noi… că este ceva deosebit… ştii.

Şi-a ridicat privirile îndurerate şi le-a aţintit în ochii ei.

— Bianca, nu pot să cred că-mi dai o astfel de veste, aşa, din senin.

Simţea cum i se topeşte inima de dragul lui şi nu a putut continua să se prefacă.

— Frans, ceea ce am vrut să spun este că intenţionez să mă căsătoresc cu tine. Asta dacă este şi dorinţa ta. De aceea am cumpărat acest inel.

Ochii lui mari, albaştri au devenit uriaşi din pricina uimirii. Apoi a început să zâmbească.

— Vorbeşti serios? a şoptit el, cu greu.

— Niciodată n-am fost mai sigură în această privinţă.

Frans a îmbrăţişat-o şi a scos un strigăt de bucurie.

— Nu pot să cred. Vrei să te căsătoreşti cu mine. Cu mine Frans. Un nimeni, venit de nu-se-ştie-unde.

— Hei, mă sufoci, iubitule.

A slăbit strânsoarea şi i-a acoperit faţa cu sărutări: obrajii, ochii, fruntea, nasul, bărbia.

— Nu pot să cred. Aş vrea să pot spune întregii lumi: Bianca Coveri vrea să fie soţia mea.

A luat-o din nou în braţe, ceva mai blând de data aceasta şi a sărutat-o cu pasiune. Când s-au despărţit în sfârşit, Frans a privit-o drept în ochi:

— Este cel mai fericit moment din viaţa mea. Când ne căsătorim? Acum?

— Hei, frumosule, stai binişor! Ne aflăm în New York şi avem nevoie de licenţă. Astăzi nu se poate. Este târziu. Şi nu trebuie să uiţi că avem bilete de avion către St. Barth pentru petrecerea aniversară.

Privirile lui s-au înnegurat uşor:

— Am uitat. Nu putem să trecem peste asta? a întrebat el.

— Este imposibil, iubitule. Este petrecerea şefei mele. În fond este şi a ta, de vreme ce faci modeling pentru PPHL, în acest moment.

— Şi-atunci când?

— De îndată ce ne întoarcem.

— Promiţi?

— Promit.

A sărutat-o din nou.

— Abia aştept.

— Ştiu, dar trebuie să avem răbdare. Între timp vom păstra secretul. Este taina noastră.

— Dar, de ce? era uluit. Nu vrei ca toată lumea să afle?

— Nu încă. Mai întâi vreau să-i dau vestea tatălui meu. Nu vreau ca totul să vină ca o surpriză pentru el. Înţelegi?

— Da. Ştiu că ţii foarte mult la tatăl tău şi-mi place nespus lucrul acesta.

— Da, aşa este. M-a crescut singur şi presupun că îi datorez mult. Şi să nu uităm că este vorba de petrecerea lui Niki. Nu vreau să-i fur plăcerea de a se afla în mijlocul atenţiei generale.

— Înţeleg. Marea şefă. Petrecerea ei.

— Exact.

Azad a parcat în faţa blocului zgârie-nori aflat în Upper East Side.

— Am ajuns acasă.

— Putem să sărbătorim, i-a făcut Frans cu ochiul.

Privindu-şi ceasul, Bianca a spus:

— Cred că avem timp suficient.

În dormitorul uriaş, monocromatic al Biancăi, Frans a pus un CD al lui Luther Vandross şi a dat volumul mai jos. Bianca a apăsat un buton şi draperiile s-au tras automat, metri întregi de mătase bej acoperind astfel geamurile. Din acel loc priveliştea oferită de Manhattan şi Queens era spectaculoasă, dar îi plăcea să se ştie protejată de intimitatea dormitorului ei atunci când făcea dragoste.

Frans s-a apropiat de ea cu un zâmbet senzual. A luat-o în braţe şi a strâns-o la pieptul său. Bianca l-a îmbrăţişat la rândul ei şi l-a sărutat, mângâindu-i spatele musculos, ciufulindu-i părul blond. Limba lui explora cu pasiune în timp ce mâinile Coborâseră şi îi cuprinseseră fesele trăgând-o cât mai aproape de el, simţindu-i dorinţa crescândă.

Bianca torcea ca o pisicuţă. Îl simţea prin pantalonii subţiri şi se agăţa de el de parcă era ultima sa speranţă pentru a mai trăi. Frans o săruta şi limba lui îi contura gâtul şi urechile trecând asemenea unei adieri. Mâinile îi mângâiau spatele, alunecând şi urcând de-a lungul şirei spinării apoi i-a cuprins sânii. Bianca simţea focul mistuitor crescând în ea.

Frans s-a retras uşor şi a privit-o drept în ochi:

— Lasă-mă să te dezbrac, a murmurat.

I-a scos puloverul negru de caşmir. Părul lung până la umăr era ciufulit dar Biancăi nu-i păsa. A tras-o aproape de el şi i-a sărutat adâncitura dintre sâni apoi i-a scos sutienul de culoare neagră şi sânii plini i-au stârnit şi mai tare dorinţa. Frans i-a cuprins pe fiecare şi a început să-i

sărute, plimbându-şi buzele ca nişte aripi de fluturi apoi i-a prins sfârcurile pe rând şi a început să se joace cu ele până când s-au întărit. Focul ce o mistuia pe Bianca devenea imposibil de suportat. Tremura şi fiori de plăcere îi străbăteau trupul.

Frans a ridicat capul şi a sărutat-o pe gură profund. S-a lăsat apoi în genunchi, i-a desfăcut fermoarul cizmelor pe rând, i le-a scos şi apoi a tras fermoarul fustei şi a lăsat-o să alunece pe podea. Rămasă doar în lenjeria de corp, Bianca aştepta. Frans i-a cuprins fesele şi a început să le frământe. Când şi-a ascuns faţa între coapsele ei i-a prins părul între degete, jucându-se cu el. Apoi, a eliberat-o de restul lenjeriei şi din nou s-a aplecat şi a sărutat-o între coapse, apoi limba lui a pătruns-o făcând-o să tremure de plăcere.

— Frans… Frans…

S-a ridicat repede şi a îmbrăţişat-o.

— Bianca, ţi-am mai spus-o: te iubesc. Te iubesc atât de mult.

— Şi eu te iubesc. Şi eu.

Frans şi-a tras peste cap puloverul gros dintr-o singură mişcare şi l-a aruncat la întâmplare, apoi şi-a scos tricoul. Şi-a aruncat cizmele din picioare şi pantalonii. Stătea gol în faţa ei.

Bianca a suspinat. Trupul său perfect o încânta ca de obicei. Umerii laţi şi pieptul puternic, musculos ce se îngusta pe măsură ce cobora către coapse îi stârneau dorinţa numai privind. Era excitat şi gata să-i aducă plăcere deplină. A luat-o din nou în braţe, tatuajele lui trecând ca o adiere prin faţa ochilor ei.

— Hai să mergem în pat. Nu mai pot aştepta. Vreau să te fac fericită.

— Dar ştii bine că sunt fericită cu tine, Frans. Niciodată nu am simţit ceea ce mă faci tu să trăiesc.

A sărutat-o cu pasiune, cuprinzându-i sânii şi

sărutându-i pe fiecare în parte, limba lui stârnindu-i noi fiori de plăcere, apoi gura lui a coborât din nou între coapsele ei. Bianca încerca să se bucure cât mai mult de plăcerea oferită ridicându-şi coapsele în întâmpinarea limbii lui cercetătoare. Dorinţa devenea copleşitoare, greu de suportat. Bianca a ţipat uşor şi atunci Frans s-a ridicat repetând:

— Te iubesc, te iubesc.

A întins-o pe pat şi a pătruns-o blând, jucându-se cu ea, penisul său mai mult ademenind-o decât pătrunzând-o cu adevărat.

Bianca gemea, încercând să-l cuprindă nerăbdătoare, să-l simtă în adâncul fiinţei sale. S-a agăţat de umerii lui şi l-a tras tot mai mult către ea, cu disperare. Bianca îl cuprinsese cu braţele şi se încolăcise în jurul lui de parcă dorea să se contopească. Frans a început să se mişte retrăgându-se, apoi pătrunzând-o din nou, sufocat de plăcere. Incapabil să se mai joace s-a abandonat total dorinţei şi strângându-i fesele o trăgea cât mai strâns în jurul său. Bianca a simţit primele spasme şi a scos un strigăt scurt. Era copleşită. Frans a gemut prelung, trupul său s-a cutremurat şi a invadat-o eliberându-se iar şi iar în adâncul fiinţei ei. A luat-o în braţe şi a strâns-o la piept, sărutându-i faţa. Respirau greu amândoi şi se simţeau împliniţi.

Trupurile lor au rămas îngemănate îndelung până şi-au recăpătat răsuflarea. Frans s-a tras pe o parte şi a luat-o cu el, fără a ieşi din ea. Se priveau cu lăcomie, de parcă nu se mai puteau sătura unul de celălalt.

— A fost minunat. Eşti o femeie adorabilă. Nicio altă femeie nu m-a făcut vreodată mai fericit.

— Şi eu simt la fel. Mă simt împlinită.

A sărutat-o din nou.

— Sunt vrăjit. Cred că ai folosit farmece dar nu-mi pasă şi nu vreau ca vraja să se rupă. Niciodată.

Bianca avea sentimentul că visează. Soarta făcuse ca ei doi să se întâlnească. Două suflete de la depărtări nemăsurate, diferite precum ziua de noapte fuseseră aduse unul lângă celălalt şi se potriveau perfect.

— Nu credeam că voi ajunge să iubesc pe cineva, aşa cum te iubesc pe tine. Nu eşti numai cel mai chipeş bărbat pe care l-am cunoscut vreodată, dar eşti şi amantul perfect, cel mai bun din lume.

— Asta ţi se datorează ţie.

Îi mângâia faţa. Mâna lui a coborât apoi pe sâni şi a început să se joace cu sfârcurile de culoarea petalelor de trandafiri.

Bianca îl simţea întărindu-se şi crescând în ea.

— Oh… Frans… ah… ah…

A tras-o aproape de el, lipindu-se de trupul ei şi a început să o sărute cu pasiune.

— Trebuie… Frans… e timpul., avionul… petrecerea.

— Avem timp.

Continua să o sărute şi sărutările lui deveneau tot mai pătimaşe. Bianca s-a lăsat în voia plăcerilor, bucurându-se de momentele de extaz pe care le petrecea alături de el. Nu fuseseră prea dese clipele când simţise că trăieşte cu adevărat.

Vom reuşi să prindem avionul şi dacă nu… Merită. Merită fiecare minut pe care îl petrec alături de el.

Sf. Barthélemy

Insulele Leeward

„Paradise Rock”, staţiunea aflată pe malul mării, fusese închiriată pentru a găzdui petrecerea organizată în cinstea zilei de naştere a Nikolettei Papadaki. PPHL era proprietarul staţiunii şi în lunile ianuarie şi februarie hotelurile erau ocupate în totalitate, rezervările făcându-se cu mult timp înainte. Trecând peste protestele colaboratorilor săi, Niki forţase mâna directorului şi anulase toate rezervările făcute pentru săptămâna în care

cădea ziua ei de naştere. Pentru cea de-a douăzeci şi una aniversare, Nikoletta era cea care spunea ultimul cuvânt şi nimeni nu avea dreptul să treacă peste cuvântul ei.

„Orgia lui Poseidon” era tema petrecerii şi numele era tipărit cu litere mari pe invitaţiile trimise în întreaga lume, în care li se cerea oaspeţilor să se costumeze potrivit cu această temă. În jurul uneia dintre piscine, un grup cosmopolit făcea conversaţie, sorbea din băuturi şi dansa purtând bikini, rochii şi accesorii ce aminteau de fauna marină. O tânără moştenitoare din Franţa era înveşmântată într-o toaletă pe care fuseseră aplicate cu mare meşteşug scoici şi alte mici nimicuri marine, iar prietenul ei argentinian pentru a nu fi mai prejos nu purta nimic altceva decât o cascadă de scoici aplicate cu măiestrie pe un brâu. Asemenea celorlalţi oaspeţi cei doi acordaseră mare atenţie costumelor.

Domni şi doamne – în costume de sirene – striperi bine făcuţi, invitaţi pentru a face deliciul oaspeţilor – înotau, pozau şi se hârjoneau în fântâni. Lumini în nuanţe de verde şi albastru însoţeau jocurile ameţitoare ale fântânilor arteziene. Din fundal, celebrul DJ Scary, invitat special de la Paris, oferea oaspeţilor diverse genuri muzicale. DJ-ul îi cunoştea prea bine pe cei mai mulţi dintre invitaţi căci le oferise mixajele preferate la tot soiul de petreceri organizate în diverse locuri de pe glob.

Ceva mai departe de zgomotul petrecerii, trei dintre puţinii oaspeţi mai vârstnici sorbeau din pahare în jurul unei mese. Zâmbeau, dar nu erau câtuşi de puţin fericiţi.

— Paradise Rock este de nerecunoscut. Întreaga staţiune este acoperită în nuanţe de verde şi albastru.

Cel care rostise aceste cuvinte după ce lăsase jos paharul cu vin roşu era Angelo Coveri.

— Aşa şi trebuie să stea lucrurile. Mai ales dacă avem în vedere milioanele risipite de companie, a replicat Sugar Rexbury cu un aer placid.

— Despre ce vorbiţi? a dorit să ştie Honor Huristone care tocmai li se alăturase. Arătaţi precum cele trei vrăjitoare din *Macbeth* la sfat gata să pună la cale un complot.

Sugar a râs uşor şi s-au sărutat.

— Arăţi uluitor! s-a grăbit Sugar să spună. Ai o rochie minunată.

— Mulţumesc. M-am gândit că era cea mai potrivită pentru acest eveniment. Broderia se aseamănă cu iarba de mare, nu crezi?

— Îhm. Şi aminteşte şi de corali. Este superbă.

Apropiindu-se, Adrian a luat un pahar cu şampanie de pe tava pe care o purta un chelner.

— Toată lumea se simte bine? a dorit el să ştie.

— Aşa cred. În mod sigur toţi prietenii lui Niki se simt minunat. Se distrează de minune.

— Este o petrecere superbă, Adrian, l-a asigurat Sugar aruncându-şi privirile în jur. Este absolut minunată. Toate felinarele şi spoturile, fântânile. Perfect.

Brusc aerul a tremurat de sunetele trompetelor. Muzica a încetat pe dată. O platformă aurie, cu un baldachin luminat, susţinută de doi tineri vânjoşi ce purtau brâuri aurii a apărut pe terasă în capătul cel mai îndepărtat al piscinei. Trompetele sunau iar şi iar anunţând sosirea reginei. Mulţimea de oaspeţi a început să aplaude şi să scandeze numele reginei:

— Niki! Niki! Niki!

Scăldată în lumini, Niki şedea în vârful platformei, aşezată pe nişte perne aurii. Pe chip purta un zâmbet enigmatic accentuat de machiajul agresiv. Trompetele nu încetau să anunţe sosirea reginei şi cei doi tineri au pornit în jos pe scările ce duceau la terasa ce înconjura piscina. Niki a ridicat o mână de parcă ar fi adus o binecuvântare supuşilor săi. Mulţimea a izbucnit în urale şi strigăte de bucurie. Cei doi tineri o purtau de-a lungul piscinei, într-un

ritm lent, astfel încât toţi invitaţii aveau ocazia să o admire în toată splendoarea ei. Rochia de seară, diafană, în nuanţe aurii, tremura uşor în adierea vântului, iar diamantele din păr, din jurul gâtului şi de la încheieturile mâinilor, licăreau, scânteiau, străluceau la fiecare mişcare în lumina lumânărilor.

— Dumnezeule!

Honor nu şi-a putut stăpâni o exclamaţie de uimire.

Mătasea străvezie lăsa să se vadă „solzii de peşte" aşezaţi strategic în zona pubiană şi pe sfârcuri. În rest rochia era absolut transparentă.

— Este goală!

— Ei, nu chiar! a glumit Adrian.

— Este uimitoare! Uluitoare!

— Este scandalos! a murmurat Angelo Coveri.

— Hai, Angelo, încearcă să nu iei în seamă. Este o femeie tânără, superbă, cu un corp de o frumuseţe ce atinge perfecţiunea. De ce nu ar arăta-o şi celor din jur? Să nu uităm că aproape toţi aceşti tineri fac plajă fără costum de baie. Ce mare lucru? în acest moment este mai îmbrăcată decât au fost toţi ceilalţi tineri azi-dimineaţă, pe plajă.

Din vârful platformei, Niki zâmbea cu generozitate către mulţime, mai ales atunci când se afla în apropierea unui prieten mai deosebit. Cu eleganţă, oferea tinerilor mai insistenţi, mâna pentru a fi sărutată.

Deodată a zărit-o pe Bianca Coveri în mulţime alături de un tânăr. *Trebuie să fie partenerul ei*, şi-a spus Niki, zărind braţul tânărului în jurul umerilor Biancăi. O cunoştea prea bine pe Bianca pentru a şti că aceasta nu s-ar fi simţit atât de bine alături de un tânăr abia cunoscut la petrecere. Pe măsură ce se apropia de Bianca şi Frans, Niki îl fixa din priviri pe bărbat.

Măi, *măi*. *Păr lung*, *blond şi ochii albaştri*. *Şi trupul*! Era evident că mergea la sală în mod regulat căci

musculatura superbă era vizibilă prin cămaşa desfăcută. îşi plimbă privirile pe trupul bărbatului cu mare atenţie, remarcând pantalonii albi, perfect mulaţi.

Ei bine, Bianca, mi-ai adus cel mai frumos dar de ziua mea.

— Niki, arăţi uluitor! i-a strigat Bianca glasul ei ridicându-se deasupra uralelor.

Niki i-a zâmbit generos şi i-a trimis un sărut.

— Mulţumesc, scumpa mea!

Bianca l-a strâns de mână pe Frans şi i-a şoptit, în vreme ce platforma se depărta purtată de cei doi tineri:

— Ea este sărbătorita. Şefa mea.

— *Ea* este şefa?

— Da. Uluitoare! Nu-i aşa?

Frans a strâns-o la piept:

— Dar nu-i la fel de frumoasă ca tine.

Bianca s-a înfiorat auzindu-i cuvintele, dar mai înainte de a răspunde un glas în spatele său a spus:

— Bianca! Ce mai faci?

Era Adrian.

— Bună! Te-am zărit de departe, dar n-am avut ocazia să mă apropii pentru a te saluta.

Privirile lui Adrian treceau de la Frans la Bianca şi înapoi, apoi a întrebat:

— El este prietenul tău?

— Da. Adrian, dă-mi voie să ţi-l prezint pe Frans. Frans acesta este Adrian Single. Este unul dintre şefii mei de la PPHL.

Cei doi bărbaţi şi-au strâns mâinile.

— Sper că te distrezi, Frans!

— Oh, desigur. Totdeauna mă simt bine alături de Bianca, l-a asigurat Frans aruncându-i acesteia priviri adoratoare.

— Înţeleg, a răspuns Adrian zâmbind.

— Poţi să păstrezi un secret? l-a întrebat Bianca.

— Ştii foarte bine că nu trebuie să ai îndoieli.

— Eu şi Frans ne-am logodit.

— Formidabil! Minunată veste, scumpa mea!

A sărutat-o pe Bianca pe obraz şi l-a bătut pe umăr pe Frans.

— Eşti un bărbat norocos, a adăugat.

— Ştiu.

— Mă bucur pentru voi doi.

— Încă nu i-am spus tatii, aşa că te rog să fii discret Adrian.

— Ştii foarte bine că voi păstra secretul, Bianca, dar ascultă sfatul meu. Spune-i cât mai repede. După cum vă purtaţi unul cu celălalt va fi greu să nu se afle.

— Este atât de evident? a întrebat Bianca zâmbind.

— Abia dacă vă puteţi stăpâni să nu vă atingeţi trupurile.

Cei doi au izbucnit în râs:

— Este adevărat. Suntem nebuni unul după celălalt.

— Minunat, Frans! Ei bine, cred că trebuie să plec, să salut şi alţi oaspeţi.

Bianca nu avusese nici cel mai mic gând să-i dezvăluie tatălui său adevărul, dar reacţia lui Adrian o făcuse să prindă curaj. Păruse cu adevărat încântat şi deloc surprins faţă de diferenţa de vârstă.

— Hai să mergem să-l căutăm pe tata! a spus ea către Frans. Te voi prezenta lui.

— Fie, cum vrei tu.

Bianca şi Frans au pornit prin mulţime croindu-şi drum cu greu către locul în care îl zărise pe tatăl ei stând de vorbă cu Sugar. Când în sfârşit au ajuns la el, Angelo tocmai îşi luase un pahar cu o nouă băutură. Văzându-şi fiica s-a ridicat în picioare şi a sărutat-o pe amândoi obrajii.

— Bianca, *coral* Mă întrebam unde eşti.

— Tati, vreau să-ţi prezint pe cineva.

Încerca să înţeleagă din privirile de vultur ale tatălui său ce gândea despre Frans. Tatăl era uluit şi dezaproba lipsa cămăşii lui Frans ca şi pantalonii cu talie joasă. îl nemulţumea bustul gol, strălucind de transpiraţie, tatuajele tribale şi părul lung. Bianca se bucura de faptul că Frans saluta strângând mâna cu fermitate în ciuda aerului uşuratic.

— Mă bucur să vă cunosc, şi-a arătat el entuziasmul.

— Şi eu, a răspuns Angelo Coveri scurt.

— Frans, te superi dacă-mi laşi câteva minute. Vreau să vorbesc cu tata.

— Nu, nicio problemă, a zâmbit Frans. O să mă plimb. Ne vedem înăuntru la bar.

— Perfect. Minunat.

În momentul în care Frans s-a îndepărtat suficient pentru a nu auzi conversaţia ce avea să urmeze, Angelo Coveri a bătut cu degetul în masă cu un aer de stăpân, întrebând:

— Cine este? Unul din acele gunoaie europene de care se înconjoară Niki?

— Nu, nu.

Dumnezeule, nu-mi va fi uşor.

— Frans este top model în New York. Face parte din compania pe care se pregăteşte să o lanseze PPFIL.

— Mi-e totuna. De unde e?

— Germania.

— Gunoi european”.

— Tata! Nici măcar nu-l cunoşti.

— Ştiu tot ce este necesar. Top model! Pentru Dumnezeu! Asta nu-i slujbă pentru un bărbat. Şi să nu crezi că sunt orb. Am văzut cum te pierdeai cu firea în prezenţa lui.

— Tată! Vrei să-mi dai voie să-ţi spun ce am de spus?

— Hai! Spune!

— Ei bine!…

Bianca şi-a mutat privirile asupra pantofilor Manolo Blahnik de parcă acolo ar fi putut găsi inspiraţie. Se întreba cum să procedeze pentru a-i da vestea tatălui său. Prima lui reacţie faţă de Frans fusese una negativă şi nu ştia cum ar fi putut să-l convingă. *Trebuie să fiu corectă cu el. Mă cunoaşte suficient de bine pentru a-şi da seama când ascund ceva*.

A respirat adânc şi şi-a aţintit privirile în ale tatălui său.

— Îl iubesc pe Frans şi ne-am logodit.

Bianca îl privea pe tatăl său cum făcea eforturi să nu strige la ea. Strângea din dinţi şi faţa îi devenise roşiatică. După câteva minute a rostit liniştit:

— Dacă-ţi place sexul, e perfect. Poţi să te regulezi până îţi sar creierii. Dar să te măriţi cu el? Are jumătate din vârsta ta, Bianca. Fie numai şi gândul şi cred că este absurd.

— Trebuie să-ţi reamintesc faptul că mama avea jumătate din vârsta ta când v-aţi căsătorit? Şi tot la fel când aţi divorţat.

— Nu, nu trebuie să-mi aminteşti blestematul amănunt. Nu vreau să te văd făcând aceeaşi greşeală. Tot ce a mai rămas din familia noastră suntem tu şi eu şi nu suport gândul că ai putea să faci o astfel de prostie. Să produci o catastrofă.

Brusc i s-au umplut ochii de lacrimi. Angelo Coveri îşi privea fiica în tăcere. Apoi:

— Şterge-ţi ochii şi du-te şi-l caută pe junele german. Mai vorbim. Nu este nici locul şi nici momentul pentru o astfel de conversaţie.

— Bine! vorbim mai târziu. Dar să ştii că hotărârea mea e luată.

S-a aplecat şi l-a sărutat pe obraz.

Oftând, Angelo a îndemnat-o:

— Hai, du-te şi caută-ţi varza înflăcărată.

Când Niki l-a zărit pe Frans plimbându-se pe plajă, şi-a scos pantofii din picioare şi a început să danseze la marginea apei. Auzind-o, Frans s-a întors şi a zâmbit.

— Hei, bună! Cum te cheamă? l-a întrebat ea întorcându-i zâmbetul.

— Frans.

— Eu sunt Niki.

— Ştiu. Este ziua ta şi eşti şefa Biancăi.

— Da. Aşa este.

Niki a lăsat să-i alunece rochia diafană pe care o purta. Solzii aurii care-i acopereau sfârcurile şi zona pubiană erau la locul lor imaginând un costum de baie.

— Nu vrei să înotăm? Aş vrea să stăm de vorbă.

Chiar dacă i se părea atrăgătoare ţinuta ei, Frans nu lăsa să se vadă acest lucru.

— Să stăm de vorbă? Despre ce?

Niki a luat o saltea pneumatică aflată pe plajă şi a aruncat-o pe apă apoi a intrat şi ea în valuri.

— Hai. Putem să înotăm până ajungem la barjă.

În depărtare se zărea o barjă lungă pregătiră pentru focurile de artificii.

— N-am costum de baie, i-a strigat Frans.

De obicei înota gol, dar nu-l atrăgea gândul de a înota gol cu şefa Biancăi.

La naiba! Cine are nevoie de costum? Dă-ţi jos pantalonii şi vino. Cred că te vei bucura că ai luat această hotărâre.

— De ce?

— Datorită propunerii pe care ţi-o voi face.

Lui Frans nu-i surâdea felul în care evolua conversaţia. Era şefa Biancăi şi nu dorea să o supere.

— Fie, dar nu stau mult. Mă aşteaptă Bianca.

— Nu va dura. Urcă pe saltea.

Frans şi-a scos pantalonii şi i-a lăsat pe plajă apoi a intrat în apă şi a urcat pe saltea. S-a întins pe spate,

privind cerul înstelat.

— Perfect. Acum te poţi relaxa şi eu îţi voi spune la ce m-am gândit.

Aflat pe plajă, Adrian Single urmărea în tăcere ce se întâmpla. Se retrăsese cu un pahar în mână pentru a se bucura de câteva momente de linişte. Era intrigat de ceea ce se întâmpla sub privirile lui. Putea să audă în mare parte ceea ce spunea Niki şi era convins că înţelegea prea bine care erau planurile ei. *Biata Bianca. În sfârşit a găsit şi ea pe cineva pe care să-l iubească cu adevărat şi Niki a hotărât că acel cineva trebuie să fie al ei*.

— Frans, cred că ai putea să faci ceva mai bun decât modeling, se auzea glasul lui Niki.

După ce-l zărise alături de Bianca, Niki nu pierduse niciun moment pentru a afla cât mai multe despre el.

— Ce vrei să spui?

— Această carieră nu duce nicăieri. E o fundătură. Nu este de viitor.

— Ştiu. Dar atunci când va veni vremea voi face altceva.

— Ai putea să vii să lucrezi pentru PPHL. Totdeauna suntem în căutare de bărbaţi ca tine.

Continua să bată apa cu picioarele.

— Gândeşte-te! îl ademenea Niki. Cu salariul pe care îl vei primi şi cu posibilitatea de a achiziţiona acţiuni ai putea ajunge milionar în timp de un an. În felul acesta nu ar trebui să mai faci reclame şi să pozezi.

— Nu cred că lucrurile ar sta chiar aşa.

— Crede-mă. Eu pot face ca totul să devină real.

Apoi întorcând capul către el, a spus apăsat:

— Pe lângă toate acestea mă poţi avea pe *mine*.

Abordarea directă l-a făcut să tresară şi l-a luat prin surprindere. A râs uşurel încercând să ascundă ceea ce gândea şi simţea. Cum ar fi putut să răspundă unei astfel de oferte fără să o jignească? întâlnise numeroase femei

bogate şi frumoase care asemenea lui Niki încercaseră să-l cumpere. Erau convinse că oricine are un preţ. Dacă Bianca nu s-ar fi aflat la mijloc i-ar fi spus lui Niki cât de anostă era propunerea ei.

— Aş putea finanţa şi un film pentru tine, a continuat Niki să-l ademenească. Având un chip ca al tău ar fi greu să nu devii vedetă de film.

— Nu cred că mă pricep la teatru sau film.

— Asta nu contează, l-a asigurat Niki.

Aflat pe mal, Adrian şi-a privit ceasul. Mai era o oră şi jumătate până la focul de artificii, dar luase deja hotărârea. Fără a scoate telefonul de la cureaua pantalonilor, a format numărul şefului de echipaj de pe barjă şi şoptit dar cu glas ferm i-a dat semnalul:

— Estrellas!

Jocurile de artificii puteau să înceapă.

În mai puţin de un minut, rachete tunătoare zburau către cer şi explodau în forme multicolore. Luminile umpleau cerul nopţii şi oaspeţii aflaţi la Paradise Rock s-au adunat să aplaude încântaţi spectacolul oferit.

— La naiba!

Nikoletta privea resturile arse ale rachetelor ce cădeau peste ea şi Frans.

— Idioţii au început mai devreme.

A lăsat salteau în voia sorţii, a dat uitării planurile pe care le făcea pentru Frans şi a pornit înot către mal. Frans abia se abţinea să nu izbucnească în hohote de râs, ferindu-se de cenuşa fierbinte ce cădea asupra lor. A lăsat-o să se depărteze mai înainte de a se arunca în apă, apoi a pornit către mal, îndreptându-se către alt loc de pe mal diferit de cel către care înota Niki.

Umbra Nikolettei se apropia de mai. Adrian s-a ridicat repede şi s-a alăturat grupului format din Sugar, Bianca, Angelo şi Honor care se aflau pe terasă admirând focurile de artificii.

— Unde ai fost? a dorit Sugar să ştie.

— La toaletă, a răspuns Adrian.

— Ce s-a întâmplat? Jocurile de artificii ar fi trebuit să aibă loc mai târziu.

— Eu…

Chiar când Adrian se pregătea să ofere o explicaţie, Frans li s-a alăturat cu apa şiroind pe el.

— Ce-ai păţit? Te-a aruncat cineva în piscină? a întrebat Bianca.

— Am făcut o baie, a zâmbit Frans cu gura până la urechi.

— Poate că ar trebui să mergem în cameră să te usuci şi să te schimbi.

— Bună idee, a fost Frans de acord.

— Revenim cât se poate de repede, i-a şoptit Bianca tatălui său.

Angelo Coveri a încuviinţat din cap dar a rămas tăcut.

— Pare atât de fericită, a comentat Sugar după plecarea celor doi.

— Ia te uită cine vine şi nu pare deloc fericită, le-a atras Angelo atenţia, arătând cu mâna în care ţinea paharul către direcţia din care se apropia Nikoletta.

Părul, diamante şi apă, la un loc, totul era lipit de cap, dar se părea că Nikoletta nu acorda nicio atenţie felului în care arăta. Privirile sale erau aţintite asupra lui Adrian deşi chipul ei păstra o expresie neutră. Totuşi privirile vorbeau de la sine.

Şi-a încrucişat braţele şi şi-a scos pieptul înainte, sfredelind aerul cu sfârcurile acoperite cu solzii de peşte aurii.

— De ce au fost focurile de artificii mai devreme?

— Îmi cer scuze, Niki. Nu mi-am dat seama că ceasul meu este înainte. De fapt merge mult mai înainte. Cred că se datorează faptului că am călătorit într-o direcţie şi în

alta şi l-am potrivit greşit.

— Niki, scumpa mea, nu vrei să-i saluţi pe oaspeţi? a intervenit Honor încercând să uşureze situaţia pentru fratele ei.

Pentru câteva momente, Niki i-a aruncat priviri ucigătoare lui Honor, apoi a dat înapoi.

— Bună, Sugar. Mulţumesc pentru că te afli aici.

— N-aş fi vrut să pierd petrecerea ta pentru nimic în lume, scumpa mea. Este o petrecere minunată.

— Da, într-adevăr, adorabilă, a fost de acord Angelo.

— Mulţumesc, a răspuns acru Niki.

Apoi s-a întors din nou către Adrian.

— Nu vreau ca o astfel de situaţie să se mai repete. O oră şi jumătate în avans mi se pare a fi un calcul absolut nepotrivit, Adrian, nepermis. Ce s-ar fi întâmplat dacă era vorba de încheierea unei afaceri serioase? Putea fi diferenţa dintre câştig şi pierdere.

— Niki, îmi dau seama de ceea ce s-a întâmplat.

Încerca din răsputeri să se abţină să nu izbucnească în hohote de râs.

— Pur şi simplu a fost o greşeală. Nu am făcut nimic intenţionat. Nu se va mai întâmpla.

— Scumpa mea, în ultimele zile a trecut de pe un meridian pe altul. De la un continent la altul. Sunt convinsă că nu este greu de înţeles, încerca Honor să-şi scuze fratele.

— Călătoreşte tot timpul de pe un meridian pe altul, Honor, şi dacă nu este în stare să-şi potrivească ceasul, cum pot să am încredere că este în stare să facă afaceri în numele meu?

— Nu se va mai întâmpla… a încercat Adrian, dar nu şi-a dus vorba la bun sfârşit.

La marginea terasei apăruse un paparazzo bărbos, suplu, musculos. Ridicase un aparat foto cu amândouă mâinile. Totuşi Adrian zărise o licărire metalică nefirească

sub aparatul foto, era un amortizor de sunet, rotund de culoare argintie. Surprins de Adrian, paparazzo a mutat obiectivul către Nikoletta.

Fără a sta pe gânduri, Adrian a împins-o pe Nikoletta trântind-o pe terasă, a înşfăcat una dintre torţele aflate la îndemână ce înconjurau terasa şi a aruncat-o către străinul cu camera de fotografiat. Paparazzo a căzut pe spate şi Adrian s-a aruncat asupra lui încercând să-i smulgă revolverul din mână.

Un foc de armă a răsunat în liniştea serii şi Honor a văzut sângele ce acoperea terasa. A scos un strigăt disperat ce ar fi îngheţat sângele oricui şi Angelo a făcut un pas înainte, dar Adrian s-a ridicat trântindu-l la pământ pe atacator cu un picior pe fiecare mână a acestuia.

— Să ia cineva arma, a spus el ţinând pistolul.

Atacatorul l-a scuipat în faţă.

— De data asta am ratat, a mârâit el ameninţător. Data viitoare va fi altfel. N-are importanţă ce se va întâmpla cu mine.

— A chemat cineva oamenii de pază? s-a întors Adrian către ceilalţi.

Tremura uşor, acum că trecuse tot ce era mai rău.

— Vor sosi îndată, l-a liniştit Angelo.

Unii dintre oaspeţi intraseră în clădirea clubului pentru a se pune la adăpost de focul de armă în timp ce alţii se îngrămădiseră la locul evenimentului. Oamenii de pază de la PPHL îşi făceau loc cu greu printre ei.

— Niki e bine? a întrebat Adrian.

— Da, sunt bine, a auzit glasul acesteia. Dar sper că el nu va fi. %

— Nu trebuie să te temi, a liniştit-o Adrian privind peste umăr. Vom avea grijă de el.

Honor a luat-o pe Niki pe după umeri:

— Ai nevoie de o băutură tare să-ţi linişteşti nervii. Şi cred că ar trebui să te schimbi.

— Da, voi bea ceva, a răspuns Niki ferindu-se de braţul ei.

Apoi a strigat către oaspeţii adunaţi în jurul ei:

— Să-i anunţaţi şi pe ceilalţi că petrecerea continuă. Nu voi lăsa pe nimeni să-mi strice petrecerea, mai ales pe un atacator de două parale.

Strigăte de bucurie şi admiraţie au izbucnit în jurul ei. Orchestra a început să cânte. Violenţa luase sfârşit. Dansul, băutura, conversaţia cu ton ridicat, râsetele i-au luat locul de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Gărzile de la PPHL i-au pus cătuşe atacatorului şi apoi i-au cerut să se ridice în picioare.

Adrian a început să-i controleze buzunarele.

— Iată paşaportul său, a spus el apropiindu-se de o torţă pentru a citi.

Kees Vanmeerendonk. Amsterdam. Olanda.

Nu era sigur dacă trebuia să creadă ce scria acolo. Ar fi putut să se afle în faţa unui paşaport fals.

— Ia şi paşaportul, s-a adresat unuia dintre oamenii de pază.

A continuat să scotocească buzunarele tânărului şi a dat peste un portofel. În afară de o sumă mică de bani nu conţinea nimic interesant. Apoi Adrian a dat peste o bucăţică de hârtie. Fusese ruptă dintr-o foaie mai mare şi era murdară, şifonată. Pe ea era scris un număr de telefon.

Adrian a scos telefonul şi a format numărul, dar cum se întâmpla deseori pe insulă, era greu de stabilit legătura.

— Du-l în biroul directorului, pe uşa din spate, cât mai departe de privirile oaspeţilor. Vreau să fie văzut de cât mai puţini oameni.

Kees Vanmeerendonk a fost escortat, sub ameninţarea cu arma, de către doi dintre oamenii de pază. Adrian s-a întors către Honor.

— Mă întorc în câteva minute. Vreau să rezolv această problemă.

— Ştii ceva despre el? a întrebat Sugar.

— Nimic, în acest moment.

— Vrei să vin cu tine? s-a oferit Angelo.

— Nu, Angelo. Rămâi aici cu doamnele. Mă întorc repede.

A plecat în grabă către clădirea ce adăpostea clubul şi unde exista un telefon fix. Avea sentimentul că acel număr de telefon putea să-i aducă un răspuns la întrebările pe care le avea.

Ajuns înăuntru, a aprins lumina şi a format numărul scris pe bucăţica de hârtie.

A auzit cum se pornea robotul unui telefon: „Copiii Mamei Terra. Facem tot ceea ce este necesar pentru a ne salva mama. Rugăm lăsaţi un mesaj”.

Sf. Barthélemy, Insulele Leeward

Departe de ochii petrecăreţilor, o ambulanţă cu sirena şi luminile stinse a tras în faţa clubului Paradise Rock însoţită de o maşină a poliţiei. Pentru că rana atacatorului nu era gravă, poliţia i-a luat o declaraţie preliminară lui Kees Vanmeerendonk mai înainte de a fi dus la spital şi au promis că odată ajuns acolo îl vor interoga mai amănunţit.

— Nu-mi pasă ce aveţi de gând să faceţi, a rostit printre dinţi. Am făcut-o şi o voi mai face încă o dată dacă voi avea ocazia. Iar dacă eu nu voi putea, se va găsi cineva să-mi ia locul.

Vanmeerendonk a fost urcat în ambulanţă fără prea mari formalităţi, cu cătuşele la mână şi cu lanţuri la picioare şi a fost dus la spital pentru a fi tratat. Se dovedise norocos căci glonţul doar îl zgâriase provocând o rană superficială, în ciuda sângelui scurs.

La secţia de poliţie, Adrian a povestit versiunea sa privind lupta dată. Jean-Paul Daigre care îl asculta ţinând un trabuc în mână, pufăia, apoi rula trabucul între degete, mesteca tutunul şi apoi o lua de la capăt.

— Ai văzut amortizorul şi ştii prea bine că nu se vând la colţ de stradă astfel de lucruri.

— Înţeleg, domnule Single, i-a dat dreptate Daigre scoţând un nor de fum şi îndreptându-l către tavan.

— Şi nu crezi, inspectore, că ar fi în detrimentul imaginii insulei Sf. Barth dacă s-ar răspândi vestea că un infractor precum Kees Vanmeerendonk a fost la un pas de a o ucide pe moştenitoarea unei averi uriaşe?

— Evident, domnule Single. Ar fi foarte rău pentru imaginea insulei noastre. Suntem recunoscuţi pentru faptul că cei foarte bogaţi pot găsi aici un loc în care să se retragă şi să se relaxeze. În mod sigur nu vrem să-i facem să se teamă.

— Prin urmare toată lumea doreşte să se asigure că acei oameni cunoscuţi drept ecoterorişti precum Vanmeerendonk sunt pedepsiţi exemplar dacă sunt prinşi.

— Domnule Single nu cred că trebuie să vă faceţi probleme în legătură cu acest lucru. Chiar în momentul de faţă Kees Vanmeerendonk este încătuşat de patul său de spital şi la uşa sa am pus de pază oameni ce veghează permanent şi de îndată ce starea sănătăţii sale ne va permite, îl vom muta în închisoare. Nu va dura mai mult de câteva zile după cum ne-au informat doctorii. După aceea, aveţi cuvântul meu că va fi judecat şi pedepsit cât de aspru ne permite legea. O persoană care se face vinovată de încercare de omucidere pe această insulă nu scapă nepedepsită cum se cuvine. Vă asigur.

Nu exista nicio îndoială din felul în care vorbea Daigre că era hotărât să facă dreptate.

Adrian a întins mâna:

— Îmi pare bine că amândoi gândim în mod asemănător.

Când s-a întors de la secţia de poliţie, Adrian a găsit-o pe Niki în biroul directorului staţiunii şi au plecat împreună pentru a se alătura oaspeţilor.

— Eşti o tânără foarte norocoasă. Ar fi putut să te ucidă.

— Javrele de ecoterorişti. M-am săturat de ei. îmi este greaţă numai când aud de problemele pe care le creează.

— Cred că ar trebui să punem la cale un plan pentru a îmbunătăţi imaginea companiei din punctul de vedere al ecologiştilor. Să lăsăm să se înţeleagă faptul că PPHL este preocupată de protecţia mediului. Trebuie să facem un efort uriaş pentru a face curăţenie în locurile de curând achiziţionate care se dovedesc extrem de poluante.

Nu era nevoie să-i reamintească faptul că ea negociase achiziţionarea acelor uzine care atrăseseră atenţia şi mânia ecologiştilor.

— N-am de gând să cedez în faţa ecologiştilor.

— Nu crezi că ar fi o dovadă de înţelepciune să încercăm să reducem poluarea provocată de uzinele despre care vorbeam?

— Ascultă, Adrian, nu am nici cea mai mică dorinţă să vorbesc despre asta tocmai acum! Este ziua mea şi vreau să mă bucur de acest moment.

— Ai dreptate. îmi pare rău că a apărut acest…

Ridicând mâna l-a făcut să tacă.

— Nu crezi că ai făcut destul în această seară? Pornind focurile de artificii mai devreme.

Adrian era conştient de faptul că era total lipsit de sens să-i amintească ce se întâmplase, că-i salvase viaţa ferind-o din calea glonţului asasin.

— Da. Focurile de artificii lansate într-un moment nepotrivit. Asta este problema.

Bianca şi Frans, îmbrăţişaţi, trăiau momente de fericire, aroma trupurilor ce abia făcuseră dragoste învăluindu-i. Buzele lui îi alunecau pe gât, alintând-o.

— Te iubesc, Bianca, mai mult decât vei putea vreodată să crezi.

S-a întors către el cu un zâmbet înflorindu-i pe buze.

— Ar trebui să sărbătorim, a continuat Frans.

— Ce anume? a întrebat Bianca.

— Iubirea noastră, Bianca. Hai să bem şampanie. Doar noi doi. Nu trebuie să ne întoarcem la petrecere.

— Nu, nu trebuie, a fost ea de acord.

Frans s-a ridicat din pat şi s-a dus către minifrigiderul aflat în cameră. L-a deschis şi privind înăuntru a exclamat:

— Nu pot să cred. Nu mai este şampanie. Nici măcar o sticlă.

— Îmi amintesc. Am băut-o pe singura aflată în frigider mai înainte ca petrecerea să înceapă. Voi telefon la roomservice.

Bianca a ridicat receptorul, a format numărul şi a aşteptat.

— La naiba! Nu răspunde.

— Presupun că asta este din cauza petrecerii. Sunt copleşiţi.

Bianca s-a ridicat din pat şi a îmbrăcat un caftan.

— Mă duc să aduc şampanie. Ştiu că au o cantitate suficientă în depozitul clubului.

— Dar nu trebuie să te duci.

— Aşa vreau eu, l-a sărutat ea. De ce nu intri în jacuzzi, aşa cum îţi doreai?

— Doar dacă promiţi că mi te alături la întoarcere.

— Promit.

Frans a sărutat-o din nou şi s-a îndreptat către baia uriaşă unde a dat drumul la robinete.

— Până te întorci vei găsi apa potrivită, a strigat el.

— Nu durează mult, l-a asigurat Bianca.

A părăsit camera şi s-a îndreptat grăbită de-a lungul aleii superb luminate, către clădirea clubului. Petrecăreţii dansau, cele mai multe dintre canapele şi fotolii erau ocupate de cupluri, unii mai mult sau mai puţin angajaţi în

jocuri care nu erau altceva decât un preambul al pasiunii ce avea să explodeze mai târziu. Barul uriaş era aglomerat, în jurul său aflându-se cei dornici să facă conversaţie. Hohote de râs nestăvilit acopereau până şi ritmurile muzicale. Chelneri purtând tăvi cu pahare cu şampanie treceau în grabă pe lângă ea, dar Bianca voia mai mult de două pahare, dorea o sticlă.

S-a dus direct la bar şi a aşteptat. Când barmanul a sosit în dreptul ei i-a spus:

— În minifrigiderul din cameră nu mai este şampanie şi nu am reuşit să comand la room-service. Te rog, poţi să-mi dai o sticlă?

— Desigur. O clipă.

A dispărut în încăperea aflată în spatele barului şi Bianca a rămas sprijinită de bar, bătând cu unghiile în blatul acestuia. Abia aştepta să se întoarcă în cameră.

— Bianca?

S-a întors şi a văzut-o pe Honor Huristone împreună cu o prietenă.

— Bună, a salutat-o Bianca. Te distrezi?

— Da, scumpa mea. O cunoşti pe Consuela?

— Sunt convinsă că ne-am mai întâlnit. Mă bucur să te văd. Ce mai faci?

— Minunat. Şi să ştii că într-adevăr ne-am mai văzut. Cred că a fost tot la o petrecere dată de Niki.

Cele trei femei au rămas în faţa barului vorbind de una, de alta. Barmanul a revenit aducând sticla promisă şi două pahare, totul aşezat pe o tavă.

— Dacă puteţi aştepta, am să găsesc pe cineva care să ducă tava, s-a adresat el Biancăi.

— Ah, nu. Nu este nevoie.

— Să deschid sticla?

— Mulţumesc, cred că vom reuşi să facem asta.

Consuela le povestea istorii legate de ultimul ei iubit şi părea să nu ia în seamă prezenţa barmanului. Vorbea şi

vorbea iar Bianca devenea tot mai nerăbdătoare dar era mult prea politicoasă pentru a o întrerupe şi aştepta doar momentul potrivit să se retragă. În sfârşit, Honor a venit în ajutorul ei.

— Bianca, scumpa mea, prietenul tău Frans cred că te aşteaptă. Am uitat total. Cred că eşti nerăbdătoare să te întorci la el.

— Ei, povestea Consuelei mi s-a părut interesantă, dar ca să fiu sinceră, aş dori să mă întorc în cameră.

Consuela şi-a aşezat o mână pe braţul ei.

— Fugi la el, fiinţă divină! Cât de drăguţă ai fost că ai stat la poveşti cu o bătrână ca mine. Du-te! Hai!

— Nu eşti deloc bătrână, Consuela! a zâmbit Bianca.

A părăsit clubul cu paharele într-o mână şi cu sticla în cealaltă, având grijă să nu se împiedice pe cărare. Când a ajuns în dreptul bungaloului lor a auzit hohote de râs şi a împins uşa deschizând-o larg.

Ce naiba se întâmplă?

Uşa de la baie era închisă şi în mod sigur râsetele şi chicotelile de acolo veneau.

S-a îndreptat către baie şi a deschis uşa larg. Pentru o clipă a crezut că i se va face rău. În jacuzzi, fără să realizeze prezenţa ei în pragul uşii, Frans şi Niki se stropeau unul pe altul, jucându-se ca doi copii, numai că amândoi erau complet goi şi din când în când se ciupeau şi se înghionteau.

Şocul s-a transformat în furie oarbă.

Frans a zărit-o şi a strigat:

— Bianca! Vino alături de noi. Ne distrăm de minune.

Se distrează! Pe cine păcăleşte? Ar fi vrut să-i arunce sticla cu şampanie în cap.

— Niki mi-a dat o băutură cu ecstasy şi mă simt atât de bine! E minunat!

Zâmbea larg şi era atât de fericit. Părea să fie în delir.

Bianca se uita la cei doi şi tremura din cap până în picioare de furie.

— Fii convinsă că e distractiv! Hai vino şi tu! o îndemna Niki. Mai avem ecstasy. Găseşti pe comodă.

Bianca a aruncat sticla de şampanie. Paharele s-au făcut ţăndări lovindu-se de gresie, iar sticla s-a rostogolit la picioarele ei.

— Hai Bianca, de ce-ţi place să ne strici distracţia, a strigat Niki.

În clipa următoare şi-a băgat mâinile sub apă şi a început să chicotească nestăvilit.

— Frans are destul pentru amândouă.

Bianca simţea că în orice moment ar fi putut să vomite. Tot stomacul îi era întors pe dos. Făcând stânga împrejur a plecat în grabă.

Ariadne şi-a înfăşurat de câteva ori în jurul gâtului şalul în dungi din lână şi şi-a tras pe frunte şi peste urechi căciuliţă asortată, apoi şi-a ridicat gulerul jachetei. *Presupun că arăt ca Nanook omul Nordului, dar nu-mi pasă*. Era un frig cumplit, bătea vântul şi se aşternuse un strat fin de zăpadă, în aceste condiţii era ea nevoită să aştepte autobuzul ce trebuia să o ducă până în campus. Drumul nu era lung pe jos dar pe o asemenea vreme… Pregătită să înfrunte vremea rea a împins uşa mare, din sticlă şi a păşit afară pe când ziua începea să se stingă. A pornit în grabă pe aleea acoperită ce ducea spre stradă.

Când a ajuns la intersecţie a ridicat privirile către cerul cenuşiu. Deprimant. Aceeaşi culoare pretutindeni. Gri-cenuşiu uniform ca şi în urmă cu ceva timp când ajunsese la Institutul Clark. *Va ninge şi mai tare*. În mod firesc acest lucru nu ar fi avut de ce să o deranjeze prea mult şi în general chiar îi plăceau zilele cu zăpadă. Dar în acea zi vântul muşcător, cerul de culoare cenuşie şi întunericul ce cobora repede se potriveau stării ei de spirit.

Ce zi nenorocită, îşi spunea tocmai când păşea sub adăpostul din staţia de autobuz. Ştia foarte bine cărui fapt se datora starea ei de spirit întunecată, dar deşi conştientiza acest lucru nu o făcea să se simtă mai bine. Ceva mai devreme la începutul săptămânii Kurt îi telefonase şi o invitase la cină în acea seară. Apoi de dimineaţă revenise cu un telefon şi anulase invitaţia. Avea dreptul să anuleze o cină cu ea pentru a merge la schi cu un grup de amici? Pe ea nici măcar nu o întrebase ce gândea – în fond era un grup de băieţi – dar Ariadne se simţea dezamăgită pentru că fusese dată deoparte în ultimul minut. *De ce nu sunt surprinsă*? se întreba ea.

Îl întâlnise pe Kurt pentru prima dată la un curs şi se simţise atrasă de el. Era un tânăr chipeş, înalt, blond, bine făcut. Curând, spre încântarea ei descoperise că poseda şi o inteligenţă ascuţită. Rară combinaţie – deşteptăciune şi frumuseţe trupească. După mai multe luni a început să observe că noul ei prieten avea şi atribute mai puţin atrăgătoare. Uneori era arogant, chiar bădăran şi totodată egocentrist şi lipsit de sensibilitate.

Curând a înţeles că ea reprezenta o relaţie avantajoasă. Când avea nevoie de ajutor pentru cursuri, îi cerea sprijinul. Când toţi amicii erau ocupaţi şi se plictisea sau nu voia să ia cina singur o invita pe ea. Şi, desigur, atunci când voia să se culce cu o fată, era numai lapte şi miere şi primea ceea ce îşi dorea. Era cea mai „bună”, era cea mai „tare” dar niciodată „marea iubire” sau „iubirea vieţii mele44. Cuvântul „dragoste44 era evitat cu mare atenţie de parcă rostirea lui ar fi dus la distrugerea relaţiei dintre cei doi.

În seara aceea – ca de altfel de-a lungul întregii săptămâni – se dovedise inutilă pentru el. *Ei bine, cred că este cazul să înceapă să telefoneze altcuiva, pentru că eu m-am săturat*.

În ciuda furiei pe care o resimţea faţă de el trebuia –

de dragul adevărului – să recunoască faptul că şi el îi fusese de ajutor. Fusese văzută în campus cu un tânăr „bun”, „tare”. Nici nu se aflase în situaţia de a-şi face probleme că nu avea cu cine să meargă la un important eveniment organizat în campus. Totdeauna putea să le spună colegelor de cămin că are partener pentru a merge la orice petrecere se organiza. Kurt era acolo fizic, dacă nu şi emoţional.

A oftat şi a mai aruncat o privire în direcţia din care ar fi trebuit să sosească autobuzul. Bătea din picioare pentru a se încălzi şi aştepta. Văzând că autobuzul întârzia tocmai îşi făcea planuri spunându-şi că era mai bine să se retragă în muzeu la căldură când a auzit claxonul unei maşini şi pe cineva strigându-i numele:

— Ariadne! Ariadne!

Un Jeep vechi, hodorogit, s-a oprit lângă adăpost şi un bărbat s-a aplecat peste portieră. Cine putea să fie? Nu cunoştea pe nimeni cu un astfel de Jeep.

— Sunt Matt! îţi aminteşti de mine?

Matt? Zâmbea şi îi putea vedea dantura perfectă, chiar din locul în care se afla. A pornit către el.

— Ce mai faci? l-a întrebat.

— Bine. Dar tu? Cred că ai îngheţat.

— Poţi fi sigur. Aştept autobuzul să mă ducă la cămin.

— Vrei să te duc eu? Mi-ar face plăcere.

— Ştiu şi eu… a ezitat câteva momente.

De ce nu?

— Sigur, dacă nu înseamnă un ocol prea mare pentru tine.

— Hai! Urcă!

S-a aplecat şi a deschis portiera de pe partea pasagerului.

Bucuroasă, Ariadne a urcat în maşina încălzită.

— Minunat! Chiar este o zi geroasă!

— Cred că va continua să ningă şi mai tare, a fost de

părere Matt.

Vorbea cu voioşie, părea într-o stare de spirit minunată. A pornit maşina, apoi s-a întors către ea, întrebând:

— Te superi dacă oprim la atelierul meu? Trebuie să iau ceva. Nu durează mult.

— Nicio problemă.

Chiar era curioasă să afle cum arăta studioul lui.

— Nu este departe. Uite, acolo!

A intrat în parcare şi a tras maşina în apropiere de clădirea din cărămidă.

— Nu vrei să vii cu mine? Ţi-ar plăcea. Este interesant.

— Chiar îmi doresc.

Matt a oprit motorul, a coborât apoi înconjurând maşina, a deschis portiera de pe partea ei.

— Mulţumesc.

Ariadne era surprinsă de manierele lui. Nimeni nu-şi dă osteneala să respecte astfel de reguli de curtoazie considerate demodate în zilele noastre.

Trotuarele fuseseră presărate cu sare şi cizmele lor zdrobeau cristalele şi păşeau pe zăpada topită. Când au intrat în clădire a condus-o de-a lungul unui hol. Deşi auzea bâzâitul ventilatoarelor ce scoteau aerul din clădire, înlocuindu-l cu altul proaspăt, în jur plutea un iz de ulei din seminţe de in şi de terebentină amestecate cu alte mirosuri pe care nu le putea identifica.

— Cea mai mare parte a spaţiului este destinată atelierelor în care se restaurează tablourile: se curăţă şi uneori, atunci când este absolut necesar, se lucrează asupra conturului. În cazurile mai serioase tabloul este repictat.

În locurile în care uşile erau deschise Ariadne a aruncat o privire fugară către încăperile puternic luminate. Oameni aplecaţi asupra tablourilor păreau absorbiţi de

munca lor. În cele mai multe cazuri, purtau mănuşi şi ţineau tampoane micuţe din bumbac pe care le înmuiau în tot felul de soluţii. Treceau tamponul de bumbac peste pânză frecând uşurel mici secţiuni. Lumina naturală era completată de lămpi de mare intensitate la care erau montate şi lupe astfel încât puteau să evalueze efectele activităţii lor asupra pânzei.

La capătul holului, Matt s-a oprit, a scos o cheie şi a deschis o uşă.

— Aici, intră!

Ariadne l-a urmat în atelier. Privea în jurul ei fascinată, în mare măsură arăta asemenea celorlalte, doar că era prevăzută cu nişte rafturi pe care se aflau tot soiul de statui din diverse materiale. A recunoscut marmura, granitul, bronzul, terracota. Pe un banc lung de lucru, o sumedenie de unelte erau aşezate într-o ordine perfectă. Grămezi de bucăţi de lemn şi pal, carton, hârtie în diverse culori, toate erau aşezate de-a lungul pereţilor cu cea mai mare atenţie.

Matt s-a îndreptat către un colţ al încăperii de unde a luat o cutie de mici dimensiuni în care a răsturnat câteva bile de Styrofoam. De pe un raft a luat o mică structură din lemn pe care a pus-o în cutie.

— Ce-i asta? a dorit Ariadne să ştie.

— O machetă.

— O machetă?

— Da. Un model pentru o sculptură la care lucrez. Toţi sculptorii procedează astfel. Sunt versiuni în miniatură a ceea ce vrei să realizezi. Aşa cum un arhitect face macheta construcţiei pe care o proiectează.

— Pot să văd şi eu?

— Desigur.

A scos macheta din cutie şi i-a arătat-o.

Micuţa structură tridimensională avea cam treizeci de centimetri înălţime, lăţime şi adâncime. Era făcută din

lemn subţire ce fusese tăiat şi lipit cu mare precizie.

— Cred că este nevoie de o răbdare nemăsurată.

— Da. Adevărat.

— Prin urmare este modelul unei sculpturi pe care vrei să o realizezi.

— Exact. Este modelul unui proiect la care lucrez acum. Este cel de-al treilea pas… nu al patrulea.

— Atât de mulţi? Care sunt ceilalţi?

— Mai întâi o vezi cu ochii minţii. Apoi desenezi un model. După aceea realizezi macheta.

— Este frumoasă.

— Mulţumesc. A luat ceva timp până a ajuns să arate astfel. Am lipit şi dezlipit, am dat lemnul la rindea în încercarea de a o face să arate aşa cum mi-am imaginat-o.

A luat macheta din mâinile ei şi a pus-o la loc în cutie, apoi a pus capacul după care a lipit totul cu ajutorul unei benzi adezive aşezată pe un suport special.

— Mergem? a întrebat el.

— Sigur, a fost ea de acord, deşi i-ar fi plăcut să mai cerceteze atelierul.

Matt a încuiat uşa în urma lor şi s-au îndreptat către ieşire. Ajunşi la maşină, Matt a pus cutia pe bancheta din spate, apoi a pornit motorul şi a dat cu spatele pentru a ieşi din parcare.

— Fascinant. N-aveam nici cea mai mică idee despre ceea ce se întâmplă acolo, în spatele acelor uşi.

— Şi ceea ce ai văzut este doar o mică părticică. Este un loc în care se întâmplă multe. Experţii predau studenţilor şi totdeauna este mai multă muncă decât îţi poţi imagina. Oameni din întreaga lume trimit aici obiecte de artă pentru a fi reparate sau restaurate.

— Şi tu te ocupi de toate statuile acelea pe care le-am văzut în atelierul tău?

— Da. Lipitură în metal, cioplit, modelat, sudat. Repar crăpături, realizez diverse părţi ale modelului

pentru a fi înlocuite cele lipsă. Tot felul de astfel de lucruri.

A ieşit din curtea Institutului Clark şi a intrat pe drumul principal, apoi a oprit la stop. Începuse să ningă uşor. Matt s-a întors s-o privească.

— Este sfârşitul săptămânii. Presupun că ai planuri mari pentru această seară.

— Da, ştii, de fapt, nu.

Lumina roşie a semaforului s-a schimbat şi Matt a virat stânga.

— Nu ai planuri? Ştiu că pot părea băgăreţ, dar…

— Nu, stai liniştit. Am avut planuri, dar totul s-a anulat.

— Şi te gândeai cu nerăbdare… abia aşteptai să se întâmple.

— Da şi nu.

A privit-o cu un aer întrebător.

— Da. Este limpede! apoi a izbucnit în râs.

— Ştiu că pare aiurea, a oftat Ariadne.

În fond de ce să nu-i spun adevărul. Ce dacă era un străin pentru ea.

— Am fost invitată în oraş pentru ziua mea, dar cel cu care trebuia să ies m-a sunat şi a anulat întâlnirea.

— Este ziua ta?

A încuviinţat din cap.

— Atunci trebuie să sărbătorim.

A încetinit în spatele unui camion încărcat cu material antiderapant.

— Ce părere ai? Nu poţi să te întorci la cămin şi să stai singură în această seară.

— Ştiu şi eu?! N-aş vrea să te implic în ceva care…

— Dar eu te-am invitat, nu-i aşa? în felul acesta am şi eu o scuză să ies în seara asta. Vezi, este bine pentru amândoi, aşa încât nu poţi să mă refuzi.

— Ştiu şi eu…

Chiar nu ştia ce să facă, dar simţea că i-ar fi plăcut să

iasă în compania lui Matt.

— Fie, a acceptat ea în cele din urmă.

— Fantastic! Şi-acum ce zici dacă te duc la cămin? Merg şi eu să fac un duş, mă schimb şi apoi vin să te iau. În două ore e bine?

— Perfect.

Apoi şi-a dat seama că habar nu avea ce planuri făcuse pentru ei doi.

— Unde mergem? Trebuie să ştiu cum să mă îmbrac.

— Ştiu un restaurant bun. Nu este elegant dar e plăcut.

— Bine, am înţeles.

Două ore aveau să-i fie de-ajuns pentru a se schimba în ceva mai atrăgător.

Au mers de-a lungul drumului 7 prin zăpada ce continua să cearnă. Şoseaua cu două benzi era aproape pustie şi zăpada părea să se adune într-un fel ocrotitor în jurul Jeepului. Când au ajuns la Great Barrington, Matt s-a îndreptat către Railroad Avenue.

— Am să încerc să parchez cât mai aproape de restaurant, astfel încât să nu îngheţi până ajungem înăuntru.

— Nu-ţi face griji pentru mine. Sunt obişnuită.

Matt a parcat într-o zonă publică apoi a ajutat-o să coboare.

Restaurantul nu era departe şi el a luat-o de braţ până la intrare. Sunase pentru a face rezervare şi procedase înţelept. Restaurantul era plin aşa cum se aşteptase Matt să fie într-o seară de vineri.

— Vrei să-ţi agăţi haina în cuier? a întrebat el.

— Da, mulţumesc.

Ariadne şi-a scos haina, a vârât fularul şi căciuliţa în buzunare şi i-a dat-o lui Matt.

Când acesta şi-a scos şi el haina a observat că purta un sacou sport de calitate şi cravată de mătase aleasă cu

mult gust. În restaurant persista un zumzet provocat de conversaţia purtată cu glas scăzut şi din fundal se auzeau acorduri plăcute.

— Bine aţi venit la Verdura, i-a salutat şeful de sală.

I-a cerut numele lui Matt, apoi i-a condus la o masă situată în mijlocul sălii. Au comandat băuturi, Ariadne un chardonnay şi Matt un pinot gris. O privea peste masă admirativ. Părul lung, blond, strălucea în lumina lumânărilor şi ochii mari, întunecaţi, păreau să exprime un sentiment de mulţumire privind în jur. Puloverul cu guler şal de culoarea dovleacului arăta perfect pe pielea ei uşor măslinie.

— Arăţi minunat.

— Mulţumesc.

Era uşor jenată de complimentul primit. I se mai spusese şi cu alte ocazii că era frumuşică deşi nu făcea mari eforturi pentru a arăta bine.

— Şi tu arăţi bine… îmbrăcat astfel.

— Este din pricina luminii.

Chelnerul le-a adus băuturile. Adriane zâmbea şi privea în jurul ei.

— Restaurantul este luminat perfect. Lumânările, şemineul. Picturile atârnate pe pereţi.

Se întreba cum de îşi putea permite să o invite la un astfel de restaurant, evident scump. Indiferent care era poziţia pe care o ocupa în cadrul institutului, nu credea că îşi putea îngădui să fie mână-spartă.

— Îmi pare bine că îţi place.

A ridicat paharul şi i-a urat:

— La mulţi ani, Ariadne.

La rândul ei, a ridicat paharul şi l-a atins de al lui, ciocnind uşor.

— Mulţumesc.

A sorbit, apoi a adăugat:

— Este foarte bun.

— Şi vinul meu e bun.

— Cei din jur nu par să fie genul celor care stau în campus şi merg la colegiu, a comentat Ariadne privind la mesele vecine.

Femeile erau frumoase, îmbrăcate elegant, coafate şi bărbaţii purtau costume sau sacouri sport.

Pare că mă aflu în mijlocul unei mări de caşmir scump, gândea Ariadne pipăind puloverul primit în dar de Crăciun de la părinţii ei.

— Mulţi dintre ei sunt din New York. Au case de vacanţă în împrejurimi. În această perioadă a anului vin la schi.

— Îmi pare că duc o viaţă interesantă. Şi în nord-vestul statului Connecticut unde am crescut eu se află mulţi newyorkezi. Unii sunt foarte bogaţi iar câţiva sunt chiar celebri. Vin acolo la sfârşit de săptămână. Eu nu am cunoscut pe niciunul dintre ei. Cred că nici măcar nu i-am văzut. Au relaţii doar între ei şi stau în casele lor uriaşe. Iau masa în restaurante foarte elegante şi scumpe unde localnicii nu-şi pot permite să meargă şi îşi fac cumpărăturile în mici magazine exclusiviste.

— Cred că şi pe aici lucrurile stau la fel.

— Ciudat! Vin aici pentru a scăpa de viaţa din marele oraş dar sfârşesc prin a se întâlni cu acelaşi gen de oameni.

— Cine se aseamănă…

— Este amuzant să mă aflu printre ei în această seară şi sunt încântată că m-ai invitat într-un astfel de loc.

— Este ziua ta. Cel puţin atâta lucru să fac şi eu. Şi-acum, ce zici, arunci o privire peste meniu? Aici au o bucătărie bazată pe cea tradiţională din nordul Italiei.

A deschis meniul şi Ariadne a aruncat de îndată o privire pe coloana în care se înşiruiau preţurile. Erau foarte mari aşa cum se aşteptase şi din nou şi-a pus întrebarea dacă invitaţia nu însemna un efort financiar

prea mare pentru Matt. Prin urmare şi-a spus că trebuia să fie atentă la ce comanda.

Matt a închis meniul şi ea a întrebat:

— Ai hotărât deja?

— Fără urmă de îndoială. Dar tu? Ce te atrage în această zi deosebită?

— Nu sunt sigură…

Matt o privea cu insistenţă în vreme ce ea studia meniul. Era convins că va alege cel mai ieftin preparat.

— Ce părere ai dacă hotărăsc eu pentru amândoi?

Ariadne i-a aruncat o privire bănuitoare.

— Aşa se procedează în general în Europa, a ridicat el mâinile în semn de apărare. Poate crezi că este o atitudine discriminatorie.

Ariadne a ezitat un moment:

— Cred că ar putea fi interpretată astfel, dar nu şi în acest caz. De fapt cred că este o idee minunată.

— Perfect. Cred că o să-ţi placă.

Chelnerul a apărut şi l-au ascultat recitând lista de specialităţi.

— Mulţumesc, cred că în această seară nu vom lua niciuna din specialităţi. Vom lua andive şi salată de rugola, cu trufe albe în ulei de măsline, brânză de capră şi castane pentru început şi chateaubriand pentru amândoi.

Privind apoi către Ariadne a întrebat:

— Cum îţi place carnea?

— În sânge sau medium.

— În sânge.

— Cum spui tu.

— Şi o sticlă de Barbera d’Asti Bersano.

— O alegere excelentă, a spus chelnerul.

— Te pricepi la vinuri? Ai studiat enologia?

— Nu tocmai. Ca tot ceea ce se întâmplă în viaţă, văd că deşi încerc să învăţ cât mai multe despre vinuri descopăr permanent că nu ştiu mare lucru.

— Înţeleg ce vrei să spui. Asta am aflat şi eu învăţând. Am sentimentul că tot învăţ dar că ştiu extrem de puţin.

— Îţi place ce faci la colegiu?

— Da. În mod cert. Mi se potriveşte. Sunt atrasă de finanţe, de afaceri. îmi place să studiez pieţele comerciale, schimburile, tot ceea ce mişcă în lumea afacerilor cum ar fi preluările de companii, tehnicile de management.

— Sunt impresionat. Eşti una dintre puţinele femei pe care le-am cunoscut care să fie interesată de astfel de lucruri. Presupun că mergi la cursuri unde sunt mai mult bărbaţi printre studenţi.

— Ai să fii surprins dacă ţi-aş spune că sunt o mulţime de femei care studiază legile economiei şi sunt multe şi cele care merg să lucreze pentru MBA.

— Te-ai gândit la ceea ce ai vrea să faci după ce îţi termini studiile?

— Încă nu sunt sigură, dar cred că am să încerc să lucrez pentru o mare corporaţie. În management. Zonele comerciale sunt aproape toate rezervate bărbaţilor. Şi mai există un motiv: sunt interesată de imaginea de ansamblu – drumul către care se îndreaptă companiile, strategii de planificare.

— Sunt de-a dreptul impresionat. Este minunat să auzi pe cineva vorbind cu entuziasm despre ceea ce vrea să facă.

— Dar şi tu faci o activitate care implică creativitate. Nu mi-aş putea imagina cum ar fi să pictez, să desenez sau să sculptez. Este vorba de o lume total diferită şi mi se pare năucitoare.

— Şi în acelaşi timp interesantă. Prima dată când am stat de vorbă era la muzeul colegiului. Şi azi ne-am întâlnit întâmplător la Institutul Clark. îţi place să te cufunzi în artă.

— Hm… da… Este atâta frumuseţe. Mă ia departe de

mine, de lume.

— Ai lucrări pe care le consideri preferatele tale la Clark?

— Desigur. Pictura lui Sargent, femeia cu pălărie uriaşă. Ar trebui să ştiu numele…

— O ştiu. Sunt mulţi care consideră că este cea mai bună lucrare din muzeu.

— Adevărat? N-am ştiut.

A sorbit din pahar, apoi l-a pus la loc pe masă.

— Ce te-a făcut să devii sculptor?

— Sper să fiu sculptor într-o zi. Între timp trebuie să-mi câştig existenţa. Dar ca să-ţi răspund la întrebare, presupun că şi eu sunt asemenea ţie. M-am trezit gravitând în jurul desenului şi sculpturii. Desenam mult pe vremea când eram copil. Făceam modele, apoi mai târziu am început să cioplesc. Era o nevoie, o chemare pe care nu ştiam cum să o explic.

— Ai studiat artele în şcoală?

— Da, printre altele.

— Şi apoi te-ai hotărât să te întorci la şcoală?

— Cam aşa ceva.

— Ai lucrat, prin urmare?

— Da, am şi lucrat.

S-a foit uşor pe scaun, de parcă nu se simţea confortabil, gândea Ariadne.

— Hai să nu mai vorbim despre mine, a îndemnat-o el. Sunt un subiect plictisitor.

Cu priviri întunecate şi un zâmbet senzual îi amintea de prima impresie pe care o făcuse asupra ei: un om care petrece mult timp în aer liber, bătut de vânt şi ars de soare şi părul lui, uşor ondulat, chiar şi acolo, în restaurant, arăta de parcă trecuse vântul prin el.

— Nu cred deloc ceea ce spui. Nu eşti plictisitor.

— Eşti drăguţă.

Chelnerul le-a servit gustările. Ariadne a privit

conţinutul farfuriei. Era o plăcere: o salată aranjată elegant ce părea foarte apetisantă. Au început să mănânce cu mare încântare.

— Aroma trufelor este delicioasă… amintesc de mirosul pământului.

— Îmi place la nebunie, a adăugat şi Matt.

În timp ce mâncau au vorbit despre mâncare, descoperind că erau amândoi aventurieri în domeniul culinar, dornici să încerce aproape orice. Când le-a fost servită şi friptura chateaubriand, Ariadne a trăit momente de încântare, datorate aromei vinului ca şi efectului pe care îl provoca asupra papilelor sale gustative. Era irezistibil.

— Este minunat! îmi voi aminti mereu de această aniversare a zilei mele de naştere.

— Mă bucur!

Era vizibil încântat.

— Ce aveai de gând să faci în această seară?

Ariadne s-a încruntat uşor, amintindu-şi de Kurt.

— Am fost invitată la cină, apoi cel care mă invitase a sunat şi a anulat totul pentru a merge la schi.

— De ziua ta?

Părea sincer uimit. Nemernicul trebuie să fi fost arogantul pe care îl întâlnise la colegiu.

— Cam neplăcut. Nu crezi? a râs ea.

Matt simţea că în ciuda glumei pe care încerca să o facă, se simţea jignită.

— Evident. Sper că nu te gândeai la acea persoană ca la un… prieten apropiat.

Cuvântul *persoană* ar fi putut fi înlocuit cu unele cuvinte nu prea blânde având în vedere tonul pe care fusese rostit, gândea Ariadne.

— Oricum… eu… începusem să-mi fac o idee despre… acea *persoană* aşa cum spui tu.

Zâmbea, dându-i de înţeles că aprecia modul în care

el folosise cuvântul

— Oricum acest nemernic nu mi-a fost un prieten adevărat şi asta este o dovadă incontestabilă, aşa încât nu ani de gând să-l mai văd.

— Bravo ţie. Îţi va fi dor de el? Adică vreau să spun… ţineai la el?

— Kurt nu este un tip matur şi este departe de a-şi dori o relaţie serioasă, permanentă.

— Şi tu?

— Nu ştiu.

Era uimită de felul direct în care îi pusese această întrebare.

— Presupun că această întrebare vine ca o urmare firească a ceea ce am afirmat despre el, dar nu ştiu ce să spun. Cred că da, dacă ar apărea persoana potrivită.

A tăcut, jucându-se cu şervetul de masă. Era evident că emoţia pusese stăpânire pe ea.

— Dar până acum… nu s-a întâmplat. N-am fost niciodată… nu am ţinut la nimeni până acum.

— N-ai fost îndrăgostită niciodată?

Ariadne îl privea drept în ochi.

— Nu. Dar tu?

S-a lăsat pe scaun, pe spate.

— Aşa am crezut în două rânduri. Cu mult timp în urmă. Dar cred că eram atras mai mult de plăcerea fizică. În ambele cazuri.

Au izbucnit amândoi în râs.

— Aha! Deci ai fost cam jucăuş.

— Nu chiar, s-a apărat el.

A întins mâna peste masă şi i-a strâns uşor mâna Ariadnei.

— Sunt sigur de un lucru: mă bucur că în această seară te-am invitat la cină de ziua ta.

Ariadne se bucura de atingerea lui şi a aruncat o privire celor două mâini: a lui arsă de soare, a ei albă,

subţirică şi delicată.

Chlenerul a apărut lângă masa lor întrebând:

— Doriţi să vedeţi lista cu deserturi?

— Ce zici, sărbătorito? a întrebat Matt.

— Cred că nu… Serios.

Matt a studiat meniul apoi a spus:

— Ce-ar fi să luăm o cremă de ciocolată? O facem pe din două. Şi două espresso.

— Perfect, a spus chelnerul retrăgându-se.

— Eşti un băiat rău dar poţi citi şi gândurile.

— De ce?

— Eşti rău pentru toate acele calorii tentante pentru mine şi mi-ai citit gândurile pentru că trebuie să mărturisesc: sunt dependentă de ciocolată.

— Ei bine, în acest caz nu trebuie să-ţi faci griji pentru calorii, de vreme ce trebuie să-ţi iei doza de ciocolată. Prin urmare eu sunt un adevărat sfânt.

După ce au împărţit prăjitura, Matt a plătit nota şi s-au ridicat de la masă pregătindu-se de plecare. A ajutat-o să-şi pună haina, s-a îmbrăcat şi el şi apoi au pornit către ieşire.

Când au trecut pragul restaurantului au rămas surprinşi la vederea stratului de zăpadă ce se aşternuse între timp şi continua să ningă. Matt a luat-o de braţ, conducând-o cu grijă către parcarea publică. În unele locuri zăpada fusese curăţată, dar erau şi multe locuri acoperite cu un strat gros.

La colţul străzii, se pregăteau să meargă spre parcare când Ariadne a alunecat pe o porţiune îngheţată.

— Uhuu! a ţipat ea, apoi a izbucnit în hohote de râs în momentul în care Matt a prins-o şi a tras-o către el.

O ţinea în braţe şi îi studia intens chipul. Au rămas apropiaţi câteva momente şi zâmbetul Ariadnei s-a topit atunci când i-a zărit privirile care tânjeau după ea. l-a susţinut privirea, sperând că el va recunoaşte dorinţa în

ochii ei.

Matt s-a aplecat, a ezitat pentru un moment, apoi a sărutat-o pe buze, strecurându-şi braţele pe sub ale ei şi strângând-o la piept cu blândeţe. Ea a răspuns sărutului la început timid, apoi cu mai multă patimă, lăsându-se purtată de pasiune. În mintea ei era un uragan de gânduri, sentimente, îndoieli, întrebări, dar exista o singură certitudine: îl dorea în acel moment. Pe el, pe nimeni altcineva.

Din josul străzii au răsunat aplauze şi fluierături puternice. Matt s-a retras şi amândoi au privit în direcţia din care veneau ovaţiile. Un grup de adolescenţi se trăgeau cu sania şi urmăriseră ceea ce se întâmplase.

— Hai, omule, nu te lăsa! strigau ei.

Matt a privit-o pe Ariadne şi amândoi au izbucnit în râs.

— N-am observat că avem public, a şoptit el cu blândeţe.

— Nici eu.

A luat-o pe după umeri, a strâns-o uşor la piept cu un aer ocrotitor şi au pornit alături ieşind din conul de lumină oferit de felinarul de pe stradă şi s-au îndreptat către parcare.

Lacul Como, Italia

Vila lui Angelo Coveri se ridica pornind chiar de la malul lacului. O splendoare neoclasică într-o nuanţă de ocru înălţându-se deasupra grădinilor în diverse palete de verde îngrijite cu mare dragoste. Pe pereţi se ridicau diverse plante agăţătoare şi trandafiri ce înmiresmau aerul aproape întregul an. Construit de-a lungul vilei, dar ceva mai jos chiar lângă apă se afla un hangar pentru bărci. Acoperişul acestuia servea drept terasă având vederea către lac şi adăpostea cele două vaporaşe ale lui Angelo.

Vila servise ca loc de întâlnire în numeroase ocazii, cele mai multe dintre el evoluând în jurul Biancăi de-a

lungul existenţei acesteia. Dar în acea zi lucrurile păreau să stea altfel după cum a descoperit Adrian conducându-şi maşina sport Aston Martin de-a lungul aleii presărată cu pietriş. Se aşteptase să fie întâmpinat de Bianca, aşa cum se întâmpla de obicei, sau de Angelo.

A parcat maşina şi a urcat treptele de marmură ce duceau către grandioasa uşă de la intrare. Până să ajungă în pragul acesteia, uşa deja a fost deschisă de Giulia, menajera ce se ocupa de ani de zile de reşedinţa lui Angelo.

— Ciao, domnule Single! Ce bucurie să vă văd.

Vorbea cu căldură, zâmbindu-i cu toată faţa.

S-au sărutat pe obraji în stilul în care o fac europenii şi depărtându-se la o lungime de braţ de el l-a cercetat din priviri:

— La fel de chipeş ca totdeauna.

— Şi tu Giulia. *Bellissima*. Cea mai frumoasă femeie din Italia. Poate cea mai frumoasă din lume.

— Tinere năzdrăvan, încerci să mă flatezi. Hai, intră, intră!

Pornind pe urmele ei a întrebat:

— Angelo nu este acasă?

— Ah, ba da. Slavă Domnului!

— De ce? S-a întâmplat ceva rău?

Ajungând în holul magnific îmbrăcat în marmură, Giulia a dus un deget la buze:

— Nu spun nimic. Nu ştiu nimic. Înţelegi?

— Da.

Totuşi nu reuşea să înţeleagă de ce era Giulia atât de tăcută. Practic era ca şi un membru al familiei şi cunoştea toate secretele.

— Urmează-mă! l-a îndemnat ea. Sunt amândoi în salonul gri.

Paşii lor stârneau ecoul în marea sală de marmură unde a fost condus. O sală de recepţii construită din

marmură gri, decorată cu statui şi busturi în stil roman şi grec timpuriu. Auzea glasurile pe măsură ce se apropia şi când a deschis uşa a zărit-o pe Bianca stând la birou şi scriind. Un curier aştepta alături de ea.

— Iată-ne! a şoptit Giulia. Te las cu ea. Ne vedem mai târziu.

Adrian a încuviinţat din cap, zâmbind.

— Cred că am terminat. Asta este, murmură Bianca.

Apoi a înmânat curierului un plic ce părea să conţină o cutie.

— Grazie, signorina, şi după ce i-a salutat cu o mişcare scurtă a capului pe Giulia şi pe Adrian, curierul a părăsit salonul.

— Ah, Adrian! Cât mă bucur să te văd.

Şi-a aruncat braţele în jurul lui şi l-a îmbrăţişat cu înflăcărare.

Adrian a observat ochii ei înlăcrimaţi.

Din capătul opus al încăperii se auzea foşnetul unui ziar. Apoi l-a zărit pe Angelo ridicându-se dintr-un fotoliu.

— Mă bucur să te văd, a spus şi el.

— Şi eu sunt încântat, i-a strâns mâna Adrian.

Apoi întorcându-se către Bianca a întrebat:

— Ce-i cu tine?

Cunoştea motivul tristeţii ei, dar voia să-l afle chiar din spusele sale.

— Ah… eu… am trimis înapoi inelul de logodnă.

— Nu se poate. Nu crezi că este cam devreme să iei o astfel de hotărâre?

— Nu. Este o cauză pierdută.

— Eşti sigură?

— Da. Niki a avut grijă de toate.

— Hai, Adrian, vino aici şi ia loc, I-a invitat Angelo.

— Îmi pare rău, sunt atât de prinsă în gândurile mele încât nu sunt o gazdă prea bună, şi-a cerut scuze Bianca.

— Nu trebuie să te formalizezi.

Au străbătut încăperea şi s-au aşezat alături de Angelo, în apropierea uşilor înalte ce duceau către terasă.

— Doreşti ceva de băut? l-a întrebat Bianca. Cafea?

— Nu, mulţumesc. Eşti sigură de pasul făcut, a întrebat-o

Adrian, privind-o cum îşi ştergea lacrimile.

— Da. Desigur. N-am fost niciodată mai hotărâtă. Numai blestemata de Niki este de vină.

Începuse să ridice tonul.

— Nu-i nimic de capul ei. Este o curvă. O târâtură! Dacă-l vrea pe Frans şi el se uită la ea, n-au decât. O urăsc, îl urăsc şi pe el. Pe amândoi!

Adrian trăia un sentiment de uşurare văzând cât era de furioasă. Era limpede că începea să-şi revină după pierderea lui Frans – dacă relaţia lor se sfârşise cu adevărat – şi era mult mai bine să urle de furie decât să se afunde în melancolie şi disperare.

— Ai toate motivele. Ceea ce s-a întâmplat este oribil, dar nu crezi că Frans merită să fie ascultat, să primească o a doua şansă?

— Şansă?

Îl privea de parcă îl credea nebun.

— Este distrus, Bianca. Şi eu îl cred. Trebuie doar să-ţi aminteşti modul în care s-au petrecut lucrurile, Nu a…

— La naiba! Dacă nu ne-am fi dus la nenorocita aniversare. De îndată ce am ajuns acolo, am înţeles că pusese ochii pe el, dar nu mi-am imaginat…

Glasul i se stingea şi Adrian a luat-o de mână.

— Am stat de vorbă îndelung cu Frans şi pot să-ţi spun că… este distrus din pricina celor întâmplate.

— Eşti sigur?

Angelo care păstrase tăcerea în tot acest timp şi-a limpezit glasul şi a spus:

— Este mai bine aşa. Bianca, mi se rupe sufletul să te văd cum suferi, dar dacă Niki a reuşit să-l seducă atât de

uşor, atunci nu te merită.

Glasul lui devenea tot mai aspru:

— Ai putea fi cea mai preţuită realizare în viaţa oricărui bărbat căruia i-ai acorda atenţia ta, şi dacă el preferă să renunţe la tine, atunci este un tâmpit şi…

— Of, tăticule! Te iubesc şi îţi mulţumesc pentru vorbele tale, dar chiar nu-mi sunt de niciun ajutor.

Angelo s-a ridicat fulgerător:

— Dacă aşa simţi tu Bianca… eu nu sunt de ajutor – atunci este mai bine să fac o plimbare. Adrian, tu poţi rămâne să linişteşti lucrurile.

Angelo a ieşit fără grabă pe terasă.

— La naiba!

— Lasă-l să se liniştească, a îndemnat-o Adrian. Revine în câteva minute.

— Vezi ce situaţie a creat nemernicul? El şi curva!

— Nu crezi că poate ar trebui măcar să stai de vorbă cu el. îl scoate din minţi faptul că nu te poate vedea.

În timp ce mulţi dintre cei cunoscuţi considerau total nepotrivită relaţia celor doi, Adrian descoperise că Frans era o persoană plăcută şi credea cu adevărat că tânărul era îndrăgostit până peste cap de Bianca.

— Ah, nu! N-aş putea… nu suport gândul că a atins-o pe… pe… creatura… pe scârba aceea.

— Frans nu a ştiut că Niki a pus ecstasy în băutură. Ştii foarte bine că Frans nu ia droguri.

— Ştiu, dar asta nu poate fi privită drept o scuză pentru ceea ce a făcut.

— Nu ştia bine ce face. Habar nu avea ce se întâmpla cu el şi îl cred când susţine că nu i s-a mai întâmplat ceva asemănător.

— De ce a lăsat-o să intre? Asta ar fi prima întrebare.

— Este şefa ta. I-a spus că dorea să vorbească despre o slujbă la care se gândise pentru el şi s-a temut să nu apară probleme dacă refuza să o primească. Băutura

fusese pregătită înainte cu ecstasy.

— Da, sigur. Ce scuză!

— Hai, Bianca, înţelege! Nici măcar nu vrei să-l vezi? Nu vrei să auzi ce are de spus?

Bianca şi-a ferit privirile. Tot ceea ce-şi dorea mai mult era să-l vadă pe Frans, să stea de vorbă cu el, să-l atingă, să-i simtă braţele în jurul ei, dar nu era încă pregătită. Nu ştia dacă avea să fie vreodată pregătită.

Cei trei turişti erau atrăgători, bine-îmbrăcaţi şi bronzaţi în momentul în care au parcat maşina în faţa hotelului Sunset în Gustavia, micul oraş cu doar câteva sute de locuitori, capitala insulei St. Barth. Au coborât din maşina Suzuki Samurai închiriată, au luat din portbagaj câte o mică geantă de voiaj şi s-au înregistrat la hotel.

Ţipi care-şi petreceau viaţa în aer liber, era evident pentru recepţioner. Trupuri suple, bronzate. Era limpede că nu erau din genul celor care-şi petreceau timpul stând pe scaun în birou şi abia pe insulă ajungeau să se bucure de soare, de plimbări în aer liber. Rezervările erau în ordine şi le-a cercetat în fugă, după care le-a dorit un sejur plăcut pe insula St. Barth.

— Mulţumim. Sunt convinsă că ne vom simţi minunat, a răspuns tânăra, Viv, aşa cum îi spuneau cei doi bărbaţi.

Femeia vorbea cu un puternic accent britanic.

Ajunşi în camere cei trei au despachetat şi au făcut un duş. Apoi au părăsit hotelul.

Au urcat în maşina lor închiriată şi s-au îndreptat către spital. Viv a verificat dacă revolverul pe care-l pusese în geantă era la locul lui. Şi-a pus o perucă roşcată, cu păr lung şi celor doi bărbaţi le-a dat câte una blondă. S-a privit în oglindă, şi-a mai aranjat peruca uşor, apoi, mulţumită de felul în care arăta şi-a pus şi o pereche de ochelari de soare.

— Totu-i gata? i-a întrebat ea pe cei doi bărbaţi.

Tyler şi-a scos revolverul de la brâu, din spate, unde-l ascunsese şi l-a vârât în buzunarul sacoului.

— Da, sunt gata.

Apoi punându-şi peruca blondă, a privit-o şi a întrebat:

— Cum arăt?

— Minunat! Arătăm ca nişte caraghioşi, dar asta nu contează. Va fi mai greu să ne identifice.

Doug şi-a bătut uşor locul de pe jacheta sub care se afla pistolul, chiar în dreptul inimii.

— Sunt gata, a spus el scurt.

Cei trei au intrat pe uşa spitalului, păşind în holul pustiu. O asistentă şedea la biroul de primiri, unde făcea tură dublă primind pacienţi – cei mai mulţi cu julituri şi zgârieturi provocate de accidentele de scuter – şi avea grijă şi de cei câţiva pacienţi internaţi în spital.

— Cu ce vă pot ajuta? i-a întrebat pe cei trei tineri.

Le zâmbea, apoi a continuat:

— Aveţi o petrecere?

Viv a scos revolverul din geanta de pai şi l-a îndreptat către asistentă.

— Cine mai este de gardă?

— Ce… ce…

— Gura! Hai, fii fată cuminte şi du-ne în camera în care se află Kees Vanmeerendonk.

— Dar este…

— Gura şi fă ceea ce ţi se spune! a îndemnat-o Viv.

Asistenta privea revolverul cu spaimă, apoi după câteva momente s-a ridicat încetişor în picioare.

— Pe aici! le-a arătat singura uşă mai mare ce ducea pe coridor.

Au pornit după ea şi au intrat pe un hol lung ce se întindea la stânga şi la dreapta uşii.

— Acolo! le-a făcut ea semn temătoare, către dreapta.

Ceva mai departe, de-a lungul holului, cei trei au zărit un poliţist în uniformă, trântit pe un scaun, având chipiul în poală. Cu bărbia în piept dormea buştean.

— Ocupă-te de el! a şoptit Viv atingând uşor umărul lui Tyler.

Ceilalţi au rămas pe loc aşteptând. Tyler s-a furişat până lângă poliţistul adormit. A ridicat revolverul şi l-a lovit zdravăn în moalele capului. S-a auzit un zgomot înfundat şi omul S-a prăbuşit, căzând cu faţa în jos.

Asistenta a scos un strigăt, dar Viv a îndreptat pistolul către ea:

— Gura!

Tyler l-a ridicat pe poliţist cu ajutorul lui Doug şi l-a proptit în scaun, trăgându-i picioarele înainte şi sprijinindu-i capul de perete ca să pară adormit. Doug i-a aşezat şapca pe cap, acoperindu-i ochii. Dacă vreunul din angajaţii spitalului ar fi trecut pe acolo nimic nu li s-ar fi părut nefiresc din ceea ce ar fi văzut.

Viv a înfipt ţeava revolverului în spatele asistentei şi a silit-o să deschidă uşa camerei şi să înainteze câţiva paşi.

— Fii cu ochii pe ea! i-a cerut lui Doug.

Doar unul dintre cele patru paturi din încăpere era ocupat. Kees dormea înjjnuldui paturi avântuma dintrmâini încătuşată de pat.

Viv s-a întors către asistentă şi a întrebat-o:

— Poliţistul are cheia?

Asistenta a încuviinţat în tăcere.

— Ia-o! i-a cerut Viv lui Tyler, fără alte comentarii.

Tyler a deschis uşa cu precauţie, a cercetat din priviri coridorul şi apoi s-a apropiat de poliţist. A zărit cheile atârnate la cureaua acestuia şi a desprins cheia pentru cătuşe, mult mai mică decât celelalte şi cu o formă deosebită.

Agitaţia din încăpere l-a trezit pe Kees. A făcut ochii mari surprins de ceea ce vedea în jurul său. Apoi a zâmbit

cu gura până la urechi, dar a rămas tăcut.

Tyler i-a desfăcut cătuşele şi Kees a început să-şi frece încheietura amorţită apoi Tyler s-a mutat la cătuşele ce-i imobilizau piciorul şi le-a desfăcut şi pe acelea.

— La asta! îmbracă-te!

Viv i-a aruncat lui Kees o pereche de pantaloni din doc, un tricou şi o pereche de şlapi.

Kees şi-a scos halatul de spital pe care îl purta, l-a aruncat pe pat şi a rămas gol, purtând doar bandajul care-i acoperea rana.

— Iisuse! Pare grav! a fost de părere Doug.

— Nu-i mare lucru, l-a liniştit Kees în vreme ce se îmbrăca.

— Hai să plecăm! i-a îndemnat Viv.

— Şi ce se…

— Gura! Tu vii cu noi! a pus capăt Viv întrebării ce ţâşnise de pe buzele asistentei.

I-a vârât revolverul între coaste pentru a fi mai convingătoare şi a împins-o înainte.

Tyler a deschis uşa şi a privit cercetător către uşa ce ducea în holul de la intrare.

— Liber, a şoptit el.

Grupul a pornit pe tăcute, dar cu paşi iuţi către hotelul de la intrare. Aflat în fruntea celorlalţi, Tyler a deschis uşa şi folosindu-se de asistentă ca de un scut au pornit către ieşire.

— Mergem în parcare, le-a cerut Viv.

Din momentul în care intraseră în spital şi până au ieşit nu au trecut decât câteva minute. Se mişcau foarte repede.

Ajunşi în parcare, Viv şi-a privit ceasul.

— Trebuie să sosească din moment în moment.

— U… un… unde mergem? a reuşit să rostească asistenta, privindu-i înspăimântată.

— Nu e treaba ta, a repezit-o Viv.

De departe s-a făcut auzit un zgomot ce părea să crească în intensitate şi au zărit luminile unui aparat de zbor. Aflată lângă asistentă, Viv continua să-i ţină pistolul înfipt în coaste, dar astfel încât nimeni să nu observe, dacă s-ar fi întâmplat ca cineva să fie martor la ceea ce se întâmpla.

Zgomotul făcut de elicopter devenea asurzitor.

— Au venit băieţii. Plecăm la plimbare!

Doug era entuziasmat văzând elicopterul ce se apropiase şi începea coborârea.

— Aveţi grijă la pălării! a strigat Viv pentru a le aminti de perucile ce aveau menirea să îngreuneze identificarea lor.

Când elicopterul a atins pământul, uşa s-a deschis şi un bărbat a strigat către ei:

— Repede! Hai să plecăm!

— Hai, sus! i-a îndemnat Viv pe Doug şi pe Tyler.

Aceştia au pornit în goană şi ajunşi la elicopter practic au fost luaţi pe sus de bărbatul aflat la bord.

Viv s-a uitat către asistentă şi a îmbrâncit-o cât mai departe de ea strigând:

Hai, du-te şi ai grijă de pacienţi!

Clătinându-se asistenta a rămas uimită, uitându-se lung în urma lui Viv care fugea către elicopter. A fost şi ea ridicată la bord şi în momentul următor aparatul s-a înălţat şi a /. burat către est, departe de Sf. Barth şi de Sf. Maarten unde fusese comandat. Douăzeci de minute mai târziu intra în apele internaţionale ca numai după câteva alte minute să aterizeze pe vasul deţinut de Copiii Mamei Tera, vas ce era folosit pentru a face publicitate agresivă activităţilor sale maritime.

Doctorul de pe vas, un tânăr de Origine germană, l-a examinat pe Kees pentru a se asigura că rana fusese tratată corespunzător.

— Da, da! Eşti aproape vindecat. Poţi porni din nou la

luptă.

„Mama Terra” vasul asociaţiei a pornit către larg cu motoarele turate la viteză maximă.

Nikoletta şi-a aruncat agenda cu coperţi din piele pe birou şi a intrat în apartamentul particular ataşat biroului său. Baia era o încăpere spaţioasă, îmbrăcată în onix strălucitor iar în camera de toaletă se ajungea trecând printr-o uşă dublă cu furnir din lemn de fag rusesc. Încăperile acestea ar fi putut trece drept cele mai luxoase în orice reşedinţă eu mari pretenţii de eleganţă, dar Nikoletta mărturisea cu mândrie ori de câte ori se ivea ocazia că pentru ea acest stil de viaţă reprezenta o necesitate. Adesea îşi începea ziua de lucru devreme şi lucra până noaptea târziu, plecând apoi la petreceri sau întâlniri de afaceri direct de la birou.

S-a privit în oglindă cercetând cu atenţie machiajul. Şi-a aplicat un nou strat de ruj Crystal Tiger şi s-a spălat pe mâini. Apoi a părăsit baia şi trecând prin birou s-a îndreptat către sufragerie. Masa fusese aranjată pentru trei persoane cu şervete apretate perfect, argintărie masivă Buccellati, porţelan Flora Danica şi cristal St. Louis. În mijlocul mesei se afla un mic aranjament floral din gardenii de culoare crem al căror parfum greu umplea întreaga încăpere. Nikoletta a strâmbat din nas dezgustată.

— Christian! a strigat furioasă.

Chelnerul angajat permanent pe lângă biroul ei a apărut pe o uşă batantă în spatele căreia se afla bucătăria.

— Da?

— Ia blestematele de gardenii! De câte mii de ori trebuie să-ţi spun că nu vreau flori cu arome puternice pe masă? Se combină cu mirosul mâncării.

— Au fost trimise de unul dintre oaspeţi aşa încât mi-am spus că era un gest de curtoazie să le pun pe masă.

— Ai gândit greşit. Ia-le!

Christian, a cărui faţă devenise purpurie a luat în grabă vasul cu flori şi a dispărut din încăpere.

Nikoletta a auzit sunând telefonul aflat pe birou.

— Da, Maria.

Ştia că era secretara. S-a aşezat la birou.

— Bianca Coveri a sosit, a anunţat-o Maria.

— Trimite-o în birou.

Uşa biroului s-a deschis şi Bianca a păşit înăuntru cu un aer precaut. Era deosebit de elegantă, ca de obicei, dar Nikolettei nu i-a scăpat atitudinea prudentă. Contrasta puternic acest comportament cu modul obişnuit în care Bianca îşi făcea intrarea vijelioasă, cu aerul unei persoane plină de încredere în sine, autoritară.

— Bună! a salutat-o Nikoletta. Ia loc, te rog.

— Mi-ai spus că Heidi Lyons va fi şi ea aici.

Cuvintele ei sunau ameninţător.

— Va fi, dar am dorit să stăm de vorbă între patru ochi despre un subiect de interes personal.

— Şi-atunci de ce nu treci direct la subiect, Niki?

— Fie.

Nikoletta şi-a încrucişat braţele pe birou şi a privit-o drept în faţă – de Bianca.

— Mai întâi vreau să lămuresc un lucru ce pare clar de la sine. Nu am avut nici cea mai mică intenţie să fac sex cu

Frans, fie că tu vrei să crezi sau nu. Am vrut să-l văd ca să discut unele posibilităţi care există pentru el în vederea unei noi slujbe.

— Ei, da, desigur.

Suna sarcastic.

— Nu mă aştept să mă crezi pe cuvânt, dar acesta este adevărul. Arată bine, are personalitate, poate reprezenta un mare câştig pentru companie. Mai mult decât atât: ştiam că este prietenul tău şi mi-am imaginat că este deosebit dacă tu îi acorzi atenţie. Vreau să spun că

mi-am închipuit că are şi creier, minte, Bianca, nu numai frumuseţe. Ştiu că nu dai dovadă de prea multă răbdare faţă de proşti.

— Sunt flatată, dar asta tot nu scuză cele întâmplate.

— Nu, dar voi explica şi restul. L-am rugat pe unul dintre chelneri să pregătească băuturile pentru noi trei. Băusem şi eu ceva mai mult până în acel moment aşa încât nu am observat pastilele pe care le pusese alături de băuturi pe tavă. Frans le-a zărit abia după ce am început să bem şi nu aveam nici cea mai vagă idee că băuturile fusese aranjate. Presupun că el se gândea că-mi făcea o favoare, dar el nu mă cunoaşte câtuşi de puţin. Ştii foarte bine că nu iau droguri. Cum aş mai fi în stare să-mi fac slujba?

Bianca bănuia că în această privinţă ar fi putut să aibă dreptate. Nikoletta făcea uneori exces de alcool, dar niciodată nu existaseră zvonuri că ar fi luat droguri.

— Continuă! a îndemnat-o.

— Ceea ce a urmat se pierde în ceaţă. Nici nu mi-a trecut prin minte să fac sex cu Frans şi nici nu am făcut. Eram mult prea ocupaţi să râdem cu gura până la urechi.

— Şi care-i rostul acestei întâlniri?

— Vreau să-ţi fac o propunere de promovare. Una formidabilă, împreună cu o creştere substanţială a salariului. Va fi o nouă funcţie în cadrul companiei. Vicepreşedinte şi director internaţional pentru probleme de etică şi bunăvoinţă.

Bianca nu s-a putut abţine să nu izbucnească în râs:

— Tu? Interesată de etică şi bunăvoinţă? De când?

— Da. Nici măcar unul dintre membrii consiliului de administraţie nu pare să creadă că ascult şi înţeleg anumite lucruri. Vreau să spun că aceşti oameni greşesc. Pot şi eu să pricep că sub ochii noştri lucrurile sunt într-o continuă schimbare în lumea afacerilor şi este limpede că şi noi trebuie să fim în pas cu vremurile.

Bianca era nedumerita. Nu mai ştia ce să creadă. Era posibil? Niki, cea pe care o cunoştea de ani buni, putea să se schimbe?

— Ei bine, aici este locul în care apari tu în scenă. Aş dori ajutorul tău. Vei fi un ambasador itinerant al bunăvoinţei pentru PPHL. Ne vei ajuta să găsim soluţii diverselor probleme existente. îmi vei raporta direct mie tot ceea ce afli.

— Trebuie să recunosc un lucru: nu sunt în stare să cred că ceea ce aud este adevărat.

— Presupun că ceea ce m-a schimbat – sau m-a influenţat în mare măsură – a fost faptul că m-am aflat la un pas de moarte, că un terorist s-a apropiat atât de mult de mine.

O privea pe Bianca cu ochi mari, întunecaţi. Bianca credea că poate să vadă şi lacrimi în ochii ei. *Este posibil*? *Niki plânge*?

— Teroristul care a încercat să mă ucidă pe insula Sf. Barth a evadat şi probabil va încerca din nou, Dacă nu va fi el cel care să pună un astfel de plan la cale se va găsi un altul. Aşa încât trebuie să înţelegi că parte din acest plan arc rolul să mă protejeze pe mine în primul rând.

În mintea Biancăi gândurile se învălmăşeau. Venise fără tragere de inimă în biroul Nikolettei. Undeva, într-un colţ al minţii gândul că trebuia să o refuze nu-i dădea pace, dar în acelaşi timp era conştientă de ocazia deosebit de atrăgătoare ce i se oferea. În condiţii obişnuite nu ar fi ezitat niciun moment.

Întrebarea Nikolettei a readus-o din lumea gândurilor:

— Ei, ce zici? Ce crezi despre propunerea mea?

— Sunt de acord cu tine că este nevoie să facem o serie de schimbări şi oferta făcută sună extrem de atrăgător, dar cred că trebuie să mă mai gândesc.

Îşi cerceta unghiile perfect manichiurate, de parcă ar

fi căutat acolo un răspuns.

— Perfect.

Telefonul aflat pe birou a început să sune.

— Da?

A ascultat, apoi a spus:

— Maria, poţi să o inviţi înăuntru.

Apoi întorcându-se către Bianca a anunţat-o:

— Heidi a sosit. Sunt sigură că vei fi încântată să o asculţi. Ea ştie multe lucruri legate de poziţia pe care ţi-am oferit-o şi posibilităţile sunt surprinzătoare.

Iar eu sunt surprinsă, gândea Bianca.

— Fie, cum spui tu, a fost ea de acord cu Niki.

În acel moment, Maria a deschis uşa şi a făcut loc pentru Heidi să intre.

— Bună, Niki.

— Bună. Heidi Lyons. Aceasta este Bianca Coveri.

Şi-au strâns mâinile.

— Am auzit o mulţime de lucruri despre ţine de când sunt aici, a spus Heidi către Bianca.

Nikoletta a urmărit-o pe Heidi aşezându-se pe un scaun alături de Bianca. Erau amândouă deosebit de inteligente, dar în alte privinţe erau total opuse. Ţinuta perfect pusă la punct a Biancăi, eleganţa ei şi a hainelor, felul în care se purta, nu dădeau neapărat impresia că te aflai în faţa unei femei de afaceri. Cu Heidi lucrurile stăteau cu totul altfel. Părul sârmos, neîngrijit, ochelarii urâţi, costumul demodat dar practic şi pantofii negri, cu tocuri joase ofereau o imagine total diferită de cea a Biancăi. Totuşi din spatele ochelarilor te privea o pereche de ochi albaştri cu străluciri metalice cărora nu le scăpa nimic. Nu împlinise încă treizeci de ani, dar se dovedise de nenumărate ori o persoană specială.

— Doresc de mai multă vreme să vă fac cunoştinţă. Sper din toată inima ca în curând Bianca să devină unul din ajutoarele noastre în dezamorsarea situaţiilor

tensionate. Este vorba despre slujba pe care deja ţi-am descris-o, Heidi.

— Din cele auzite despre tine, cred că eşti perfectă pentru poziţia despre care ţi-a vorbit Niki, s-a adresat Heidi Biancăi.

— De ce nu mergem în sufragerie? le-a invitat Nikoletta. Cred că totul este deja pregătit.

Le-a condus pe cele două invitate în sufragerie şi ea s-a îndreptat către scaunul favorit. Din acea încăpere se deschidea o privelişte fantastică a Manhattanului. Christian i-a ţinut scaunul apoi a făcut acelaşi lucru şi pentru cele două invitate.

— Minunat, s-a arătat Heidi încântată.

— Da, este într-adevăr foarte frumos şi mult mai plăcut decât o masă la restaurant.

— Pot servi vinul? a întrebat Christian privind către Nikoletta.

Aceasta a încuviinţat cu o mişcare scurtă a capului şi Christian a început să toarne.

— Sper că îţi face plăcere un pahar cu chardonnay, s-a adresat ea lui Heidi. Bianca ştie că noi bem vinuri din propriile podgorii.

— Sigur. Este perfect.

— Cu ce te ocupi în cadrul companiei? a întrebat-o Bianca pe Heidi.

— Tranzacţii economice în domeniul alimentar.

— Heidi a făcut o treabă bună. Se ocupă de afaceri cu cacao pe termen lung.

— Cum anume?

— Cumpărând două procente din producţia mondială de cacao pe care apoi o revinde dar preţul pe care îl cere reprezintă preţul şi şaptesprezece la sută. A făcut milioane de dolari pentru PPHL.

— Impresionant! Felicitări!

— Mulţumesc.

Christian a revenit cu o tavă mare pe care a aşezat-o pe bufet şi apoi a servit boluri cu salată, începând cu Nikoletta.

— Arată minunat! a spus Bianca.

— Este salată de homar cu curry. I-am cerut lui Christian să o sune pe o prietenă din Paris şi să-i ceară reţeta. Am petrecut un weekend la castelul ei şi mi-a plăcut la nebunie.

— Oho! N-am văzut niciodată până acum atât de mult homar!

Heidi privea salata cu o bucurie nemărginită.

— Ei bine… *salut*! a spus Nikoletta ridicând paharul.

Au ciocnit şi apoi au început să mănânce. Nikoletta ciugulea cu grijă. Permanent urma o dietă Atkins deşi era la fel de subţire ca un model. După câteva înghiţituri a ridicat privirile către Bianca.

— Cât de multe lucruri ştii despre ciocolată?

— Doar că îngraşă şi că mănânc mult prea multă pentru că îmi place.

Heidi şi Nikoletta au zâmbit.

— Şi mie îmi place, a mărturisit Heidi.

— Dar despre aşa-numita centură de cacao? Ai cea mai mică idee?

Bianca a privit-o întrebător.

— Absolut nici cea mai vagă idee.

— Heidi, de ce nu-i dai informaţiile necesare?

Heidi a pus jos furculiţa şi apoi a privit-o pe Bianca atent.

— Ei bine, mai întâi trebuie să ştii că cea mai mare producţie de cacao provine din vestul Africii, mai ales din Mali şi Burkina Faso şi Coasta de Fildeş. În 1999 Banca mondială şi Fondul monetar internaţional au făcut presiuni asupra Coastei de Fildeş pentru a nu mai stabili un preţ fix la cacao.

— Şi în felul acesta a apărut piaţa liberă?

— Da. Nu că această situaţie ar fi dus şi la o viaţă mai bună pentru fermieri. Organizaţia internaţională a muncii, a agenţiei ONU a intrat în joc şi a semnalat faptul că în Coasta de Fildeş copiii sunt forţaţi să muncească. Au făcut estimări care arată că în jur de două sute de mii de copii muncesc în condiţii precare.

— Este oribil! Greu de înţeles! s-a arătat Bianca şocată.

— Dar este adevărat. Majoritatea producătorilor de ciocolată au hotărât să certifice că produsele lor nu sunt obţinute şi prin exploatarea copiilor.

— Şi…? a dorit Bianca detalii. Pot să ghicesc? Guvernul din Coasta de Fildeş nu doreşte să introducă un astfel de program.

— E ceva mai complicat, a intervenit Nikoletţa.

Apoi le-a explicat că luptele dintre rebeli şi guvern au întrerupt campania Naţiunilor Unite împotriva abuzurilor la care sunt supuşi copiii.

— Cu alte cuvinte, acolo este o zonă de conflict.

— Hai să spunem că în Coasta de Fildeş există conflicte civile. În mai toate ţările africane există astfel de probleme.

— Şi eu unde intru în peisaj? a dorit Bianca să ştie, deşi avea deja o idee despre ce era vorba.

— Dacă accepţi slujba aceasta… aceasta ar fi prima din o lungă serie de acţiuni.

O privea atent, chiar cu viclenie.

— Ştiu că ai muncit din greu de-a lungul anilor pentru a pune capăt exploatării copiilor obligaţi să muncească în industria de îmbrăcăminte.

— …unde o astfel de stare este ca o epidemie, a izbucnit Bianca.

— Poate, da! Dar există şi oameni ca tine care au făcut un pas înainte, a amintit Nikoletta accentuând cele spuse cu un gest ce arăta către Bianca.

Heidi a intervenit:

— Nikoletta şi o seamă de alte persoane din cadrul companiei mi-au vorbit despre munca făcută de tine în această direcţie şi sunt convinsă că tot ceea ce ai făcut este cu totul deosebit, minunat.

— Îmi place şi mie să cred acest lucru.

Îi era greu să nu se simtă măgulită de aprecierea acordată pentru eforturile făcute de ea în industria de îmbrăcăminte, dar nu a ezitat să spună cu îndoială:

— Uneori, totuşi, simt că este o bătălie pierdută, Niki.

— Nu, Bianca. În niciun caz. Este o luptă continuă, da, asta se poate spune. Ştii ce cred eu?

— Ce?

— Dacă există o persoană care să-i convingă pe plantatorii şi fermierii din Coasta de Fildeş, acea persoană eşti tu. Ai experienţă în această privinţă. Pe deasupra ai şi un gen de… charismă, serios, asemenea lui Adrian. Oameni obişnuiţi. îi poţi convinge pe plantatori că ar fi mai bine să-şi trimită copiii la şcoală în loc să le pună macetele în mână şi să-i forţeze să muncească pe câmp.

Nikoletta a luat încă o înghiţitură de salată. Ştia că întinsese nada pentru Bianca şi se bucura aşteptând să vadă cum o înghite. Cârlig, fier şi apoi plumb. Era conştientă că îi oferise Biancăi imaginea genului de nedreptate socială în faţa căreia aceasta se înflăcăra. Momeala aruncată a fost înghiţită mai repede decât se aşteptase.

— Ei bine, nu cred că aş avea puterea să spun nu. Este genul de activitate în care îmi place să mă implic şi dacă noua poziţie pe care mi-ai propus-o implică şi o astfel de muncă, sunt a ta Niki.

— Eşti sigură?

— Absolut.

Bianca era entuziasmată peste măsură.

— Eşti conştientă că este o muncă periculoasă. Desigur, nu vei pleca singură. Vei avea un ghid local pe nume…

— Moctar Yanou, a intervenit Heidi. De săptămâni bune lucrez la acest proiect. Este o adevărată provocare.

— Pe lângă el va exista şi o escortă pe care am angajat-o deja. Ştiu că eşti încântată, Bianca, dar eşti absolut convinsă că vrei să te implici în această acţiune? Poate ar trebui să îţi acorzi un răgaz de gândire. Vreau să fie totul absolut clar. Nu te oblig să intri în această acţiune.

Bianca a clătinat din cap.

— Nu, nu. *Trebuie* să merg acolo, Niki. Dar, te rog, să nu-i spui tatălui meu până nu mă întorc. Ştii cum este el. Cred că ar exploda.

Nikoletta a izbucnit în râs.

— Ştiu, desigur.

Crede-mă, nu am nici cea mai mică intenţie să-i spun lui Angelo, gândea Niki.

— Când trebuie să plec?

— Heidi îţi va da toate informaţiile necesare. După care vei pleca. Poate într-o săptămână? Ce crezi, Heidi?

— Nu pot să spun exact.

Heidi o privea cu admiraţie nedisimulată pe Bianca, apoi a adăugat:

— Vei absorbi toate informaţiile pe care ţi le ofer în cel mai scurt timp şi nu trebuie să uităm că am o mulţime de detalii stocate în laptop.

— Mi se pare excelent.

— Perfect, a adăugat şi Niki atingând uşor braţul Biancăi. Am ştiut de la bun început că eşti omul potrivit, slujba aceasta a fost creată anume pentru tine.

Niki şi-a împăturit şervetul de masă şi l-a pus pe masă, alături de farfurie.

— Vreţi să continuaţi şi să puneţi lucrurile la punct? Eu am o zi foarte ocupată azi.

Mai înainte să apuce Christian să o ajute cu scaunul, s-a ridicat de la masă, urmată imediat de Bianca şi Heidi.

Nikoletta şi-a pus mâna uşor pe umărul Biancăi.

— Dacă nu apucăm să ne întâlnim până pleci, trebuie să-ţi reamintesc că te poţi retrage oricând din această acţiune. Dacă alegi să mergi mai departe trebuie să ştii că PPHL te susţine la orice pas.

O privea drept în faţă cu ochi ce păreau să o sfredelească.

— Nu voi da înapoi.

— Ei bine, pe curând!

Christian le-a condus către uşă pe cele două.

— Pe aici, vă rog, le-a arătat el uşa ce ducea direct în hol evitând astfel să mai treacă prin biroul Nikolettei.

Aceasta a rămas câteva momente privind în urma lor, apoi s-a îndreptat către birou. S-a aşezat în faţa acestuia, a deschis un sertar şi a scos de acolo ultimul număr al revistei *L'Uomo Vogue*. Pe copertă, privirea albastră, intensă părea îndreptată către ea. Părul blond răvăşit îi încadra chipul superb, cu pometii proeminenţi, nas acvilin şi buze senzuale. Şi-a trecut mâna peste fotografie ca o mângâiere şi a zâmbit:

— Papa, Bianca! Bună, Frans!

La ora trei, Nikoletta şi-a chemat secretara:

— Spune-i lui Anthony să fie jos în cincisprezece minute. Plec devreme azi.

— Da, domnişoară Papadaki.

Nikoletta a închis telefonul, apoi a pus nişte documente în servietă şi a închis-o. A mers în baie, şi-a cercetat chipul încercând să descopere dacă existau imperfecţiuni ale machiajului, s-a spălat pe mâini, şi-a pus câţiva stropi de parfum şi s-a întors în birou. A luat geanta şi servieta şi a pornit către ascensor pentru a se întâlni cu Anthony.

— Mergem pe strada 42 şi pe Twelfth Avenue l-a

anunţat pe şofer.

Anthony, uriaşul ce avea rolul de şofer şi pază de corp, a virat şi a intrat în trafic fără niciun comentariu. Ştia deja încotro se îndreptau aşa că nu avea nevoie de instrucţiuni suplimentare. Strecurându-se cu dibăcie printre maşini a ajuns în scurt timp la şantier.

— Mă aştepţi aici, i-a cerut Nikoletta scurt.

Înaintea lor se ridica un zgârie-nori cu un design extravagant, placat în nuanţe de titan şi nichel.

Îi creştea inima de mândrie privindu-l. Fiori de plăcere erau răsplata gândului că acea construcţie îi aparţinea. Afişele mari din jurul şantierului aminteau faptul că acolo se construia o clădire ce aparţinea companiei PPHL şi urma să adăpostească birourile centrale.

— Nikoletta!

Rik Persoans, celebrul arhitect belgian, vestit pentru ideile sale novatoare se apropia de ea.

— Bună, Rik.

— Mergem sus? a întrebat el şi i-a oferit o cască de protecţie.

— Desigur.

Era nerăbdătoare să vadă progresele făcute.

A condus-o către intrarea principală care era împodobită cu balustrade lucioase, metalice şi şi-au început turul din subsol, apoi au urcat până la etajul şaptezeci.

— După cum vezi continuăm să avansăm faţă de planul iniţial. Se munceşte fără încetare şi când spun asta trebuie să ştii că e vorba de douăzeci şi patru de ore, şapte zile pe săptămână.

Privirile Nikolettei deveniseră scânteietoare. Era mândră şi sentimentele ei nu erau departe de megalomanie. Supraveghease şi supervizase realizarea fiecărui colţişor din cele trei etaje aflate în vârful clădirii.

Nici măcar lucrările de instalaţii nu scăpaseră verificărilor ei. Cele trei etaje îi erau rezervate, ca birouri şi locuinţă personală. Triplul apartament destinat ei avea să fie cel mai mare realizat vreodată în New York.

Nimeni… nimeni… nu a avut vreodată bucuria de a poseda ceva asemănător, gândea Nikoletta privind în jurul său.

La înălţimea celor şaptezeci de etaje, nemiloşi curenţi de aer măturau zona aflată deasupra râului Hudson, dar Nikolettei nu-i păsa de ei. Era pierdută în visurile de glorie inspirate de locul în care se afla.

Această clădire îmi aparţine. Pruncul meu valorând jumătate de miliard de dolari.

— Va fi un apartament uluitor. Cel mai mare, mai frumos din întreaga lume.

— Da, dar ar fi putut să arate şi mai interesant. Spectaculos cu adevărat, dar toată campania purtată de asociaţiile şi comitetele cetăţeneşti împiedică progresul.

— Ştiu. Cu toate acestea va fi cel mai râvnit apartament din New York, dar jos labele de pe el.

Rick se simţea totdeauna în situaţia celui care încearcă imposibilul atunci când dorea să o înveselească pe această femeie dificilă care avea jumătate din vârsta lui. îşi dorise ca această clădire să fie cea mai înaltă din lume – 120 etaje – şi să-şi conducă imperiul de la cel mai înalt etaj. Din nefericire diversele grupuri cetăţeneşti din New York se împotriviseră astfel încât împlinirea acestui vis se dovedise imposibilă.

— Priveşte ce se întâmplă în Shanghai şi în Singapore! Acolo nu auzi toate prostiile care ţi se impun aici. Limita este cerul.

— Da, dar ce poţi să faci!

Întorcându-i spatele, Nikoletta şi-a aţintit privirile peste Hudson River şi către New Jersey. Apoi, mişcându-se încet, pe loc, a privit în jurul său. La sud, se aflaseră odată

turnurile de la World Trade Center, mai departe se afla Staten Island, apoi la est Manhattan şi Queens, Brooklyn până la Long Island şi la nord, Bronx şi ţinutul Westchester.

În mod sigur şi Manhattanul avea să ajungă precum Singapore şi Shanghai. Cerul avea să fie limita până la care să construieşti. Aceasta avea să devină dorinţa sa în viaţă. *Această clădire este minunată, dar nu mă mulţumeşte pe deplin*.

Drumul noroios ce ducea către cabana aflată în Berkshire era înşelător. În ciuda faptului că zăpada fusese îndepărtată de pluguri şi că se aflau într-un Jeep, Matt conducea cu mare grijă la curbe.

— Nici chiar o maşină 4 x 4 nu te ajută pe gheaţă. De fapt pe aglomeraţie nu ai prea multe opţiuni.

— Mai avem mult de mers? l-a întrebat Ariadne privind copacii desfrunziţi ce se înşiruiau de-a lungul drumului.

A privit-o zâmbind poznaş:

— Am ajuns? Mai avem? Cred că eşti dornică să scapi de acest drum.

— Nu. Sunt obişnuită cu astfel de drumuri. Nu uita că am trăit în partea de nord-vest a statului Connecticut.

— Nu mai avem mult. Mai puţin de o milă.

— Este frumos. Ţinutul pare pur, neatins. Cu adevărat sălbatic.

— Lucrurile nu stau chiar aşa. Există staţiuni de schi şi case de vacanţă de vară, dar într-adevăr toate sunt izolate, ascunse.

Apoi arătându-i cu mâna a continuat:

— Vezi drumul acela? Ei bine, pe acolo ajungem la casa mea.

A încetinit, a virat şi a pornit pe drumul în pantă, destul de abrupt. De fapt părea mai mult o potecă tăiată prin pădurea deasă. În unele locuri ramurile pomilor înalţi

se uneau formând un gen de tunel. În vârful dealului au dai peste un luminiş în care se afla cabana lui Matt.

— Splendid! Spectaculos! Pare un loc de basm.

Ariadne fremăta de entuziasm.

— Am sperat că-ţi va plăcea. Este o casă micuţă, simplă dar eu iubesc acest loc.

Aleea ce ducea în faţa casei descria un cerc şi în mijloc, unde vara locul era acoperit cu iarbă, ţâşnea din pământ o sculptură, o piesă modernă realizată din unghiuri ce se înfigeau în spaţiul înconjurător.

— Tu ai făcut-o? a dorit Ariadna să ştie.

— Este steaua mea căzătoare.

— Frumoasă! Şi îmi place ideea: o stea a căzut în faţa cabanei în locul ideal.

— Un accident fericit.

Matt a coborât, i-a deschis portiera şi a ajutat-o să coboare:

— Ai grijă! Este gheaţă sub zăpadă şi îmi amintesc că ai obiceiul să aluneci.

— Mi s-a întâmplat doar o dată, l-a privit ea încruntându-se.

A condus-o până pe verandă şi apoi a deschis uşa. Şi-au curăţat zăpada de pe cizme şi Matt a invitat-o înăuntru.

— Fii binevenită în umilul meu cămin.

Ariadne a privit în jurul său la încăperea uriaşă în care se afla un cămin pe măsură. În partea dreaptă se afla un blat ce separa bucătăria. Lumina palidă a zilei de iarnă se filtra printr-o fereastră mare aflată în mijlocul tavanului.

— Este superb!

În cămin se afla o grămadă de surcele şi lemne aşezate meşteşugit. Matt a făcut ghem câteva ziare şi le-a înfundat sub lemne. În câteva minute lemnele ardeau, trosnind şi aruncând scântei. Căldura începea să se reverse în cameră.

— Voi ieşi pentru câteva minute să mai aduc lemne.

N-am umplut coşurile din casă şi nici nu am adus lemne pe verandă ultima oară când am fost aici. Cred că este nevoie de un foc puternic în cămin.

— Şi atunci cabana va fi mult mai plăcută decât în acest moment.

— Simte-te ca acasă. Nu voi lipsi mult. Apoi voi face câte un ceai fierbinte.

Ariadne şi-a scos haina şi a agăţat-o într-unul din cuierele aflate lângă uşa de la intrare.

— Vrei să merg şi eu să te ajut la lemne?

— Nu, mă descurc. Mai bine fă un tur al casei şi dacă vrei poţi pune ceainicul pe foc. Este pe sobă. O cană cu ceai fierbinte ne-ar prinde bine.

— Aşa voi face.

— Nu lipsesc mult, a asigurat-o Matt încă o dată. Dacă auzi tunete şi bubuituri pe verandă să nu te sperii. Sunt eu, răsturnând lemnele.

Matt a ieşit din cabană şi Ariadne s-a îndreptat către bucătărie, apoi a început să cerceteze cabana. *Doar el m-a invitat*, şi-a spus ea. În faţa căminului se afla o canapea mare, confortabilă, încadrată de două fotolii mari şi aparent la fel de confortabile ca şi canapeaua. Pe o măsuţă joasă se aflau câteva machete. Sub o fereastră, ceva mai departe se afla o masă de sufragerie. De o parte şi de alta a şemineului, fixate în perete se aflau rafturi pentru cărţi înţesate cu tot felul de genuri literare de la lucrări de artă şi literatură, la istorie politică. În capătul cel mai îndepărtat al camerei era o scară ce ducea la un balcon interior de unde păreau să se deschidă două uşi. Plimbându-se de jur-împrejurul uriaşei încăperi de la parter a ajuns într-un hol micuţ ce ducea către o baie şi un dormitor primitor, cald.

Întorcându-se în dormitor a observat toporul uriaş aliat lângă uşa de la intrare. Lama acestuia scânteia, dovedind faptul că fusese ascuţit de curând. Ariadne a

zâmbit. *Matt nu poate fi un criminal în serie. Este un tip cu scaun la cap, un bărbat minunat care taie lemne*. Apoi a pornit pe scări, în sus, întrebându-se ce avea să descopere pe balcon.

Pereţii acestuia erau şi ei acoperiţi cu rafturi pline cu cărţi. Două uşi porneau dintre rafturi. În faţa balustradei ce se deschidea către sufragerie se afla un birou pe care totul era aranjat în ordine perfectă: hârtia, creioanele, pixurile. Tot acolo era şi un computer care bâzâia uşor, dovedind faptul că era deschis. Mânată de curiozitate a atins mouse-ul şi ecranul monitorului a prins viaţă.

Computerul era în Outlook Express şi un mesaj fusese deja evidenţiat. S-a aşezat pe scaunul din faţa biroului şi a privit mesajul. Dorea să ştie cât mai multe despre Matt, dar în acelaşi timp se simţea vinovată. La urma-urmelor mesajele sunt personale. *Ei, poate nu este chiar foarte personal. Nu şi dacă lasă calculatorul deschis în felul acesta*.

Mesajul tocmai sosit era din partea unei persoane care semna „A. Single”. *Ce nume ciudat*! Era oare un nume cu adevărat? Era de fapt un mod drăgălaş de a pune în evidenţă faptul că o persoană era singură. Părea un nume folosit pe un chat room. Gândindu-se la asta a simţit un fior de gelozie. A deschis mesajul dar nu a rezolvat nimic. Acesta părea mai mult un cod. A. Single dorea ultimele informaţii despre „ea”. Dacă Matt făcuse pentru „ea” ceea ce i se ceruse. „Ea”. Frustrant să nu afli niciun nume.

Mesajul era semnat „Adrian”. Asta însemna că a Single era de fapt Adrian Single. Totuşi misterul era acolo, imposibil de descifrat. Adrian era bărbat sau femeie?

Bufnitura puternică venită de pe verandă a făcut-o pe Ariadne să tresară. A râs uşor speriată. *Matt, nimeni altcineva. A adus lemnele pentru foc. M-a prevenit că aşa va fi*. Era timpul să renunţe la micile acţiuni de spionaj. Nu-i surâdea ideea că ar fi putut să o surprindă citindu-i

mesajele. S-a ridicat, privind către cele două uşi.

S-a îndreptat către una dintre ele şi a deschis-o. Un alt dormitor. Era mai spaţios decât cel de la parter şi fără îndoială îi aparţinea lui Matt. Deşi era la fel de ordonat şi curat ca şi restul cabanei era evident că în acea cameră se locuia în mod frecvent ceea ce nu se întâmpla cu dormitorul de la parter. Deasupra patului se afla o fereastră tăiată în acoperiş prevăzută cu un oblon ce se putea închide sau deschide în funcţie de preferinţă. Pe un perete opus patului se afla un televizor cu ecran plat şi cu CD-DVD player. Alături se afla un şemineu. O sculptură – fibre metalice, din oţel, îngemănate – se înălţa într-un colţ. Pe una dintre noptiere se găseau câteva cărţi aşezate una peste alta. Câteva desene înrămate împodobeau pereţii. *Desene pentru sculpturi*. *Parte din activitatea preliminară realizării sculpturilor*, gândea Ariadne. Erau foarte bine realizate, mici opere de artă de sine stătătoare. O comodă de dimensiuni mari era şi ea împodobită cu machete. Apoi a intrat în baie unde se afla un jacuzzi încăpător, o cabină de duş şi o chiuvetă cu o masă mare de toaletă. Pe un perete era expusă o sculptură cu forme geometrice – cercuri, pătrate, paralelograme – totul în culoare albă, care o ducea cu gândul la Leger.

Ariadne a revenit pe balcon şi a mai privit o dată încăperea spaţioasă de la parter. Era o cabană frumoasă, cu adevărat. Nu fusese decorată pentru a arăta „bine”, „drăguţ” sau în stil „country” sau ca o cabană de munte. Văzuse numeroase astfel de locuri vizitându-şi colegele de şcoală sau de colegiu, dar în cabana lui Matt nu existau trofee de vânătoare împăiate. Nu vedeai capete de căpriori împodobite cu coame, nici nu păşeai pe covoare din blănuri sau nu vedeai pături în stil indian nord-american pe paturi sau pereţi. Decorul era simplu, modern. Totul era curat, cu un aer clar masculin. Singurele podoabe erau machetele lui Matt.

A mai auzit o bufnitură pe verandă şi a coborât scările îndreptându-se către bucătărie. Era timpul să se ocupe de ceai. A stins focul şi a căutat ceaiul. Matt tocmai intra pe uşă cu braţele încărcate de lemne.

— Hei! a zâmbit el.

— Este minunată! Unde este ceaiul?

— În dulăpior, în dreapta.

S-a îndreptat către coşul aflat lângă şemineu şi le-a aşezat în ordine, apoi a pus câteva şi pe foc. Din bucătărie, Ariadne privea cum prinde viaţă.

— De care ceai vrei? l-a întrebat.

— Ceai verde, te rog.

S-a dus apoi la uşa de la intrare, şi-a scos cizmele şi le-a pus pe un covoraş la uscat, apoi şi-a atârnat jacheta în cuier. Următorul lucru pe care l-a făcut a fost acela de a pune un CD în aparat şi în clipa următoare cabana a fost învăluită într-o muzică liniştitoare.

— Ce-i asta? l-a întrebat Ariadne.

— Este o compilaţie. Tot genul de lucruri ce au fost rearanjate şi reorchestrate. Ceea ce asculţi acum este una dintre casetele Cafe del Mar. îţi place?

— Minunată. N-am mai ascultat-o până acum.

— Sunt câteva nou apărute.

S-a apropiat de ea, în bucătărie, i-a zâmbit, apoi a spus:

— Şi-acum să aducem şi un ultim retuş!

A scos din dulăpior o sticlă de brandy:

— Ce zici de un strop? Ne va face inima să tresară cum obişnuia tatăl meu să spună.

— De ce nu?

Matt a turnat o măsură în fiecare cană apoi i-a oferit Ariadnei una dintre ele.

— Hai să ne aşezăm. Am nevoie de o mică pauză după ce am cărat lemnele. În mod obişnuit coşul este totdeauna plin şi pe verandă se află totdeauna o stivă, dar

în ultima vreme am fost ocupat.

S-au aşezat pe canapea, în faţa şemineului şi Matt şi-a pus picioarele pe măsuţă. Focul ardea din plin şi împrăştia o căldură plăcută. Se lăsa întunericul repede, ca totdeauna iama şi în încăpere lumina devenea tot mai palidă. Matt a întins mâna, a aprins o veioză aflată la îndemână. Aceasta răspândea în jur o lumină caldă, blândă.

— Te simţi bine? Poţi să-ţi pui şi tu picioarele sus.

— Mă simt perfect. Şi băutura din ceai este şi ea de ajutor.

— Bravo! Brandy-ul şi focul te vor ajuta să te încălzeşti şi dacă asta nu-i de-ajuns, atunci ia o pătură şi pune-o pe umeri.

Pe braţele canapelei se aflau pături din lână.

— Mă simt minunat, l-a asigurat ea.

— Ai aruncat o privire în jur?

— Da şi îmi place locul acesta. Este fermecător. Primitor, dar nu drăguţ. Înţelegi ce vreau să spun.

— Slavă Domnului. Nu mă dau în vânt după lucruri drăguţe.

— Nici eu. îmi plac sculpturile tale ca şi machetele, de altfel. Şi desenele, bineînţeles. Par atât de… de la locul lor.

— Mulţam, a răspuns Matt cu un aer modest.

Ariadne era curioasă în legătură cu mesajul primit de el, dar nu ştia cum să facă să aducă vorba despre el. În cele din urmă s-a hotărât:

— Mă uitam la calculator şi fără să vreau am lovit mouse-ul şi s-a deschis.

— Nu-l închid niciodată.

— Aveai un mesaj ciudat. Ştiu că sunt groaznică, dar fără să vreau l-am văzut.

— Despre ce era vorba?

I se părea ei ori se încordase uşor?

— Este un mesaj venit de la o persoană cu numele Adrian. Este în legătură cu o fată sau o femeie. Ceva despre „ea”. Mi s-a părut ciudat şi…

— Ah, nu-i nimic. Este lipsit de importanţă.

Ariadne îl simţea tensionat, chiar jenat de întrebările ei şi îi părea rău că adusese în discuţie subiectul.

— N-am vrut să fiu lipsită de bun-simţ, dar…

— Nu-ţi face griji. Te rog. Nu este nici personal, nici important. Este un prieten care se joacă cu mine într-un mod copilăresc.

În ciuda acestor vorbe, curiozitatea Ariadnei nu fusese satisfăcută. Se întreba despre ce era mesajul în realitate. Fusese formulat în aşa fel încât oricine îl citea nu ar fi reuşit să înţeleagă despre ce era vorba. Singurul care îl putea înţelege era, în mod sigur, Matt. Şi-a amintit prima lor întâlnire. Matt spusese ceva despre faptul că ar fi lucrat pentru guvern cu ani în urmă.

După ce văzuse şi felul în care trăia devenise şi mai curioasă. O invitase la un restaurant scump în Great Barrington şi avea cabana, ceea ce însemna o valoare considerabilă. De unde avea atâţia bani? Munca de restaurator la Clark nu-i oferea mijloacele de trai pentru a duce o astfel de existenţă. Şi-atunci?

— La ce te gândeşti?

— Ah… nimic deosebit. Ceaiul şi băutura şi focul… mă fac să devin visătoare, cred.

Matt s-a apropiat de ea şi i-a înconjurat umerii cu braţul.

— Te deranjează dacă îmi împărtăşeşti visele tale?

Ariadne a simţit cum îi stă inima în loc apoi s-a înfiorat.

Îşi amintea momentul când o sărutase în apropierea restaurantului şi nu putuse uita atingerea buzelor lui senzuale. Simţea aroma trupului său, o excita până şi căldura acestuia.

— Îmi zbura mintea la una, la alta. Mă gândeam la casa ta. Cât de confortabilă şi frumoasă este.

— Mă bucur că îţi place.

A început să-i mângâie spatele şi Ariadne îi simţea respiraţia pe gât. Dorinţa de a se apropia şi mai strâns de el devenea irezistibilă. A pus cana pe măsuţă şi s-a relaxat lăsându-şi capul pe spate.

Matt s-a aplecat şi a sărutat-o duios, iar Ariadne a suspinat şi a răspuns sărutului său cu lăcomie. Limba lui s-a strecurat printre buzele Ariadnei şi a început să o cerceteze cu înflăcărare, apoi a cuprins-o în braţe şi a strâns-o la piept. Ariadne îşi plimba mâinile, în sus şi în jos, pe spatele său. Respiraţia lor devenea tot mai iute pe măsură ce se sărutau cât mai profund, limbile lor întâlnindu-se şi despărţindu-se iar şi iar.

Îi simţea mâna fierbinte strecurându-se sub pulover, mângâindu-i spatele, apoi sânii. A reuşit să-i desfacă sutienul şi i-a cuprins sânii, atingându-i cu tandreţe sfârcurile.

Ariadne gemea de plăcere, dornică să simtă trupul lui gol pe al ei. Lumea de dincolo de pereţii cabanei, cu grijile şi problemele ei era dată uitării, lăsând loc numai pentru ei doi şi pentru dorinţa lor. L-a simţit cum se depărta de ea.

— Hai să mergem sus, i-a şoptit.

A încuviinţat în tăcere şi când el s-a ridicat şi a întins mâna către ea, Ariadne i-a luat-o. A tras-o uşurel în picioare şi au pornit pe scări în sus, mână în mână. Când au ajuns în dormitor, Matt a luat o comandă şi a aprins focul şi întreaga încăpere a fost învăluită în lumina flăcărilor. Apoi s-a întors cu faţa către ea, i-a scos puloverul şi i-a dat jos sutienul.

— Eşti frumoasă, Ariadne. Atât de frumoasă!

Lumina răspândită de foc dansa pe trupul ei şi îi era greu să-şi ia ochii de la ea în timp ce se dezbrăca.

Ariadne se îmbăta de bucurie privindu-i pieptul

musculos, umerii laţi şi coapsele. A cuprins-o în braţe şi a tras-o la pieptul său stârnindu-i bucuria la atingerea trupului puternic, musculos. A început să o sărute şi să-i treacă vârful limbii peste urechi, peste gât, în jos. l-a cuprins sânii şi s-a aplecat sărutându-l pe fiecare în parte, cu tandreţe. Ariadne gemea în timp ce vârful limbii îi trecea peste sfârcuri ca o adiere, stârnindu-i dorinţa.

S-a oprit şi privind-o în ochi i-a şoptit:

— Şezi, aici, pe pat.

A condus-o la pat şi i-a scos şosetele groase şi pantalonii din jeans şi, în cele din urmă, lenjeria. Când a rămas complet goală Matt a respirat adânc, privirile sale alunecând de-a lungul trupului ei. S-a aplecat şi a sărutat-o pe părul blond dintre coapse, apoi s-a ridicat şi şi-a scos şi restul hainelor pe care le mai avea pe el. Când a rămas complet gol s-a ridicat în faţa ei, penisul său avântat către ea. Ariadne a întins mâna şi l-a cuprins iar Matt copleşit de dorinţă şi-a lăsat capul pe spate abandonându-se în mâinile ei.

Deodată i-a luat mâna şi i-a dat-o la o parte:

— Mă scoţi din minţi.

Ariadne a zâmbit fericită, încântată de puterea pe care o avea asupra lui.

— Hai să ne întindem.

A tras pernele de sub cuvertură şi le-a pus una peste alta. Ariadne s-a întins pe spate cu capul pe perne. Matt a urcat şi el în pat aşezându-se în genunchi între picioarele ei. O privea intens, bucurându-se de frumuseţea trupului cu piele fină, luminoasă.

— Eşti atât de frumoasă şi te doresc atât de mult!

S-a aplecat şi i-a sărutat sânii pe rând, apoi cu limba a început să se joace cu sfârcurile ei. Ariadne simţea umezeala dintre coapse ce-i spunea că era pregătită pentru el.

— Matt… ah… Matt… Te doresc. Da… Te doresc.

Limba lui cobora către buric, descria cercuri în jurul lui, apoi cobora tot mai jos către triunghiul auriu. O săruta acolo jos, între coapse şi săruta buzele umede cu tandreţe, pătrunzând-o cu limba.

Ariadne a scos un strigăt de plăcere şi i-a cuprins capul între mâini, plimbându-şi degetele printre cârlionţii închişi la culoare. Descoperind noi senzaţii, plăceri necunoscute până atunci îşi avântă coapsele către el dornică să trăiască pentru prima oară acea binecuvântare carnală despre care nu avusese nici cea mai vagă idee. Limba lui Matt explora în adâncurile fiinţei sale de parcă acolo se afla o plăcere după care tânjise îndelung. Când treptat s-a retras, Ariadne a gemut:

— Te rog! Te rog! Te doresc.

A urcat peste ea şi gurile lor s-au unit sărutându-se înflăcărat. Apoi a pătruns-o încet, şi din nou Ariadne a scos un strigăt de extaz. Era atât de excitată încât îşi spunea că ar fi putut avea un orgasm în fiecare moment şi când l-a simţit complet în adâncul ei l-a cuprins în braţe şi l-a strâns cu toată puterea de care era capabilă. îşi dorea ca acea clipă să nu se mai sfârşească. Niciodată, până atunci, nu mai trăise asemenea momente şi era conştientă că această minune se datora faptului că îl dorea aşa cum nu mai dorise vreun alt bărbat.

Matt a început să se mişte înăuntru şi în afară într-un ritm ce creştea continuu. S-au prins amândoi în jocul erotic, mişcându-se la unison, abandonându-se complet şi lăsând deoparte orice inhibiţii. Ariadne a simţit cum începe să se contracte şi a ţipat îndelung când orgasmul a copleşit-o. Matt a gemut şi Ariadne a simţit penisul său explodând în adâncul fiinţei sale şi continuând să se mişte în timp ce se golea.

— Ah, Dumnezeule! Doamne, Ariadne!

A strâns-o la pieptul său şi s-a întins alături de ea, ud de transpiraţie şi respirând cu greu.

— Mulţumesc… *îţi* mulţumesc… niciodată… niciodată n-am avut un astfel de orgasm… nu… în viaţa mea…

A sărutat-o respirând în continuare cu greutate şi a strâns-o la piept.

Ariadne îi mângâia spatele şi încerca şi ea să-şi recapete respiraţia, ascultând şoaptele lui şi inhalând aroma dragostei ce plutea în jurul celor două trupuri. Trăia un moment de împlinire, de satisfacţie cum nu mai trăise vreodată.

Nu, niciodată nu mi s-a mai întâmplat.

Când în sfârşit a fost în stare să vorbească, Matt a şoptit:

— Eşti cea mai… bună. Mă simt cel mai norocos bărbat. Te-am dorit din clipa în care te-am văzut, dar nu mi-a trecut prin minte că ar putea fi aşa.

— Nici eu nu mi-am imaginat o astfel de experienţă.

A sărutat-o cu tandreţe:

— Nu vreau să mă mişc de aici. Niciodată.

Ariadne a râs uşurel:

— Dar, cu toate acestea, va trebui s-o facem odată şi odată.

A privit-o drept în ochi:

— Săptămâna viitoare?

— Prea curând, a glumit ea strângându-l în braţe.

Se înţeleseseră să o ducă la cămin sâmbătă seară ca astfel să aibă timp să înveţe, dar s-au răzgândit şi au amânat pe duminică. În cele din urmă au urcat în Jeep abia luni dimineaţă şi au pornit către Williamstown.

Străzile din districtul carmangeriilor, altă dată un loc al nimănui în apropiere de Manhattan, fremătau din pricina celor ce se agitau să care hălci de carne către restaurantele şi barurile aflate în zona elegantă a oraşului. Când Bianca a coborât din limuzina companiei, Frans o aştepta deja pe trotuar în faţa unui bistrou şic, numit Pastis, unde aceasta îi ceruse să o aştepte.

— Bună, frumoaso! a salutat-o el, a îmbrăţişat-o şi a sărutat-o cu pasiune.

— Mă bucur şi eu să te văd! Ce primire!

Restaurantul era aglomerat şi era gălăgie înăuntru, dar într-un colţ se afla o masă rezervată pentru ei, aşa cum ceruse Bianca. S-a aşezat alături de el şi i-a luat o mână şi i-a sărutat-o. Bianca dorea să-i dea vestea într-un loc public, unde era puţin probabil ca el să facă agitaţie.

— Doriţi ceva de băut? a întrebat chelnerul.

Bianca a comandat un pahar cu chardonnay.

— Şi dumneavoastră domnule?

— Apă, a răspuns Frans zâmbind.

— Plată sau minerală?

— De la robinet.

Chelnerul a zâmbit şi a plecat.

— Ah, eşti atât de cuminte.

— Trebuie, ştii foarte bine. Nu îndrăznesc să pun pe mine nici măcar un gram având în vedere toate acele şedinţe foto care mă aşteaptă, aşa că beau apă şi mănânc ton. Şi pe lângă asta – o privea zâmbind trist – trebuie să-mi păstrez capul limpede.

Bianca l-a mângâiat pe obraz.

— Tu ai totdeauna capul limpede, doar că ai prea multă încredere în oameni.

— Ştiu şi îmi este greu să cred că unii oameni pot fi atât de răi.

Nici măcar nu dorea să rostească numele Nikolettei, gândea Bianca. După ce în cele din urmă îi telefonase, la îndemnul lui Adrian, Bianca descoperise cât de nefericit era Frans. împăcarea lor se realizase rapid şi fiecare zi era o bucurie pentru ei, dar păstrau relaţia lor departe de ochii lumii. Când Frans se mutase în apartamentul ei nu spusese nimănui, nici măcar tatălui ei.

— Cum a mers şedinţa foto astăzi?

— Cu adevărat bine. Dar tu? Ai avut o zi bună?

— Da, dar aştept informaţii suplimentare.

— Despre ce?

— Mi s-a oferit o slujbă nouă. Şi trebuie să ştii că odată cu noua poziţie în companie mi s-a încredinţat o misiune deosebită.

— Despre ce e vorba? Pari emoţionată, încântată.

— Chiar sunt. Este o ocazie care apare o dată în viaţă. Este una dintre acele situaţii care pot schimba vieţi. Cel puţin aşa sper în acest moment.

— Ce anume?

A reapărut chelnerul aducând paharele pe care apoi le-a aşezat pe masă.

— Doriţi să comandaţi?

— Eu doresc o friptură la grătar cu cartofi prăjiţi. Să fie în sânge.

— Doar atât?

Bianca a încuviinţat din cap.

— Şi eu tot o friptură în sânge şi o salată. Uleiul de măsline îl vreau separat.

Chelnerul a înclinat din cap în semn că a înţeles, a luat meniurile şi s-a retras.

— Şi-acum vorbeşte-mi despre ce misiune este vorba.

Limpezindu-şi glasul Bianca a anunţat:

— Voi pleca în Coasta de Fildeş, să lucrez.

Frans care o ţinea pe după umeri şi-a retras braţul şi s-a îndreptat în scaun:

— Coasta de Fildeş? Nu se poartă un război civil acolo?

— Stai o clipă!

Bianca i-a luat mâna între ale sale:

— Nu te îngrijora în această privinţă. Voi fi protejată de gărzi înarmate. Mă vor apăra şi…

— Totuşi sunt convins că este periculos. Este o nebunie şi la urma-urmelor ce vei face acolo?

— Linişteşte-te! Ascultă-mă: compania produce cacao

pentru ciocolată şi ceea ce am eu de făcut este să-i conving pe fermieri şi plantatori să permită copiilor să meargă la şcoală şi să muncească mult mai puţin.

— Ce spui?

Era uluit.

— Trebuie să pun capăt exploatării copiilor. Nu înţelegi felul în care aceşti copii pot fi ajutaţi?

— Înţeleg şi sunt convins că această cauză merită toate eforturile. Dar gândeşte-te, Bianca, cum va fi dacă ţi se întâmplă ceva rău?

— Dragul meu, nimic rău nu mi se poate întâmpla.

— Eu nu aş putea trăi fără tine şi trebuie să mă crezi. Când am crezut că te-am pierdut, n-am vrut să mai trăiesc deloc, Bianca. îţi spun adevărul. Trebuie să mă crezi.

— Ştiu şi nici eu nu m-aş descurca fără tine, dar este un lucru pe care trebuie să-l fac. Aşa simt. Sunt convinsă că mă poţi înţelege.

— Da. Desigur. Dar mă tem de ceea ce s-ar putea întâmpla.

— Eşti un scump.

A întins mâna şi a luat punga de cumpărături pe care o adusese cu ea.

— Ţi-am adus un cadou.

— Ah, nu! Te rog! Nu trebuie să-mi cumperi daruri, Bianca.

— Ba da. Uite, vezi, astea te vor ajuta să te linişteşti, i-a spus Bianca oferindu-i unul dintre cele două pachete, de mici dimensiuni. Hai, deschide-l!

Frans a rupt ambalajul şi a privit darul oferit apoi şi-a înălţat privirile către Bianca.

— De ce l-ai cumpărat? Doar ştii că deja am un Palm Pilot.

— Da, dar nu este din platină şi nici nu are iniţialele tale pe el. Şi nu trebuie să uiţi că cel pe care îl ai este deja demodat.

— Este adevărat, dar îl folosesc rareori.

— Ceea ce am avut eu în minte este faptul că aş dori să le folosim doar pentru a comunica între noi. Sub jurământ.

— Îmi place această idee. Chiar foarte mult.

— Sunt deja activate. Priveşte!

Frans a privit-o, apoi şi-a aruncat ochii pe monitorul său: *Te iubesc*, apăruse pe ecran.

— Aha! Este tare!

A sărutat-o şi a adăugat:

— N-ar fi trebuit să faci asta.

— Şi totuşi am făcut-o. Dar nu uita! Sunt doar pentru a comunica între *noi*. Promiţi?

Îl privea direct.

Frans a rămas tăcut atâta timp cât a scris mesajul. Bianca a citit pe ecran:

Jur pe viaţa mea.

Şi-a ridicat privirile şi a zâmbit.

— Vezi? Acum nu mai contează dacă nu pot pleca din Timbuktu. Putem comunica prin mesaje.

— Eşti o minune!

O privea plin de adoraţie.

— Ştiai asta deja, nu?

— Da. Cred că sunt.

— Vreau să spun că eşti adorabilă.

A strâns-o la piept.

— Şi eu te ador pe tine. Abia aştept să ajungem acasă şi să-ţi arunc hainele de pe tine.

— Şi eu ard de nerăbdare.

Bianca s-a îndepărtat de el şi a scris un mesaj.

Frans a privit ecranul: Atunci de ce mai stăm aici? Ce-ar fi să renunţăm la cină şi să facem sex nebunesc?

Frans a privit-o în ochi:

— Aş fi nebun de fericire.

Adrian Single şi doi oameni de la pază s-au urcat în

mare grabă în maşina ce aştepta pe aeroportul din Lima pentru a-i duce la uzina de deşeuri toxice aflată la câteva mile mai la sud de oraş. Cei doi oameni, Jeff Austin şi Bill Cawley erau îmbrăcaţi asemenea lui – costume închise la culoare, cravată şi pantofi lustruiţi – dar erau perfect antrenaţi şi erau înarmaţi cu revolvere automate. Adrian nu ştia la ce ar fi trebuit să se aştepte odată ajunşi la uzină.

Pe măsură ce se apropiau, descoperea cu dezgust şi revoltă un peisaj absolut devastat şi dezolant. Părea să nu existe nicio plantă şi niciun animal în viaţă.

— Pare un peisaj selenar! a remarcat la un moment dat Jeff.

Adriarl i-a dat dreptate înclinând capul, în vreme ce privirile sale nu se dezlipeau de peisajul ce-i stârnea fiori de teamă făcându-l să creadă că trăia un coşmar.

— Iisuse! Priviţi! le-a atras Bill atenţia.

— Ce se întâmplă?

— Acolo! Un câine cu labele înfăşurate în cârpe legate cu sfoară. Ce dracu’ se întâmplă aici?

Adrian a zărit şi el câinele numai piele şi os, şchiopătând. Toate cele patru labe erau înfăşurate în cârpe ce fuseseră fixate cu sfoară. Apoi au mai zărit încă trei câini abia târându-se, în spatele celui dintâi. Şi ei aveau picioarele înfăşurate în cârpe.

— Ce se întâmplă? s-a mirat Jeff.

— Pământul este contaminat. Nu pot să meargă dacă nu le protejează labele. Pot suferi arsuri grave, i-a lămurit Hector.

— Ce? Glumeşti? a întrebat Bill.

— Nu. Prin aceste locuri nimeni nu merge desculţ. Cu cât te apropii de uzină cu atât situaţia este mai gravă, le-a dat Hector informaţii suplimentare.

Adrian a simţit cum i se strânge stomacul ghem. Peisajul, câinii, întreaga situaţie îi stârnea sentimente

contradictorii: greaţă, milă, revoltă. Ştiuse încă de la început că această uzină destinată deşeurilor toxice avea să creeze probleme legate de mediu, şi pentru acest motiv încercase să o descurajeze pe Nikoletta să o achiziţioneze. Când ea, totuşi, o cumpărase, trecând peste cuvântul său, Adrian citise numeroase rapoarte întocmite de directorul uzinei în care acesta semnala pericolele iminente pe care uzina le prezenta faţă de mediul înconjurător. Totuşi nu-şi imaginase dimensiunile devastatoare ale dezastrului, spunându-şi că directorul hiperboliza situaţia. Când se consultase cu Nikoletta referitor la această problemă ea afirmase că luase legătura personal cu oficialităţile din Perú răspunzătoare de reglementările legate de mediu şi rezolvase toate problemele, în acel moment se întreba cât de sinceră fusese Nikoletta atunci când îi spusese toate acestea. Oare ce le oferise drept mită reprezentanţilor mediului din Perú?

Pe măsură ce maşina se apropia de uzină, automobile şi camioane se înşiruiau de-a lungul drumului şi un şir continuu de demonstranţi, în special bărbaţi, dar chiar şi câteva femei şi copii, se îndreptau către porţile uzinei. Cu cât maşina se apropia, cu atât îi era mai greu să treacă de şirul de oameni ce se îngroşa. Curând maşina abia dacă mai putea să înainteze. Drumul era înţesat de demonstranţi.

O femeie striga cât o ţineau puterile. Privirile ei aruncau flăcări de furie când s-a năpustit asupra maşinii. Ţinea în braţe un copil mic pe care îl ridica deasupra capului din când în când pentru a arăta celor din jur picioruşele şi mâinile. Adrian nu înţelegea nimic din ceea ce spunea femeia dar putea să vadă limpede arsurile de pe mâinile şi picioarele copilului.

— La naiba! Este dezgustător, l-a auzit pe Jeff exclamând.

Pe măsură ce maşina se apropia de porţi, Adrian a

remarcat câţiva militanţi aparţinând organizaţiei „Copiii Mamei Terra”. Aceştia nu erau greu de observat căci purtau banderole verzi în mijlocul cărora se afla imprimat un pumn negru ridicat ameninţător. *Nu se poate*! *Asta chiar este o problemă*, gândea Adrian. Câţiva dintre ei erau adolescenţi, dar ceilalţi erau mai vârstnici, având peste douăzeci sau chiar treizeci de ani şi mai erau câţiva cu părul cărunt. Privindu-i puteai să vezi cele mai diverse tipuri de pieptănături, de la cozi împletite ca Rastafarianii până la capete rase, pictate cu verde sau plete albe strânse în coc. „Copiii Mamei Terra” nu erau genul de oameni care să asculte de glasul raţiunii şi prin urmare ei aveau să fie cei care să îngreuneze desfăşurarea negocierilor.

Chiar în faţa maşinii, porţile uzinei erau blocate de demonstranţi, dar şoferul nu a cedat şi claxonând insistent i-a determinat pe oamenii furioşi să se dea la o parte permiţând paznicilor aflaţi de cealaltă parte a porţilor să le deschidă. Muncitorii aflaţi în curtea uzinei se alăturaseră demonstranţilor şi se aliniaseră de-a lungul drumului ce ducea la intrarea în clădirea ce adăpostea birourile. Oamenii fluturau pumnul ameninţător deasupra capului şi aruncau pietre, în direcţia maşinii.

— Ţineţi-vă bine! i-a atenţionat Hector şi a apăsat pe ambreiaj.

Maşina a ţâşnit pe aleea din beton şi s-a îndreptat direct către uşile din sticlă ce duceau în interiorul clădirii. În acelaşi timp, şoferul a făcut o astfel de manevră încât partea din spate a maşinii să se afle la o distanţă foarte mică de intrare. De partea opusă a uşilor din sticlă se aflau paznici înarmaţi:

— Mai aproape de atât nu se poate, a exclamat el oprind maşina.

— Perfect. Poţi intra cu noi să ne serveşti drept translator? l-a întrebat Adrian.

— Desigur. De ce nu?

Întrebase cu nonşalanţă, de parcă primejdiile reprezentate de mulţimea furioasă nu i-ar fi stârnit niciun sentiment de teamă.

— Gata, băieţi? a întrebat Adrian privindu-i pe Jeff şi Bill.

— Gata, şefu'!

Jeff şi-a scos pistolul. Bill deja făcuse acest lucru şi era gata să deschidă portiera maşinii.

— Să mergem! i-a îndemnat Adrian, deschizând portiera în dreptul căreia se afla.

Cei trei bărbaţi au sărit din maşină în acelaşi timp şi au pornit în fugă către uşile clădirii, dar gărzile din interior au refuzat să deschidă.

Hector striga la ei în limba spaniolă, furios. După câteva momente, timp în care oamenii au făcut schimb de cuvinte între ei, au deschis una dintre uşi doar câţiva centimetri. Adrian s-a strecurat înăuntru urmat de ceilalţi îndeaproape, apoi unul dintre oamenii de pază a ferecat-o în grabă.

— Spuneţi-mi ce se întâmplă? a fost prima întrebare a lui Adrian.

Omul căruia îi fusese adresată această întrebare îl privea nedumerit pe Adrian.

Hector a repetat întrebarea în spaniolă şi a ascultat cu atenţie răspunsul:

— Nu s-au făcut măriri de salariu şi condiţiile de muncă sunt neschimbate. Şi la toate astea se adaugă zvonul că ar fi pe drum un transport de deşeuri de uraniu.

— Unde o ţin ostatică pe Nikoletta?

Hector s-a adresat paznicului în spaniolă, a ascultat răspunsul acestuia apoi a spus:

— În biroul directorului, la etajul trei.

— Să mergem, i-a îndemnat Adrian îndreptându-se către ascensor. Hector, te rog, să fii gata de plecare.

Cei trei bărbaţi s-au îngrămădit în micul ascensor şi

au pornit către etajul trei. Când au coborât s-au întâlnit cu un mic grup de secretare aflate în pragul isteriei şi câţiva bărbaţi purtând costume de bună calitate.

— Unde este şefa?

Una dintre secretare a arătat cu degetul către biroul aflat la capătul culoarului şi Adrian a pornit în direcţia indicată. Uşa era deschisă şi înăuntrul biroului a văzut-o pe Nikoletta şezând în faţa unui birou uriaş, împreună cu doi oameni din conducerea uzinei. Erau înconjuraţi de un grup de oameni purtând haine slinoase, de muncă. Aceştia se învârteau în jurul biroului şi aruncau priviri mânioase către Adrian şi cei doi oameni care-l însoţeau.

— Adrian! a strigat Nikoletta ridicându-se în grabă şi aruncându-se în braţele sale. Credeam că nu mai ajungi aici!

Adrian a strâns-o protector în braţe deşi era Furios pe ea. îi telefonase cerându-i ajutorul după ce fusese luată ca ostatecă în uzină. Adrian a aruncat o privire în jurul său.

— Domnule Mori! l-a salutat el pe director, pe care îl întâlnise o singură dată.

— Domnule Single, aşa cum i-am spus şi domnişoarei Papadaki, regret tot ceea ce se întâmplă.

— Să lăsăm asta acum. Nu este vina dumneavoastră, domnule Mori.

Apoi adresându-se muncitorilor a întrebat:

— Cine este conducătorul vostru?

Când a văzut că nu primeşte niciun răspuns, señor Mori l-a indicat pe cel mai în vârstă dintre muncitorii ce purtau hainele de lucru jegoase.

— Acest bărbat. Luis Perez.

Perez a făcut un pas înainte şi şi-a avântat bărbia înainte cu un aer mândru.

— Vorbeşti engleza?

Perez ştia atât cât să răspundă clătinând din cap.

— Domnule Mori, poţi să traduci te rog?

— Desigur.

— Vreau să ştiu care sunt cererile formulate de muncitori ca şi motivele care susţin aceste cereri.

Nu avea nici cea mai mică idee la ce s-ar fi putut aştepta aşa că nu dorea să facă promisiuni deşarte. O situaţie atât de gravă ca cea căreia trebuia să-i facă faţă cerea negocieri serioase.

De afară se putea auzi mulţimea care vocifera tot mai furioasă. Adrian a rămas îngrozit auzind scandându-se în limba engleză „Daţi foc birourilor! Să ardă până la ultima cărămidă!” Iar şi iar mulţimea repeta aceste cuvinte. Probabil „Copiii Mamei Terra” erau cei care iniţiaseră această lozincă.

— Oamenii cer condiţii de muncă mai sigure, traducea señor Mori. şi doresc să se realizeze o epurare a uzinei şi a întregii zone. Aceasta ar fi prima lor cerinţă.

— Continuă! l-a îndemnat Adrian.

— Explozia care a avut loc de curând nu s-ar fi produs dacă echipamentele ar fi fost modernizate.

— Înţeleg.

— Trebuie adăugat şi felul în care au fost trataţi oamenii atunci când s-a produs accidentul.

Mori a ridicat din umeri, vorbind pentru sine:

— La ce te poţi aştepta. Uzina nu a fost închisă aşa cum ar fi fost necesar şi muncitorii au fost închişi înăuntru astfel încât să nu poată pleca.

— Altceva?

— Salarii mai mari. În ultimii patru ani nimeni nu a primit o mărire de salariu. Oamenii au crezut că lucrurile vor sta altfel atunci când uzina a fost preluată de PPHL, numai că de atunci lucrurile au mers şi mai rău. Oamenii se plâng că sunt trataţi ca animalele.

— Nu trebuie… a încercat Nikoletta să intervină, dar Adrian i-a strâns uşor mâna.

— Lasă-l pe señor Mori să termine ce are de spus.

Nikoletta s-a încruntat, dar a rămas tăcută.

— Daţi foc clădirii! Ardeţi totul până la pământ!

Oamenii continuau să strige aceleaşi lozinci la nesfârşit.

— Aveţi un sistem prin care să se poată face anunţuri în exteriorul clădirii?

— Nu, dar avem megafoane.

— Unde sunt?

Mori a schimbat câteva cuvinte în spaniolă cu unul dintre adjuncţii săi aflat lângă el.

— Sunt într-o debara la parter. Pot trimite pe cineva să le aducă.

— Perfect. Atunci să trimitem un om.

Mori a cerut celui mai tânăr dintre adjuncţii săi să meargă la parter. Bărbatul s-a ridicat cam fără tragere de inimă şi a părăsit încăperea.

— Din acest loc aveţi acces la terasa de pe acoperiş?

— Da. De ce?

— Pentru că vreau să le vorbesc demonstranţilor şi cred că acesta este locul cel mai potrivit. În felul acesta mă voi face auzit în interior ca şi dincolo de porţile uzinei.

— Numai dacă poţi să-i faci să tacă, şi-a arătat Nikoletta scepticismul.

Adrian i-a strâns din nou mâna.

— Cred că putem să-i convingem să tacă. Señor Perez vreţi să veniţi cu mine şi cu oamenii mei? Şi dumneavoastră señor Mori? Oamenii îl vor recunoaşte pe señor Perez ca unul de-al lor şi el poate traduce ceea ce spun. Şi dumneavoastră señor Mori sunteţi o persoană bine cunoscută şi dacă veţi fi alături de señor Perez cred că vor da crezare vorbelor mele.

Mori a încuviinţat întrebând:

— Desigur, dar credeţi că este o idee bună? Este posibil ca în mulţime să se afle şi persoane înarmate. Nu

avem de unde să ştim ce se poate întâmpla.

— Trebuie să ne asumăm acest risc.

Tânărul director adjunct a revenit aducând cu el două megafoane portabile de culoare galbenă.

Adrian a luat unul dintre ele şi i l-a înmânat lui señor Perez.

— Sunteţi gata?

Perez a încuviinţat.

— Urmaţi-mă!

Adrian s-a întors apoi către Nikoletta:

— Tu răijiâi aici şi să nu scoţi o vorbă. Nici măcar un cuvânt.

Tonul său era ameninţător.

Nikoletta a înclinat scurt din cap dar i-a aruncat una din privirile ei pline de acreală.

Adrian a făcut un semn către Jeff şi Bill şi cei trei l-au urmat pe señor Mori şi señor Perez. Au străbătut coridorul şi directorul a deschis o uşă metalică ce ducea la o scară. Au pornit pe scări până sus unde se afla o altă uşă metalică. Aceasta era încuiată şi Mori a scos o cheie aflată pe lanţul său de chei şi a descuiat.

Acoperişul plat al clădirii se întindea înaintea lor. Până la cea mai apropiată margine era o distanţă de aproximativ 150 m şi aceasta era prevăzută cu un zid înalt de 1 m.

— Sunt puţin derutat. În ce parte se află adunată mulţimea?

— Acolo, i-a indicat Mori direcţia.

Urmându-i instrucţiunile, Jeff şi Bill au fost primii care au urcat pe acoperiş, Jeff îndreptându-se către dreapta şi Bill la stânga, amândoi cu revolverele în mână. Când au înţeles că acoperişul era liber, le-au făcut semn celorlalţi să se apropie. Adrian a ieşit primul, urmat de Mori şi de Perez.

Adrian s-a îndreptat direct către marginea

acoperişului şi a privit mulţimea aflată jos.

— Ardeţi clădirile! Ardeţi-le până se fac scrum!

Adrian bănuia că cei care strigau aceste cuvinte erau cei din organizaţia „Copiii Mamei Terra”, dar nu avea de unde să ştie câţi anume erau răspândiţi printre familiile muncitorilor, dar îşi spunea că nu puteau fi cu mult peste douăzeci. Şi totuşi, în acele momente, le dădea dreptate. Aveau o cauză de apărat în acele locuri şi el se simţea vinovat pentru că nu intervenise în felul în care Niki conducea acea uzină. Dar în acele clipe nu avea răgazul să se gândească la astfel de lucruri.

A ridicat megafonul în dreptul gurii, a deschis aparatul şi şi-a limpezit glasul:

— *Sehores y señoras*! a strigat el, megafonul amplificându-i vocea.

Când l-a zărit, mulţimea adunată în faţa clădirii a părut să se liniştească pentru ca mai apoi să înceapă să strige din nou cu şi mai mare furie.

Aplecându-se peste zid, Adrian a strigat din nou:

— Señores y señoras, por favor. Atención.

Mori şi Perez i se alăturaseră.

— Señor Mori, eşti amabil să traduci ceea ce îi voi spune lui señor Perez, apoi cere-i lui să le comunice demonstranţilor vorbele mele.

Mori a încuviinţat din cap şi i-a adresat câteva cuvinte lui Perez în spaniolă.

Adrian a ridicat megafonul.

— Mai întâi, a strigat el, vreau să vă mulţumesc pentru că astăzi vă aflaţi aici pentru a vă exprima nemulţumirea faţă de explozia care a avut loc.

Strigătele au început să se domolească pe măsură ce Adrian vorbea şi în clipa în care Perez a început să traducă s-a aşternut liniştea peste mulţime.

— În al doilea rând, vă promit personal că vom schimba în mod radical condiţiile de muncă din această

uzină pentru fiecare angajat în parte.

A aşteptat ca Mori să traducă, apoi a înşiruit toate punctele pe care dorea să le facă cunoscute şi făcea pauză din când în când până termina Mori traducerea. Când a ajuns la ultimul punct şi a fost tradus – se referea la creşterea salariilor pentru toţi angajaţii uzinei indiferent de vechimea în muncă în acea uzină şi la faptul că restul săptămânii urma să fie liberă fiind considerată o sărbătoare plătită – un strigăt general de aprobare s-a ridicat din rândul mulţimii.

Câţiva dintre militanţii organizaţiei „Copiii Mamei Terra" au încercat să neutralizeze cuvintele lui Adrian şi ale lui señor Perez scandând slogane din când în când, dar mulţimea i-a redus la tăcere. Adrian a fost încântat de felul în care răspunsese mulţimea apelului său şi intenţiona să-şi ducă promisiunile până la capăt.

Señor Mori s-a întors către el cu o expresie serioasă pe chip.

— Sper că veţi face tot ceea ce aţi promis.

— Cuvânt cu cuvânt. Eu nu fac promisiuni deşarte, señor Mori.

S-a întors apoi către señor Perez şi a întins mâna către acesta. La început, Perez al cărui chip cu trăsături incaşe era încă o mască imposibil de descifrat, a refuzat să strângă mâna ce i se întinsese. Apoi, după câteva momente, a prins-o în mâna sa mare şi a strâns-o cu putere:

— Amigo, a rostit el într-o spaniolă cu puternic accent Quéchuan.

— Amigo, a repetat Adrian zâmbind.

Chipul lui Perez s-a luminat şi o umbră de zâmbet a părut să-i înflorească pe buze.

Când au ajuns în birou, Nikoletta a revenit de la fereastra de unde urmărise mulţimea. L-a privit pe Adrian întrebător cu mâinile încrucişate la piept:

— Acum pot pleca?

— Da. Cred că situaţia a fost dezamorsată pentru moment.

Apoi aruncându-şi privirile către señor Mori a întrebat:

— Crezi că aş putea să o scot din uzină pe domnişoara Papadaki?

Mori şi-a întors privirile către Perez şi au schimbat câteva vorbe. Perez a dat din cap cu un aer solemn apoi s-a adresat către doi dintre oamenii săi care au părăsit biroul în grabă şi s-au îndreptat către ascensor.

— Cred că nu vor exista probleme dacă veţi pleca acum, i-a spus señor Mori, dar dacă le acorzi acestor oameni câteva minute vor vorbi cu cei de afară şi vor elibera drumul.

— Pot merge la toaletă? a întrebat Nikoletta cu un ton superior.

— Desigur, domnişoară Papadaki. Cea mai apropiată se află la capătul culoarului pe stânga. Doriţi să rog una dintre secretare să vă însoţească?

— Cred că mă descurc şi singură, i-a răspuns Nikoletta agresiv.

S-a ridicat şi a străbătut biroul, pantofii săi cu tocuri înalte făcând să răsune pardoseala.

— Vreau să vă mulţumesc pentru ajutor şi cooperare s-a adresat Adrian către Mori şi Perez. Şi doresc să vă asigur că mă voi ocupa personal de realizarea unor condiţii mai bune de muncă pentru muncitorii de aici. Nu pretind că totul se va transforma peste noapte dar voi cere oamenilor mei să se apuce de treabă.

— Mulţumim, a spus Mori apoi a tradus pentru Perez cele spuse de Adrian.

Aţintindu-şi privirile grave asupra lui Adrian, Perez a spus:

— Te cred señor Single şi voi face tot ce-mi stă în

putere pentru a ţine muncitorii în frâu, la locurile de muncă, liniştiţi până când înţelegerea va fi dusă la capăt.

Prin urmare vorbeşte limba engleză, şi-a spus Adrian.

— *Gragias*, a rostit el scurt către Perez.

Oamenii lui Perez au revenit în birou şi Nikoletta a intrat şi ea în urma lor mergând direct către Adrian:

— Şi-acum plecăm, i-a informat Adrian pe Bill şi Jeff care făcuseră deja câţiva paşi înainte, pregătindu-se de acţiune.

Au coborât cu ascensorul şi s-au oprit în faţa uşilor din sticlă. Demonstranţii încă nu se risipiseră din faţa clădirii, deşi încetaseră să scandeze lozinci împotriva companiei.

Privind-o pe Nikoletta, Adrian a întrebat:

— Eşti pregătită?

— Da.

Era evident agitată din pricina mulţimii.

Bill a deschis uşile şi el împreună cu Jeff au păşit primii afară cu mâinile pe revolvere. Jeff a rămas deoparte, în vreme ce Bill se mişca acţionând ca un scut pentru Adrian şi Nikoletta. Au pornit în grabă către maşină, dar mai înainte de a se fi urcat o femeie s-a năpustit către Nikoletta şi în momentul următor fără ca cineva să aibă timp să o oprească, femeia care purta mănuşi mari, industriale, a aruncat un purceluş mort lovind-o pe Nikoletta în faţă. Femeia a început să strige în limba spaniolă, cu un aer furios.

Nikoletta s-a oprit, a scos un strigăt şi şi-a ridicat mâinile apărându-şi faţa. Jeff s-a repezit către femeie îndepărtând-o de micul grup. Aceasta s-a împiedicat şi a căzut.

— Repede! Repede! a strigat Adrian trăgând-o pe Nikoletta către maşină.

Au urcat şi Hector a ţâşnit pur şi simplu pe alee. Mulţimea s-a ferit din calea maşinii şi când a trecut porţile

uzinei, Hector a ambalat motorul. Văzând că şoferul nu avea nici cea mai mică intenţie să încetinească, demonstranţii aflaţi de cealaltă parte a porţilor s-au dat deoparte.

După ce uzina a rămas mult în urma lor, Adrian a strâns uşor mâna Nikolettei.

— Te simţi bine?

— Am avut şi zile mai bune. Băbătia şi… şi… şi ce-a avut în mână… nu au fost un motiv de bucurie.

— Ce striga? l-a întrebat Adrian pe Hector.

— Cea cu purceluşul?

— Da.

— Zicea că pielea de pe jumătate din porc era arsă pentru că zăcuse întins pe pământ.

Adrian a clătinat uşor din cap de parcă astfel putea să şteargă imaginea cumplită.

— A dat dovadă de mare îndrăzneală, a comentat Nikoletta.

— Ascultă, trebuie să te consideri norocoasă pentru că ai reuşit să scapi din acel loc cu viaţă, Niki.

— Eşti un trădător! i-a aruncat ea cu furie.

— Trădător? Cum ai ajuns la această concluzie?

— Pentru că am auzit promisiunile făcute muncitorilor. M-ai înjunghiat pe la spate.

— Dar te-am scos de acolo! Vie şi nevătămată.

— Se vor face schimbări, într-adevăr, dar nu în bine.

Avea un aer întunecat şi privea drept în faţă cu o expresie îndârjită.

— Niki, chiar crezi că dacă le faci acelor oameni viaţa şi mai grea ai de câştigat?

— Nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat dacă dementii din gruparea „Copiii Mamei Terra” nu ar fi fost informaţi în secret de sosirea mea aici. Vreau să spun că mă gândesc la cineva din vârful companiei.

Îl privea pe Adrian, nemilos, apoi a continuat:

— Cum altfel ar fi putut să ştie că aveam de gând să fac o vizită neanunţată în această uzină. Numai cei din primul eşalon erau informaţi. Tocmai din acest motiv cei din conducere, din Perú, nu au fost informaţi.

Cred că devii paranoică, Niki. Muncitorii erau deja furioşi din pricina accidentului. Greva ar fi avut loc oricum, fie că te aflai aici sau nu.

Nikoletta a clătinat din cap furioasă.

— Nu. Li s-a spus că voi sosi aici. Erau pregătiţi. Ceea ce s-a întâmplat nu a fost un gest spontan. Erau mult prea bine organizaţi. Şi tu ştii foarte bine acest lucru.

— Bune sau rele, condiţiile din fabrică trebuie îmbunătăţite. Este evident, Niki. Nu există niciun fel de îndoială.

De parcă spusele lui nu valorau nimic, Nikoletta nu s-a obosii să-i răspundă, a deschis geanta şi a început să cotrobăie în ea. După un timp a spus:

— Nu cred că va fi aşa. Oamenii aceia m-au tratat ca pe un animal. De ce-ar trebui să se aştepte la ceva bun din partea mea?

Găsind sticla de parfum pe care o căuta s-a parfumat din belşug pe gât şi pe braţe:

— Porci. Sunt nişte porci, a spus sec cu dezgust.

ÎS

Casa din oraş a Nikolettei se afla în Chelsea la capătul de pe Cheyne Walk în mijlocul unei grădini cum numai în inima Londrei poate exista şi numai pentru o persoană bogată precum Nikoletta. Adrian tocmai coborâse din avion şi se îndreptase direct către casa ei. După eşecul din Perú, nu era deloc încântat să o întâlnească pe Niki, dar tocmai aflase de plecarea Biancăi în Africa şi se simţise nevoit să stea de vorbă cu Niki să o înfrunte şi să afle căror raţiuni se datora încredinţarea unei astfel de afaceri în mâinile Biancăi.

Charles, majordomul Nikolettei, a răspuns la uşă. În

mod obişnuit, Charles era un bărbat calm, imperturbabil, dar sosirea neanunţată a lui Adrian l-a surprins atât de mult încât îşi ascundea cu greu îmbujorarea provocată de emoţie. Şi-a dres glasul, a salutat apoi a dispărut în spatele uşilor înalte, lăcuite, anunţându-l pe Adrian că trebuie să cerceteze, dacă doamna era „în reşedinţă44.

Pe Adrian îl amuza uimirea pe care o afişase Charles şi în acelaşi timp trăia sentimente de compasiune pentru vârstnicul bărbat. îşi imagina cu uşurinţă cu ce mână de fier îşi conducea Niki personalul domestic, lăsând deoparte faptul că îi erau bine cunoscute accesele ei de furie.

Aflat în holul de la intrare, Adrian admira, aşa cum se mai întâmplase şi cu alte ocazii, oglinda monumentală, în stil baroc, cu decoraţiuni din aur aşezată pe o consolă cu un design similar. Cel mai bun lucru pentru Niki. Se putea admira în toată splendoarea înainte de a ieşi din casă. Pe vremea când era o copilă, faptul că era dornică să se privească în oglindă ori de câte ori se ivea ocazia, îi păruse lui Adrian un obicei naiv, copilăresc. O fetiţă ce copia atitudinea unei femei mature. Dar pe măsură ce anii trecuseră, Adrian înţelesese că de fapt Nikoletta se îndrăgostise de propria ei imagine.

Gândurile i-au fost întrerupte de sosirea lui Charles. Păşind fără zgomot acesta se afla în spatele lui, făcându-l pe Adrian să tresară când şi-a limpezit glasul:

— Îmi cer scuze, domnule, că v-am făcut să aşteptaţi. Nespus de rău că v-am ţinut în picioare aici.

— Nicio problemă, Charles.

— Vă rog să mă urmaţi. O situaţie neplăcută. Foarte nepoliticos din partea mea.

Charles a început să urce scările ce duceau la etajele superioare şi Adrian urmându-l a rămas intenţionat câţiva paşi în urma lui, oferindu-i astfel bătrânului majordom posibilitatea de a urca în ritmul său mai lent.

La etajul doi, Charles l-a invitat să-l urmeze de-a

lungul unui coridor până la o uşă înaltă încadrată de o structură complicată. A bătut în uşă uşor:

— Intră! s-a auzit glasul Nikolettei.

Charles a întredeschis uşa:

— Este domnul Adrian Single, doamnă, a anunţat el.

— Da, Charles, mi-ai mai spus. Pofteşte-l înăuntru.

— Vă rog, domnule, s-a întors el către Adrian. Doamna vă pofteşte înăuntru.

— Mulţumesc, Charles.

Majordomul a dat din cap şi a pornit înapoi de-a lungul coridorului, murmurând cuvinte de neînţeles.

Abia păşise Adrian în încăpere, dormitorul Nikolettei, când a rămas nemişcat, încercând să înţeleagă scena ce se înfăţişa ochilor săi. Goală, Nilcoletta era întinsă în patul ei uriaş cu baldachin şi perdele bogate. Între picioarele ei lungi şi bronzate, un tânăr jamaican stătea în genunchi. Mâinile lui masau sânii Nikolettei. De-o parte şi de alta în pat se mai aflau alţi doi băieţandri, tot jamaicani, după cum arătau. Unul dintre ei era pe o pernă, la capul Nikolettei şi celălalt de partea cealaltă a patului avea mâinile între coapsele Nikolettei. Privind cu atenţie chipul tinerei femei, Adrian a remarcat îmbujorarea exagerată şi transpiraţia ce i se prelingea între sâni.

A luat droguri, a fost primul său gând. Nici măcar nu lua în seamă prezenţa lui Adrian şi când în sfârşit şi-a îndreptat ochii către el, privirile ei erau goale, părea să nu-l vadă.

Adrian s-a întors, a ieşit şi a închis uşa în urma lui, strigându-l pe Charles care aproape ajunsese în capătul scărilor:

— Charles, stai o clipă, te rog.

— Desigur, domnule.

Adrian a revenit în dormitor, şi-a scos portofelul din buzunar, a luat câteva sute de lire şi s-a îndreptat către pat, vorbindu-i mai întâi băiatului aflat pe pernă şi dându-i

banii:

— Ce-i asta?

— E timpul să pleci, l-a îndemnat Adrian. îmbracă-te şi mai ales nu pierde timpul!

De cealaltă parte a patului a repetat oferta şi îndemnul.

— Repede, vă aşteaptă majordomul. Vă va însoţi până la uşă.

Băiatul a luat banii şi a început să se îmbrace fără prea mare tragere de inimă.

Când cei doi băieţandri au fost gata, Adrian i-a scos pe coridor.

— Charles, te rog să-i conduci jos şi să-l rogi pe şoferul meu să-i ducă acasă indiferent de cartierul în care se află.

— Desigur, domnule. Urmaţi-mă! Veţi fi conduşi acasă de un şofer particular.

Adrian a revenit în dormitorul Nikolettei. Ea şi jamaicanul aflat între coapsele ei ceva mai devreme erau încă în pat. Bărbatul urcase peste ea şi începuse să o reguleze încet, cu mişcări lente şi amândoi gemeau satisfăcuţi.

Adrian le-a întors spatele deşi niciunul dintre ei nu-l luaseră în seamă.

— Nikoletta, te rog, cere-i prietenului tău să plece. Trebuie să stăm de vorbă.

— Dar nu vreau să-l las să plece, Adrian. În niciun caz. Nu vrei să pleci, Timothy, nu-i aşa? râdea Nikoletta.

Vorbea repede, mult prea repede. Probabil era vorba de cocaină.

— În niciun caz. Acum nici nu vreau să mă gândesc.

— Vezi, Adrian? Doi la unu. Ai pierdut.

Adrian era jenat şi furios în acelaşi timp. Nu era genul de bărbat uşor de şocat dar considera că Nikoletta nu avea dreptul să-l supună unei astfel de umilinţe. Când a

văzut că cei doi continuau să facă sex a respirat adânc şi a întrebat:

— Tu ai trimis-o pe Bianca Coveri pe Coasta de Fildeş? Angelo este neliniştit şi speriat şi nici eu nu sunt încântat de această hotărâre. Ai făcut aceşti pas pentru a-l obţine pe Frans?

Din pat s-a ridicat un hohot de râs ce creştea în intensitate cu fiecare clipă. În cele din urmă, Nikoletta a spus:

— În niciun caz. E ridicol. Chiar ţi se pare că aş avea nevoie de Frans? Dacă nu mă crezi, telefonează-i Biancăi. De ce-ţi pierzi timpul venind aici? Are telefonul mobil cu ea. Nu trebuie să faci altceva decât să o suni.

— Am încercat, dar nu mi-a răspuns.

— Mai încearcă.

Nikoletta părea să se enerveze.

Timothy coborâse de pe ea şi îi lingea sânii şi sfârcurile.

Dezgustat, Adrian a luat telefonul mobil şi a format numărul Biancăi. A primit mesajul care spunea că persoana solicitată nu era în raza de acoperire.

— Este în afara razei de acoperire, a anunţat-o el pe Nikoletta, îngrijorat.

— Ei… încearcă mai târziu.

Se ridicase în pat şi mângâia penisul lui Timothy.

— Când iei legătura cu ea, întreab-o dacă nu am prevenit-o de pericolul la care se expune? Bianca este o femeie matură, nu uita să-i aminteşti asta şi lui Angelo.

A oftat exasperată:

— Gândeşte-te! Şi eu am nevoie de Bianca. Această misiune ce i-a fost încredinţată este foarte importantă. Crezi că nu ştiu ce este bine pentru mine?

— Ah, nu! Acesta este singurul lucru de care m-aş îndoi în privinţa ta.

— Aşa este, dar am avut sentimentul că tu şi alţi

câţiva membri ai consiliului de administraţie gândiţi că iau decizii greşite în privinţa companiei.

— Este adevărat că nu totdeauna am fost de acord cu tine.

— Ei bine, după cum vezi sunt preocupată şi nu am chef să discut despre asta acum. Prin urmare, de ce nu te cari, Adrian?

— Da. Chiar mă bucur să plec.

Bianca era epuizată, dar bucuria alunga toată oboseala. Zburase din Paris către Abidjan şi Moctar Yanou şi gărzile sale de corp o întâmpinaseră la aeroport. Zborurile fuseseră lungi şi obositoare şi sperase ca Yanou, un bărbat înalt, suplu şi cu o ţinută elegantă avea să-i propună să rămână la hotel în Abidjan mai înainte de a se aventura în interiorul ţinutului. Cu toate acestea a întâmpinat-o cu o surpriză.

— Pornim de-a lungul coastei.

Vorbea engleza cu accent franţuzesc.

— Un drum de trei ore cu maşina până în locul unde veţi sta. Eu şi gărzile de corp vom rămâne cu dumneavoastră.

— Înţeleg. Credeam că voi sta în Abidjan şi voi face călătorii în diverse ţinuturi.

— Cred că o să vă placă regiunea Sassandra, aflată în apropiere de Dagbego. Este un loc frumos şi am făcut rezervări acolo. Sper că nu vă deranjează.

— Nu, desigur nu. M-am asigurat că eşti cel mai bun ghid din Coasta de Fildeş.

Domnul Yanou a înclinat uşor capul, zâmbind.

— Mulţumesc. Acest loc este şi foarte aproape de plantaţiile de cacao şi de micile ferme pe care urmează să le vizitaţi.

— Prin urmare este cât se poate de potrivit. Perfect.

— Şi relativ sigur, a asigurat-o el. Aceşti oameni fac afaceri de ceva timp şi se bucură de ajutorul guvernului ca

şi de susţinerea rebelilor. Pe lângă asta, trebuie avut în vedere că noi ne deplasăm către nord în vreme ce rebelii acţionează mai ales în sud. Regiunea Sassandra se află sub controlul guvernului. Prin urmare, sper că vă este limpede că vă aflaţi pe mâini bune.

Spunând aceste cuvinte a făcut un gest larg menit să o asigure că totul avea să fie bine.

— N-am nicio îndoială.

Au urcat în Toyota Land Cruiser, cam veche şi vizibil intens folosită, dar care se dovedise autovehiculul perfect pentru drumurile pline de praf şi hârtoape ce duceau de-a lungul coastei către Dagbego.

În ciuda oboselii, Bianca a rămas trează pe tot timpul călătoriei, vrăjită de frumuseţea peisajului. Printre palmieri şi alte plante apele oceanului scânteiau în vest. Când au ajuns în locul în care urma să locuiască a rămas uluită. Într-o ţară lovită de o sărăcie cumplită, staţiunea putea fi considerată luxoasă, având camere plăcute, o piscină şi un restaurant atrăgător oferind servicii impecabile, o sală de conferinţe utilată cu internet, o lagună de o frumuseţe deosebită şi o plajă particulară cu nisip alb mărginită de cocotieri monumentali.

Împreună cu Moctar Yanou au cinat în restaurant în vreme ce gărzile de corp au mâncat într-alt loc. Bianca a avut din nou motiv de uimire atunci când a fost servită cu mâncăruri tradiţionale franţuzeşti ca şi cu specialităţi tradiţionale din Coasta de Fildeş. A urmat sugestiile lui Yanou şi a comandat piept de pui cu ceapă şi roşii, urmat de *aloco*, o banană coaptă prăjită în ulei de palmier şi condimentată cu ceapă prăjită şi chili. Au băut un vin delicios de *Bangui*, din palmier, făcut undeva în apropiere. În fundal se auzea în surdină muzică tradiţională.

— Este muzică Dan, i-a spus Moctar Yanou. Este muzica unui grup indigen. Sunt muzicieni talentaţi. Mai sunt şi cei din triburile Senufo… oricum vom mai vorbi

despre asta şi mâine când ne vom întâlni cu reprezentanţi din diverse grupări etnice. Cred că toate acestea vi se vor părea interesante. Există un mic procent de creştini şi musulmani, dar în Coasta de Fildeş predomină numărul celor care şi-au păstrat obiceiurile tradiţionale. Credinţe ancestrale şi tot soiul de practici legate de magie.

— Sună fascinant.

Deşi aflase mare parte din toate acestea atunci când consultase informaţiile oferite de PPHL nu dorea să-i strice plăcerea de a-i oferi o seamă de amănunte despre ţara sa aşa că juca rolul unei persoane ce nu cunoştea Coasta de Fildeş.

— Abia aştept ziua de mâine.

— Vom pleca de dimineaţă, în jurul orei şapte aşa încât cred că doriţi să vă bucuraţi de o noapte de somn bun. Mâine vreau să vă arăt cum se prezintă această zonă şi să vă prezint câţiva plantatori de cacao. Veţi avea posibilitatea să vedeţi totul: de la mari plantaţii până la ferme micuţe. Există şi numeroşi crescători de ananas şi cafea ca şi de citrice, dar noi ne vom concentra asupra plantatorilor de cacao. O parte din timp ne-o vom petrece pe nişte maşini de teren aşa că îmbrăcaţi-vă lejer cu jeanşi sau alt gen de pantaloni comozi.

— Ce fel de maşini de teren?

— Cred că am putea să le numim vehicule pentru recreere. Sunt vehicule mici cu patru roţi care pot ajunge practic în orice loc, acolo unde un Land Cruiser nu ne poate duce.

— Este chiar atât de dificil terenul?

— În unele locuri da. Gărzile de corp ne vor însoţi oriunde dorim să mergem aşa că nu trebuie să vă faceţi griji în privinţa siguranţei persoanei dumneavoastră.

Stând în restaurantul staţiunii, Bianca nu-şi imagina că ar fi fost nevoie de gărzi.

— Nu-mi fac griji în această privinţă.

— Perfect. Ne întâlnim în sufragerie la ora şase şi jumătate?

— Perfect.

A condus-o până la camera ei apoi şi-a luat rămas-bun. Bianca s-a dezbrăcat repede, a făcut un duş şi s-a pregătit de culcare. Era atât de emoţionată încât se temea că somnul o va ocoli, dar abia şi-a pus capul pe pernă şi a adormit de îndată. Când a fost trezită dimineaţă la ora şase a oftat şi a încercat să-şi alunge somnul frecându-şi ochii. Cu toate acestea a reuşit să se îmbrace şi să se pregătească în câteva minute.

După micul dejun, ea împreună cu Moctar Yanou s-au întâlnit cu gărzile de corp în parcare. Au urcat în Land Cruiser şi au pornit către est, în interiorul ţinutului, către plantaţiile ce se întindeau de-a lungul platoului ce mergea până departe cât vedeai cu ochii. Ca peste tot în acea ţară drumurile erau pline de praf şi de lut de culoare roşiatică, în sate a văzut căsuţe simple, ridicate din bucăţi de ciment şi din structuri de lemn, uneori aceste materiale îmbinându-se cu un material ce semăna cu papura roşie. Femei înalte, îmbrăcate în haine confecţionate din materiale ţesute local păşeau de-a lungul drumului purtând coşuri pe cap. Unele dintre ele erau pline cu diverse produse, în vreme ce altele conţineau rufărie. Femeile înalte şi suple se mişcau cu eleganţă şi o demnitate aparte ce stârnea admiraţia Biancăi.

În mod inevitabil a zărit şi copii micuţi, cei mai mulţi dintre ei murdari, purtând haine sărăcăcioase. Unii îşi însoţeau mamele, alţii se jucau fără a fi supravegheaţi de adulţi. Ştia că unii dintre acei copii ar fi trebuit să fie la şcoală, dar în acelaşi timp se consola cu ideea că încă nu ajunseseră la vârsta la care ar fi putut să muncească pe plantaţii. Misiunea ei era o adevărată provocare – de asta nu se îndoia absolut deloc. Părinţii acelor copii erau săraci şi needucaţi. Faptul că trebuia să-i convingă că rolul

copilului era acela de a merge la şcoală şi nu să muncească pentru a ajuta la întreţinerea familiei era de neînţeles pentru acei oameni. Şi încercarea de a-i convinge pe proprietarii de plantaţii că nu era normal să folosească munca acelor copii avea să constituie o misiune la fel de dificilă.

Au trecut printr-un alt sătuc şi au ajuns într-o zonă în care creştea cacao de o parte şi de cealaltă a drumului, plantaţia întinzându-se cât vedeai cu ochii.

— Ne vom opri la o mare plantaţie de cacao, a anunţat-o Moctar. Vreau ca mai întâi să vezi cum se lucrează pe scară mare.

— Folosesc şi copii pentru muncă?

— Da. De aceea vreau să ne oprim în acest loc mai întâi. Vei avea o imagine clară a situaţiei. Dar mai există şi un alt motiv. Proprietarul acestei plantaţii este un om foarte influent în regiunea Sassandra. Foarte bogat şi foarte puternic. Şi într-o oarecare măsură este mai puţin rigid decât mulţi dintre proprietari. Dacă îl convingi să te asculte atunci şi alţi proprietari vor accepta să stea de vorbă cu tine. Şi mai exista încă un motiv.

Zâmbea spunând aceste ultime cuvinte.

— Care anume?

— Nu vreau să te simţi jignită dar cred că este sensibil în faţa farmecului unei femei frumoase.

— Prin urmare aici se foloseşte cea mai veche armă cunoscută, a zâmbit Bianca, amuzată.

— În mod sigur.

Curând au ajuns la porţile plantaţiei. Maşina s-a oprit şi Moctar Yanou a coborât. Gărzile care călătoreau pe maşină cu armele automate în mână au sărit jos.

— Proprietarul a fost înştiinţat că vom veni, i-a spus Moctar. Ne-a pus la dispoziţie câteva mijloace de transport. Mi s-a spus că le vom găsi de-a lungul drumului. De aici mergem pe jos, apoi vom face turul plantaţiei pe

acele maşini de care ţi-am spus, un gen de ATV-uri.

A deschis porţile – care nu erau încuiate – şi i-a făcut loc să treacă. Toţi patru au pornit de-a lungul drumului mai bine de un sfert de milă mai înainte de a zări ATV-urile aşezate de-o parte a drumului.

Un băietan în vârstă de 11 – 12 ani şedea pe una dintre maşini, aşteptându-i. A coborât şi s-a îndreptat către Moctar aruncându-i nişte chei în mână. Yanou i-a spus câteva cuvinte într-o limbă ciudată şi băiatul a urcat pe unul din ATV-uri, aşezat pe o bară aflată în spatele locurilor.

— Am crezut că proprietarul este aici să ne întâmpine, dar se pare că nu a putut ajunge. Vom încerca să-l găsim după ce facem turul plantaţiei.

Le-a dat şi celor doi bărbaţi care-i însoţeau un set de chei şi le-a indicat celălalt ATV. Au urcat şi Yanou a condus-o pe Bianca la ATV-ul pe care şedea băiatul, arătându-i locul pe care să se aşeze, apoi a urcat şi el, s-a întors către băiat, i-a mai spus câteva cuvinte şi a pornit motorul.

— Ţine-te bine! a prevenit-o el pe Bianca.

Au pornit de-a lungul drumului cu cele două gărzi de corp în urma lor. Au mers mai bine de un sfert de oră fără a întâlni nicio fiinţă umană, fără să vadă nicio clădire sau echipamente specifice unei ferme. Cacaua creştea pretutindeni. Au ajuns în locul în care drumul făcea o curbă periculoasă şi Yanou a încetinit.

— Se pare că maşinăriile astea se pot rostogoli cu uşurinţă, a strigat el către Bianca.

Aceasta a întors capul să vadă dacă băiatul se ţinea bine. Degetele acestuia erau încordate din pricina efortului. Bianca şi-a spus că în mod sigur puştiul era învăţat cu astfel de călătorii. Probabil că făcea aceste lucruri de când se făcuse mai mărişor.

Dincolo de curbă se întindea drumul drept.

— Vom ajunge în curând într-o zonă în care se

munceşte, a informat-o Yanou.

A mărit viteza lăsând în urmă un nor de praf. Au continuat să gonească până au ajuns la o curbă în ac de păr. Yanou a încetinit din nou şi Bianca s-a ţinut bine.

Abia trecuseră de curbă când au zărit un camion de culoare verde ca măslina, cam hârbuit, îndreptându-se către ei. Partea din spate era acoperită cu o prelată verzuie, legată cu frânghii de cadrul de lemn al camionului. Zgomotele ATV-ului din spatele lor se pierduse în depărtare. Bianca a întors capul şi a zărit cei doi bărbaţi încetinind şi întorcând ATV-ul, apoi au pornit în mare viteză printre arborii de cacao.

S-a întors şi a încercat să întrebe:

— Ce se…?

Camionul se apropia. Era la un mai mult de zece metri de ei. A oprit şi un grup de bărbaţi au sărit din camion, ieşind de sub prelată. Aveau armele aţintite asupra lor.

A auzit un ţipăt în spatele ei. Băiatul sărise şi se rostogolise pe drum.

Iisuse! Ce Dumnezeu se întâmplă?

— Moctar? Ce dracu’…

— Ah, nu! Rebelii, a reuşit el să spună, accelerând Vehiculul cu patru roţi a ţâşnit înainte, gata să o arunce pe Bianca în drum. Şi în momentul următor, capul lui Moctar a explodat asemenea unui pepene sau cel puţin a fost imaginea pe care a crezut că o vede. Realitatea era greu de înţeles. Apoi a auzit rafalele asurzitoare şi trupul ei a început să tresară. S-a balansat într-o parte şi alta şi apoi trupul ei s-a prăbuşit în drum. A încercat să se târască spre băiat, dar l-a zărit zbătându-se în mijlocul drumului în timp ce era lovit de gloanţe. Bianca a reuşit să audă ţipete de durere, dar nu era sigură dacă ea era cea care urla. Apoi a închis ochii pentru totdeauna.

— Domnule Atkins, vă bucuraţi de recomandări

deosebite, l-a întâmpinat Nikoletta pe bărbatul ce şedea în biroul ei. Mai mulţi prieteni au amintit numele dumneavoastră. Am înţeles că aţi lucrat timp îndelungat atât în domeniul privat cât şi în cel al corporaţiilor.

Bărbatul abia de înclina capul. Nu se simţea obligat să-i înşire realizările sale. Lucrase în multe capitale ale lumii pentru persbane foarte bogate şi se răspândise vorba printre ele despre însuşirile sale aşa cum se întâmpla şi cu cei mai buni antrenori sau cu cele mai talentate coafeze. Doar cei mai bogaţi dintre bogaţi îşi puteau permite să-l angajeze şi se foloseau de serviciile lui pentru a îndeplini sarcini foarte simple, cum ar fi să urmărească un soţ sau o soţie cărora le plăcea să-şi facă de cap pentru a obţine probele necesare ale adulterului până la misiuni complexe cum ar fi descoperirea unui trădător în cadrul unei corporaţii, unul din cei care oferea informaţii concurenţei.

— Am un dosar cu informaţii referitoare la bărbatul pe care vreau să-l urmăreşti. Este adevărat că nu conţine nimic deosebit faţă de ceea ce ai fi putut să descoperi singur, dar m-am gândit că în felul acesta economisim timp.

— Pot să arunc o privire? a întrebat-o el.

Nikoletta a împins dosarul către el peste birou. îl privea cum frunzărea paginile aflate în dosar.

— Cea mai mare parte a informaţiilor provine de la serviciul personal sau de la departamentul de publicitate al corporaţiei PPHL, a continuat Nikoletta. Nu am nimic altceva decât lucruri ce sunt deja mai mult sau mai puţin cunoscute.

Domnul Atkins n-a dat niciun semn că ar fi ascultat vorbele ei ci continua să răsfoiască dosarul.

Nikoletta îl urmărea din priviri în tăcere. Era un bărbat ciudat. Atunci când intrase pentru prima oară în casa ei din Londra şi Charles îl condusese în birou rămăsese oarecum surprinsă. Nu se gândise la ceva

anume, la o anume ţinută sau înfăţişare dar în mod sigur nu se aşteptase să vadă un personaj atât de comun. Dar, îşi spusese ea, probabil tocmai această trăsătură a sa îl făcea ideal pentru slujba pe care o avea.

Bărbatul a închis dosarul:

— Doriţi să ştiţi ceva anume despre acest bărbat? a întrebat-o el.

— Nu, nimic deosebit. Dar vreau să ştiu totul – şi când spun totul înţeleg tot ceea ce se întâmplă. Tot ceea ce poţi descoperi şi pot folosi împotriva lui. Sapă cât mai adânc şi caută să găseşti tot ce poate fi mai rău.

— Îl suspectaţi de ceva anume?

— Nu, dar am sentimentul că lucrează împotriva mea. Este în consiliul director al corporaţiei PPHL, aşa cum reiese şi din dosar şi sunt interesată să scap de el. Din pricina felului în care lucrurile au fost lăsate de tatăl meu trebuie să scap de el. Prin urmare orice dovadă îmi aduci care să mă ajute să-l discreditez în faţa celorlalţi membri îmi este de folos. Ce crezi? înţeleg că nu ai avut timp să studiezi dosarul dar, din ceea ce ai văzut, crezi că poţi face ceva în această privinţă?

— Aproape orice om are un schelet în dulap, domnişoară Papadaki. Un secret sau un viciu. Şi pot să pariez că domnul Single nu este diferit de ceilalţi oameni. Dacă plăteşte curve sau fetiţe sau băieţi sau mai ia din când în când câte o priză sau stă de vorbă cu reprezentanţi ai concurenţei, eu voi afla. Voi afla totul.

Privirile ei străluceau ameninţător.

— Perfect, domnule Atkins. Trebuie să găsesc ceva împotriva lui şi ai mână liberă din partea mea. Călătoreşte mult aşa încât nu-ţi va fi uşor să te ţii pe urmele lui, dar nu mă interesează banii şi nici eforturile ce trebuie făcute pentru a obţine ceea ce doresc. Găseşte ceva împotriva mizerabilului.

— Nicio problemă. Mai întâi să facem schimb de

numere de telefon, apoi aş dori un avans şi după aceea pornesc la treabă.

— Excelent!

Adrian Single fusese un gen de părinte pentru ea, dar zilele acelea rămăseseră în urmă. Era hotărâtă să nu-l ierte pentru trădarea din Perú. Făcuse promisiuni muncitorilor, toate contrare politicii pe care o aplica ea. Era un trădător şi pentru asta avea să plătească.

La început, Adrian credea că visează, dar telefonul aflat pe noptieră continua să sune trecând dincolo de barierele somnului. Atunci a înţeles că sunetul lui nu era parte a unui vis ci o realitate aflată aproape de perna sa. A întins mâna, pipăind în căutarea veiozei, a aprins lumina şi s-a uitat la ceas. Era ora 2 noaptea.

La acea oră nu putea fi vorba de veşti bune. A ridicat receptorul.

— Alo! a spus el cu glas pe jumătate adormit.

— Adrian, sunt eu, Yves.

— Ce s-a întâmplat?

Se ridicase în şezut şi încerca să se trezească.

— Mă tem că am veşti proaste. În Sassandra a avut loc un atac al rebelilor, în apropiere de Dagbego.

— Unde?

— În apropiere de Dagbego. Este în Coasta de Fildeş. Este sub controlul guvernului, dar se pare că Forţele Noi, un grup rebel, a făcut câteva raiduri şi…

Adrian s-a trezit brusc. Simţea adrenalina crescând vertiginos în trupul său.

— Să nu-mi spui! l-a întrerupt pe Yves.

— Mi-ar fi plăcut să nu fie nevoie.

Din pricina sentimentelor pe care le trăia, engleza lui, care în mod obişnuit suna fără accent, devenise puternic accentuată în stil franţuzesc.

— Este… este Bianca. Trebuie să-ţi spun că a fost ucisă într-un masacru.

Stomacul lui Adrian s-a strâns ghem şi greaţa îi urca până sus, sufocându-l.

— Angelo ştie?

Se lupta cu starea de greaţă, de rău ce-l cotropea.

— Nu. Încă nu. Am pornit către Milano. M-ar bucura dacă ne-am putea întâlni în biroul din Milano.

— Pornesc la drum chiar acum.

— Aş dori ca şi Sugar Rosebury să vină împreună cu tine. Ea are o mare putere… un efect liniştitor asupra lui Angelo. Şi numai Dumnezeu ştie că toţi avem nevoie de asta. În ciuda faptului că vom fi toţi trei împreună cu el, Angelo îşi va pierde firea la aflarea veştii.

— Şi Nikoletta?

Adrian se întreba dacă ea primise vestea.

Yves a râs scurt, urât.

— Cred că este mai bine să lăsăm lucrurile aşa cum sunt deocamdată, pentru că ştiu că Angelo va avea grijă să spună ce are de spus.

— În mod sigur.

— Cred că pentru moment cel mai bun lucru este să o ţinem pe Niki departe de toate acestea.

— Ai dreptate. Ne vedem în Milano şi o voi aduce şi pe Sugar cu mine. Ţinem legătura prin telefon.

— Perfect.

Adrian a închis telefonul. Trebuia să o sune pe Sugar de îndată şi să-i spună să ia avionul către Milano. Gândul la ceea ce se întâmplase îi stârnea o cumplită stare de rău. *Bianca nu mai este*. *A murit*. I se părea un lucru imposibil. Fusese o persoană vibrând de viaţă, frumoasă şi plină de bunătate. Primise toate darurile pe care şi le poate dori un muritor, dar ea era genul lipsit de egoism, care dorea să ofere bucurie şi celor din jur. Niciodată nu îşi închipuise că totul i se cuvenea pentru că aşa dorea ea.

Gândurile lui au zburat apoi către Nikoletta. Ceea ce se întâmplase era rodul urzelilor ei. De asta nu avea nici

cea mai mică îndoială. Nepăsarea ei atinsese cote periculoase şi acest lucru era dovedit de moartea Biancăi. *Cred că este timpul să trec la acţiune, să fac ceva în ceea ce o priveşte pe Niki. Şi-a pierdut controlul total*, gândea el ridicând receptorul şi formând numărul lui Sugar.

Elicopterul cobora către helipedul aflat pe întinsa pajişte a domeniului Coveri aflat pe malul lacului Como. De la fereastra elicopterului, Sugar, Yves şi Adrian aveau o privelişte superbă a lacului şi a reşedinţei de o frumuseţe ce-ţi tăia respiraţia. Chiar sub ei, iarba perfect îngrijită era bătută de curentul de aer stârnit de rotoarele elicopterului. După ce a aterizat şi rotoarele au fost oprite cei trei au coborât şi au pornit împreună către vila Coveri, cu teama în suflet, gândindu-se la ceea ce avea să se întâmple.

Giulia i-a întâmpinat ieşind din vilă şi pornind către ei, cu o expresie de teamă întipărită pe chip. Sosirea neaşteptată a celor trei nu i se părea de bun augur.

— Adrian? Sunteţi toţi bineveniţi dar…

— Giulia! s-a grăbit Sugar către ea sărutând-o pe amândoi obrajii.

Şi-a aşezat braţul pe umerii mai vârstnicei femei şi i-a luat o mână într-a sa:

— Trebuie să stăm de vorbă, a spus ea conducând-o către casă.

Pe trepte, Angelo Coveri, îmbrăcat elegant cu o jachetă sport şi cu o cămaşă în carouri deschisă la gât, cu o eşarfă în jurul gâtului, pantaloni asortaţi şi pantofi sport, îi privea apropiindu-se. Auzise rotoarele elicopterului şi expresia întunecată a celor trei vizitatori spunea mai limpede decât ar fi făcut-o cuvintele că se întâmplase ceva grav. S-a albit la faţă şi fără o vorbă le-a întors spatele şi a intrat în casă.

Adrian s-a întors către Yves spunându-i:

— Ne vedem înăuntru!

Apoi a trecut în grabă pe lângă Giulia pe care a bătut-o uşor pe umăr şi i-a zărit lacrimile ce-i brăzdau faţa.

— Lasă-mă câteva minute singur cu Angelo.

Adrian s-a grăbit să intre. Casa era tăcută asemenea unui mormânt. Gândindu-se că Angelo s-a retras în bibliotecă s-a îndreptat către această încăpere. Ajungând în prag l-a zărit pe Angelo prăbuşit în scaunul pe care obişnuia să stea. Privea în gol prin uşile înalte, dincolo de terasă.

Adrian s-a apropiat pe nesimţite de Angelo şi şi-a aşezat o mână pe umărul acestuia.

— Trebuie să stăm de vorbă, a şoptit el.

Angelo părea să nu-l audă. Continua să privească dincolo de ferestre, fără să se mişte, incapabil să scoată o vorbă.

Adrian a tras un scaun, s-a aşezat alături de Angelo şi a pus mâna pe umărul bătrânului repetând:

— Angelo trebuie să stăm de vorbă.

Într-un târziu, Angelo s-a întors uşor către el, l-a privit şi a întrebat:

— Ce ai să-mi spui, Adrian?

— Am primit veşti… despre Bianca.

Şi-a limpezit vocea şi a continuat:

— Angelo, a fost ucisă într-un atac în Africa.

Chipul lui Angelo, deja palid, a devenit o mască a morţii. A prins în mâini braţele scaunului din piele până când venele au început să se contureze sub piele. Maxilarul îi tremura.

Adrian a respirat adânc şi apoi a oftat adânc cu aerul unui om împovărat. *Ce pot să-i spun*? *Ce ar putea să-i domolească durerea*? Ştia prea bine că nu exista nimic ce ar fi putut să facă acel moment mai uşor pentru Angelo. Fiica lui fusese singura sa raţiune pentru a trăi în afară de munca desfăşurată pentru PPHL.

Mâna lui Adrian continua să stea pe umărul lui

Angelo şi după câteva momente când a zărit lacrimi prelingându-se pe obrajii bătrânului i-a strâns umărul în încercarea de a-i da curaj.

În spatele lor s-au auzit paşi. Era Yves însoţit de Sugar. Aceasta din urmă o susţinea pe Giulia care continuă să plângă. Toţi s-au aşezat pe o canapea aflată în apropiere. Sugar a observat imediat paloarea lui Angelo şi i-a aruncat o privire lui Adrian. Acesta şi-a dus un deget la buze, dar Sugar nu a dat atenţie gestului său:

— Angelo, dragule, ştim că este un moment cumplit pentru tine, de aceea suntem toţi aici. Dacă ai nevoie de ceva, orice, spune şi vom face cum doreşti.

Angelo nu i-a aruncat nicio privire şi nici nu i-a răspuns. După câteva momente de tăcere a scos din buzunarul pantalonilor o batistă perfect călcată şi apretată şi şi-a şters lacrimile de pe obraji. Apoi, de parcă demonii ar fi pus stăpânire pe el, a căpătat o culoare stacojie şi i-a aruncat mâna lui Adrian de pe umărul său cu o forţă pe care numai furia o poate genera.

— Ia-ţi mâna blestemată de pe mine! Să nu. mă atingi!

Adrian s-a ridicat în grabă şi s-a dat câţiva paşi înapoi.

Angelo.

— Cum îndrăzneşti să apari în faţa mea? Cum ai tupeul?

A îndreptat un deget acuzator către Adrian.

— *Tu*. Tu nici măcar nu ai luat în seamă temerile mele privind siguranţa Biancăi. *Tu* care ai repetat ce spunea Niki despre cât de sigur va fi totul având în vedere prezenţa gărzilor. Tu, *Iuda*, blestemat!

Adrian stătea în picioare, fără să scoată o vorbă, împovărat de cuvintele bătrânului său prieten. Ştia că nu prea avea ce să spună în apărarea sa. Fusese conştient de riscurile la care se expunea Bianca plecând în Coasta de

Fildeş. În această privinţă nu exista nicio îndoială. În acelaşi timp ştia foarte bine că Bianca acţionase în cunoştinţă de cauză, ştiind foarte bine la ce pericole se expunea.

Văzând că Adrian nu răspunde, bătrânul a scos un urlet animalic şi a sărit în picioare. Mai înainte ca ceilalţi să-şi dea seama ce se întâmplă, Angelo s-a aruncat asupra lui Adrian şi a început să-l lovească cu pumnii în piept cu toată furia de care era în stare.

Adrian a rămas nemişcat lăsându-l pe Angelo să-l lovească, fără a se împotrivi în vreun fel. *Dacă asta îl ajută mă poate lovi până la sfârşitul lumii*, gândea Adrian.

Sugar şi Yves s-au ridicat în picioare şi i-au prins braţele încercând să-l imobilizeze.

— Angelo! încetează! Gata! Opreşte-te, imediat! Nu faci altceva decât să-ţi faci rău ţie însuţi şi nu ajungi nicăieri în felul acesta, încerca Sugar să-l liniştească.

Angelo s-a oprit la fel de brusc precum începuse şi s-a prăbuşit între Yves şi Sugar, pe podea, la picioarele lor. Giulia a scos un strigăt şi s-a ridicat în picioare. S-a apropiat şi a îngenuncheat lângă el:

— Angelo!? Of, Angelo! Ce-ai făcut?

Zăcea pe jos fără să scoată o vorbă, respirând cu dificultate şi chipul său era încă purpuriu. A împins mâna Giuliei deoparte apoi şi-a ridicat capul de pe podea. Privindu-l pe Adrian drept în faţă a spus apăsat:

— Jur pe Dumnezeu Atotputernic că te voi ucide. Şi când am terminat cu tine o voi omorî şi pe nenorocita de Nikoletta.

Giulia a respirat adânc şi a început din nou să plângă încetişor. îşi clătina capul dintr-o parte în alta cu disperare în vreme ce privirile rămâneau aţintite asupra lui Adrian.

A început să plângă cu suspine:

— Bianca mea era de o mie de ori mai bună decât Nikoletta. Valora cât o mie de Nikolette.

Capul i-a căzut iar pe podea şi plângea încetişor, sleit de puteri.

Sugar a prins privirile lui Adrian făcându-i semn din cap să plece.

— Când vei fi pregătit să stăm de vorbă sunt la dispoziţia ta, Angelo!

— Ieşi! Afară! Ieşi!

Adrian nu a avut de ales aşa încât i-a dat ascultare. A străbătut holul îndurerat, a ieşit din casă şi s-a îndreptat către elicopter. Spera din tot sufletul că Angelo avea să-şi schimbe atitudinea. Şi el ţinuse la Bianca din tot sufletul, aşa cum ţii la verişoara preferată şi moartea ei fusese o lovitură cumplită pentru el. Era convins că Angelo înţelegea aceste lucruri.

Nikoletta reprezenta o altă poveste. A oftat adânc. *A venit timpul să-mi pun planul în aplicare*. *Cred că am aşteptat prea mult*. *Moartea Biancăi este dovada*, gândea el cu sufletul greu. Când primise telefon de la Yves ştia că sosise momentul. Ani de zile se pregătise pentru clipa când lucrurile trebuia să o ia pe un nou făgaş şi Adrian nu vedea altă cale de urmat.

Londra, Anglia

Se lăsase deja întunericul şi bărcile care în timpul zilei purtau turiştii dispăruseră, la fel şi ghizii. Zumzetul camerelor de luat vederi se stinsese odată cu retragerea turiştilor. Doar câţiva plimbăreţi nocturni puteau fi zăriţi de-a lungul promenadei. Barjele pline de culoare şi viaţă, decorate cu ghivece de flori şi cu sfori pe care erau rufe întinse la uscat arătau asemenea unor vase fantomatice cu ferestre scânteietoare.

Chiar vizavi de insula Browning, învăluită în sălcii, se afla o singură barjă amarată permanent. Doar ferestrele sale erau luminate puternic, dar niciunul dintre trecătorii aflaţi pe promenadă nu ar fi putut să vadă în interior căci draperiile erau trase cu grijă. Nici măcar nu era posibil să

tragi cu urechea. Uşile ca şi ferestrele de la bord fuseseră închise cu grijă şi doar umbre neclare se vedeau mişcându-se dincolo de imprimeul vesel al draperiilor.

Pe barjă, tânărul sculptor cu succes relativ care era şi proprietarul barjei juca rolul de gazdă a acelei reuniuni. Soţia sa, creator de pagini pe internet şedea liniştită într-un colţ, alăptându-şi bebeluşul. Oaspeţii lor erau nouă tineri boemi, bărbaţi şi femei, cu chipurile iradiind din pricina înflăcărării pe care o simţeau faţă de lupta ideologică în care erau angajaţi.

Toţi erau activişti ecologişti şi aparţineau ramurii britanice a grupării „Copiii Mamei Terra”. Asemenea altor celule, aflate în diferite locuri de pe glob, şi aceasta era independentă pentru a evita infiltrarea unor persoane ce ar fi avut în vedere distrugerea organizaţiei. Cei nouă membri ce fuseseră invitaţi pe barjă se simţeau onoraţi căci în afara lor şi a gazdelor, la bord se afla şi o persoană cu totul deosebită către care era îndreptată atenţia tuturor.

Kees Vanmeerendonk îşi revenise după accidentul avut în încercarea de asasinat comisă asupra Nikolettei Papadaki pe insula Sf. Barth şi privirile sale ardeau de înflăcărare revoluţionară. Comparând chipul său cu cel din fotografiile Interpolului, Kees era de nerecunoscut. Presupusul asasin, suplu, cu păr negru şi barbă se transformase într-un bărbat corpolent – luase câteva kilograme intenţionat – nu mai avea barbă şi îşi răsese şi părul din cap, arătând asemenea unui skin-head, îmbrăcat cu o pereche de pantaloni din jeans, mulaţi, susţinuţi şi de bretele, cu o cămaşă Fred Perry şi cizme înalte până la genunchi fiecare cu câte douăzeci de găuri pentru şireturi. Doar privirile sale, înflăcărate de pasiunea unui adevărat luptător încrezător în lupta sa, era singura trăsătură care ar mai fi putut să le amintească celor care îl cunoşteau deja cine era de fapt.

— Chiar trebuie să recurgem la violenţă? a întrebat cel mai nou membru al celulei, o femeie tânără cu un chip uscat, suferind, îmbrăcată cu o salopetă din denim şi cizme Doc Martens.

Mai înainte ca oaspetele de onoare să poată răspunde, femeia a continuat:

— N-ar fi mai bine să ne orientăm către activismul paşnic, gen Martin Luther King sau confruntări nonviolente în genul celor purtate de Greenpeace? Cred că atunci am avea mai mult succes.

Kees Vanmeerendonk a scuturat din capul perfect ras.

— Răspunsul este nu. Mai ales atunci când este vorba de PPHL. Nu atâta timp cât Nikoletta Papadaki se află în fruntea companiei. PPHL s-a alăturat sub conducerea ei celor cinci mari poluanţi ai lumii. Şi proprietarii particulari ai unor uzine poluante sunt cei mai periculoşi căci ei nu trebuie să răspundă în faţa investitorilor.

Ura din privirile lui căpătase o intensitate înspăimântătoare şi degetul său marca sacadat fiecare punct al discursului său.

— Nikoletta Papadaki este simbolul răului, simbolul a tot ce se întâmplă rău pe această planetă. Felul în care distruge ea mama noastră Terra va avea efecte ce nu vor putea fi şterse nici în mii de ani, poate chiar milioane. Se face vinovată de încercarea de a ucide această planetă care ne suportă şi ne ţine în viaţă pe noi toţi şi singurul mod în care putem să ne trimitem mesajele în afară astfel încât să fie auzite este acela de a da un exemplu în ceea ce o priveşte. Nu ne-a mai rămas nimic de făcut în privinţa ei.

Pentru un efect dramatic şi mai intens, a făcut o pauză, apoi a continuat:

— Trebuie să moară.

După ce a rostit aceste cuvinte a privit în jur către prietenii săi întrebând:

— Mai aveţi şi alte întrebări?

Nimeni nu mai avea nimic de spus. A dat din cap mulţumit:

— Între timp nu trebuie să renunţăm la presiunile pe care le facem. Continuaţi demonstraţiile şi nu uitaţi, cu cât sunt ei mai violenţi şi apar mai des la ştiri, cu atât lumea va deveni mai conştientă de răul ce este îndreptat împotriva naturii, de violarea continuă a acesteia.

După încă aproximativ cincisprezece minute de conversaţie, gazda i-a mulţumit lui Kees plin de efuziune, aşa cum se întâmplă numai faţă de eroi, apoi Kees s-a strecurat singur în noapte şi a pornit către o destinaţie rămasă necunoscută membrilor celulei. Femeia cu faţa uscată a pornit în grabă pe urmele lui, ignorând protestele celorlalţi. L-a zărit, la distanţă de ea, şi a început să fugă pentru a-l ajunge.

După o oră, restul grupului a părăsit barja, fiecare singur, la intervale de câteva minute.

Activitatea grupului fusese ţinută atât de secretă încât restul vecinilor de pe celelalte barje habar nu aveau de ceea ce se întâmplase. Ştiau prea puţine lucruri despre tânărul sculptor şi soţia sa, dar toţi erau de acord că părea un tată minunat, iar soţia sa o tânără mamă desăvârşită.

Erau încă la depărtare de câteva mile de oraş când Ariadne a zărit primele lumini. Licăreau în noapte anunţând că acolo se aflau zgârie-norii din Manhattan.

— Este uluitor! a strigat ea strângând umărul lui Matt. Fotografiile sunt nimic pe lângă realitate. Priveşte, Matt! Se vede şi Empire State Building!

— Chiar nu pot să cred că nu ai fost în acest oraş până acum!

O privea şi zâmbea amuzat.

— Ştiu. Poate părea ciudat, având în vedere distanţa. De multe ori mi-am dorit mult să vin dar părinţii mei totdeauna m-au prevenit în privinţa pericolelor. Sunt

convinşi că este un loc uriaş în care oamenii sunt pur şi simplu ucişi pe stradă.

— Mulţi dintre cei care locuiesc în oraşe micuţe sunt de aceeaşi părere.

— Cei mai mulţi dintre cei care locuiesc în Roxbury şi în împrejurimi nu au vizitat niciodată acest oraş şi nici nu au nici cea mai mică dorinţă s-o facă.

Au intrat în East Side şi Matt a parcat Jeepul într-un garaj.

— Ce-ai zice dacă am începe prin a face o plimbare. În felul acesta poţi vedea totul mult mai bine.

— Sunt încântată!

Era emoţionată şi bucuroasă de ideea de a se plimba o zi întreagă.

Ţinând-o de mână, Matt a plimbat-o pornind de pe Third Avenue până pe Madison. Trecând pe lângă magazinele micuţe cu mărfuri de firmă, Ariadne exclamă:

— Dumnezeule! Niciodată nu am văzut atât de multe haine frumoase la un loc.

Matt a strâns-o la piept.

— Este frumos, nu-i aşa? a întrebat-o zâmbind.

După ce au străbătut câteva străzi, au traversat Fifth Avenue şi au pornit în direcţie inversă.

— Vei avea şi o altă perspectivă a oraşului.

Ariadne a fost încântată să se plimbe prin Central Park, aruncând priviri admirative către apartamentele aflate în clădirile frumoase, cu portari purtând mănuşi albe. Verdeaţa parcului îi stârnea de asemenea admiraţia.

— Cei care locuiesc în această zonă au o privelişte fantastică.

După un timp au ajuns la Muzeul Metropolitan de artă şi s-au aşezat pe trepte, bucurându-se o vreme de razele soarelui şi de odihna binevenită.

— Dacă vrei putem să intrăm sau lăsăm vizita la muzeu pe altă dată.

— Mai bine cu altă ocazie. Este o zi minunată astăzi şi trebuie petrecută în aer liber.

Pe lângă asta, Ariadne se bucura la gândul că ar fi putut veni din nou în oraş împreună cu Matt.

Au privit spectacolul oferit de un mim şi de un jongler apoi s-au ridicat şi şi-au continuat drumul. Ariadne se bucura de priveliştea oferită de vitrinele marilor magazine în special de minunile Art Deco de la Centrul Rockefeller. Apoi au intrat în măreaţa catedrală Sf. Patrick şi s-au lăsat învăluiţi de liniştea din interior.

— Ai obosit? a întrebat-o Matt plin de solicitudine.

— Nu, absolut deloc. Este atât de interesant încât nu te poţi simţi obosit.

Şi-au continuat drumul şi în cele din urmă au ajuns la destinaţia pe care o avea Matt în minte. Ariadne s-a întors către el.

— Nu pot să cred! Vrei să urcăm în vârful clădirii? a întrebat privind către Empire State Building. Cred că este locul cel mai vizitat de turişti.

— Aşa este. Ai dreptate în ambele cazuri. Eu cred că vizita aceasta trebuie făcută de oricine ajunge în acest oraş fie că este turist sau nu.

Mulţimea celor care doreau să intre ar fi putut părea descurajantă dar nu au avut mult de aşteptat. Au urcat în ascensorul rapid către platforma de unde se putea admira panorama oraşului şi au ajuns în vârf neîntârziat. Vântul puternic răvăşea părul Ariadnei. L-a strâns repede într-o coadă, apoi luând mâna lui Matt s-a apropiat de margine cât era posibil.

— Este uluitor! De necrezut!

Mai întâi au privit către nord. Matt îi indica locuri importante din Manhattan şi de dincolo de Manhattan, din Central Park, din Bronx şi Westchester County. Apoi au pornit să vadă priveliştea oferită către vest, dincolo de Hudson River spre New Jersey şi apoi în sud au admirat

Staten Island şi, din nou, New Jersey. În cele din urmă şi-au croit drum către est şi au privit către Queens până în Long Island.

Era vrăjită de privelişte.

— Sunt atât de fericită că am venit aici. Cred că este cel mai bun loc din lume, din care poţi vedea asemenea frumuseţi adunate la un loc.

Matt i-a strâns uşor mâna.

— Mă bucur să te văd atât de fericită. N-am mai urcat aici de mulţi ani. Uitasem cât de impresionant poate fi.

Turiştii aflaţi pe platformă se loveau de ei, vorbind între ei, agitaţi, emoţionaţi. Matt s-a aplecat şi a sărutat-o pe obraz şi Adriadne l-a privit cu ochi strălucitori.

— Mulţumesc pentru tot.

Când au ajuns înapoi în stradă el a oprit un taxi şi i-a dat o adresă din Soho. Acolo într-un mic restaurant franţuzesc, situat pe Spring Street au luat un prânz târziu, mâncând pe săturate friptură de vită cu *potnmes frites*, bucurându-se de aroma unui vin roşu, bun. Apoi au cerut *tarte tatin*. Din locul în care se afla masa lor nu scăpau din ochi agitaţia străzii în tot timpul cât a durat prânzul. Au părăsit restaurantul şi au făcut o plimbare agate admirând vitrinele.

— Toată lumea pare să fie extrem de atentă la ce poartă. Vreau să spun că toţi au o ţinută îngrijită, a remarcat Ariadna.

— Se pare că există o pasiune pentru modă.

— Cred că se poate spune aşa.

— Şi eu cred că mai avem timp pentru încă ceva, a spus el privindu-şi ceasul.

— Despre ce este vorba?

— Vei vedea.

A oprit un taxi, au urcat şi au pornit pe West Side Uighway. În apropiere de 42 Street, şoferul a frânat brusc

şi au coborât.

— Încotro mergem? a dorit ea să ştie.

A văzut biciclişti ce treceau pe lângă ei şi mulţi alergători ce nu depăşeau o zonă închisă. Totodată a zărit şi o cabină de bilete de cealaltă parte a străzii unde se adunase un mare număr de turişti

Un nou turn era pe cale de a fi finalizat şi lumina soarelui se reflecta în el transformând toată partea de vest placată cu plăci argintii într-o coloană strălucitoare ce-ţi stârnea fiori de teamă.

— Încearcă să-ţi imaginezi priveliştea pe care o pot avea oamenii din această clădire. Este frumoasă, nu-i aşa? l-a întrebat Ariadne ale cărei priviri nu se puteau dezlipi de pe clădirea zgârie-nori.

— Da. Este într-adevăr o clădire deosebită, a răspuns Matt uşor nesigur.

Citind cuvintele înscrise pe frontispiciu, Ariadne a comentat:

— Papadaki. Nume grecesc la fel ca al meu. Am auzit de această companie.

Şoferul a oprit în faţa unei clădiri cu apartamente situată în zona vestică a cartierului Chelsea. Ceea ce odată fusese un cartier de garaje şi depozite se metamorfozase într-o zonă destinată galeriilor de artă, multe dintre ele mutate din Soho din pricina chiriilor care urcaseră ameţitor în acea zonă, ceea ce făcuse ca această zonă să fie atât de căutată. La fel se întâmplase şi în Chelsea, dar clădirea în faţa căreia se oprise nu părea deloc promiţătoare. Totuşi Nikoletta nu s-a lăsat intimidată. Ştia prea bine că unele apartamente elegante din New York erau găzduite în clădiri destul de asemănătoare cu cea în faţa căreia oprise şoferul.

Acesta a deschis portiera şi Nikoletta a coborât.

— Nu ştiu exact cât timp voi petrece înăuntru. îţi telefonez când cobor, aşa că nu te duce prea departe.

Uriaşul care avea nu numai rolul de şofer ci şi pe cel de pază de corp a salutat-o, ducând un deget la şapcă.

— Voi fi aici.

Era o zi cu vânt. Gunoaiele răspândite pe stradă şi praful erau plimbate de-a lungul străzii de rafalele de vânt. Fără a da atenţie acestor neplăceri, Nikoletta s-a îndreptat către uşa de la intrarea în clădire. Era o uşă mare, placată cu aramă şi în dreapta ei avea interfonul. A căutat numărul şapte şi a observat că în căsuţa ataşată acestui număr nu era trecut numele locatarului.

Tipic pentru Frans. Se ascunde, lingându-şi rănile. Ei bine, de mine nu se poate ascunde.

După moartea Biancăi, Nikoletta reuşise să dea de urmele lui Frans. New York-ul este un oraş mare dar Nikolettei nu-i luase mult timp să-l găsească. Aflase că Angelo Coveri îi ceruse lui Frans să părăsească apartamentul Biancăi chiar în ziua în care fusese informat de moartea fiicei sale. Cum aflase această veste îl sunase pe Frans şi îi oferise unul din apartamentele corporaţiei, dar Frans refuzase. Fusese chiar furios şi strigase la ea după care închisese telefonul. Din acel moment Frans dispăruse, sau aşa îşi imaginase el, mutându-se înapoi în apartamentul său din Chelsea. Nikoletta aflase adresa fără întârziere de la agentul lui. În fond nici nu era un lucru nefiresc având în vedere că PPHL îi oferea agentului contracte din belşug folosindu-se de modelele pe care acesta le reprezenta.

Nikoletta luase legătura cu Frans din nou, oferindu-i acestuia câteva zile răgaz pentru a-şi domoli durerea. Din pricina suferinţei era firesc să fie vulnerabil. Dar Frans refuzase în continuare să se vadă cu ea. O învinovăţea de moartea Biancăi. Spre surpriza Nikolettei, Frans chiar fusese îndrăgostit de Bianca. Oricum, era cazul să treacă peste asta, era de părere Nikoletta. Şi totuşi, chiar şi atunci când îl invitase într-o croazieră, la bordul iahtului

său după deschiderea festivalului de la Cannes acesta refuzase cu încăpăţânare. Fluturând în faţa lui nume celebre de producători şi directori de film care ar fi trebuit să stârnească interesul lui Frans, a fost din nou refuzată. Strigase la ea şi îi trântise telefonul. În mod cert nu era asemenea celor mai multe dintre fotomodele care sunt oricând gata să prindă din zbor astfel de oferte.

A respirat adânc şi a apăsat butonul interfonului. Niciun răspuns. A apăsat din nou mai lung de data aceasta. Nimic. A apăsat şi a treia oară fără a ridica degetul de pe buton timp de mai bine de jumătate de minut. Nimeni nu este în stare să suporte un astfel de zgomot mai mult de atât.

A auzit apoi sunetul făcut la deschiderea interfonului în apartament:

— Cine e?

Era nervos.

— Te rog acordă-mi câteva secunde. Am făcut nişte planuri pentru comemorarea Biancăi şi aş dori să stau de vorbă cu tine.

Numai aşa îl pot convinge, îşi spunea Nikoletta.

Frans nu a răspuns imediat apoi, morocănos, a spus:

— Nu vreau să te văd.

— Dar comemorarea Biancăi. Te iubea, Frans şi cred că şi tu ai iubit-o. Tu eşti singurul care mă poate ajuta.

A urmat iar un timp de tăcere, apoi:

— Ceva cu totul deosebit, Frans. Ceva ce ar trebui să păstreze amintirea Biancăi pentru totdeauna.

Practic era capabilă să audă cum se mişcau gândurile în mintea lui. Apoi interfonul a prins viaţă din nou.

— Doar câteva minute, a mormăit el.

Uşa s-a deschis. Nikoletta s-a strecurat repede înăuntru şi s-a îndreptat către lift. A urcat şi a apăsat butonul. Când ascensorul s-a oprit la etajul şapte şi uşile s-au deschis, a păşit în apartament.

Frans zăcea întins pe canapeaua din piele aflată în camera de zi şi nu i-a acordat nicio atenţie. Nici măcar nu privea în direcţia ei.

Apartamentul nu era la fel de mare ca cele obişnuite în astfel de clădiri şi mai ales nu era la fel de luxos ca apartamentele ce aparţineau prietenilor lui Niki. Era spaţios dar mobilat cât se poate de simplu. Pe lângă canapeaua pe care se afla Frans mai erau două scaune care ar fi putut foarte bine să fi fost luate de pe stradă, o măsuţă simplă şi un televizor cu plasmă. Pe lângă televizor, aşezat pe o servantă se mai afla un CD player cu radio. Locul în care ar fi trebuit să existe o masă de sufragerie era gol, dar în faţa unui blat de bucătărie se aflau două scaune înalte. Pereţii erau goi, nu existau plante în apartament şi în general nu exista nimic din tot ce ar fi putut să facă acel loc să semene cu un cămin, în afara lenjeriei, cizmelor şi altor obiecte de îmbrăcăminte risipite înjur. Nikolettei nu-i era greu să-şi imagineze felul în care arăta dormitorul.

S-a îndreptat către canapea, tocurile ei făcând să răsune podeaua. S-a oprit aproape de unul dintre scaune pe care nu se afla niciun articol vestimentar şi a aşteptat să-i dea un semn că o văzuse. Pe măsuţa de cafea a observat o scrumieră plină cu mucuri de ţigară, un pachet de Marlboro, o brichetă, o sticlă pe jumătate goală de vodcă Stolichnaia şi un pahar murdar.

— Îmi pare sincer rău că te deranjez, Frans. Ştiu că suferi dar am nevoie de sfatul tău despre fondul pe care vreau să-l înfiinţez în memoria Biancăi.

În sfârşit a părut să-i dea atenţie:

— De ce ai încerca *tu* să faci ceva în amintirea Biancăi? Să-ţi liniştească conştiinţa?

Vorbea încet, nu ridica tonul, dar nu era greu să-ţi dai seama de sentimentele ostile pe care le nutrea.

— Eu…

Trebuia să-i spună lui Frans exact ce dorea el să audă. În acel moment sentimentele ei contau mai puţin.

— Cred că ai dreptate. Dacă nu aş fi avut ideea să înfiinţez acel post, Bianca nu ar fi avut de ce să se simtă atrasă. De îndată ce a aflat de el, n-am putut să o mai opresc. I-am repetat în mai multe rânduri riscurile la care se expunea şi la fel au procedat şi alţi membri ai companiei, dar ea nu a vrut să ne dea ascultare.

Nikoletta a început să se plimbe de la un capăt la altul al încăperii, frământându-şi mâinile.

— Aş vrea să mor. Niciodată în viaţă nu m-am simţit în felul acesta. îmi doresc din suflet să o fi oprit.

Glasul ei părea să trădeze o suferinţă reală. Apoi de parcă abia îşi stăpânea lacrimile a continuat, a întors capul şi a murmurat:

— Era prietena mea şi am iubit-o.

A auzit foşnetul canapelei şi şi-a dat seama că Frans îşi schimbase poziţia. Poate în cele din urmă reuşise să-i capteze atenţia.

— După cele întâmplate în Sf. Barth, aş fi dat orice să ne împăcăm, eu şi Bianca. Mă durea gândul că pierdusem prietenia ei şi că am provocat ruptura dintre voi. Cred că asta m-a durut cel mai tare.

Nikoletta şi-a tras nasul de parcă plânsese cu adevărat.

— Un motiv pentru care am creat noul post a fost acela de a ne împăca. Am fost… am… fost distrusă.

— Chiar aşa ar fi trebuit să te simţi.

— Ştiu… ştiu, a şoptit Nikoletta. În ultimele luni am provocat numai dezastre şi acum am pierdut-o.

A scos un şerveţel din geantă şi şi-a şters nasul, apoi s-a întors către Frans.

— Există un motiv pentru care m-am gândit că trebuie să fac ceva în amintirea Biancăi. Am fost pur şi simplu devastată atunci când Angelo a hotărât să

organizeze o înmormântare cât mai restrânsă. Pur şi simplu nu a acceptat să iau şi eu parte şi nu-i găsesc vină pentru asta. Angelo mă învinovăţeşte de moartea ei. Toţi mă consideră vinovată de moartea Biancăi. Dar eu am făcut tot ce mi-a stat în puteri pentru a o împiedica să plece în acele locuri, dar ea era atât de încăpăţânată! Independentă. Cred că aceste două trăsături m-au făcut să o iubesc atât de mult şi tot ele o făceau o persoană la inima şi mintea căreia era greu să ajungi. Era imposibil să o faci să se răzgândească odată ce-şi pusese ceva în minte.

S-a întors către Frans cu ochii înlăcrimaţi. Nu mai era întins pe canapea ci şedea cu coatele sprijinite pe genunchi şi îşi prinsese capul în mâini.

Arată uluitor. Chiar şi în suferinţă! gândea Nikoletta.

— Nu mă aştept să mă ierţi. Ştiu că nu se va întâmpla vreodată, dar te implor să mă ajuţi pentru a realiza ceva în amintirea ei. Nu pot să lucrez. Nu pot să fac nimic. Abia dacă sunt în stare să mă concentrez. îmi spun că dacă organizez o acţiune în memoria ei poate mă voi simţi mai bine.

Frans i-a zărit ochii înlăcrimaţi şi putea citi suferinţa pe chipul ei.

— Nici eu nu sunt în stare să lucrez, a murmurat el. Am anulat toate şedinţele foto. Nu pot să zâmbesc în faţa aparatului de fotografiat.

— Îmi pare rău… ştiu că nimic… şi nimeni n-o va înlocui pe Bianca în inima ta, dar poate dacă mă ajuţi vei simţi şi tu o oarecare uşurare.

Ar fi vrut să se aşeze alături de el, să-şi pună braţele în jurul trupului său, să-i simtă trupul incredibil de atrăgător alături de al ei, dar şi-a înfrânat această dorinţă. Era conştientă că ar fi săvârşit o greşeală capitală.

Frans o privea cu interes:

— Şi ce vrei de fapt?

— Nu sunt sigură. Este pentru prima dată când nu

ştiu ce să fac. Ştiu doar că vreau să înfiinţez un fond în numele ei. O fundaţie, poate. Dar nu vreau să fac nimic fără ajutorul şi sugestiile tale. Ai cunoscut-o mai bine ca oricine altcineva.

Frans a ridicat neputincios din umeri.

— Nu ştiu. Nu m-am gândit la asta dar presupun că este o idee bună.

A întins mâna către sticla de vodcă şi şi-a turnat în pahar apoi a băut conţinutul dintr-o singură înghiţitură.

Nikoletta era încântată. Muşcase momeala. Dă-i timp. În cele din urmă va fi al meu. Numai al meu.

— Bianca era interesată să schimbe ceva în lume aşa încât cred că trebuie să fie ceva deosebit. Un mijloc prin care cei săraci şi dezavantajaţi să fie ajutaţi.

— Asta şi încerca să facă atunci când a plecat în acel loc cumplit.

— Da. Ştiu. Dar indiferent cât de cumplit era acel loc să nu uităm că ea a făcut exact ceea ce simţea că trebuie să facă. Era atât de hotărâtă, de curajoasă…

Vocea i s-a frânt şi s-a întors din nou cu spatele. După câteva momente a continuat:

— Poate, mergând pe această idee ar trebui înfiinţat un fond care să-i ajute pe copiii defavorizaţi.

— Da.

Glasul lui Frans era o şoaptă. Şi-a golit paharul pe care-l umpluse din nou şi a mai turnat un rând.

— Da, cred că Biancăi i-ar plăcea să fie ajutaţi copiii.

— Iar tu m-ai putea ajuta unde şi cum să folosesc aceşti bani mai bine. Bineînţeles eu voi fi prima care îşi va aduce contribuţia. Cred că va fi cel puţin un milion… sau ceva pe aproape. Oricum asta nu contează. Ştiu cât de dureroase sunt toate astea pentru tine şi nu vreau să te necăjesc tocmai acum.

— Mulţumesc, Niki.

Frans a luat paharul şi l-a dat peste cap din nou.

— Măcar atât să fac.

Niki observa cum vodca înmuia simţurile şi sentimentele lui Frans, dar nu voia să rişte.

— Poate într-o zi când te vei simţi mai bine vom sta de vorbă pe această temă. Vreau ca numele meu să nu apară nicăieri în legătură cu această situaţie, în special în faţa publicului larg. Ne vom folosi de numele tău, dacă asta nu te deranjează.

— Ce vrei să spui?

— Ştii foarte bine. Când vom anunţa în presă şi vom începe să strângem donaţii, vom spune că tu ai organizat totul în amintirea Biancăi şi nu vei folosi numele meu. Cred că în felul acesta vom strânge o sumă mare de bani. Înţelegi? Oamenilor le va plăcea ceea ce se întâmplă. Şi să nu uităm că în ochii lor eu sunt un monstru.

Frans o privea gânditor. În cele din urmă a şoptit din nou:

— Mulţumesc, Niki.

Nikoletta a simţit cum i se umezeşte zona intimă dintre coapse. îl dorea la nebunie. Cu toată furia, durerea şi toţi nervii lui încordaţi la maximum îl dorea, dar ştia foarte bine că trebuia să se abţină dacă nu voia să strice totul. A făcut câţiva paşi înapoi, zâmbind.

— Eu trebuie să-ţi mulţumesc, Frans. Şi-acum cred că este mai bine să plec. Sunt atât de fericită că m-ai primit şi m-ai ascultat! Nu pot schimba nimic din cele întâmplate dar vreau să fac tot ce-mi stă în puteri pentru a domoli durerea.

A pornit către ascensor apoi s-a întors şi a adăugat:

— Ai numerele mele de telefon. Când doreşti sună-mă şi ne apucăm de treabă.

— Bine, Niki.

Ajunsă la ascensor, a apăsat butonul şi a aşteptat, conştientă de privirile lui aţintite asupra ei. *Trebuie să ies cât mai repede. Încă un minut şi sar pe el*. A urcat şi uşile

s-au închis fără ca ea să se mai fi întors către Frans. *îl voi revedea curând*.

Dutchess County, New York

Era întuneric atunci când Matt a intrat pe Taconic State Parkway. Ariadne aţipise. Plimbările lungi şi emoţiile zilei o epuizaseră. Era mulţumit că o vedea dormind, dar în acelaşi timp se temea de ceea ce avea să urmeze. Millbrook se afla la distanţă de numai o oră. Spera din tot sufletul că îl va ierta când va afla despre ce era vorba. Se va simţi trădată şi pe bună dreptate.

Intraseră deja în Dutchess County când Ariadne s-a trezit. Şi-a înăbuşit căscatul şi i-a aruncat o privire întrebându-l:

— Am dormit mult?

— Nu.

— Bietul de tine.

S-a aplecat către el şi l-a sărutat pe obraz.

— Ai condus tot drumul, m-ai plimbat prin oraş arătându-mi locuri deosebite şi ai condus şi la întoarcere în timp ce eu am dormit. Nu e drept.

— Mă simt perfect, a încercat el să zâmbească.

— Unde ne aflăm?

— În Dutchess County, New York.

— De ce? Este un drum deosebit de întoarcere?

Îl privea curioasă, încercând să-i citească gândurile în lumina palidă oferită de bordul maşinii.

— Pentru că… ştii… trebuie să-ţi explic ceva. Cred că vei ajunge să mă urăşti din cauza a ceea ce vei afla, dar…

— Mi-ar fi imposibil să te urăsc, a izbucnit Ariadne râzând.

— S-ar putea să te răzgândeşti.

Felul în care vorbea, chipul întunecat au făcut-o să-şi piardă zâmbetul.

— Ce vrei să spui?

Matt a zărit semnul care-i anunţa ieşirea de pe

autostradă.

— Ne vom opri în Millbrook. La casa unui prieten.

A ajuns în dreptul ieşirii de pe autostradă şi a încetinit.

— Despre ce prieten este vorba?

Îl privea suspicioasă mai ales când a văzut că nu intră pe variantă.

— Matt, spune-mi despre ce e vorba! Te porţi într-un fel… ce nu te caracterizează.

— De îndată ce vom ajunge acolo totul ţi se va explica pe îndelete. Există câţiva oameni care vor să te cunoască. Nu ştiu exact cât de multe informaţii ar dori ei să primeşti de la mine. Ei nu au nici cea mai mică idee despre faptul că… de relaţia noastră.

Era din ce în ce mai uimită. Chiar uluită.

— Nu înţeleg nimic, Matt. Ce oameni? Cine vrea să mă cunoască? De ce ai devenit atât de misterios aşa, brusc?

— Ariadne, vreau să ştii că indiferent de ceea ce se va întâmpla… eu… ceea ce simt pentru tine… eu… niciodată nu am mai trăit astfel de sentimente.

Ar fi dorit să se apropie de el şi să-l sărute, căci vorbele lui erau pornite din inimă, de asta nu avea nicio îndoială. Simţea cum inima ei bătea mai repede din pricina emoţiei, în acelaşi timp era extrem de nedumerită întrebându-se despre ce era vorba. Ce nu trebuia să-i spună el? Era evident că-i ascundea ceva şi tocmai acest lucru o nedumerea.

— Matt, cred că nu ne înţelegem. De ce te temi? Ce nu vrei să-mi spui? Nu-mi place să te joci cu sentimentele mele în felul acesta.

— Dar nu… nu asta fac.

Un căprior a apărut în lumina farurilor.

— Dumnezeule! a strigat Ariadne.

Matt a frânat brusc şi a tras de volan către marginea

drumului. Ariadne a fost pur şi simplu aruncată în bord. Căpriorul se uita fix în direcţia lor, apoi după câteva momente de uimire a ţâşnit în pădure.

— Iisuse! Am fi putut muri. Cum te simţi? Eşti bine?

— Da. Mă simt perfect dar nu mi-ar fi plăcut deloc să mor fără să ştiu ce nu trebuie să-mi spui.

Matt a băgat maşina pe drum din nou, apoi cu glas scăzut, a mărturisit:

— Mi s-a cerut să te urmăresc. Să spionez tot ce faci.

— Să… se… spionezi?

Îl privea cu ochi mari de uimire.

— Dar pentru Dumnezeu, de ce? Este cea mai mare nebunie pe care am auzit-o vreodată.

Brusc, a înţepenit simţind fiori de teamă. Ar fi trebuit să se afle pe drumul către Colegiul Williams. Camera ei din campus o aştepta, în schimb ea se afla pe drumul către un loc misterios, ascuns în pădure. *Ce se întâmplă*?

Drumul ce ducea către casă se zărea deja în stânga lor. Matt a semnalizat, a intrat pe drumeag şi apoi a şoptit:

— Nu cunosc toate amănuntele, dar cel care m-a angajat este un mare şef la PPHL.

— Ce-i asta?

— Papadaki Private Holdings Limited. Este o uriaşă corporaţie multinaţională.

— Bun. Am auzit de companie, dar nu ştiu prea multe lucruri. Este particulară.

— Doar un moment, a atenţionat-o Matt oprind maşina în dreptul unui stâlp pe care era montat un interfon. Ariadne l-a urmărit apăsând butonul.

— Cine este?

— Matt.

Porţile uriaşe, metalice s-au deschis larg şi Matt a trecut dincolo de ele. Pietrişul scânteia sub roţile Jeepului. În lumina farurilor, Ariadne a zărit pinii înalţi ce mărgineau drumul.

— Mai înainte de a merge mai departe, vreau să termini ce ai de spus.

Matt a rostit scurt, fără să o privească:

— S-ar putea să fii din familia Papadaki.

— Ce? Dar pe mine mă cheamă Megas. Eu…

— Ştiu că eşti de origine greacă. Ai fost adoptată de un cuplu pe nume Megas mai înainte de a fi fost adusă în această ţară. Ştiu că ai fost crescută de o altă familie aici încă de la vârsta de zece ani. Mai ştiu că Adrian Single, cel care deţine acest domeniu, îţi va da mai multe explicaţii.

A făcut o scurtă pauză, a respirat adânc şi a adăugat:

— Şi la fel de bine ştiu că, indiferent ce vei gândi despre mine la sfârşitul acestei seri, eu… eu… cred… că m-am îndrăgostit de tine.

În ciuda întrebărilor ce se învălmăşeau în mintea ei a simţit un fior de bucurie străbătându-i trupul. *Crede că mă iubeşte*. Declaraţia lui de dragoste era copleşitoare şi punea în umbră tot ce-i spusese el până în acel moment.

Matt a luat-o de mână:

— Te rog, nu uita că ceea ce spun este adevărat. Şi cuvintele au pornit din adâncul inimii.

Au continuat să înainteze pe drumul luminat de farurile maşinii. În cele din urmă au oprit în faţa unei case uriaşe în stil colonial ale cărei ferestre erau luminate puternic. Ariadne a zărit uşa de la intrare deschizându-se şi un bărbat a păşit pe verandă. În ciuda felinarelor atârnate de o parte şi de alta a intrării nu putea să-i vadă clar trăsăturile. Era un bărbat înalt şi suplu.

— Acesta este bărbatul care-mi va povesti totul?

— Da. Este Adrian Single. Totul va fi bine, Ariadne. îţi promit. Aici eşti în siguranţă. Acest bărbat este prietenul tău.

— Dar nici măcar nu-l cunosc.

Se temea, dar în acelaşi timp era furioasă. Brusc a simţit cum ochii i se umpleau de lacrimi, dar a luptat

împotriva lor. Indiferent despre ce era vorba era hotărâtă să treacă peste această situaţie apoi avea să insiste ca Matt să o ducă înapoi în campus.

Matt i-a strâns mâna încurajator:

— Hai să intrăm. Vei vedea că am avut dreptate.

Ariadne a coborât şi s-a lăsat condusă către verandă.

Aroma pinilor înmiresma seara dar pentru ea nu exista nimic plăcut care să-i alunge gândurile negre. Bărbatul a rămas cu privirile aţintite asupra ei de parcă se afla în faţa unei năluci. Şi-a revenit în câteva momente şi a zâmbit.

— Ariadne! Eu sunt Adrian Single şi mă bucur să te întâlnesc.

A întins mâna şi Ariadne i-a dat o strângere de mână hotărâtă.

— Şi eu mă bucur să vă întâlnesc, domnule Single.

Apoi cu un ton glumeţ a adăugat:

— Sau cel puţin presupun.

Era convinsă că-l mai văzuse – era un bărbat atrăgător, înalt, brunet şi cu aer sofisticat – dar nu-şi putea aminti când se întâmplase acest lucru.

— Matt nu mi-a spus despre ce este vorba.

— Mă tem că este vina mea. Hai să intrăm. îţi voi explica totul.

A ţinut uşa larg deschisă şi Ariadne a intrat în holul uriaş de la intrare. A remarcat podeaua placată cu marmură albă şi neagră, scara în spirală deosebit de elegantă şi pereţii cu o nuanţă mai ştearsă decât culoarea dovleacului. Pe pereţi erau atârnate picturi, unele dintre ele reprezentând peisaje.

— Urmează-mă, te rog! îţi voi prezenta câţiva prieteni.

În holul luminat din belşug, Ariadne şi-a amintit unde îl mai întâlnise pe Adrian dar a preferat să rămână tăcută. S-a lăsat îndrumată de el de-a lungul unui salon încăpător

şi apoi au intrat în bibliotecă. Alte trei persoane pe care nu le cunoştea aşteptau acolo. Cei trei şedeau pe canapele de piele şi făceau conversaţie. La intrarea ei s-au ridicat în picioare.

— Ei bine, aceasta este Ariadne. Ariadne, aş vrea să-i cunoşti pe Sugar Rosebury, Yves Carré şi Angelo Coveri.

Ariadne a dat mâna şi i-a salutat pe rând pe cei trei conştientă fiind de faptul că şi ei o priveau în felul în care o privise Adrian în primul moment.

— Asemănarea este tulburătoare, nu-i aşa? a întrebat Sugar fără a se adresa cuiva anume.

— Într-adevăr! Dacă n-ar fi pieptănătura m-aş simţi derutat, a fost de părere Angelo.

Yves zâmbea.

— Ştiu. Aveţi dreptate. Aş fi jurat că este sora ei.

Sora mea? Era tot mai uimită de ceea ce se întâmpla.

Despre ce e vorba? Şi, mai precis, cine sunt oamenii aceştia?

Sugar a îmbrăţişat-o:

— Scumpa mea, te stânjenim cu tot ceea ce spunem, nu-i aşa? Ne purtăm cu tine de parcă ne-am afla în faţa unui specimen de laborator. îmi pare rău. îmi cer scuze. Sper că ne vei ierta.

— Hai să ne aşezăm! i-a invitat Adrian.

Sugar a luat-o de mână pe Ariadne şi i-a indicat un fotoliu mare din piele, după care ea s-a aşezat pe braţul fotoliului, cât mai aproape de ea de parcă ar fi dorit să o protejeze.

— Sinceră să fiu, nu ştiu ce să cred. Nimeni nu-mi spune despre ce e vorba.

Şi-a aruncat privirile în direcţia uşii, căutându-l pe Matt. Prezenţa lui ar fi făcut-o să se simtă în siguranţă.

— Unde este Matt? a întrebat alarmată.

— Sunt aici, i-a răspuns intrând pe o altă uşă decât cea pe care intraseră ea şi Adrian.

A rămas în picioare, în spatele uneia dintre canapele cu faţa spre Ariadne.

— Cred că mi se cuvin nişte explicaţii, a spus Ariadne cu un aer bătăios.

— Acesta este Matt Foster, după cum ştii, a început Adrian explicaţiile.

— Asta ştiu foarte bine.

Glasul Ariadnei suna sarcastic.

— Matt lucrează de ceva timp pentru mine. Pentru a te supraveghea, în mod special, a continuat Adrian.

Ariadne îl fixa pe Matt din priviri. Pentru un moment a rămas fără replică.

Prin urmare toată atenţia pe care mi-o acorda se datora faptului că era plătit. Cât de proastă am fost să mă las prinsă în mrejele lui.

— Nu înţeleg.

Şi-a smuls cu greu privirile de pe chipul omului pe care credea că-l cunoaşte.

— De ce trebuia să fiu supravegheată?

— Ce Dumnezeu se întâmplă aici? a izbucnit Sugar.

— Voi da toate explicaţiile necesare, a intervenit Adrian. Am încercat să te ţin sub supraveghere ani de-a rândul pentru că, în parte, sunt răspunzător de aducerea ta în această ţară.

— Prin urmare ai dat o mână de ajutor ca să fiu smulsă din singurul cămin pe care l-am avut vreodată şi m-ai adus printre străini fără nicio explicaţie.

— Da. L-am ajutat pe Nikos dar am fost convins că pentru viitorul tău aceasta era cea mai bună soluţie. Apoi, în urmă cu câteva luni, am hotărât că era momentul să aflu dacă erai pregătită pentru rolul pe care îl aveam în minte pentru tine. De aceea i-am cerut lui Matt să te supravegheze.

— Înţeleg.

Rostise calm acest cuvânt dar în interior era departe

de a se fi simţit calmă şi relaxată. Era aproape copleşită de trădarea în faţa căreia se afla.

— Ariadne, a continuat Adrian, nu vrem să te speriem, dar dacă se află faptul că eşti în viaţă s-ar putea să fii în mare pericol. Noi e [op (Să crăiP căâpennşp-ţâj Fil să se afle cineva în preajma ta, să vegheze asupra ta. Prin urmare ai nevoie de o gardă de corp şi dacă lucrurile merg aşa cum le-am gândit noi şi te ducem în oraş, Matt se va afla permanent alături de tine.

— Dă-mi voie să întreb, Adrian! a intervenit Sugar. Ariadne şi acest tânăr s-au cunoscut?

— Ea şi Matt s-au cunoscut în Williamstown.

— Ai de dat o seamă de explicaţii, s-a arătat Sugar nemulţumită.

— Da. Adevărat, a întărit Angelo.

În glasul său părea să fi revenit ostilitatea pe care o arătase faţă de Adrian la moartea Biancăi, în ciuda faptului că prietenia lor fusese reînnodată la înmormântarea acesteia. În ciuda durerii ce-l doborâse, reuşise în cele din urmă să înţeleagă faptul că Adrian nu fusese informat despre misiunea încredinţată Biancăi decât atunci când fusese prea târziu.

— Este timpul.

Adrian a aruncat o privire împrejurul camerei apoi a continuat:

— N-am dorit să vă împărtăşesc tot ceea ce ştiu pentru că m-am temut că s-ar putea să se afle aceste lucruri şi în afară.

— Prin urmare nu ai încredere în noi? a constatat Angelo.

— Ba da, am, dar am considerat că până nu era absolut necesar era mai bine să păstrez secretul.

— Deci chiar nu ai încredere în noi, a adăugat Sugar cu un ton mai puţin prietenos.

— Oricum, în acest moment, nu mai are importanţă.

Vă voi spune totul acum. Totul s-a petrecut cu atâţia ani în urmă încât îmi pare ireal, un basm, nu realitate.

Adrian şi-a schimbat poziţia pe scaun şi privirile lui s-au pierdut de parcă retrăia un vis.

— A început în ianuarie 1984. O noapte cumplită. Mi-o amintesc în amănunt de parcă ar fi fost ieri: valurile uriaşe şi vântul care biciuia nemilos în cabina vaporului ce mă ducea către vila familiei Papadaki, vilă aflată în Peloponez.

Din nou numele acesta, gândea Ariadne.

— Avioanele şi elicopterele nu puteau ateriza din cauza furtunii şi în unele locuri drumurile fuseseră luate de valuri, dar Nikos Papadaki îmi ceruse să ajung acolo neîntârziat. Larissa născuse gemeni.

Toţi cei aflaţi în încăpere s-au întors către Ariadne în acel moment. Aceasta făcea eforturi să rămână calmă păstrându-şi chipul lipsit de orice expresie, în ciuda interesului pe care îl simţea pentru poveste.

— Nikos s-a năpustit pe terasă şi mi-a pus în braţe un ghemotoc. Erai tu, Ariadne. Cel de-al doilea geamăn.

— Prin urmare am o soră geamănă.

Era uluită din nou.

— Da. Şi Nikos şi Larissa Papadaki sunt părinţii tăi adevăraţi.

Ariadne ar fi vrut să pună o întrebare, dar Adrian a reluat firul povestirii şi atunci a decis să tacă până când el avea să termine întreaga poveste.

— Ia acest copil, mi-a cerut Nikos. Dă-l unor străini care să nu ştie cine este şi să nu-i spui nimic soţiei mele. Nici altcuiva. *Nimeni* nu trebuie să ştie. A băgat mâna în buzunar şi a scos ceva de acolo. Ai grijă ca acest copil să primească asta. îi aparţine mamei sale. Mi-a pus în mână o cruciuliţă bizantină din aur încrustată cu pietre preţioase.

Ariadne a scos cruciuliţa pe care o purta pe sub pulover. Arăta exact aşa cum o descrisese Adrian.

— Asta era, nu-i aşa?

Adrian a privit cruciuliţa pe care Ariadne o ţinea în mâna sa. Uimit a întrebat:

— Prin urmare o mai ai încă după atâţia ani?

— Mama mea din Grecia a avut grijă să o iau cu mine atunci când am fost adusă în America. În afara amintirilor şi a acestei cruciuliţe nu mai am nimic de la ei.

— Cruciuliţa a aparţinut adevăratei tale mamei, Larissa Papadaki.

Ariadne şi-a plimbat degetul pe conturul cruciuliţei apoi a vârât-o sub bluză din nou.

— De-a lungul anilor Nikos mi-a cerut să fac pentru el tot soiul de lucruri ciudate. Avea crize de… nebunie. Nu ştiu cum altfel aş putea să le spun. Cum era de aşteptat, niciodată nu am comentat ceea ce mi s-a cerut să fac, dar când s-a întâmplat ceea ce v-am povestit mai devreme m-am simţit derutat şi furios în acelaşi timp. Sugar şi Angelo ştiu prea bine că Nikos putea fi… să spunem înspăimântător. Accesele sale de furie erau legendare, dar în acel moment mi-am spus că nu puteam să fac ceea ce mi se ceruse fără a cunoaşte şi motivul, raţiunea de a acţiona în felul acela, aşa că l-am întrebat de ce trebuia ca bebeluşul să fie luat departe de casă, să dispară.

„Moştenitoarele gemene sunt un blestem”, a strigat Nikos la mine şi în privirile lui, pe chipul său, puteam citi credinţa simplă, ancestrală a ţăranului. Şi mai era ceva: frică, spaimă. Atunci mi-am dat seama că era inutil să încerc să-i schimb hotărârea. Nici măcar nu voia să atingă bebeluşul pe care mi-l dăduse.

Ariadne a încercat să înghită nodul ce-i urcase în gât. Era evident că despre ea era vorba. Ea era copilul a cărui prezenţă şi existenţă constituia o ameninţare pentru tatăl ei.

— Atunci l-am întrebat pe Nikos cum era posibil să ştie în acel moment care dintre copii era cel rău. A urlat la

mine spunându-mi că se bizuia pe instinctul său şi că toată munca lui, tot ce se luptase să construiască pe lumea asta ar fi dispărut în aer dacă nu scăpa de tine.

Adrian a făcut o pauză, şi-a limpezit apoi glasul şi a continuat:

— Aşa cum am spus nu era posibil să-l contrazici pe Nikos atunci când era tulburat de unul din accesele sale. M-a tras către marginea terasei şi mi-a arătat vaporul ce mă adusese în acel loc. Nu voi uita niciodată acel moment. M-a privit înfricoşător şi a răcnit: Şi-acum du-te! Ia blestemata de aici, ia-o dinaintea ochilor mei. L-am întrebat unde ar fi dorit să duc bebeluşul şi mi-a răspuns că nu-l interesa şi nici nu dorea să ştie. Mi-a mai spus că avea să ofere o sumă substanţială de bani pentru îngrijirea copilului. În ceea ce-l privea puteam să te duc şi într-o colibă atâta vreme cât nimeni pe lume, mai ales tu nu ştiai cine eşti cu adevărat. Apoi în maniera tipică pentru Nikos, mi-a cerut să jur că voi păstra secretul. Mi-am închipuit că aş putea să-l contrazic, să-l conving că nu avea dreptate, atunci când şi-ar fi revenit. Şi chiar am încercat. Ani la rând. Dar totdeauna îmi răspundea că era convins că luase hotărârea corectă. Chiar credea în blestem. Cu adevărat.

Adrian a oftat din adâncul sufletului.

— Niciodată nu am trecut peste cuvântul său şi am jurat că voi face aşa cum îmi ceruse.

A tăcut o vreme, apoi a privit către Ariadne.

— Am plecat purtându-te în braţe. Am coborât poteca abruptă şi am ajuns la vas. îmi amintesc momentul în care m-am oprit pe potecă şi mi-am scos haina pentru a te înfăşură în ea căci păturica în care erai înfăşată se udase. Aşa am coborât cu tine până la vas.

A tăcut din nou şi a rămas pe gânduri pentru o vreme. Apoi, după ce şi-a limpezit glasul, a continuat:

— În mai puţin de o săptămână am găsit un cuplu de vârstă mijlocie, pe insula Hidra. Locuiau într-o zonă izolată

a insulei, departe de oraş. Nu aveau copii şi au fost încântaţi să o primească pe Ariadne – pe tine – în casa lor şi să aibă grijă de ea ca de propria lor fiică. În fiecare lună le trimiteam o sumă de bani din alocaţia oferită de Nikos.

— Şi-atunci de ce m-aţi luat de lângă ei?

Adrian s-a îndreptat în scaun şi a luat atitudinea potrivită pentru un şef:

— De-a lungul anilor, am avut numeroase discuţii cu Nikos cerându-i să-mi spună dacă făcuse într-adevăr alegerea corectă şi în cele din urmă am reuşit să-l conving că trebuia să te aducă aici şi să primeşti educaţia cuvenită. Ştiam că dacă rămâneai alături de familia Megas, pe insula Hidra, n-ai fi fost niciodată destul de pregătită pentru a lua conducerea companiei dacă ar fi fost nevoie. Nu ai fi avut educaţia necesară. Şi totodată gândeam că aveai dreptul să ceri partea din moştenire ce ţi se cuvenea. Totdeauna ai fost moştenitoarea lui Nikos în egală măsură ca şi Niki. Fie că poţi să crezi sau nu, Ariadne, am încercat să fac tot ce era mai bine pentru tine. Chiar l-am convins pe Nikos să meargă şi să te aducă el însuşi din Grecia. Am sperat că ar fi putut să-şi schimbe hotărârea atunci când avea să te cunoască. Dar nu a fost aşa. Era încă înspăimântat.

În acele momente tot ceea ce afla era copleşitor pentru ea aşa încât îi era greu să se gândească la ce era mai bine pentru ea.

— Parcă ne-am afla într-o tragedie greacă, a murmurat ea.

— Ce ştii tu despre tragediile greceşti, domnişoară? a întrebat-o Angelo, cu oarecare simpatie.

Mai înainte ca Ariadne să răspundă, Adrian a intervenit:

— Te asigur că am făcut astfel încât să poţi primi cea mai bună educaţie la o şcoală cu internat în nord-est şi apoi ţi-am asigurat un loc la Williams Collège. Ai mers acolo cu bursă. Tatăl tău a depus o sumă generoasă în

bancă de care eu m-am folosit pentru a avea grijă de tine.

Ariadne părea să nu-i dea ascultare. Apoi, într-un târziu şi-a aţintit privirile asupra lui.

— Prin urmare am o soră. Nu pot să cred că în toţi aceşti ani nu am ştiut nimic despre ea.

— Da. Sunteţi gemene identice.

— Şi am avut o mamă şi un tată cunoscuţi.

— Din păcate, morţi amândoi. Mama ta, Larissa, a murit într-un accident de maşină, după ce divorţase de tatăl tău iar el, Nikos, a murit cu doar câţiva ani în urmă din pricina unor probleme cardiace.

Ariadne era copleşită de tot ceea ce aflase. Într-un târziu a întrebat:

— Şi sora mea este într-adevăr geamănă identică?

— Da, a asigurat-o Sugar, doar că Niki este foarte… este total diferită.

— Este un monstru după părerea mea, a izbucnit Angelo. Cred că nu semeni deloc cu ea. Cel puţin nu pari să semeni.

A urmat o lungă tăcere, timp în care Ariadne încerca să înţeleagă tot ceea ce i se spusese. Toate piesele acelui joc de puzzle care reprezenta trecutul ei începeau să se aşeze la locul lor, în sfârşit.

— Acum înţeleg de ce tatăl meu a venit după mine în Grecia şi de ce am fost adusă în Connecticut şi de ce m-a adus Matt aici. Tatăl meu, Nikos Papadaki a făcut alegerea greşită, nu-i aşa? Domnul Coveri spune că sora mea este un monstru. Speraţi ca eu să-i iau locul. Vreţi să facem schimb de roluri. Am dreptate?

Adrian nu era surprins de agerimea minţii ei. A înclinat doar din cap confirmând bănuielile ei.

— Şi ea? Cum o cheamă?… Niki?

— Nikoletta, a răspuns Sugar, dar toată lumea îi spune Niki.

— Niki doreşte să se dea la o parte?

— Presupun că nu, a răspuns Adrian oftând.

Sugar a izbucnit într-un râs, ce nu era vesel cu adevărat.

— Adrian, ar trebui să fii cinstit. Cum naiba ar putea Niki să-şi dorească să cedeze locul ei în favoarea surorii sale?

Întorcându-se către Ariadne a continuat:

— Scumpa mea, îmi pare rău că trebuie să-ţi spun asta, dar sora ta este unul din cele mai grave cazuri de megalomanie. Uneori îmi spun că a moştenit nebunia lui Nikos.

— Şi ce este mai rău este că pare a fi asemenea unei boli, lăsând otrava, veninul în urma sa, oriunde merge. A cumpărat unele dintre cele mai nocive companii de deşeuri toxice existente în lume.

Adrian nu a răbdat şi a intervenit:

— Poate Nikos era nebun dar în mod sigur a avut dreptate într-o privinţă: unul dintre gemeni s-a născut bun şi celălalt rău. Singura problemă a fost aceea de alegere. Se pare că tatăl tău a făcut alegerea greşită.

Cu un aer solemn Ariadne a întrebat-o pe Sugar:

— Şi tu ai aceeaşi convingere?

— Da. I-am acordat de nenumărate ori circumstanţe de nevinovăţie, dar de-a lungul timpului Niki nu a făcut altceva decât să-mi întărească opiniile formate deja.

— Dar dumneavoastră, domnule Coveri? Aveţi aceeaşi convingere?

— Din toată inima cred că aşa este. Se poate spune fără niciun fel de exagerare că sora ta mi-a ucis fiica, singurul meu copil. Şi de ce? Pentru că Nikoletta îl dorea pe tânărul pe care îl iubea fiica mea. îl dorea ca pe o jucărie pentru ea însăşi.

— Prin urmare înţelegi care este dilema noastră, a intervenit Yves. Avem sentimentul că trebuie să onorăm memoria tatălui tău şi dorinţele sale făcând tot ceea ce ne

stă în putere pentru a păstra intact imperiul ridicat de el. Nu se poate să o lăsăm pe Nikoletta să distrugă totul. Atâta vreme cât ea se află la conducerea companiei nu putem face nimic pentru a o împiedica să continue distrugerea companiei. De aceea am apelat la ajutorul tău.

Ariadne a respirat adânc.

— Am fost crescută… în simplitate. Mai întâi pe insulă, apoi de către părinţii mei adoptivi din Connecticut… am trăit într-un mediu… ocrotit şi ocrotitor în acelaşi timp şi acum… acum mă văd aruncată… în… în asta. Este… este copleşitor.

— Aşteptăm de la tine să iei o hotărâre, a spus Adrian. Fie că eşti sau nu dornică să-i iei locul lui Niki. Nu este o hotărâre uşor de luat. Dar suntem de acord că numai tu ai dreptul să decizi. Nu te putem sili să faci acest pas. Dacă doreşti, ne poţi considera, consilierii, sfătuitorii tăi, la fel cum ar trebui să fim pentru Niki. Dar acesta este singurul nostru rol.

— Nu ştiu ce să spun.

— De asemenea trebuie să te prevenim spunându-ţi că Nikoletta poate fi un duşman cumplit. Acesta este unul dintre motivele pentru care te-am ţinut departe de ea.

— Prin urmare ea nu ştie de existenţa mea.

— Nu, nu ştie. La moartea lui Nikos a moştenit o avere imensă care i-a adus, cum era şi firesc, o putere imensă. Recunoaştere internaţională. Nu ar dori pentru nimic în lume să împartă toate acestea cu altcineva, indiferent cine este acea persoană. Înţelegi? V.

— Dar acum ea este stăpână peste toată această imensă avere.

— Desigur, dar ambiţia ei nu cunoaşte limite. Trebuie să ne dai crezare atunci când spunem că nu ar dori pentru nimic în lume să împartă cu tine ceea ce are. Pur şi simplu te-ar urî de moarte doar pentru că exişti.

Sugar a luat mâna Ariadnei într-ale sale şi a

continuat:

— Din pricina felului în care ai fost crescută nu ai avut ocazia să cunoşti o persoană asemenea ei. Pentru Niki, lumea întreagă nu este suficientă. Tot ceea ce ţi-au spus ceilalţi este adevărul absolut. Niki nu ar fi de acord să împartă cu tine ceea ce crede că i se cuvine numai ei. Din ziua în care s-a născut cred că aşa a simţit.

— Vă este greu să credeţi, dar şi eu am întâlnit oameni cu adevărat răi, nemiloşi, mici la suflet. Chiar şi la internat şi la colegiu. Bârfe oribile şi oameni care te muşcă pe la spate. Fete geloase şi lacome. Chiar şi profesori oribili.

— Mă îndoiesc să existe vreo persoană care să fie în stare de cruzimea de care este capabilă sora ta geamănă, a intervenit Angelo Coveri.

— Şi ce se întâmplă dacă îmi fac existenţa anunţată oficial?

Punând această întrebare s-a uitat la Adrian al cărui chip a devenit brusc pământiu, iar Sugar a icnit scurt, de parcă ar fi trecut printr-o mare spaimă.

— În primul rând ţi-ai pune viaţa în joc. În al doilea rând nu ai mai avea cum să ne salvezi pe noi şi compania tatălui tău de la pieire sigură. Tu poţi salva nu numai compania ci chiar şi vieţile unor oameni care trăiesc în acele părţi de lume în care Niki face afaceri în acest moment.

Ariadne asculta cu atenţie explicaţiile lui Adrian. Acesta o lămurea referitor la felul în care Nikoletta şi măsurile luate de ea schimbaseră lucrurile în companie. A descris în amănunt costurile umane şi ecologice cauzate de politica ei de când se afla la conducerea companiei.

Angelo a exclamat tăios:

— Putem să punem punct acestei situaţii. Gândeşte-te! Dacă ai deveni Nikoletta…

Ariadne îl privea uluită. Trebuia să ia locul Nikolettei

dar când şi-a dat seama ce ar fi implicat această schimbare pur şi simplu nu-şi mai găsea cuvintele:

— Vreţi să… nu voi mai fi Ariadne? Ar trebui să ascund cine sunt eu de fapt?

— Doar într-un anume fel, a confirmat Angelo. Firea ta nu trebuie să se schimbe. Dar în rest, aparenţele trebuie să arate lumii că tu eşti Nikoletta Papadaki şi în acest caz nu ar mai exista cale de întoarcere.

— De ce nu?

— Pentru că în situaţia în care Ariadne devine Nikoletta, cea din urmă trebuie să dispară, aşa cum s-a întâmplat cu tine cu ani în urmă.

A simţit cum o trec fiori de groază. îi era silă de modul în care i se cerea să se poarte cu propria ei soră, dar în acelaşi timp dacă ceea ce ei susţineau în legătură cu ea era adevărat, i se oferea şansa să ajute ca lumea să devină un loc mai bun. Şi mai trebuia să se gândească şi la faptul că în toţi anii care trecuseră, dreptul ei la moştenire îi fusese refuzat. Sosise momentul să recapete ceea ce i se cuvenea de drept.

Gândul de a obţine moştenirea cuvenită o ameţea şi chiar îi dădea o senzaţie de rău. Sunt atâtea lucruri la care să mă gândesc. Ei îmi oferă o nouă identitate, o viaţă cu totul nouă. O viaţă plină de neprevăzut şi de strălucire. Posibilităţi nelimitate. Sau doar îmi dau viaţa lipsită de grijă, simplă în schimbul unei colivii aurite?

New York Qity

Apa aburindă curgea din capul de lebădă aurit în cada impresionantă din onix din baia Nikolettei. Nelly, camerista ei a turnat trei capace – nici mai mult, nici mai puţin – de spumă de baie cu minerale, săruri de mare şi aloe vera. A controlat apa cu mâna pentru a se asigura că temperatura acesteia era cea dorită de Niki. Nelly nu dorea să se gândească la urmările unor posibile nemulţumiri. Nikoletta s-ar fi putut năpusti asupra ei cu un

limbaj greu de imaginat şi ar fi ameninţat-o cu concedierea sau chiar poate şi mai rău.

Nikoletta a intrat în baie cu trupul acoperit de transpiraţie. Tocmai terminase ora de gimnastică petrecută împreună cu tânărul antrenor de origine rusă cu trupul sculptural care, lipsit de milă, îi ceruse să execute exerciţii epuizante.

— Baia mea este gata, Nelly?

— Da, doamnă. Doar câţiva centimetri de apă şi închid robinetul.

Unul din telefoanele mobile aflate pe toaleta placată cu onix a început să sune. Era unul din telefoanele al căror număr doar puţini dintre cunoscuţii ei îl ştiau.

— Acum poţi să pleci, Nelly. Mă descurc şi singură.

— Da, doamnă.

Nelly a părăsit încăperea în grabă ştiind că Nikoletta dorea să rămână singură. Aşa se întâmpla totdeauna când suna acel telefon.

— Da?

În timp ce răspundea la telefon, Nikoletta a păşit în cadă.

— Am câteva informaţii, domnişoară Papadaki.

Nikoletta a închis repede robinetul pentru a reduce zgomotul şi s-a întins în cadă, comod pentru a asculta ce avea să i se spună.

— Şi care sunt informaţiile?

— L-am urmărit pe Adrian Single. În această după-amiază a sosit la domeniul său din Dutchess County.

— Şi ce este deosebit în asta? îşi petrece acolo aproape fiecare weekend.

— Ştiu, dar de data aceasta lucrurile sunt diferite. În această noapte a fost agitaţie pe domeniu.

Nikoletta care începuse să-şi maseze un picior cu un burete s-a oprit şi s-a concentrat asupra conversaţiei.

— Ce fel de activitate?

— Ceva foarte interesant.

Bărbatului îi plăcea să se joace cu Nikoletta şi tocmai de aceea încerca să treneze povestea pentru a mări suspansul. Niciodată nu i se întâmplase să lucreze pentru o persoană atât de antipatică precum Nikoletta Papadaki şi se putea lăuda că lucrase pentru o seamă de monştri.

— Despre ce e vorba? Ce este interesant? Treci la subiect!

Începea să o calce pe nervi felul în care se purta.

— N-am intrat pe domeniu. Zona este îngrădită după cum ştiţi şi acest Single dispune de un sistem de securitate demn de toată lauda.

Nikoletta bătea în cadă cu piciorul încercând să-şi păstreze calmul.

— Am spus să treci la subiect.

— Eu sunt în apropierea domeniului. Am ascuns maşina şi supraveghez locul din partea cealaltă a drumului. Vă amintiţi fotografiile pe care mi le-aţi dat cu cei din conducerea companiei?

— Desigur.

Nikoletta era exasperată. Începuse din nou să-şi plimbe buretele de-a lungul piciorului dar, de data aceasta, mişcările sale erau mai ferme.

— Mai întâi am zărit-o pe femeie, pe Sugar Rosebury intrând la volanul maşinii sale. Şi bătrânul era şi el cu ea în maşină. Angelo Coveri.

— Adevărat?

Îi stârnise interesul. De ce îl vizitau cei doi pe Adrian în casa lui de la ţară? în mod obişnuit, Adrian nu avea relaţii de genul acesta cu membrii din conducerea companiei.

— Da. Au sosit în urmă cu aproximativ două ore şi au intrat în casă. Chiar Single i-a întâmpinat la uşă. l-am văzut intrând şi de atunci nu au mai ieşit.

Nikoletta a lăsat din nou buretele deoparte. Omul

chiar se bucura de întreaga ei atenţie.

— Sosiseră cam de cincisprezece minute când am văzut o altă maşină oprind în faţa porţilor. În ea se afla francezul… Yves Carré. Şi ceva mai târziu a apărut încă o maşină. Cam la o jumătate de oră după sosirea lui Carré. Niciunul dintre cei din maşină nu seamănă cu cei aflaţi în fotografiile pe care mi le-aţi dat.

— Cum arată?

— Bărbatul este în jur de treizeci de ani, înalt, bine făcut, cu păr de culoare închisă. Atât am putut remarca până când Single l-a primit în casă.

Şi-a limpezit glasul apoi a continuat:

— Femeia este abia trecută de douăzeci de ani, presupun. Păr lung, blond. Suplă şi înaltă. N-am reuşit să o văd prea bine până când a intrat. Tipul care era cu ea mi-a blocat tot timpul imaginea.

— Eşti sigur că nu se potrivesc niciuneia dintre fotografiile pe care ţi le-am dat?

— Convins.

Ce Dumnezeu?! Informaţiile furnizate de detectivul particular erau interesante, dar apăreau două probleme pe care nu le înţelegea. De ce se aduna consiliul de conducere la casa lui Adrian de la ţară? Şi de ce fusese invitat cuplul tânăr de necunoscuţi? Trebuia să afle. Oricum o întâlnire secretă a consiliului director dădea naştere la o seamă de suspiciuni.

— Vreau să intri pe domeniu.

— Asta n-ar fi o problemă. Dar domeniul este înconjurat de gard şi…

— Nu-mi pasă. Vreau să intri. Acum. Vreau să aflu ce se întâmplă şi cine sunt cei doi tineri.

— Aş putea…

Glasul detectivului îi spunea Nikolettei că acesta tocmai se gândea la un plan.

— Fă ceea ce trebuie. Vei primi o sumă de bani în

plus.

— Voi intra. Nicio problemă.

— Vreau să-mi telefonezi. Vreau să aflu tot ce se poate şti despre ceea ce se întâmplă acolo. Ai grijă să vezi dacă mai sunt şi alte persoane în casă. Poate au ajuns acolo înainte de sosirea ta.

— Aşa voi face.

— Şi mă interesează în mod deosebit cuplul de tineri. Poate reuşeşti să-i vezi mai bine. Ar fi util dacă poţi să le faci o fotografie.

— Lăsaţi totul în seama mea!

— Vreau să ştiu când pleacă. Să nu părăseşti postul de observaţie până când nu au plecat indiferent la ce oră părăsesc domeniul. Dacă petrec noaptea acolo, rămâi şi peste noapte.

— Am înţeles.

Nikoletta a închis telefonul şi l-a pus pe marginea căzii. *Oare ce dracu' pune Adrian la cale*? De ceva timp îl suspecta că ar fi lucrat împotriva ei, dar acum sosise momentul să se convingă. O întrunire a consiliului director fără ştirea ei? Vor regreta. Toţi. Până la unul.

Dar cine erau cei doi tineri? Mister. Nikolettei nu-i plăceau misterele. Trebuia să aştepte până când detectivul particular suna din nou.

Dutchess County, New York

Era o zi caldă, însorită şi Ariadne nu putea rezista atracţiei. Petrecuse o vreme citind în grădina superbă, cu arbuşti perfect tunşi, cu cireşi cu ramuri curgătoare şi cu flori îmbobocite. Apoi făcuse o plimbare printre straturile de flori multicolore. Pădurile şi pajiştile aflate dincolo de grădina perfect întreţinută o chemau, mai ales că ultimele zile fuseseră dificile pentru ea, petrecându-şi mai tot timpul în casă, unde arareori era lăsată singură.

Plimbându-se pe domeniul atât de frumos se simţea asemenea unei păsări scăpată din colivie. Senzaţia era

ameţitoare dar totodată îi dădea şi fiori de teamă. S-a plimbat fără ţintă prin pădurice, pierzând noţiunea timpului, încercând să alunge teama şi bucurându-se de ţinutul idilic. S-a aşezat pe trunchiul unui copac căzut la pământ, care oferea o bancă naturală minunată şi a respirat adânc bucurându-se de aroma ameţitoare a copacilor, a muşchiului de pădure şi a ferigilor aflate pretutindeni în jurul ei. Liniştea era profundă, spulberată ocazional de cântecul păsărilor sau de foşnetul produs de o veveriţă grăbită.

Brusc i-a ajuns un zgomot diferit la urechi şi s-a înfiorat. Era convinsă că auzise cum trosnesc ramurile sub paşii cuiva. Se apropia cineva venind dinspre pădure.

A înlemnit când a auzit zgomotul făcut de un pantof sau o cizmă. Se pregătea să ţâşnească în picioare şi să fugă când l-a zărit pe Matt Foster ieşind din pădurice din spatele pinilor şi al brazilor canadieni.

A răsuflat uşurată, deşi inima continua să-i bată nebuneşte.

— Îmi pare rău. Sper că nu te-am speriat.

— Eu… ei da… de fapt m-ai speriat.

Îl admira din priviri. Înalt, suplu şi cu o alură puternică, emana forţă. Privirile întunecate şi părul închis la culoare, rebel o atrăgeau ca totdeauna şi mai ales iubea zâmbetul lui nesigur. îşi dorea să-l poată ţine în braţe. Tânjea după trupul lui în ciuda faptului că îi ascunsese adevărul dar nu voia să cedeze dorinţelor.

— Îmi pare rău. Păduricea este deasă în aceste locuri şi nu te-am zărit şezând aici.

— M-ai urmărit?

— Asta îmi este slujba. Ştii foarte bine.

— Da. Cred că ai dreptate.

Îi zâmbea căci îi era imposibil să rămână de piatră în prezenţa lui.

— Doar că este cam… enervant să ştiu că sunt

urmărită. Mă ţii sub supraveghere de mult timp?

— De când am ajuns aici.

— Vrei să spui azi? Toată ziua? Chiar şi când am stat în grădină? apoi tot timpul cât m-am plimbat?

— Vreau să spun că te urmăresc oriunde ai fi din noaptea în care te-am adus aici. De la distanţă. Din momentul în care te trezeşti şi până mergi la culcare.

— Cum reuşeşti? Nu stai în casa pentru oaspeţi?

— Da, dar cunosc bine secretele meseriei.

— Aha! Prin urmare nu trebuie să ştiu despre gaura secretă din peretele dormitorului meu.

— Nu este vorba de aşa ceva, Ariadne. Poţi fi sigură.

Părea uşor indignat.

— Glumeam. Crede-mă. Sunt încă furioasă pentru că am fost dusă de nas, chiar dacă totul a fost în slujba unei cauze drepte, şi am motivele mele să cred că nu eşti genul care să se folosească de o gaură în peretele dormitorului.

— Apreciez încrederea pe care mi-o acorzi. Nu trebuie să crezi că te supraveghez în fiecare minut cât timp eşti trează, dar mă asigur că totul este aşa cum trebuie în jurul tău, pe domeniu şi asta o fac pentru a fi convins că eşti în siguranţă. În timpul zilei verific fiecare persoană care intră pe domeniu fie că este de la FedEx sau o livrare lipsită de însemnătate. Toţi cei care intră sunt verificaţi de mine. Noaptea folosesc binoclul cu infraroşii ca să mă asigur că nu intră nimeni. Măsuri simple de securitate.

— Matt, chiar crezi că toate acestea sunt necesare?

— Adrian şi ceilalţi gândesc astfel şi ei ştiu mai bine ca mine. Trebuie să-ţi spun că tot ceea ce am aflat despre sora ta mă face şi pe mine să cred că ei au dreptate. Ai nevoie de protecţie.

Ariadne s-a înfuriat la gândul pericolului ce plana asupra ei.

— Presupun că această slujbă trebuie să fie foarte

plictisitoare.

— Este… diferită, a ridicat el din umeri.

— Sper că nu te deranjează lungile mele plimbări. îmi place mult să stau în aer liber.

— Ştiu.

Apoi chipul său a devenit grav şi a continuat:

— Îmi este greu să înţeleg cu adevărat prin ce treci. Tot ceea ce ai aflat despre tine, despre trecutul tău…

Ariadne tăcea privindu-l intens. îşi amintea ce o atrăsese atât de mult. Privirile întunecate, adânci şi maxilarul puternic, drept, părul negru, nasul drept şi buzele atât de senzuale. Aerul său bărbătesc uneori putea să intimideze.

— Te superi dacă mă aşez? a întrebat-o.

— Ah… nu… deloc. Probabil ar trebui să spun nu, dar este o tulpină mare, zdravănă aşa că este loc pentru amândoi, zâmbea Ariadne.

— Mulţumesc.

S-a aşezat, şi-a pus picior peste picior şi s-a sprijinit în mâini, pe buştean.

— Cred că eşti încă furioasă pe mine.

— De fapt, da… presupun că da.

— Sper că mă vei iera. N-am vrut să te rănesc.

— Probabil nu.

Îşi aţintise privirile asupra propriilor mâini aşezate în poală, apoi fără nicio legătură a continuat:

— Este atât de plăcut aici. O linişte deplină.

— Până când am venit eu, a zâmbit el.

— Nu. De ce?

Matt o privea cu adoraţie.

— Eşti o tânără admirabilă, Ariadne. Felul în care te-ai purtat în tot acest timp mă face să te apreciez şi mai mult. Altcineva aflat în situaţia ta şi-ar fi pierdut minţile.

— Poate că mi se întâmplă şi mie. Sunt încă derutată şi… nu ştiu… nu ştiu ce să fac.

— Înţeleg. Şi este firesc să fie aşa. Sunt convins că te porţi uluitor.

— Mulţumesc, Matt.

Vorbele lui păreau pornite din inimă şi simţea că îi era tot mai greu să fie furioasă pe el.

— Eşti puternică. Este evident.

— Chiar crezi asta?

— Da. Şi te admir foarte mult.

A roşit uşor.

— Ştii atât de multe lucruri despre mine. De fapt ştii aproape la fel de multe despre mine cât ştiu şi eu, având în vedere că te aflai acolo atunci când Adrian ne-a spus istoria mea.

— Da, şi sper că asta nu te supără.

— Nu ştiu.

A oftat şi apoi şi-a întors privirile către el:

— Sau poate că mă deranjează pentru că eu ştiu atât de puţine lucruri despre tine.

— Nu cred că vrei să afli prea multe despre mine. Am vorbit deja despre asta.

— Ah, da. Istorii de capă şi spadă. În cabana ta mi-ai vorbit despre faptul că ai lucrat pentru CIA, dar nu ştiu multe lucruri despre asta.

— Nu cred că vrei să afli mai multe decât ştii.

Pe chipul său apăruse o expresie chinuită, nefericită şi Ariadne a înţeles că adusese în discuţie un subiect sensibil. Cu toate acestea dorea să afle cât mai multe despre el.

— De ce nu trebuie să ştiu şi eu aceste lucruri?

— Să spunem că timpul în care am lucrat pentru CIA a fost cam… neplăcut, întunecat. Sau şi mai rău, a fost ca şi când aş fi trăit în iad. Hai să lăsăm asta pe altă dată.

— Cum vrei tu!

Nu-i era greu să înţeleagă cât de dureros era acest subiect pentru el. În ciuda faptului că era încă furioasă

pentru că fusese minţită îşi dorea mai mult ca oricând să ajungă la inima lui. Dorea să simtă din nou braţele lui în jurul trupului, aroma masculină pe care o răspândea trupul său. Dar nu era posibil să cedeze. Nu putea să-i mai acorde încrederea ei. Nu după ceea ce se întâmplase.

Dacă aş putea să dau timpul înapoi şi totul să fie aşa cum era mai înainte de a veni aici. Mai înainte de a descoperi că m-a minţit.

În bibliotecă, Angelo se plimba în lung şi în lat, cu telefonul la ureche. Deşi făcea eforturi să nu ridice glasul, conversaţia era evident una înflăcărată şi chipul său în nuanţe roşietice ca şi gesturile largi contrastau cu tonul scăzut.

În celălalt capăt al încăperii, Adrian stătea în faţa uşilor înalte ce duceau către terasă.

— Este plecată de câteva ore, a spus el către Sugar.

Vorbea cu ton scăzut pentru a nu-l deranja pe Angelo.

— Dacă nu se mai întoarce?

— Cât de bănuitor eşti! De ce nu stai jos?! Relaxează-te! Citeşte ziarul sau găseşte-ţi altceva de făcut. Trebuie să-i acordăm ceva timp pentru a se obişnui cu ideea. Acum abia învaţă să zboare. Şi cred că Matt Poster nu o scapă din ochi nici măcar pentru o clipă.

— Da. Presupun că aşa este şi are referinţe ireproşabile. Totuşi nu-mi place ceea ce se întâmplă. E plecată de o bună bucată de vreme şi nu ne-a spus nimic înainte de plecare.

Angelo a închis telefonul mobil şi a spus furios:

— La naiba!

— Ce s-a întâmplat? Ceva rău?

— Totul este cât se poate de rău. Nikoletta era la telefon. Noul sediu al companiei va fi inaugurat oficial peste opt sătpămâni. Opt săptămâni. Nikoletta se plânge deja de felul în care trebuie atrasă atenţia mass-mediei, îşi face griji pentru publicitate şi fotografiile necesare noii

campanii de promovare. Ca de obicei mă uimeşte cu felul ei de a fi. Nu scapă nicio ocazie să se afle în atenţia publicului şi în acelaşi timp se plânge de vâlva ce se face în jurul ei.

— Ea se ocupă de afaceri pe scară mare. Afacerile pe care le face PPHL sunt uriaşe şi ea încearcă să fie pretutindeni. Asta este problema ei. Dacă ar delega pe alţii să se ocupe de anumite afaceri în loc să aibă pretenţia să fie consultată în orice privinţă, atunci nu ar mai avea atâtea griji. Problema ei este aceea că nu are încredere în nimeni.

— Ştii ceva? Cred că acesta poate fi momentul perfect pentru a face schimbarea. Vor fi multe de făcut. Agitaţie multă. Asta dacă Ariadne va fi de acord.

— Este mult prea devreme, a fost de părere Angelo. Ariadne nu este încă pregătită să iasă în public, mai ales într-o situaţie de mare anvergură. Pentru Dumnezeu! Gândiţi-vă cum a trăit! Ocrotită. Nu este fata să o imite pe Nikoletta Papadaki. Nu are gesturile, nuanţele, mimica ei. Tot ceea ce o poate trăda. Nici măcar accentul şi toate aceste detalii cer timp pentru a le rezolva. Şi hainele Nikolettei? I se potrivesc Ariadnei? Şi fotografiile şi casetele video? Ariadne abia a început să se familiarizeze cu ele şi în mod sigur nu cunoaşte în amănunt toate informaţiile pe care le oferim. Nici măcar nu ar fi în stare să-i recunoască pe prietenii Nikolettei. Sunt o mie şi unu de lucruri de făcut.

— N-ai uitat cumva un detaliu neînsemnat? a întrebat Sugar.

— Care anume?

— Că nu trebuie să pui căruţa înaintea carului? Ariadne încă nu şi-a dat acordul privind participarea ei la planul pe care l-am făcut noi.

Angelo a oftat cu un aer posomorât:

— Ai dreptate. Este o decizie importantă pentru ea şi

noi nu avem îndrăzneala să-i forţăm mâna. Trebuie să fie alegerea ei, altfel lucrurile nu vor merge cum trebuie.

— Frumoase gânduri, Angelo, dar acum nu avem timp pentru aşa ceva. Trebuie să se hotărască. Azi. Şi dacă spune da, atunci va trebui să muncească din greu. Dar ştii ceva?

— Ce anume?

— Ariadne poate reuşi. Sunt convinsă. Ariadne este o fată deşteaptă, ageră la minte. Pentru Dumnezeu, este studentă la colegiul Williams. În spatele atitudinii ei de fată simplă, nesofisticată simt că se află o minte strălucitoare atunci când e vorba de muncă.

Sugar vorbea cu înflăcărare şi hotărâre.

— Slavă Domnului! a întrerupt-o Adrian care în tot acest timp rămăsese cu privirile aţintite pe fereastră. O văd venind.

— Eu ce spuneam? Trebuie să dai dovadă de un strop de încredere, a spus Sugar exasperată.

Ceva mai târziu, în cursul aceleiaşi zile, Ariadne stătea singură în bibliotecă şi răsfoia un vraf de reviste. Deodată a dat peste un număr din *Paris Match*. Privind coperta a gemut şi a lăsat revista să-i alunece din poală cu aerul unui om înfrânt.

Sugar care tocmai atunci intrase în încăpere s-a apropiat şi s-a aşezat alături de ea.

— Ce se întâmplă, draga mea?

Ariadne i-a arătat revista aflată la picioarele ei. De pe copertă zâmbea Nikoletta Papadaki.

— Sunt eu… şi totuşi nu sunt eu!

— Doar la suprafaţă. Trebuie să mă crezi. Este sora ta geamănă dar este total diferită de tine, Ariadne. Ţi-am mai spus acest lucru, dar cred că nu sunt capabilă să te fac să înţelegi. N-are inimă, nu are suflet şi nici sentimentul de bine şi de rău. Este uimitor! Pur şi simplu mă îngheaţă de câte ori mă aflu în faţa unei situaţii care îmi confirmă

această stare de lucruri. O fiinţă umană care poate trăi fără conştiinţă.

Privind-o în ochi pe Ariadne a adăugat:

— Gândeşte-te! *Fără conştiinţă*, a accentuat Sugar. Nikoletta crede, de fapt, că întreaga lume evoluează în jurul ei. Şi mai trebuie să-ţi spun că, într-adevăr, în multe privinţe lucrurile chiar aşa stau. Cel puţin acea parte a lumii care intră în contact cu ea. De ce crezi că suntem atât de disperaţi? De ce crezi că dorim s-o înlocuim? De ce crezi că trebuie să spui da?

Fără a mai aştepta răspuns la întrebările sale, Sugar s-a ridicat şi a părăsit încăperea.

Ariadne a rămas cu privirile aţintite asupra numărului din *Paris Match*. Într-un târziu, cu mâini tremurânde, a ridicat revista şi a deschis-o la articolul care o interesa.

În cea mai mare parte acesta prezenta fotografii care o înfăţişau pe Nikoletta. Pe o pagină Nikoletta râzând, dansând la o petrecere, îmbrăcată cu o rochie de seară care expunea cu generozitate sânii ampli şi un picior elegant, perfect modelat. Pe pagina opusă o imagine cutremurătoare a unei gropi pentru deşeuri toxice. Ariadne a dat o nouă pagină. Din nou chipul luminos, strălucitor al Nikolettei, în mijlocul prietenilor, în diferite apartamente şi reşedinţe de ţară din întreaga lume. În contradicţie o fotografie alb-negru, luată din avion, a unei uriaşe oţelării ce arunca în aer coloane de fum. Fotografia fusese realizată în Belarus după cum arătau notele de sub imagine.

Ariadne era revoltată, dar continua să dea pagină după pagină. Nikoletta la vânătoare, pe o pagină şi pe cealaltă, imagini alb-negru, înfăţişând copii, privind cu ochi imenşi, unii având răni cu bandaje murdare, copii ce lucrau în uzinele companiei. Urma o serie de alte imagini în care Nikoletta apărea în diverse ipostaze în societatea

înaltă, între conducători de guverne, lideri din lumea afacerilor şi vedete de film.

Ariadne a pus jos revista. Văzuse zeci şi zeci de imagini înfăţişând-o pe sora ei şi ascultase numeroase povestiri relatate de Sugar şi de ceilalţi. Dar fotografiile şi informaţiile scrise oferite de reviste aveau un impact mult mai mare asupra ei, fiind un rezumat a tot ceea ce aflase ca şi un strigăt acuzator la adresa Nikoleitei.

Cu un efort de voinţă a luat din nou revista şi a mai dat câteva pagini. Un colaj de fotografii mai vechi o înfăţişa pe Nikoletta în diverse etape ale vieţii sale. Într-una din imagini, cobora de pe iaht, urmată de părinţi.

Părinţii ei. Părinţii mei.

Ariadne a studiat fotografia apoi a pus revista pe teancul aflat pe podea. A rămas pe gânduri timp îndelungat, cântărind alternativele care i se ofereau. Într-un târziu a auzit zgomote venind din bucătărie.

Aproape luase hotărârea, dar mai avea încă o întrebare la care dorea răspuns.

În ziua următoare, Ariadne a rugat-o pe Sugar, să-i anunţe pe Adrian, Yves şi Angelo că dorea să le vorbească tuturor în bibliotecă. Adunaţi în aceeaşi încăpere toţi bănuiau că tânăra femeie luase o hotărâre pe care urma să le-o comunice, dar niciunul dintre ei nu avea nici cea mai vagă bănuială referitor la răspunsul pe care aveau să-l primească.

— Niciodată nu am avut lucruri de preţ şi nici nu am avut putere de decizie şi nici nu tânjesc să le am, a început Ariadne.

— Da, dar gândeşte-te Ariadne! a intervenit Adrian, ai o şansă la un miliard să devii mai bogată şi mai puternică decât mulţi şefi de state din lume. Este şansa ta să obţii ceea ce ţi-a fost luat, ceea ce nu ai avut vreodată.

Sugar, exasperată evident, l-a întrerupt:

— Adrian, se pare că tu nu înţelegi ceea ce spune

Ariadne. De fapt nu ai prins înţelesul vorbelor ei. Nu tânjeşte după bogăţie sau putere. Ceea ce vrea să spună este că doreşte să aibă un motiv serios pentru a o înlocui pe Niki. Ceva mai mult decât bani şi putere.

Adrian a devenit brusc rigid şi cu un ton rece a răspuns:

— Eu nu făceam altceva decât să scot în evidenţă faptele.

— Ce se va întâmpla cu Nikoletta dacă eu îi iau locul? în niciun caz nu pare genul care să accepte o astfel de schimbare fără să treacă la acţiune. Cum o veţi scoate din peisaj? în fond este sora mea geamănă.

Alegându-şi cuvintele cu grijă Adrian a încercat să-i explice. Ştia că planul lor ar fi putut să i se pară oribil Ariadnei şi tocmai de aceea dorea să fie cât mai prudent cu putinţă.

— Ariadne, cea mai bună alegere, de fapt singura noastră opţiune, este aceea de a o interna pe sora ta într-o clinică. Există o serie de locuri în care oamenii cu bani îşi pot interna rudele. Sunt clinici scumpe, după cum îţi poţi imagina şi luxoase asemănătoare cu cele mai bune staţiuni.

— Ce fel de oameni se află acolo?

— Unii dintre ei au probleme mentale sau alt gen de probleme. Am nişte prieteni a căror fiică este maniacodepresivă şi până acum medicii nu au fost în stare să-i ţină suferinţa sub control cu medicamente. Atunci când starea depresivă se accentuează pentru a o proteja de ea însăşi o internează într-o astfel de clinică până când revine la o stare mai bună. Există tot felul de situaţii asemănătoare.

— Şi Nikoletta? Ce veţi spune la clinică?

— Că Niki – Ariadne de fapt – a fost fiica a cărei existenţă a fost ţinută în secret din cauza bolilor sale psihice, dar din nefericire familia Papadaki nu mai poate

avea grijă de ea acasă pentru că a ajuns să constituie un pericol pentru ea însăşi ca şi pentru cei din jur. Va fi bine îngrijită, dar nu va avea posibilitatea să comunice cu lumea din afară şi astfel nu va stârni valuri. Personalul clinicii care este obişnuit cu halucinaţiile celor internaţi nu va lua în seamă încercările ei de a-i mitui cum nici nu vor da ascultare poveştilor pe care le vor considera pură ficţiune.

Ariadne îl privea îngrozită aşa încât Sugar s-a gândit să o liniştească. A început să o mângâie pe spate spunând:

— Ştiu. Înţeleg. Nu este o soluţie plăcută, dar este viabilă.

— Prin urmare o condamn la închisoare.

— N-are niciun rost să ne prefacem. Cam asta s-ar putea spune în cele din urmă.

Liniştea care a coborât în încăpere era deplină şi apăsătoare. În cele din urmă, Ariadne a rupt tăcerea:

— Ceea ce mi-aţi spus mi-a dat de gândit. Trebuie să-mi întreb inima şi sufletul referitor la alegerea pe care s-o fac. Voi ieşi la plimbare, dacă nu vă deranjează, şi vorbim mai târziu.

Ariadne s-a îndreptat către câmpuri şi de acolo, mai departe, în pădure. Fără să dea prea multă atenţie, a pornit către acelaşi luminiş în care mai fusese şi altă dată şi s-a aşezat pe acelaşi trunchi de copac. Razele soarelui se jucau prin frunzişul des astfel încât luminişul părea interiorul unei biserici.

S-a aşezat pe buşteanul năpădit de muşchi, şi-a ridicat picioarele şi s-a sprijinit de curbura pe care o făcea trunchiul crescut din aceeaşi rădăcină cu cel prăbuşit. Privind frunzişul des încerca să-şi pună gândurile în ordine. *Totul este atât de complicat şi nu există nicio soluţie simplă*.

Liniştea eterică a pădurii a fost tulburată de foşnetul unor paşi. Ariadne a tresărit şi în momentul următor a ştiut

că trebuia să fie Matt cel care se apropia.

Şi într-adevăr, acesta s-a oprit în momentul în care a zărit-o. Ariadne a fost impresionată, ca şi în alte situaţii, de înfăţişarea lui, de trupul atrăgător, perfect antrenat, pe care hainele îl scoteau în evidenţă.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că aici te vei opri, a spus el cu un aer vinovat. Te-am tulburat din nou.

Sperase de fapt, din tot sufletul că avea să o găsească în acel loc şi în mod intenţionat apucase acelaşi drum, dar nu dorea să-i dezvăluie secretul.

Sesizând sentimentul de vinovăţie din glasul lui, Ariadne a încercat să-l liniştească.

— Nu-i nimic. Nicio problemă.

— Te las singură.

— Acum eşti aici, asta e. De fapt cred că am nevoie de cineva cu care să stau de vorbă.

În ciuda faptului că era supărată pe el se bucura că era alături de ea. În starea de confuzie în care se afla şi în singurătatea ei, prezenţa lui Matt îi oferea alinare.

— Eşti sigură?

— Absolut convinsă.

Matt s-a urcat şi el pe trunchiul de copac, alături de ea.

— Mi-a fost dor de prezenţa ta, de tine, a şoptit el.

— Dar ai fost aici. Amândoi am fost aici tot timpul.

— Ştii foarte bine ce vreau să spun, Ariadne. Aş vrea ca totul să fie ca mai înainte.

L-a privit drept în ochi şi a înţeles că spunea adevărul, apoi şi-a coborât privirile asupra mâinilor pe care le ţinea în poală. Relaţia lor începuse natural, fără complicaţii mai ales că se simţise atrasă de el încă de la început.

— Şi eu… eu îmi doresc să fie totul ca mai înainte, dar totul este atât de complicat.

— Te afli într-o situaţie greu de lămurit.

— Te deranjează dacă te întreb ce crezi despre tot ce se întâmplă?

— Părerea mea este că cei mai mulţi oameni, dacă s-ar afla în situaţia ta, nu ar ezita şi ar accepta oferta. În fond, Nikoletta Papadaki este bogată şi are puterea de partea sa. Poate avea tot ce-şi doreşte cineva, ceea ce înseamnă că şi tu poţi avea tot ce-ţi doreşti. Nu cred că sunt prea mulţi cei care puşi în situaţia ta ar privi totul ca pe o dilemă. Ar alege banii şi puterea fără a sta pe gânduri. Dar tu eşti altfel, astfel încât te afli în faţa unei dileme de ordin moral.

— Da. Cel puţin aşa simt.

— Pe de altă parte, gândeşte-te la tot binele pe care îl poţi face dacă te-ai afla în locul Nikolettei. Ceea ce ai face pentru omenire este de o însemnătate deosebită. În această privinţă nu există nicio îndoială. Aşa cum se poartă ea poate fi considerată un element distrugător şi nimic nu o poate împiedica să devină tot mai bogată şi mai puternică.

Vorbind, lovea tot mai tare cu vârful cizmei în buştean.

— Ariadne, tu poţi schimba situaţia, dintr-o singură mişcare. Ai putea să faci mult bine pentru întreaga lume şi pentru companie în loc să o laşi pe sora ta la conducere, dar în acelaşi timp, trebuie să dai ascultare şi inimii tale.

A tăcut şi a întins mâna către mâna pe care Ariadne şi-o aşezase pe trunchiul de copac.

— Ai o inimă bună aşa că dă-i ascultare.

Ariadne şi-a amintit momentul în care trupurile lor se atinseseră pentru ultima oară. Şi în acel moment, ca şi altă dată, a simţit un fior străbătând-o din cap până în picioare, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase simţea cum îl doreşte mai sălbatic ca oricând.

— Aşa voi face, a murmurat privind mâna ei şi a lui.

Urmărindu-i privirile, Matt i-a strâns mâna uşor.

— Sper că vei găsi puterea în inima ta să mă ierţi, Ariadne. Atunci când ţi-am spus că ţin la tine, am vorbit sincer, din tot sufletul şi acum sentimentele mele sunt mai puternice ca oricând, dacă aşa ceva este posibil.

S-a apropiat de ea şi Ariadne a simţit de îndată atracţia irezistibilă pe care o provoca atingerea trupului său. Aroma bărbătească a trupului său îi stârnea dorinţe pe care nu le putea ignora.

— Îmi este imposibil să-mi iau gândurile de la tine şi faptul că mă aflu aici, alături de tine înseamnă pentru mine o mare încercare.

— O încercare?

— Da. Pentru că te doresc atât de mult.

— Ei bine… şi eu… şi eu m-am gândit la tine.

Matt i-a zâmbit şi Ariadne gândea că se afla în faţa celui mai atrăgător zâmbet pe care îl văzuse vreodată. Inima începuse să-i bată tot mai tare.

Matt i-a înconjurat umerii cu braţul şi a strâns-o la pieptul său.

— Te rog, iartă-mă!

S-a aplecat şi i-a mângâiat obrazul cu o sărutare.

Ariadne nu se mai simţise niciodată dorită ca în acele momente şi dorinţa i-a spulberat orice urmă de ezitare. Matt a îmbrăţişat-o, a sărutat-o gemând uşor şi apoi a tras-o mai aproape de el. Ariadne, la rândul său, a răspuns sărutului şi s-a abandonat dorinţei ce pusese stăpânire pe ea.

— Am tânjit îndelung după tine, i-a şoptit Matt. Mi-a fost atât de dor de tine.

Şi-a trecut buzele peste fruntea ei, peste obraji, apoi peste urechi şi de-a lungul gâtului.

— Şi mie mi-a fost dor de tine. Şi te iert, Matt.

Stăpânit de o dorinţă irezistibilă, Matt a sărutat-o pe gură, limba lui bucurându-se de dulceaţa gurii ei, în timp ce mâinile se plimbau în sus şi în jos de-a lungul spatelui

ei.

Ariadne trăia cu o bucurie intensa plăcere de a se simţi în braţele lui şi sărutările lui îi păreau mai dulci ca niciodată şi o pasiune de nestăvilit se reaprindea în trupul ei.

— Te doresc. Te doresc atât de mult, a şoptit ea.

Matt a îmbrăţişat-o şi depărtându-se apoi uşor de ea a privit-o în ochi:

— Şi eu te doresc. Acum. Aici. Nu mai pot aştepta.

A luat-o de mână şi au coborât amândoi de pe trunchi. Ariadne s-a lăsat purtată de el în pădure. Matt s-a oprit când au ajuns într-un loc în care ferigile crescuseră din belşug şi muşchiul gros acoperea pământul. S-a întors către ea, a îmbrăţişat-o şi a strâns-o la pieptul său, apoi a sărutat-o cu tandreţe şi totuşi pasional.

Ariadne a gemut încântată şi a răspuns sărutului său, agăţându-se de trupul puternic al bărbatului. Matt înfierbântat a strâns-o la piept şi a gemut. Simţea dorinţa lui prin pantalonii kaki şi a simţit inima stându-i în loc la amintirea plăcerii pe care o simţea atunci când făcea dragoste cu el. Tandru, Matt a tras-o încetişor în jos şi amândoi au îngenuncheat pe muşchiul moale, între ferigi, cu buzele încă unite într-un sărut pasional şi cu trupurile înlănţuite într-o lungă îmbrăţişare. Mâinile lui se plimbau de-a lungul spatelui Ariadnei, apoi alunecau pe fese masându-le şi se lipea de ea strâns astfel încât Ariadne simţea dorinţa lui şi îşi plimba mâna pe sexul ce dorea să scape de pantalonii ce-l împiedicau să fie mai aproape de ea. Matt o săruta tot mai adânc şi una din mâinile lui s-a strecurat pe sub pulover, cuprinzându-i sânii ampli, unul câte unul, masându-i uşor.

Ariadne fremăta de dorinţă şi sfârcurile ei se întăreau. S-a retras uşor de lângă el şi privindu-l a murmurat:

— Te rog, Matt! Te doresc! Acum! Aici!

A lăsat-o să alunece pe spate şi s-a întins alături de ea şi mâna lui s-a strecurat între coapsele ei, mângâind triunghiul magic cu tandreţe. Ariadne şi-a coborât mâna şi i-a cuprins sexul. Matt a icnit şi şi-a strecurat mâna pe sub bikini şi i-a tras uşor de pe ea, apoi şi-a lăsat mâna să alunece înăuntrul ei, mângâindu-i buzele umede, fremătând de dorinţă. Ariadne respira greu şi gemea, trupul ei tremurând în aşteptarea plăcerii.

A sărutat-o din nou şi l-a ajutat să se elibereze trăgând fermoarul pantalonilor, apoi Matt i-a tras de pe el odată cu lenjeria. Penisul său eliberat s-a avântat către ea şi Ariadne l-a cuprins cu mâna. Matt a simţit cum dorinţa devine irezistibilă, dar s-a lăsat mângâiat de mâna ei apoi a murmurat:

— Nu mai pot aştepta! Te rog!

A tras-o mai aproape de el şi a urcat peste ea, pătrunzând-o. Stăpânită de dorinţă, Ariadne l-a îndrumat, desfăcându-şi cât mai larg picioarele, primindu-l cu bucurie înăuntrul ei. La început, Matt s-a mişcat înainte şi înapoi, încetişor, apoi, gustând plăcerea din plin, pasiunea l-a cotropit. Aşteptase îndelung acel moment şi posedat de o dorinţă copleşitoare a început să se mişte tot mai repede, ca în cele din urmă să o pătrundă adânc, cu toată forţa.

Ariadne a scos un strigăt de extaz. Bucuria era aproape dureroasă. Se simţea copleşită dar şi împlinită, fizic şi sentimental, şi s-a împins cu toată puterea către el, de parcă era posibil să-l dorească mai mult de atât. În momentele următoare orgasmul a revărsat valuri de plăcere asupra ei.

— Matt… ah… Matt…

Şi-a înfipt degetele în spatele lui, ţinându-se strâns de el, de parcă îi era teamă să nu-l piardă.

Incapabil să se mai abţină, Matt s-a mai avântat o dată şi apoi a explodat înăuntrul ei. Respirând greu, s-a prăbuşit peste ea, sărutându-i gura şi obrajii.

— Ariadne… eşti… eşti… minunată… adorabilă…

O strângea în braţele sale de parcă nu ar fi vrut să o mai lase vreodată.

Au rămas strâns îmbrăţişaţi, uniţi pe muşchiul moale, scăldaţi în lumina filtrată printre ramurile copacilor. După o vreme s-a rostogolit pe o parte şi a tras-o alături de el, dar au rămas împreunaţi. I-a sărutat fruntea şi sprâncenele şi ochii, nasul şi obrajii, buzele şi bărbia cu tandreţe infinită de parcă era o păpuşă de porţelan ce s-ar fi putut sparge la orice atingere. A privit-o în adâncul ochilor şi a zâmbit.

— Îţi sunt… sunt recunoscător pentru că te am… mi-a fost atât de dor de tine… atât de dor… în ultimele zile. Am fost aici amândoi, dar nu împreună.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, Matt.

A strâns-o din nou la pieptul său:

— Sunt atât de fericit pentru că m-ai înţeles. Că ai înţeles că ţin la tine cu adevărat.

Ariadne a clătinat uşor din cap, dar a rămas tăcută. Era copleşită de ceea ce simţea pentru el şi avea deplină încredere în vorbele lui. Poate că dădea dovadă de lipsă de raţiune dar se temea să pună în pericol, din pricina neîncrederii, tot ceea ce trăiau împreună.

— Mă ierţi cu adevărat? a şoptit Matt.

— Cum aş putea să n-o fac?

A sărutat-o din nou:

— Ariadne, eşti minunată!

Părea un adolescent cuprins de fericire.

— Şi tu eşti, Matt, adorabil.

Matt a început să-i mângâie spatele şi buzele şi limba sa îi explora gura din nou. Ariadne îşi plimba mâinile în părul răvăşit pe umerii puternici, musculoşi. Buzele lui au început să-i mângâie gâtul. Înăuntrul ei, Ariadne îl simţea crescând din nou şi a scos un geamăt ca o chemare, apoi au început, din nou, să facă dragoste. Încet, pe îndelete, s-

au bucurat de plăcerea pe care şi-o ofereau unul celuilalt, de parcă se aflau într-o lume a lor, lipsită de constrângeri şi orice obligaţii.

Bărbatul care îi privea încă de când se aşezaseră pe trunchiul prăbuşit, îi urmărise făcând dragoste prima dată şi văzând că o luau de la capăt a murmurat: *La naiba*! *Chiar este o nimfomană*. *Cine dracului este femeia asta*? Şi-a privit ceasul. Abia aştepta să o sune pe cea care-l angajase şi să-i spună tot ce aflase. Totuşi trebuia să dea dovadă de răbdare. Nu îndrăznea să facă nici cel mai slab zgomot. Riscul de a fi surprins urmărindu-i era mult prea mare şi în acel moment totul s-ar fi putut termina printr-o situaţie mai mult decât neplăcută. Tipul putea deveni agresiv. Înalt, musculos, evident într-o formă fizică deosebită. Nu dorea să aibă de-a face cu el. Avea să aştepte până când cei doi terminau cu vechiul frecuş înăuntru – înafară şi aveau să se retragă în casă.

După plecarea celor doi era hotărât să-şi sune şefa. *Am veşti mari pentru ea*, gândea bărbatul, întrebându-se care va fi reacţia ei la aflarea acelor veşti. Zâmbea încântat doar de gândul de a-i aduce la cunoştinţă tot ce aflase. Nimfomana ce zăcea pe muşchi la câţiva metri de el, regulându-se fără nicio grijă, semăna incredibil cu cea care îl angajase. Nu avea habar de felul în care ar fi trebuit să interpreteze acest amănunt, dar era convins că totul avea un sens pentru şefa lui. Şi mai ales era convins că aceasta ştia cum să interpreteze întreaga poveste. *La naiba*! *Descrierea mea ar putea furniza informaţii referitoare la identitatea ei, şefa s-ar putea să ştie cine este nimfa pădurii atunci când va afla de asemănarea cu ea. Presupun că voi primi nişte bani în plus. Gândul acesta a adus un zâmbet pe buzele lui*.

Câteva zile mai târziu, Ariadne le-a cerut să se întâlnească, din nou, în bibliotecă. Sosise timpul să le comunice hotărârea luată. Sugar era uimită de

transformarea pe care o suferise tânăra femeie. Era îmbujorată şi părea să iradieze un soi de strălucire, de fericire, ce veneau din adâncul fiinţei sale.

Ariadne şi-a prins mâinile şi le-a aşezat în poală. Apoi, calm, a rostit:

— M-am hotărât.

Adrian, Yves, Sugar şi Angelo au rămas tăcuţi, conştienţi că era mai bine să aştepte.

— Inima, sufletul şi mintea îmi spun să nu merg mai departe cu această mascaradă. O acţiune de o asemenea amploare îmi pare aproape imposibilă. Există atâtea lucruri care se pot sfârşi rău.

A tăcut pentru câteva momente, a oftat, apoi a continuat:

— Am cântărit toate motivele ce mă pot face să spun nu şi le-am comparat cu multe dintre faptele Nikolettei sau cu ceea ce ar putea să facă în viitor.

A zâmbit apoi, fără strop de veselie şi a continuat:

— Deşi tatăl meu mi-a răpit propria identitate, sunt totuşi fiica lui şi din punct de vedere moral cred că nu am de ales şi trebuie să fac tot ce îmi stă în puteri pentru binele comun.

Sentimentul de uşurare, de speranţe împlinite, devenise aproape palpabil, dar cei din încăpere n-au făcut niciun comentariu şi nu s-au grăbit cu felicitările.

Ariadne a ridicat capul şi bărbia cu un aer de demnitate şi a continuat:

— Prin urmare, având hotărârea luată ce urmează să facem? De unde începem?

— Cel mai bun moment este cel de faţă, mai ales dacă ne gândim că timpul nu este un lux pe care să ni-l putem permite, a răspuns Adrian zâmbind cu uşurare. Marea deschidere a noului sediu va avea loc în şapte săptămâni şi jumătate de acum încolo.

Şapte săptămâni şi jumătate? Doar atât timp mi se

oferă pentru a mă transforma într-o persoană cu totul diferită, gândea Ariadne.

Brusc s-a simţit împovărată.

Un vârtej de e-mailuri şi mesaje telefonice i-a aruncat în acţiune pe Adrian, Sugar, Yves şi Angelo. Până atunci reuşiseră să scape de „radarul44 Nikolettei, dar sosise momentul să-şi reia activitatea şi obligaţiile în cadrul companiei. Au hotărât să stea pe rând cu Ariadne pentru a o învăţa tot ceea ce era necesar ca transformarea ei să fie cât mai rapidă şi mai veridică. Angelo urma să fie primul profesor. Adrian, Yves şi Sugar şi-au luat la revedere în grabă şi au lăsat-o pe Ariadne în mâinile hotărâte şi sigure ale lui Angelo.

— Ştii că o consider pe Nikoletta răspunzătoare de moartea fiicei mele şi tu eşti singura persoană care o poate face să plătească pentru asta.

Brusc, Ariadne a simţit întreaga răspundere a cumplitei misiuni pe care şi-o asumase.

— Îmi voi da toată silinţa să reuşesc, a promis ea.

— Ştiu, dar dacă încercarea noastră eşuează, vreau să nu crezi că este din vina ta. Ceea ce ţi-am cerut să faci este o mare povară pentru tine. Şi-acum, pentru început, aş vrea să-ţi arăt videoclipuri ale Nikolettei. Există un munte de materiale aşa că aşază-te confortabil şi să începem.

Angelo a pus casete una după alta în aparatul video aşa încât după câteva ore, timp în care au făcut pauză doar pentru a mânca şi a comenta pe seama casetelor, Ariadne era de-a dreptul ameţită, năucită. Evenimentele vieţii sale nu fuseseră imortalizate decât în foarte mică măsură, în vreme ce sora sa geamănă, părea să fi fost urmărită oră de oră pentru a i se imortaliza existenţa. Fie numai şi numărul de înregistrări părea s-o uimească pe Ariadne.

A urmărit ore în şir imagini ce o înfăţişau pe Nikoletta la petreceri, la acţiuni pentru strângeri de

fonduri în scopuri caritabile sau la diverse evenimente sportive. Întreceri de bob sau curse pe schiuri în staţiuni celebre, schi nautic şi jet schi în staţiuni exotice din întreaga lume, curse de cai şi de maşini, toate îi aminteau Ariadnei un singur lucru: habar nu avea de astfel de activităţi căci nu participase niciodată la astfel de sporturi. Grupuri nesfârşite de prieteni şi cunoştinţe o întâmpinau, o salutau şi sărutau pe Nikoletta, o îmbrăţişau uneori sau îi strângeau mâna. Multe dintre aceste persoane erau celebre, vedete de film al căror nume Angelo îl rostea în mod inutil. Ariadne îi recunoştea pe mulţi fără dificultate de vreme ce îi văzuse la televizor sau în filme, în reviste sau în paginile ziarelor. îşi spunea că era posibil să o fi văzut şi pe Nikoletta în reviste dar nu era sigură. Niciodată nu cumpăra reviste care înfăţişau viaţa celebrităţilor dar avea sentimentul că Nikoletta nu-i era străină doar pentru simplul fapt că erau surori gemene.

Ciudat era şi faptul că nimeni nu remarcase asemănarea dintre ea şi Nikoletta. Primii zece ani de viaţă îi petrecuse pe o insulă îndepărtată din Grecia, într-o zonă a insulei pe care turiştii nu o vizitau, unde nu existau magazine care să vândă reviste şi ziare comerciale. Acolo unde locuise cu familia ei adoptivă nu exista un sat propriu-zis şi în rarele ocazii când mergeau în oraş, ea era doar un copil. Nimănui nu i-ar fi trecut prin minte să compare o biată ţărăncuţă cu fiica unuia dintre cei mai bogaţi greci care, în mod obişnuit, locuia la Paris, Londra sau New York. La vremea aceea, Nikoletta care era şi ea tot copil, nu apărea decât rareori în paginile revistelor şi ziarelor.

Când se mutase în Connecticut, Ariadne trăise într-un târg împreună cu părinţii săi, şi aceştia nu cumpărau ziare şi reviste de genul celor în care apăreau fotografiile Nikolettei. Nici măcar la şcoala cu internat în care petrecuse mulţi ani nu se găseau astfel de publicaţii. Pe

lângă toate acestea se adăuga faptul că Nikoletta se farda din belşug, părul său era pieptănat altfel şi era mai deschis la culoare, fiind vopsit. Hainele Nikolettei erau toate de firmă, inclusiv costumele de baie. Ariadne arareori se farda şi nu intrase niciodată într-un salon de înfrumuseţare. Mama ei era cea care o tundea iar hainele ei erau simple, obişnuite: pantaloni din jeans, tricouri şi pantofi sport obişnuiţi. Când intrase la colegiul Williams reuşise să-şi cumpere nişte haine mai bune, dar şi acestea erau în special haine sport aşa cum poartă tinerii de obicei. Avea şi ea câteva lucruri mai bune, cumpărate recent, dar nu se comparau cu hainele de firmă ale Nikolettei.

Vechea zicală „Haina îl face pe om" i-a venit în minte şi Ariadne şi-a spus că în situaţia ei şi a Nikolettei, acest proverb se aplică perfect. Doar că în cazul lor hainele şi încă multe alte lucruri o făceau pe *femeie*. Nikoletta era perfect fardată, coafată de mari stilişti, purta haine de firmă, uneori unicate. Toate acestea o făceau să fie total diferită de sora ei geamănă. Dacă i se luau toate acestea, Nikoletta ar fi ajuns probabil să arate asemenea ei. Dacă se realiza procesul invers, probabil că şi Ariadne ar fi devenit aidoma Nikolettei sau una dintre Nikolette.

Ceea ce o uimea pe Ariadne peste măsură era faptul că păreau să existe mai multe Nikolette, toate într-una singură: Nikoletta cea dornică de petreceri şi cea dedicată modei, femeia de afaceri şi filantroapa, seducătoarea, vânătoarea de publicitate, gazda perfectă şi sportiva. Pe lângă toate acestea, Ariadne nutrea sentimentul puternic al existenţei Nikolettei scorpia care părea să însoţească celelalte imagini.

Ariadne trăia un sentiment ciudat vizionând casetele şi simţea că Nikoletta era total diferită de ea în absolut toate privinţele. Ea nu mergea ci păşea asemenea celui care stăpâneşte întreaga lume. Gesticula extravagant şi fuma ocazional, lucru pe care Ariadne nici măcar nu-l

încercase vreodată. Şi mai mult decât atât, înjura ca un marinar, în mai multe limbi.

Cu cât privea casetele cu atât se simţea mai împovărată de misiunea asumată. *Am avut dreptate. Şarada acesta se poate dovedi o misiune imposibilă.*

După mai multe ore de vizionare s-a simţit epuizată şi chiar după ce a închis videoul, imagini înfăţişând-o pe sora sa geamănă îi jucau înaintea ochilor. În pauza de prânz, Ariadne şi Angelo au luat o gustare, fiecare având o tavă în faţa sa.

Ariadne a ridicat furculiţa apoi a pus-o jos.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu-mi este foame.

Adevărul era că se temea să nu i se facă rău din pricina mâncării.

— Ai intrat în panică?

— Mă simt copleşită. Parcă întreaga mea viaţă a fost o glumă proastă bazată pe minciuni şi se pare că la fel se va întâmpla şi cu viitorul meu.

— Nu vreau să te amăgesc. Ştiu că această misiune va fi deosebit de grea. Ai putut vedea că sora ta este o personalitate complicată şi o femeie foarte inteligentă, strălucitoare. Dar tu ai ceva în plus faţă de aceste calităţi. Ceva ce ea nu posedă.

Ariadne îl privea uimită.

— Persoana pe care am urmărit-o pe casete este desăvârşită, frumoasă, plină de viaţă. Nici măcar în vis nu mă pot compara cu ea.

— Ariadne nu uita că sunteţi gemene. Şi tu eşti frumoasă şi extrem de inteligentă. Şi tu ai inimă, ceea ce surorii tale îi lipseşte. Poţi face asta, Ariadne. Sunt convins că vei reuşi. Pentru tine, pentru noi, pentru biata mea Bianca şi pentru alţii care au suferit şi încă suferă din pricina ei.

A simţit cum i se umpleau ochii de lacrimi şi a şoptit:

— Voi încerca.

— Hai, domnişoară, ridică furculiţa, vei avea nevoie de energie.

East Hampton, Long Island

Sugar s-a prezentat de îndată ce i s-a cerut la „căsuţa” de ţară, acoperită cu şindrilă – de fapt o vastă reşedinţă de ţară a Nikolettei cu piscine exterioare şi interioare şi cu terenuri de tenis acoperite sau în aer liber. A sosit cu elicopterul la vremea când se lăsa amurgul. Pe măsură ce elicopterul se apropia, Sugar a observat că lunga alee ce ducea către casă era plină de camioane şi furgonete şi două corturi uriaşe fuseseră deja ridicate pe pajişte împreună cu o scenă şi două estrade destinate dansului. Flori şi arbori tropicali, în ghivece uriaşe, şiraguri de lumini colorate se vedeau pretutindeni. Pe când elicopterul a început să coboare a observat că atât camioanele cât şi furgonetele se încărcau iar luminile multicolore erau strânse. *Oare a avut loc o petrecere*? Era puţin probabil pentru că orice petrecere a Nikolettei era intens mediatizată sau una dintre prietene i-ar fi telefonat şi i-ar fi vorbit despre un astfel de eveniment. *Ce se întâmplă*?

După aterizarea elicopterului a fost escortată către reşedinţă de unul dintre oamenii de pază ai Nikolettei. Înăuntru toţi oamenii de serviciu păşeau pur şi simplu pe vârfuri şi Sugar a fost întâmpinată cu reţinere.

— Ce se întâmplă? l-a întrebat ea pe majordomul britanic, Percy.

— Doamna trece printr-o perioadă temperamentală deosebită.

— Şi ce este nou în asta?

Percy a aruncat priviri precaute în jur apoi a şoptit:

— Are legătură cu Frans.

Vorbea ascunzându-şi gura în spatele mâinii de parcă se temea că cineva ar fi putut să citească pe buze ceea ce

spunea.

— Tânărul domn refuză să coopereze la planurile pe care doamna le face pentru ziua lui de naştere.

— Aha, înţeleg. Nici nu mă mir că este furioasă, a şoptit Sugar.

— Oricum ea a plănuit o „surpriză” pentru el, dar el continuă să refuze să apară în public aşa că vă imaginaţi ce se întâmplă. Invitaţiile au fost trimise deja şi au fost confirmate, orchestra a fost angajată ca şi DJ-ul. Furnizorii au sosit deja – totul este gata. Cu toate acestea Frans refuză să participe.

— Nici nu e de mirare că ea a intrat în criză. Cred că mai are puţin şi îşi smulge părul din cap.

— Aţi ghicit. Mi-a cerut să vă spun să urcaţi de îndată ce sosiţi. Vă însoţesc?

— Mă descurc singură. Sunt obişnuită să fac faţă crizelor ei.

— Succes.

Sugar a pornit în grabă pe scara ce ducea la etaj şi odată ajunsă sus a pornit de-a lungul coridorului către apartamentul Nikolettei. A ciocănit la uşă, a respirat adânc şi s-a pregătit pentru neplăcuta întâlnire ce o aştepta.

Uşa s-a deschis brusc, dându-se de perete şi Nikoletta în culmea furiei se pregătea să sară la gâtul persoanei care îi tulbura liniştea.

— Ce…?

Văzând că era vorba de Sugar a întrebat:

— Unde dracului ai fost? Am sunat de nenumărate ori şi ţi-am trimis mesaje pretutindeni. Nu mai citeşti e-mailurile?

Sugar, obişnuită cu furiile Nikolettei, a zâmbit:

— Bună seara, draga mea, nu mă inviţă înăuntru?

Cu un aer posomorât, Nikoletta i-a făcut loc să intre.

— În ceea ce priveşte locul în care m-am ascuns este vorba de o staţiune balneară pentru relaxare şi

înfrumuseţare. Ce părere ai? Arăt mai odihnită? Mai proaspătă? a întrebat ea întorcându-şi capul dintr-o parte în alta.

— Dacă vrei să ştii adevărul, eu nu văd nicio schimbare. Oricum nu există îmbunătăţiri.

Sugar a ridicat din umeri, fără să-i pese de remarca răutăcioasă a patroanei sale. De mulţi ani dezvoltase o tehnică precum cea a teflonului faţă de comentariile acide ale mai tinerei femei şi chiar dacă ar fi fost la un centru de înfrumuseţare nu s-ar fi aşteptat la alt răspuns.

— Cred că această seară ar putea deveni *bună* cu adevărat dacă ai putea să-i bagi minţile în cap lui Frans.

— Cine? Eu? Dar ce se întâmplă, scumpo? De ce crezi că eu sunt cea care ar putea rezolva problemele?

Nu dorea ca Nikoletta să ştie că fusese deja informată de către Percy în legătură cu starea lucrurilor.

— Sugar, nu te preface că nu cunoşti bărbaţii! După toate căsniciile şi relaţiile pe care le-ai avut trebuie să ştii câte ceva. Bărbaţii te vânează încă. La *vârsta ta*!

Rostise cuvintele „vârsta ta” de parcă erau cele mai cumplite vorbe.

Sugar şi-a aranjat părul cu un aer ostentativ. îi plăcea să se joace cu oribila creatură aflată în faţa ei, deşi era conştientă de faptul că trebuia să dea dovadă de prudenţă.

— Da, poate că de-a lungul timpului am învăţat câte ceva. Acesta este unul din avantajele vârstei, Niki. îţi oferă şansa de a te juca mai mult şi cu mai mulţi bărbaţi.

— Mă rog. Ideea este că am plănuit o petrecere uriaşă pentru Frans şi acesta refuză să coopereze aşa cum se întâmplă de câte ori vreau să fac ceva pentru el. Am încercat să-l prezint unor mari regizori şi producători iar el nici nu a vrut să audă. Nici măcar lumea modei nu-l mai interesează. Şi-acum refuză petrecerea. Nici măcar nu vrea să iasă din cameră.

— Prin urmare este aici!

— Da. Am reuşit să-l conving să părăsească oraşul dar el nu ştia nimic despre petrecere. Când a ajuns aici şi a văzut cum stau lucrurile s-a încuiat în camera lui şi refuză să vorbească cu mine, în afara momentelor când spune nu.

— Of Doamne! a murmurat Sugar cu oarecare simpatie.

— Poate îţi va da ţie ascultare. Cred că este gata să dea oricui ascultare în afară de mine.

Motivul pentru care mi-ar da mie ascultare este acela că ştie că eu am ţinut cu adevărat la Bianca şi am suferit după dispariţia ei. Spre deosebire de tine, Nikoletta.

În ciuda acestor gânduri a preferat să rămână tăcută, ascultând-o pe Nikoletta.

— Şi când te gândeşti cât m-am agitat şi câţi bani am cheltuit. Iisuse Cristoase, se poartă de parcă Bianca ar fi murit ieri. Şi a trecut… Cât timp? Cine mai ţine minte? Destul de mult.

Poate că pentru Frans a fost ieri. În fond el o iubea pe Bianca.

— Fiecare dintre noi avem moduri diferite de a suferi şi o facem măsurând timpul diferit de ceilalţi. îmi aduc aminte că atunci când a murit bătrânul Rosebury am fost în stare de şoc. Mi-a luat ceva timp pentru a-mi reveni.

— Ei bine, cred că Frans va avea timp de suferinţă atunci când va rămâne fără bani.

Sugar a rămas în continuare tăcută, fapt ce nu se potrivea temperamentului său şi se pregătea să asculte lamentările Nikolettei.

— Ştiu ce gândeşti. De ce nu-l ignor? Să-i dau un picior în spate şi să nu îmi mai pese.

— De fapt eu…

— Cred că ai da dovadă de mai multă înţelegere dacă ai vedea ce „echipament” are.

— Sunt convinsă că îmi pot folosi imaginaţia în această privinţă, a răspuns Sugar râzând fără entuziasm.

— Ca un armăsar.

— Minunat, Niki, dar asta nu e totul. Poate că Frans nu ar trebui presat. Este evident că nu te face fericită şi nici el nu pare fericit şi-atunci care este rostul acestor presiuni?

— Doar ţi-am spus!

— Ah, am uitat. Desigur. *Acel* amănunt. Ei, se întâmplă ca băieţii-jucărie să nu fie totdeauna cooperanţi, prin urmare va trebui să te hotărăşti dacă poţi sau nu accepta această idee. Dacă aş fi în locul tău mi-aş alege un gigolo echipat ca şi Frans şi m-aş bucura de el. Este lumea plină de astfel de băieţi. Poţi să întrebi orice femeie bogată pornind de la Palm Beach şi ajungând la Portofino.

Ignorând spusele lui Sugar, Nikoletta a insistat:

— Du-te la el în cameră şi încearcă să vorbeşti cu el!

— Voi încerca. În ce cameră se află?

— Pe acest culoar, la stânga, în capăt.

Sugar a ieşit de îndată şi s-a îndreptat către camera în care se afla Frans. A bătut în uşă şi l-a strigat pe nume.

— Frans, dragule, sunt eu, Sugar. Putem schimba câteva cuvinte? Te rog!

N-a primit niciun răspuns dar a aşteptat răbdătoare la uşă. Într-un târziu a ciocănit, din nou:

— Frans, te rog, dragul meu. Doar un cuvânt. Nici măcar nu voi intra.

Sugar a auzit cheia răsucindu-se în broască. Frans şedea în prag şi o privea cu un aer nefericit. Sugar a simţit că nici ea nu era imună în faţa acelui bărbat atât de chipeş. Era într-adevăr superb, în ciuda suferinţei prin care trecea.

— Dragul meu, ştiu că încă suferi din pricina pierderii Biancăi, aşa că nu te voi reţine mai mult de un minut.

Frans a dat uşor din cap în semn că a înţeles.

— Nu vei apărea la petrecere, nu-i aşa?

— Nu! a murmurat el clătinând capul cu păr blond răvăşit.

— Fie. Cum vrei tu. Atunci am să-i spun Nikolettei că aceasta este decizia ta.

— Mulţumesc Sugar... eşti... eşti o prietenă... adevărată.

— Sper. Dacă ai nevoie de ceva, spune-mi. Nu voi rămâne mult timp aici, dar ai numărul meu de telefon din Manhattan.

— Mulţumesc.

L-a sărutat pe obraz şi a adăugat:

— Ai grijă de tine.

Mai avea şi alte sfaturi pentru el, cum ar fi „Fugi cât mai departe de Nikoletta dacă ţii la viaţa ta”, dar nu era nici momentul, nici locul pentru asemenea cuvinte.

Frans a închis uşa încetişor, iar Sugar a pornit înapoi către camera Nikolettei pregătindu-se pentru o nouă confruntare.

— Ei bine?

— Pur şi simplu nu are chef de petrecere. Cred că ar trebui să consulte un specialist. Părerea mea este că se află într-o stare de adâncă depresie. Dacă aş fi în locul tău nu aş mai face presiuni asupra lui.

— De ce? Crezi că se poate întoarce împotriva mea?

— Este posibil şi nu cred că o petrecere merită plătită astfel, dacă reuşeşti să-l scoţi din cameră.

— La naiba! Nu vreau să-l pornesc împotriva mea.

— Atunci, cea mai bună politică este să-l laşi în pace.

— Oribil! Nu suport! Nu înghit aşa ceva!

— Poate că în curând îşi va reveni. Cu multă odihnă şi fără stres.

— Fie, cum zici tu, a rostit Nikoletta printre dinţi.

— Aş dori să stăm de vorbă, dacă îmi poţi acorda câteva minute, a spus Sugar temătoare sperând ca schimbarea subiectului să nu o supere pe Nikoletta.

— Despre ce anume?

— M-am întâlnit întâmplător cu Eviana Chen de la *Vogue*. Ştii că au în ultimele pagini ale revistei o rubrică ce conţine un index al celor mai noi lucruri cumpărate de celebrităţi în materie de haine, poşete, lumânări, pantofi, orice altceva poate stârni interesul.

— Să înţeleg că ai ceva în minte legat de această rubrică? Doar nu-mi povesteşti toate astea pentru a-mi pune răbdarea la încercare?

Ignorând tonul agresiv ca şi întrebarea în doi peri, Sugar a continuat:

— Ai habar cât de greu este de întocmit lista cu obiecte deosebite chiar şi în cazul unei vedete de film? Cel mai bine este să fii una din acele fete care apar de obicei pe coperta revistelor. Ei bine, de cum am văzut-o pe Eviana s-a aprins o luminiţă în mintea mea. În loc să trecem totul prin departamentul de publicitate, m-am gândit să o prind nepregătită şi m-am oferit să te conving să apari la această rubrică. îţi dai seama? Aşa! Repede! Fără niciun fel de amânări.

Zâmbea triumfătoare. Dar dacă se aşteptase la o reacţie din partea Nikolettei se înşelase. Netulburată, Sugar a continuat:

— Cel mai bun lucru este faptul că ai o mulţime de fotografii prin urmare nu-ţi rămâne nimic de făcut, nici măcar să pozezi, dar vor avea nevoie să prezinte obiecte ce-ţi aparţin ca să poată arăta care este stilul Nikolettei Papadaki. Asta înseamnă că un redactor şi un stilist vor cerceta dulapurile tale şi vor împrumuta o serie de obiecte şi vor realiza cu ajutorul lor o garderobă total „nouă" bazată pe *stilul* Papadaki. Ce spui?

— Nu suport ca străinii să-mi atingă hainele.

— Pentru Dumnezeu, Niki, doar nu le poartă. Pur şi simplu le vor atârna pe umeraşe, pe un suport. Preferi să o aleagă pe Halle Berry sau pe Kate Hudson ori Sarah

Jessica Parker? Gândeşte-te este o şansă deosebită, nu este doar un simplu act publicitar!

— Bine. Bine. Fie. Dar să nu se suprapună peste programul meu.

— În niciun caz.

— Au voie să cerceteze dulapurile din oraş. Aici nu am decât haine de sezon. Şi vreau să fii acolo, de faţă când vor alege hainele. Şi mai vreau să păstrezi un inventar al obiectelor luate din casă. Ne-am înţeles?

— Perfect.

— În acest caz să-l anunţăm şi pe Percy.

— N-o să-ţi pară rău, a asigurat-o Sugar.

Ştia prea bine că dacă lucrurile decurgeau conform planului, Nikoletta avea să regrete acel moment pentru tot restul vieţii, i-a zâmbit Nikolettei şi a mai adăugat:

— Te voi anunţa când plănuiesc cei de la *Vogue* să realizeze rubrica.

Nikoletta Papadaki începe să mă scoată din minţi, gândea detectivul particular. Era de necrezut. Pur şi simplu nu reuşea să ia legătura cu ea. De obicei, clienţii asemenea acestei domnişoare, îi ciuguleau din palmă şi aşteptau să fie contactaţi cu sufletul la gură, îi lăsau mesaje la cele mai ciudate ore, indiferent de instrucţiunile lăsate de el. Dar această femeie îl uimea prin comportamentul ei.

Ce şi-a pus în minte? se întreba el. Era tânără, frumoasă şi, era convins, genul care dispărea fără nicio reţinere atunci când dorea să se bucure de plăceri secrete. *Se dă în bărci*? S-*a vârât într-o gaură să se reguleze până-i sar ochii*? Habar nu avea, dar era extrem de ciudat ca o femeie precum Nikoletta Papadaki să nu poată fi contactată, mai ales când era vorba de afaceri importante.

Încercase fiecare număr de telefon dintre cele pe care le primise din partea ei dar nu reuşise să ia legătura cu ea. îi lăsase mesaje pretutindeni şi la secretare şi la

căsuţa vocală, chiar şi unor majordomi, dar totul fusese în zadar timp de zile în şir şi totuşi, în acel moment, domnişoara Papadaki se afla la celălalt capăt al firului.

Răspunzând după cel de-al treilea apel, detectivul a spus:

— Am încercat să iau legătura.

— Am fost ocupată. Ce ai pentru mine?

— Nu este uşor să încerci să afli ce se întâmplă în acel loc.

— Nu eşti plătit pentru informaţii ce se pot obţine uşor.

— Nu mă plâng. Am făcut doar o remarcă.

— Ce se întâmplă?

— Au în casă un om antrenat ca pază de corp care nu se clinteşte de pe proprietate. Patrulează pretutindeni, controlează casa şi împrejurimile. Ciudat, nu-i aşa?

De ce ar avea Adrian nevoie de un astfel de om? Timp de 24 h, 7 zile pe săptămână?

— Da. Ciudat. Într-adevăr.

— Acest individ face ca orice încercare de a intra pe proprietate să fie mai dificilă decât ar putea fi în mod obişnuit.

— Ai lăsat mesaje pretutindeni, ai sunat pe toate telefoanele ale căror numere ţi le-am dat şi asta-i tot ce ai să-mi comunici?

— Nu chiar. Garda de corp nu poate supraveghea proprietatea dacă o regulează pe tânăra doamnă.

Asta s-ar putea să fie interesant, a ciulit urechile Nikoletta.

— Eşti sigur?

— I-am văzut cu ochii mei. Şi asta nu-i tot.

— Ce-ai mai aflat?

— Dama pe care o regulează.

Detectivul a făcut o pauză cu efect teatral.

— Ce-i cu ea?

— Vă seamănă perfect.

— Ce spui? Glumeşti?

— Absolut deloc. Am văzut-o de aproape. Şi credeţi-mă oricând ar putea trece drept dumneavoastră.

Nikoletta a început să-şi maseze fruntea încercând să se concentreze. *Perfectă asemănare*? *Ce pune Adrian la cale*?

— Şi altceva?

— Deocamdată atât.

Nikoletta dorea să scape cât mai repede de el. Voia să se gândească la informaţiile abia primite.

— Perfect. Ai făcut treabă bună. Caută-mă mâine în cazul în care nu apare ceva deosebit.

— Dacă vă pot găsi.

— Vei reuşi să dai de mine, l-a liniştit ea.

— Ok, dar…

Însă Nikoletta închisese deja telefonul aşa încât detectivul a fost nevoit să-şi păstreze opiniile pentru sine.

Nikoletta a rămas pierdută în gânduri cu bărbia sprijinită în mână. Era uşor de înţeles prezenţa omului de pază pe proprietatea lui Adrian. Acolo, în casa de la ţară, existau tablouri valoroase şi numeroase obiecte vechi şi rare. În grajduri erau adăpostiţi cai pursânge. Oricum, ştia că mulţi dintre proprietarii unor astfel de case aveau oameni de pază ce trăiau pe domeniu. Dar ea se afla în faţa unei situaţii ciudate. Tipul patrula pe domeniu, controla periodic împrejurimile casei, clădirile anexe şi casa principală, după cum aflase detectivul. Şi şi-o trăgea cu o fată care semăna cu ea.

Nikoletta se rotea cu scaunul cuprinsă de nelinişte. *Ce pune Adrian la cale*? A luat un creion şi a început să bată cu el în birou.

Exista doar un răspuns. Femeia fusese adusă pentru a servi anumite scopuri. Era o impostoare. Lovea biroul cu şi mai mare putere. *Asta este. A găsit pe cineva pentru a*

mă înlocui pe mine. A ridicat telefonul. *Am să-i dau nemernicului un telefon chiar acum şi am să-i spun tot ce am aflat*. Tocmai începuse să formeze numărul când brusc i-a venit o idee şi a pus telefonul jos.

A zâmbit uşor. Pot să fac mai mult de atât. îi voi face o surpriză lui Adrian.

— *Basta*! Nu, nu, nu! Gata!

În general un om paşnic, Angelo părea în acel moment la capătul răbdării. De zile în şir juca rolul profesorului Higgins pentru Eliza Doolittle întruchipată de Ariadne.

Degeaba, totul este în zadar, gândea el.

Ariadne nu avea stofă de actriţă. îşi dădea toată silinţa pentru a o imita pe Nikoletta – mişcările acesteia, accentul – după ce urmărise îndelung casetele video, dar nu reuşea să se apropie deloc de original.

— Trebuie *să fii* Nikoletta. Înţelegi? Trebuie să gândeşti asemenea Nikolettei. Trebuie să intri în pantofii ei şi să fii asemenea ei. Trebuie să *devii* Nikoletta.

Ariadne s-a prăbuşit epuizat-o pe canapea.

— Îmi dau silinţa. Doar că… suntem atât de diferite.

— Ariadne, aminteşte-ţi că stăpâneşti lumea. Este a ta şi ai tot ceea ce îţi doreşti. Asta este cheia Nikolettei. Nu există nimic ce ţi-ai putea dori şi să nu obţii. Nu există nimic care să nu-ţi stea în putere.

Privirile Ariadnei au devenit mai strălucitoare, s-au luminat. Ştia toate acestea, desigur. Văzuse şi casetele. Dar vorbele lui Angelo pur şi simplu au trezit-o la realitate.

— Ai văzut cum păşeşte. Felul în care se mişcă.

— Cred că am nevoie de o pereche de pantofi cu tocuri înalte, a spus ea pe jumătate în glumă.

— Cred că ai găsit o rezolvare, a fost Angelo de acord. Curând îi vei avea. Şi-acum, hai, sus! La treabă! Vreau să te văd străbătând încăperea. Apoi porneşti către mine. Când ajungi în dreptul meu îmi dai un ordin ca şi

când aş fi secretarul tău.

Ariadne s-a ridicat de pe sofa. *Iar o luăm de la capăt*, şi-a spus ea, întrebându-se, din nou, de ce acceptase o astfel de propunere.

De data aceasta părea să fi fost mai aproape de ceea ce i se ceruse să facă, dar buzele strânse ale lui Angelo dovedeau că nu era încă total mulţumit.

— Hai să trecem mai departe, a spus el.

Mai erau şi alte lucruri pe care le avea de făcut. Una dintre ele era semnătura surorii sale, lucru ce necesita încercări fără număr astfel încât Ariadne să poată semna fără niciun efort, în mod firesc, orice document i se prezenta; trebuia să înveţe anume expresii tipice surorii sale ca şi accentul ei dificil, un amestec de engleză americană şi britanică, cu o uşoară influenţă germano-elveţiană şi greacă.

— Nu-ţi face griji. Oricând putem să spunem că ai probleme cu laringele pentru o vreme. Nu vom putea să ne folosim prea mult timp de acest pretext, dar deocamdată ne va fi de ajutor.

Într-o dimineaţă Angelo sosise aducând cu el o seamă de fotografii reprezentând membrii personalului ca şi pe cei „mai apropiaţi prieteni11 ai Nikolettei în număr de 500, cum îi numise el cu un ton cinic. La aceştia se adăugau şi cunoştinţele. Pentru toţi trebuia să reţină identitatea persoanei, eventualele porecle ca şi genul de relaţie pe care o aveau cu Nikoletta. Ariadne trebuia să fie în stare să-şi amintească toate aceste detalii instantaneu şi fără ezitare. Totodată trebuia să-i recunoască pe cei implicaţi în afaceri cu PPHL, atât prieteni cât şi concurenţi, directori de mari companii, şefi de state şi funcţionari guvernamentali, chiar şi stilişti, manichiuriste, maseuri, piloţi, copiloţi, stewarzi – unii dintre cei din urmă servind mai mult decât mese şi băuturi după cum a aflat cu uimire Ariadne. Pe scurt acolo se aflau imagini şi informaţii

despre toţi cei care într-un fel sau altul aveau legătură cu viaţa de fiecare zi a Nikolettei.

Şi mai erau multe alte lucruri pe care Ariadne trebuia să le înveţe.

De exemplu manierele Nikolettei la masă. Aceasta dădea dovadă de o gamă largă de atitudini, pornind de la cele mai rafinate, până la adevărate manifestări barbare, în funcţie de starea de spirit.

— Cel mai important lucru de care trebuie să ţii seama e faptul că Nikoletta ştie exact unde trebuie să se afle fiecare obiect pe masă chiar şi în cazul celor mai complicate şi elegante aranjamente. Felul în care se comportă depinde de toanele ei, i-a atras Angelo atenţia.

Ariadne trebuia să se familiarizeze cu soiurile de vin şi şampanie preferate de sora sa şi mai ales trebuia să înveţe diversele soiuri ca şi anii în care se obţinuseră cele mai bune vinuri. Era nevoită să înveţe să bea tării şi să fumeze fără să se înece şi să tuşească în ciuda faptului că nu-i plăceau băuturile şi ura fumatul.

— Atunci când nu ştii ce ai de făcut, poartă-te ca o necioplită, a sfătuit-o Angelo.

Toate acestea erau pentru Ariadne greu de suportat fiind nepotrivite cu firea sa.

Lecţiile păreau să nu se mai termine. Videoul mergea toată ziua şi chiar şi noaptea. Ariadne îşi spunea de multe ori că dacă mai vedea imaginea surorii sale pentru încă o secundă începea să ţipe. Atunci când îşi simţea gâtul ars, uscat din pricina tutunului şi a tusei, din pricina repetării aceloraşi cuvinte şi fraze sau o dureau ochii din pricina fumului sau i se înceţoşau privind imaginile de pe casete sau fotografiile, ei bine, exista un remediu, lecţiile de dans. Sau simulările unor întâlniri de afaceri şi negocieri. Citea ziarele de scandal pentru a se familiariza cu ultimele zvonuri şi întâmplări picante legate de oamenii din fotografii.

Ariadne a descoperit că mediul în care fusese adusă pentru a fi instruită constituia el însuşi o lecţie pregătită cu minuţiozitate. Cărţi de artă şi teancuri de cataloage de la diferite licitaţii. Chiar şi mâncarea ce i se oferea era aleasă cu grijă. Avea impresia că Nikoletta mânca doar caviar, paté de gâscă, sushi şi rareori carne roşie. Se pare că îi plăcuse mult carnea roşie cu ceva timp în urmă dar o prefera aproape crudă ceea ce îi provoca repulsie Ariadnei.

— Îmi pare rău, dar trebuie să renunţi la mofturi, tot repeta Angelo.

Cu timpul, în mod cu totul neaşteptat, Ariadne a început să se simtă atrasă de felurile de mâncare preferate de sora sa.

La sosirea lui Adrian Single şi-a spus că se ivise o ocazie pentru a se relaxa, pentru a fi ea însăşi.

Dar norocul nu i-a surâs.

— Bună, Nikoletta! a întâmpinat-o el.

Răspunsul Ariadnei a fost să privească în jur în căutarea Nikolettei. O clipă mai târziu a înţeles cum stăteau lucrurile.

— Îmi pare rău, a murmurat ea.

— Aminteşte-ţi că Ariadne nu mai există. Ci doar Nikoletta.

Nu vorbea cu răutate. Nu era supărat. Apoi zâmbind cu un aer poznaş, de copil, a adăugat:

— Voi două ar trebui să vă bucuraţi. Ştiu că nu este Crăciunul, dar am o adevărată surpriză pentru voi.

A început să desfacă un pachet, dar Ariadne a simţit cum i se strânge inima. Adusese cu el planuri ale diverselor apartamente, case, domenii şi birouri care aparţineau Nikolettei ca şi pagini rupte din reviste care prezentau aceleaşi locuri.

Ar fi trebuit să-mi dau seama. Alte lucruri de învăţat. Din nou, la muncă.

— Este absolut necesar să cunoşti toate amănuntele privind încăperile în care vei intra. Dacă ai ezitări atunci personalul poate deveni suspicios.

— Prin urmare alte lucruri pe care trebuie să le învăţ, şi-a exprimat ea nemulţumirea. Deja trăiesc, vorbesc, gândesc, visez în lumea Nikolettei. Nu merit şi eu o pauză?

— Înţeleg cât îţi este de greu, Ariadne, dar o pauză reprezintă un lux pe care nu ni-l putem permite.

— Ei bine, atunci la dracu' cu toate! Mă duc sus şi să nu mă aşteptaţi să cobor până mâine. Şi nici să nu mă treziţi devreme. Vreau să dorm până târziu. Şi-acum hai duceţi-vă şi găsiţi pe altcineva pe seama căruia să vă distraţi.

Ariadne gesticula nervoasă, dar fără a fi pe deplin conştientă de comportarea ei, după care a părăsit încăperea furioasă urcând scara către camera ei.

Între Angelo şi Adrian s-a aşternut o tăcere deplină. Mai întâi au urmărit-o din priviri urcând scara apoi au rămas privindu-se unul pe celălalt.

— Dumnezeul! Angelo, ai văzut şi tu ceea ce am văzut eu?

Adrian îl strângea în braţe pe Angelo.

— Cred că da. Mă tem că am văzut.

— Te temi? De ce anume? Nu-mi cred ochilor. Felicitările urmează. Este evident că aţi făcut progrese.

Angelo a clătinat din cap cu neîncredere.

— Momentul la care am asistat mă tem că nu înseamnă progres. Am fost martori la o criză făcută de o femeie tânără şi blândă pe care noi facem tot ce ne stă în putinţă să o scoatem din minţi.

— Îndrăznesc să te contrazic, Angelo. A fost o scenă demnă de Nikoletta. Era chiar Nikoletta. Ciudat.

— Am început să ţin cu adevărat la Ariadne. Este un mare păcat să transformăm în monstru o femeie adorabilă.

— Avem o datorie de împlinit. Indiferent de

consecinţe, prietene. Indiferent de urmări. Ţin totuşi să te asigur că indiferent cât de bine învaţă Ariadne să o întruchipeze pe Nikoletta, *nu va deveni* niciodată Niki. Ariadne s-a născut binecuvântată cu multe daruri, cu bunătate şi cred că asta nu i se poate lua.

— Sper din suflet să fie aşa.

Frans se îmbrăcă dar mişcările sale erau mecanice. Nu dădea nicio atenţie la ceea ce făcea, doar apuca ceea ce se întâmpla să-i fie la îndemână. Ca o ironie a sorţii a sfârşit prin a arăta foarte bine, în ton cu moda şi asta pentru că dulapurile sale erau înţesate cu haine de firmă ce-i fuseseră date după şedinţele foto. Cămaşa albă cu mici pătrate negre aplicate, era pe jumătate descheiată dar pantalonii Versace, alb cu negru aveau fermoarul închis. În jurul gâtului purta un colier argintiu din bucăţi de carapace de broască ţestoasă, un dar din partea Nikolettei – în amintirea Biancăi, cum spusese ea – pe care Frans nu se obosise să-l scoată de la gât de când se întorsese de la East Hampton. În picioare purta nişte cizme gen cow-boy, cam uzate, cu vârful îmbrăcat în piele de şopârlă. Acestea fuseseră primul obiect vestimentar de care se împiedicase la intrarea în încăpere.

N-a aruncat nici măcar o privire către oglinda uriaşă, aflată în camera de toaletă şi nici nu şi-a cercetat ţinuta oglindindu-se în sala de baie ai cărei pereţi erau placaţi cu oglinzi. S-a prăbuşit pe canapea aşteptând ca interfonul să bâzâie anunţând sosirea maşinii pe care Nikoletta o trimitea pentru el.

— Ţinută lejeră, îl anunţase ea la telefon.

Pentru Frans asta însemna că urmau să fie doar ei doi şi câţiva servitori discreţi.

N-avea niciun chef să iasă. Fără Bianca viaţa continua să nu aibă niciun rost. În jurul său se instalase un gol, un vid imens. Fără ea părea să nu existe niciun motiv de a merge mai departe, deşi era conştient că nu trebuia

să gândească astfel. *Trebuia* să iasă, *trebuia* să se concentreze pe ideea de *a trăi*. Era conştient că se cufunda în abisul disperării, dar îi era greu să se smulgă din această stare.

Interfonul a prins viaţă şi Frans s-a ridicat de pe canapea şi l-a anunţat pe şofer că va coborî în cel mai scurt timp. Şi-a luat jacheta albă de pe canapea şi o sticlă de vodcă Stalichnaya aflată pe măsuţa din faţa canapelei. A tras câteva înghiţituri serioase, a pus sticla la loc şi şi-a luat cheile.

Odată ajuns în limuzina Nikolettei, a deschis barul şi a continuat să bea cât a durat drumul, turnând pahar după pahar din sticla de cristal cu vodcă. Mai înainte de a ajunge în apartamentul Nikolettei era praf.

*

Nikoletta Papadaki era într-o stare de spirit excepţională din mai multe motive. Sosirea lui Frans o ţinea pe jar. Un alt motiv îl reprezenta şedinţa de masaj, făcut pe muzica japoneză koto. O manichiuristă şi o pedichiuristă s-au ocupat apoi de ea. Nu-i plăcea să se amestece cu restul lumii în saloanele de înfrumuseţare, fie ele cele mai luxoase.

Îndemnându-le pe fete să-şi termine treaba, Nikoletta îşi spunea că viaţa ar fi putut fi mai rea de atât. Se grăbea căci dorea să arate seducător atunci când sosea Frans şi pentru asta avea nevoie de timp.

Nikoletta însăşi l-a întâmpinat la uşă purtând o bluză gen chemise, sexi, din mătase de culoare auriu-pal. După ce l-a sărutat pe obraz, a ridicat un deget la el aşa cum faci cu un copil năzdrăvan.

— Cineva a golit sticlele.

— Şi? Poate am avut un motiv serios pentru asta.

Nikoletta i-a făcut loc să intre, cercetându-l din priviri.

Nu-şi amintea să-l fi văzut mai chipeş ca în acel

moment. Poate pentru că părea să se fi ridicat din pat chiar atunci după o tăvăleală înflăcărată. Chipul îmbujorat, părul răvăşit, hainele oarecum şifonate nu făceau din el fotomodelul perfect. Se întreba cum reacţiona la băutură: era genul furios sau cel pe care îl poţi răsuci pe deget. Cunoştea multe detalii despre ambele situaţii.

Frans s-a prăbuşit pe o canapea şi ea i-a turnat un pahar cu şampanie, i l-a oferit, apoi s-a ghemuit pe canapea alături de el.

— Flai, spune-i lui Niki ce se întâmplă cu tine.

Frans a înghiţit pe nerăsuflate paharul.

— Nimic nou. Doar că… doar… îmi este dor de Bianca.

— Desigur. Doar ai iubit-o cu adevărat. Şi ea te-a iubit.

Nikoletta a tăcut sorbind din pahar.

Frans a zâmbit posomorât.

— Da, şi asta ne e de folos.

— Ştiu că eşti ironic, dar acesta este adevărul. O asemenea iubire e greu de găsit, Frans. Puţini sunt cei care trăiesc astfel de experienţe şi indiferent cât de greu îţi este să înţelegi acum acest lucru, eşti un om fericit că ai trăit o astfel de iubire.

Frans a privit-o pentru prima dată de când intrase. Deşi privirile lui, de un albastru-intens în mod normal, arătau clar efectele alcoolului, aveau totuşi un aer gânditor. A rămas tăcut, meditând la spusele ei.

Nikoletta a ridicat paharele şi s-a îndreptat către măsuţa pe care se aflau băuturile, *l-am captat atenţia*, gândea cu un sentiment de triumf. A umplut paharele din nou şi s-a reîntors la canapea oferindu-i lui Frans paharul său.

— Ştii ce mi se pare nebunesc?

— Ce?

A râs cu amărăciune.

— Ceea ce este absolut nebunesc, este faptul că… a dat paharul pe gât şi a continuat, că încă o iubesc, din tot sufletul şi totuşi iată-mă aici, cu tine.

— Eu nu aş numi situaţia o nebunie, Frans. Este normal. Toţi avem nevoie de prieteni care să ne aducă alinare după mari tragedii. Mie mi se pare normal.

I-a mângâiat părul cu gingăşie apoi şi-a trecut vârful degetului de-a lungul obrazului şi l-a sărutat nevinovat. Se purta asemenea unei surori.

— Da… prietenie. Ce fac eu aici, cu tine… Niki. Asta nu ştiu. Pur şi simplu nu ştiu.

S-a întors şi a privit-o. Ochii ei frumoşi, cu priviri triste, genele bogate şi buzele senzuale, gâtul de lebădă şi sânii perfecţi pentru care bustiera elegantă cu decolteu adânc părea prea mică.

— Frans, amândoi am suferit atât de mult, a şoptit ea, aparent gata să izbucnească în lacrimi în orice moment. Şi-a trecut mâna peste pieptul lui şi a aşezat-o pe coapsă de parcă era în căutarea unui sprijin.

— Eu cred… ei bine… îmi spun că Bianca, fiind o persoană atât de generoasă şi iubitoare… ar fi fericită dacă ar şti că ne putem sprijini unul pe celălalt.

— Poate.

Îi era limpede că şi Nikoletta regreta pierderea Biancăi, se vedea pe chipul ei îndurerat şi glasul ei trăda suferinţa şi inima lui s-a înmuiat. Şi ei îi era dor de Bianca. A cuprins-o pe după umeri.

— Poate că ai dreptate, Niki.

— Cred că… nu… ştiu, sunt convinsă că ea şi-ar dori să fii fericit, Frans.

Vorbea cu glas sugrumat de emoţie, în vreme ce mâna ei mângâia coapsa lui Frans. Şi-a sprijinit capul la pieptul lui:

— Era atât de iubitoare încât nu şi-ar fi dorit ca lucrurile să stea altfel.

Frans simţea aroma pătrunzătoare a trupului ei.

— Da… da… aşa era ea.

Buzele Nikolettei i-au atins pieptul şi au trecut ca o adiere peste el. Apoi a rămas cu buzele lipite pe pieptul musculos. îl auzea respirând cu greutate şi şi-a mutat mâna de pe coapsă, pe pântecele lui, mângâindu-l. După o vreme şi-a strecurat mâna în pantaloni, a rămas o vreme nemişcată apoi l-a mângâiat fără a îndrăzni mai mult. Nu încă.

Respiraţia lui Frans era tot mai grea, mai precipitată. S-a aplecat şi a sărutat-o pe creştet. A simţit trupul Nikolettei tresărind la atingerea lui apoi şi-a ridicat faţa către el şi au început să se sărute. Brusc a simţit dorinţa punând stăpânire pe el, de parcă ar fi avut o nevoie disperată ca Nikoletta să fie a lui, de parcă asta ar fi putut să-l readucă la viaţă.

Mâna ei i-a cuprins penisul plin şi Frans a gemut:

— De ce nu mergem sus?

— Îhm!

Au dat uitării cina preferând sexul. Apoi au adormit înlănţuiţi unul în braţele celuilalt, trezindu-se după un timp, făcând din nou dragoste şi apoi adormind din nou. Pentru moment, fantoma Biancăi fusese dată uitării şi realităţile aspre ale lumii se aflau departe, dincolo de pereţii dormitorului. Până dimineaţă, Nikoletta căpătase convingerea că Frans era al ei.

Dutchess County, New York

Ariadne s-a trezit devreme şi a coborât la micul dejun cu un aer spăsit. îi era ruşine din pricina ieşirii pe care o avusese cu o zi în urmă. Adrian Single şi Angelo Coveri erau deja aşezaţi la masă şi beau cafea în lumina generoasă a soarelui ce pătrundea prin ferestrele orientate către răsărit.

— Aş vrea să-mi cer scuze pentru ieşirea…

— Nu, nu! Niciodată nu-ţi ceri scuze pentru felul în

care te-ai comportat. Şi chiar şi atunci când o faci trebuie să sune lipsit de importanţă. De parcă puţin ţi-ar păsa.

— Dar bunele maniere…

— Nikoletta nu-şi face niciodată griji din pricina bunelor maniere.

— Eu nu vorbeam de Nikoletta, dar înţeleg ce vrei să spui.

— Ştiu, dar vreau să-ţi spun că ai interpretat perfect rolul Nikolettei şi asta reprezintă o răsplată pentru noi. În ceea ce priveşte astfel de situaţii nu uita ce ţi-a spus Angelo. Cunoaşte toate regulile, dar le respectă numai atunci când doreşte ea. Nu există niciun mod de a prevedea cum le va respecta într-o anumită situaţie. Doar ea cunoaşte jocul şi noi tocmai pe acest lucru mizăm, pe comportamentul ei imprevizibil.

— Ce vrei să spui?

— Să spunem că tu faci o greşeală. Ei bine, pur şi simplu o ignori de parcă tu ai fi mai presus de ceilalţi sau faci o glumă din asta pe seama altuia, evident.

— Dar eu nu pot fi aşa.

— Ştiu şi mă bucur. Crede-mă, toţi gândim aşa. Dar nu-ţi face griji, curând lucrurile se vor schimba. Şi de-a lungul timpului, treptat, vei deveni mai şireată, mai înţeleaptă, mai coaptă. Fie pentru că te vei maturiza sau pentru că te vei îndrăgosti şi vei fi mai bună şi mai generoasă cu cei din jur.

— Ştiu şi eu…

Ariadne roşise vizibil.

— Acesta-i doar un exemplu, Ariadne. Cine poate şti ce poate provoca schimbări în comportamentul unei persoane precum Nikoletta. Aşa se întâmplă tuturor oamenilor, în general. Dar schimbările privind caracterul Nikolettei trebuie să se producă încet, treptat, după calcule minuţioase. Indiferent ce vei face, nu încerca, repet, nu încerca să faci greşeala capitală de a fi prea

drăguţă şi iertătoare de la început. Imediat ar apărea suspiciuni. De asemenea… Adrian a tuşit uşor… nu ştiu dacă ai fost informată despre un lucru important, legat de Nikoletta.

— Da?

— Ştii… vezi tu… Nikoletta este… are porniri de… nimfomană. Nu vorbim de un comportament clinic, un psihiatru nu ar pune un astfel de diagnostic. Putem spune doar că îi place sexul mai mult decât ar fi firesc.

— Ce? Cum?

— Este foarte activă din punct de vedere sexual.

— Înţeleg ce vrei să spui, dar nu ştiam că este valabil şi în cazul surorii mele, a venit replica Ariadnei tăios.

— Vezi, vezi! Din nou! Ai fost Nikoletta. La fel ca Nikoletta s-a arătat Angelo entuziasmat.

— Aşa este, a zâmbit şi Adrian.

— Minunat! a exclamat Ariadne punând mâinile pe şold şi privindu-l fix pe Adrian. Dar să ne întoarcem la Nikoletta şi la nimfomania ei. În acest moment găsesc acest amănunt ca şi faptul că nu mi-a fost comunicat mai din vreme, mai mult decât iritant.

— Da, mă tem că Nikoletta este asemenea unui vampir. Este în permanentă căutare de noi cuceriri la care apoi renunţă fără a mai arunca o privire în urmă. Pare să simtă că există o provocare pentru ea în privinţa bărbaţilor pe care nu-i poate avea.

— Dumnezeule! a şoptit Ariadne cu gândul la Matt. Eu nu am o experienţă sexuală bogată. Presupun că sunt ceea ce se numeşte femeia unui singur bărbat.

Angelo a închis ochii murmurând:

— Ce idioţi suntem! La asta nu ne-am gândit. îmi pare rău, Ariadne, a spus el întorcându-se către ea. Te rog, iartă-ne. Ar fi trebuit să ne gândim mai bine în această privinţă.

— Uimitor, nu-i aşa? Am trecut cu vederea un lucru

capital. Nici măcar Sugar nu s-a gândit la asta.

Ariadne i-a privit cu atenţie pe amândoi.

— Ascultaţi-mă! Trebuie să găsim o rezolvare, băieţi, pentru că nu am de gând să mă culc de fiecare dată cu alt bărbat. De fapt, nu am de gând s-o fac decât, o clipă s-a temut că va rosti numele lui Matt, apoi a continuat, ei bine, decât cu cine vreau eu.

— Nu împărtăşeşti opiniile ei, dar vorbeşti ca ea. Nu va fi nevoie să te sacrifici din acest punct de vedere pentru cauză, zâmbea Adrian.

— Nu am de gând să mă sacrific, aşa cum spui, să vă intre bine în cap. Primul lucru pe care îl voi face, fiind în pielea Nikolettei va fi să găsesc iubirea vieţii mele.

Cei doi au făcut un schimb de priviri. Ceea ce spunea Ariadne nu suna în stilul Nikolettei.

— Presupun că ar fi posibil, a spus Adrian cu oarecare ezitare.

— Se va întâmpla sau găsiţi-vă pe altcineva, a rostit aspru Ariadne.

Telefonul Nikolettei a început să sune şi când a verificat a aflat că detectivul particular era cel care o căuta. Era nerăbdătoare să afle veşti şi a răspuns de îndată.

— Da?

— Nu înţeleg exact ce pun la cale aceşti oameni, dar mi se pare cel puţin ciudat.

— De ce? Ce se întâmplă?

— Astăzi am reuşit să arunc o privire într-una din încăperile din spate. Cred că este biblioteca. Se deschide către o terasă mare.

— Ştiu exact despre ce vorbeşti. Este biblioteca într-adevăr. Ce ai văzut?

— Televizorul era deschis. Unul uriaş, cu plasmă. Este deschis aproape tot timpul. Văd lumina licărind ore în şir. Ei bine, la început am crezut că sunt dependenţi de

televizor. Să priveşti continuu! N-am dat prea mare atenţie la ceea ce era pe ecran. M-am concentrat asupra oamenilor din încăpere.

— Înţeleg.

Unde vrea să ajungă, gândea Nikoletta nerăbdătoare.

— Şi care este de fapt sensul acestor informaţii?

— Ideea este că am reuşit să văd ce era pe ecran. Ceva, ce mulţi din domeniul meu care-şi spun profesionişti nu ar fi remarcat.

Iisuse! Nemernicul vrea să-l laud tot timpul.

— Ceea ce am văzut m-a şocat. Tot ce este pe ecran sunt momente din viaţa dumneavoastră, domnişoară Papadaki. De aceea merge televizorul zi şi noapte.

— Eu? Imagini cu mine?

A simţit că se înfioară. Faptul că Adrian şi ceilalţi urmăreau casete cu ea îi stârnea fiori. Părea o invadare a spaţiului său intim.

Furia începea să crească în ea şi ameninţa să explodeze asemenea unui buboi urât, dezgustător, dar mai înainte de a spune ceva, detectivul a continuat.

— Şi asta nu e tot. Se pare că o pregătesc, o educă pe fată. O pun să exerseze. Merge ca dumneavoastră. Străbate încăperea înainte şi înapoi de nenumărate ori.

— Chiar ai văzut asta?

— Am binoclu foarte bun, nu uitaţi!

Tremura de furie. Voia să lase toată această ură să iasă la suprafaţă, să biciuie, să ucidă.

— Scârbă!

— Hei! Eu sunt doar mesagerul. Fac asta pentru dumneavoastră.

În furia turbată ce pusese stăpânire pe ea, mintea Nikolettei alerga în toate direcţiile şi nu reuşea să se concentreze. Venise momentul să treacă la acţiune. Da. Timpul sosise pentru a pune capăt acestui… acestei… oricum nu avea prea mare importanţă ce nume îi dădea.

Complot! Era evident că pregăteau pe cineva care semăna cu ea pentru a o înlocui. Cel puţin asta era evident.

— Şi altceva?

— Cam asta este. Cred că aveţi o idee generală.

— Da, am o imagine clară, de fapt. Vorbim mai târziu.

A închis telefonul fără a mai aştepta alt comentariu din partea detectivului. După ce s-a calmat, a rămas nemişcată timp îndelungat. Trebuia să se ocupe de grupul de sfătuitori. Trebuia să angajeze o echipă de avocaţi dintre cei mai buni care să studieze testamentul tatălui său astfel încât să poată face o epurare, să-i trimită la plimbare, să scape de ei până la unul. Între timp avea de gând să le facă viaţa un coşmar, un iad. Dacă-şi imaginau că se pot juca astfel cu ea, îşi făcuseră calcule greşite în privinţa felului în care ea ar fi răspuns.

În ceea ce o privea pe impostoare, lucrurile erau cât se poate de clare. Indiferent cine era ea, reprezenta un alt gen de pericol. Gândul că exista o astfel de persoană, că cei din consiliu considerau că poate trece drept Nikoletta, o îngrozea, o înspăimânta şi o îngreţoşa în acelaşi timp.

A descuiat sertarul biroului în care ţinea o agendă îmbrăcată în piele de struţ care conţinea cele mai secrete numere de telefon. Nimeni nu avea acces la ele, nici măcar nu erau cunoscute altcuiva. Căutând în agendă a găsit numărul pe care îl dorea. Nikoletta îl întâlnise pe acel bărbat, o singură dată, în urmă cu doar câţiva ani. Prezentările fuseseră făcute de un traficant de arme internaţional, o cunoştinţă a unei prietene din sudul Franţei, în vila căruia Nikoletta obişnuia să petreacă ceva timp, pe Coasta de Azur. Yemal, traficantul de arme, o luase la o plimbare în timpul uneia dintre petrecerile sale deja legendare. Doar ei doi, cu paharele de şampanie în mână, au stat de vorbă despre afaceri, în atmosfera intimă a unei grădini învăluită în aroma levănţicii, au dat peste un bărbat singur care ţinea în mână un pahar cu apă

minerală. Cu un aer firesc, Yemal l-a prezentat Nikolettei ca fiind cel mai mare specialist în arme demn de angajat, din întreaga lume, adăugând că doar o mână de oameni ştiau de existenţa lui sau îşi puteau permite să-l angajeze în slujba lor. În schimb, bărbatul i-a oferit o carte de vizită pe care fusese tipărit un singur număr de telefon mobil.

Dacă există cineva care mă poate scăpa de această impostoare, numai el este în stare.

Dar mai înainte de a telefona, trebuia să mai sune pe cineva. Dorea să scape de detectivul particular. Devenise un potenţial pericol pentru ceea ce avea ea în minte având în vedere modul în care spiona reşedinţa lui Adrian. Dacă impostoarea continua să stea acolo în următoarele zile, detectivul trebuia înlăturat. *îi voi telefona eu mai întâi şi îl voi plăti pentru serviciile făcute*. *După plecarea lui, voi chema asasinul*. *Va avea el grijă de impostoare*. *Indiferent cine este această creatură nu va mai constitui o ameninţare* multă vreme de acum înainte.

*

După cină, Ariadne a ieşit la o scurtă plimbare. S-a plimbat în grădină apoi paşii au purtat-o către piscină. Luminile nu erau aprinse nici în jurul piscinei şi nici în casa aflată în apropierea acesteia; doar din mijlocul piscinei se înălţa o lumină albăstruie. Străbătând terasa aflată în jurul piscinei l-a zărit pe Matt înotând sub apă. Mişcările trupului său erau puternice şi graţioase în acelaşi timp şi din doar câteva bătăi ale braţelor străbătea piscina de la un capăt la altul.

Când a ieşit la suprafaţă şi-a scuturat capul încercând să scape de apa din păr. A privit-o surprins şi i-a zâmbit:

— Nu vii şi tu?

— Nu. Am ieşit să mă plimb şi am zărit lumina şi m-am gândit să arunc o privire.

— De ce nu vii? E caldă apa. E încălzită permanent.

— Nu, cred că e mai bine aşa.

— Hai, te rog, a insistat Matt ridicându-se din apă şi ieşind pe terasă.

Ariadne a remarcat uşurinţa cu care ieşise din apă, felul în care muşchii se încordaseră. Când a fost alături de ea, a observat slipul micuţ pe care-l purta. Era atât de chipeş, puternic, cu un aer masculin cuceritor şi sexi. S-a aplecat, a luat un prosop aflat pe un pat pentru plajă şi a început să-şi usuce părul.

— Nici măcar nu am costum de baie.

— Dacă simţi nevoia să porţi unul, sunt sigur că vei găsi în casă ceva să ţi se potrivească. Sunt o grămadă de costume de baie pentru oaspeţi.

Şi-a aruncat prosopul în jurul gâtului şi s-a îndreptat către ea.

— Fie, cum vrei tu. Poate fi considerată ca o lecţie pentru mine având în vedere că nu sunt o înotătoare prea bună.

— Aşa te vreau. Te aştept. Vei găsi tot ce-ţi trebuie înăuntru.

Ariadne a intrat şi a descoperit că în casa din jurul piscinei se aflau săli de baie şi vestiare pentru bărbaţi şi femei. În vestiarul pentru femei a descoperit mai mult de o duzină de costume. Şi-a găsit unul potrivit şi s-a îmbrăcat cu el, fără a pierde vremea, apoi s-a privit într-una din oglinzile uriaşe. Şi-a amintit fotografiile în care apărea Nikoletta în aceeaşi ipostază şi a fost mulţumită de felul în care arăta trupul ei. Apoi fără a sta pe gânduri a ieşit îndreptându-se către piscină.

A observat cum Matt o studia din priviri dar nu ostentativ.

— Perfect. Ai găsit exact ce-ţi trebuia.

Ariadne s-a îndreptat către capătul mai puţin adânc al piscinei şi a băgat piciorul în apă.

— Este atât de plăcut!

Matt zâmbea privind-o apoi a urmat-o în apă.

Ariadne a mers până când apa i-a ajuns la mijloc apoi s-a cufundat şi a pornit înot către capătul opus al piscinei. Când a ajuns acolo s-a întors către Matt:

— Este minunat! Nu înţeleg de ce nu am venit niciodată până acum.

Apoi proptindu-şi picioarele în zid s-a avântat înotând pe sub apă de data aceasta. Lovind apa cu braţele şi cu picioarele a înotat către capătul mai puţin adânc. Bucurându-se de plăcerile oferite de apă a uitat de orice grijă până în momentul în care s-a lovit de ceva şi a ţâşnit la suprafaţă.

— Cred că ai înotat cu ochii închişi, a izbucnit Matt în râs.

— Aşa este.

Se afla chiar în faţa lui şi trupurile lor aproape se atingeau. Şi-a ridicat ochii şi privirile lor s-au întâlnit.

Un moment au rămas tăcuţi amândoi. Apoi Matt s-a aplecat şi a sărutat-o cu duioşie pe buze. Ariadne tremura din pricina emoţiei şi a răspuns sărutului său. Braţele lui au înlănţuit-o şi a tras-o uşor la pieptul lui apoi şi-a trecut buzele peste urechile ei şi de-a lungul gâtului. L-a îmbrăţişat şi ea, respirând tot mai repede din pricina emoţiei, de parcă trupul ei devenea independent de voinţa ei atunci când se afla în braţele lui Matt.

Respiraţia lui fierbinte îi acoperea urechea, apoi buzele lui urcau pe frunte, coborau pe obraji şi se întorceau pe buzele ei. S-au sărutat iar şi iar, cu tot mai mare pasiune. Limba lui i-a desfăcut buzele uşor şi Ariadne s-a înfiorat de plăcere simţind dorinţa şi pasiunea sărutului. Timp îndelungat au rămas îmbrăţişaţi sărutându-se la nesfârşit. Într-un târziu Matt s-a desprins cu blândeţe de ea:

— Hai să mergem înăuntru, i-a şoptit. Acolo nu ne poate vedea nimeni.

Ariadne a încuviinţat în tăcere.

A luat-o de mână şi au pornit împreună către casă. Aflaţi înăuntru, Matt a purtat-o de mână până la una din canapele. Ariadne s-a întins pe canapea şi el s-a întins alături de ea şi au început să se sărute. A simţit una din mâinile lui pe sâni şi a gemut când el a început să-i mângâie. Uşurel i-a dat jos bretelele sutienului şi a început să-i sărute sfârcurile şi să-şi plimbe limba în jurul lor. Plăcerea era atât de mare încât simţea că-şi poate lua zborul şi se agăţa de trupul lui cu disperare.

Când i-a simţit dorinţa ce pusese stăpânire şi pe el a gemut şi şi-a dorit să-l simtă între coapsele ei cât mai curând. Una din mâinile ei mângâia spatele puternic, musculos şi fesele tari, apoi şi-a strecurat mâna în slipul din care penisul său dorea să se elibereze.

Matt a scos un geamăt şi a sărutat-o pe gură, pasional. Mâna lui a coborât între coapsele ei, bucurându-se de căldura şi umezeala stârnite de dorinţă. Ariadne s-a lăsat mângâiată unduindu-se după mişcările mâinii, apoi degetul lui a pătruns-o.

— Ah, Matt… Matt…

I-a scos slipul şi la fel a făcut şi ea cu slipul lui, apoi i-a cuprins penisul şi a început să-l mângâie. Matt a gemut şi sărutând-o adânc, a şoptit:

— Ariadne, te doresc atât de mult! Cu disperare!

— Şi eu te doresc, Matt.

Apoi, cu blândeţe şi-a croit drum către buzele ei umede, fremătânde. Se purta cu blândeţe, încercând să ţină sub control impulsul de a intra deodată în ea cu forţa pasiunii care-l cotropea.

S-a simţit pătrunzând-o şi l-a întâmpinat cu bucurie. S-a prins de umerii lui şi a început să se mişte în acelaşi ritm cu el pentru a-şi potoli dorinţa copleşitoare. La început s-au mişcat încetişor în acelaşi ritm apoi tot mai iute, abandonându-se pasiunii.

Matt a scos un strigăt şi trupul său s-a încordat, tresărind şi Ariadne s-a simţit inundată de forţa pasiunii. Timpul părea să stea în loc. Se bucurase de la început de iubirea lor dar niciodată nu trăise astfel de experienţe erotice. Trăia un sentiment de împlinire, de parcă nu mai avea nevoie de nimic altceva.

Matt a respirat greu, apoi a strâns-o în braţe şi a început să-i sărute faţa.

— Ariadne… te iubesc… te iubesc…

Ariadne îşi spunea că nu avea să uite niciodată acele momente. Erau întipărite în memoria ei cu o claritate pe care timpul nu avea să o tulbure. Chiar şi lumina difuză, de culoare albăstruie ce venea de la piscină avea să-i coloreze amintirile. Toţi anii de singurătate, când fusese abandonată şi se simţise lipsită de importanţă păreau să dispară. Iubirea lor era cea care lua locul şi alunga acele imagini triste.

— Te iubesc, Matt, i-a şoptit.

Când s-au despărţit, într-un târziu, Ariadne a pornit, fără tragere de inimă către camera ei fără să se gândească la reacţia celorlalţi. O forţă deosebită şi o speranţă nemăsurată puseseră stăpânire pe ea. Ar fi trebuit să se simtă obosită, îşi spunea, dar avea mai multă energie ca oricând, niciodată nu se simţise mai puternică. Viitorul era plin de speranţă şi în adâncul sufletului era conştientă de faptul că nimeni nu avea să-i ia ceea ce i se cuvenea.

New York City

Nikoletta nu avea nevoie de cască de protecţie în turul pe care îl făcea. Se afla în locul cel mai drag ei de pe pământ: noul sediu al companiei PPHL aflat pe Strada 42 West. îşi spunea că era un monument ridicat în onoarea ei, un punct de referinţă în New York City pentru multe zeci de ani, dacă nu chiar pentru secole.

Suita ei numeroasă îl includea pe Rik Persoans, principalul arhitect al proiectului, pe asociaţii ei mai

vârstnici, câţiva directori, asistentul ei personal, Danette Shrager şi Glenn Gund, designerul de interioare care venise însoţit de un batalion de tineri. Toţi păşeau în urma ei, se opreau atunci când se oprea şi ea şi nu se depărtau, încercând să prindă fiecare cuvânt pe care îl rostea. Toţi cunoşteau foarte bine un mic amănunt: Nikolette era pregătită să taie capete dacă se ivea o mică problemă chiar şi în acel stadiu avansat al lucrărilor. I-ar fi făcut mare plăcere să înlocuiască un membru al echipei dacă se întâmpla ca acesta să facă un pas greşit. După ce munciseră cu febrilitate doreau o recunoaştere a efortului făcut şi ştiau prea bine că acest lucru era posibil numai dacă rămâneau în program până la sfârşit.

După ce au făcut un tur amănunţit al etajului 67 unde se aflau birourile Nikolettei aceasta a anunţat:

— Şi-acum aş dori să vizităm apartamentul meu.

Cea mai mare parte a suitei a fost îndepărtată. Au rămas doar Rik Persoans, Danette Shrager şi Glenn Gund. Partenerii de afaceri şi mai tinerii asociaţi nu aveau permisiunea să intre dincolo de etajul 67.

Au urcat în ascensorul particular şi apoi la etajul 68, primul dintre cele trei etaje ce se înălţau deasupra Manhattanului şi adăposteau apartamentul Nikolettei. Aceste trei etaje ale clădirii aveau încăperi de cinci metri înălţime, ferestre ce porneau direct de la podea şi ajungeau până la tavan şi se întindeau pe o suprafaţă de o mie de metri pătraţi. Terasele reunite ale celor trei etaje ar fi pus în umbră alte asemenea locuri din New York.

Cele trei etaje fremătau asemenea unui stup. Toţi muncitorii, de la zugravi la tâmplari, munceau de zor şi Glenn Gund se agita dând ordine în stânga şi în dreapta, gesticulând, vorbind furios şi luând hotărâri în ultimul minut. Deşi i se oferise libertatea de a alege în privinţa designului, ideile pe care le considera ca fiind cele mai bune, totdeauna se sfătuia cu Nikoletta mai înainte de a

face orice schimbare şi tot ceea ce le cerea muncitorilor să modifice fusese în prealabil hotărât şi aprobat de Nikoletta.

Muncitorii mormăiau şi înjurau printre dinţi, dar astfel încât Nikoletta sau Glenn să nu audă nemulţumirile lor. îşi promiteau lor înşişi că nu vor mai lucra niciodată pentru persoane atât de mofturoase şi sperau din tot sufletul să nu mai fie nevoiţi să accepte să lucreze pentru ei vreodată.

Rik Persoans a îndrumat-o pe Nikoletta către una din superbele terase.

— Am veşti care cred că te vor bucura.

— Ascult.

— Îţi aminteşti că am hotărât ca termen de finalizare a clădirii o perioadă ce cuprinde următoarele şapte săptămâni.

— Da. Şi?

Nikoletta era deja în aşteptarea unor veşti bune.

— Îţi mai aminteşti şi recompensele băneşti săptămânale pentru finalizarea lucrării în avans?

Nikoletta a încuviinţat din cap.

— Ei bine, aceste promisiuni au făcut minuni. Clădirea va fi gata pentru a fi ocupată în mai puţin de trei săptămâni. Cel mult.

— Vrei să spui… nu e prea devreme pentru a organiza o mare petrecere de inaugurare?

— În niciun caz.

— Dumnezeule! Abia dacă voi avea timp să pregătesc totul. Parcă şi aud lamentările. Dar cui îi pasă? Fantastic! Veştile sunt minunate, Rik. Este atât de plăcut… mai plăcut decât sexul!

Nikoletta era în al nouălea cer.

— Asta ne reduce timpul la jumătate, a spus Adrian privind-o pe Ariadne care părea temătoare. Mai puţin de trei săptămâni. Atât avem la dispoziţie.

— Trebuie să renunţăm la tot?

— Simt o undă de speranţă în glasul tău?

— Mă tem că nu am eu un astfel de noroc. Acum am făcut o promisiune. Nu am de ales. Cred că asta îmi este firea, a zâmbit Ariadne.

Descoperise, spre încântarea ei, că incredibila provocare, riscul ce părea să crească, o atrăgeau, îi stârneau interesul.

— Dar…

— Va trebui să muncim tot mai mult, într-un timp cât mai scurt.

Cerul să fie alături de mine. Aveam o portiţă de scăpare şi nu am profitat de ea.

Adrian a privit-o cu atenţie câteva momente.

— Ariadne, cred că vom putea duce totul la capăt. Acum sunt mai convins ca oricând. Hai, la treabă! Azi am câteva lucruri legate de afaceri pe care vreau să ţi le prezint.

— Afacerile sunt domeniul meu, a spus Ariadne cu priviri strălucitoare.

— Am trimis deja un pachet informativ către fiecare ziar şi revistă mai importante din New York şi din marile oraşe din ţară.

Zita Hadad rostise aceste cuvinte cu mândrie şi a desfăşurat în faţa Nikolettei întregul dosar cuprinzând fotografii recente ale noului sediu al companiei PPHL.

— Pe lângă asta i-am informat şi pe cei mai importanţi arhitecţi şi critici de artă din ţară. Fiecare a primit un pachet asemănător.

— Ai trimis toate invitaţiile? a dorit Nikoletta să afle.

— Da şi vreau să subliniez că toate persoanele importante au primit invitaţii. Reprezentanţi ai înaltei societăţi şi oameni de afaceri influenţi, vedete de la Hollywood, sportivi celebri. Spune un nume şi persoana va primi invitaţia, dacă este influentă. Şi trebuie să ştii că

90% dintre cei invitaţi vor fi acolo pentru că cei mai mulţi dintre ei îmi sunt datori vânduţi.

— Perfect, a murmurat Nikoletta.

Se aflau în biroul acesteia. Lawrence Lowell, organizatorul newyorkez de petreceri, cunoscut în toată ţara ca şi în capitalele europene şi Zita Hadad, şefa celei mai mari firme de relaţii cu publicul din New York. Cei doi se prezentaseră în faţa Nikolettei pentru a da raportul privind organizarea petrecerii de inaugurare.

— Vor fi fotografi de la absolut toate publicaţiile. Mai întâi pentru că tu eşti organizatoarea petrecerii, apoi pentru că sunt conştienţi de faptul că toate persoanele importante se vor afla acolo. Prin urmare publicitatea va atinge cote maxime, a continuat Zita.

— Şi tu, Lauwrence? Ai pregătit totul?

— Poţi să fii sigură. Am tras toate sforile. Toţi au fost informaţi că petrecerea va avea loc şi se va vedea de departe, doar dacă nu aleg să stea înăuntru în spatele draperiilor trase. Strada 42 va fi scăldată în lumină ca şi autostrada West, aşa încât vom avea un spectacol asemănător unei premiere. Poate chiar şi mai mult de atât. Un covor roşu adevărat va porni de la colţul străzii 42 şi va ajunge până la clădire. Vor exista spaţii pentru presă şi fotografi. Astfel vor avea posibilitatea să pună întrebări şi să facă fotografii. Celebrităţile şi persoanele foarte importante vor fi cele care vor lua decizia de a vorbi sau nu cu presa, dacă doresc să fie cooperante.

— Ştiu, înţeleg toate acestea, dar decorul? Ai pregătit totul? Nu vreau să aud de orhidee ce nu au mai sosit până în ultimul moment.

— Nu, Niki, nu, în niciun caz! Nu-ţi face griji! Sala oglinzilor va fi cea mai frumoasă ce s-a văzut vreodată. N-avem nevoie de nimic de adus tocmai din Kathmandu sau din alt loc îndepărtat. Ţi-am arătat planurile, desenele.

— Da, Lawrence. Le-am văzut de zeci de ori.

— Ei bine, totul este pregătit şi vor fi aduse. Aranjamente uriaşe pentru hol, pentru toate barurile, mesele şi aşa mai departe. Toate acestea plus un număr uriaş de flori şi arbori în ghivece. Holul de la intrare şi mezaninele vor arăta uluitor. Peste şaizeci de candelabre din cristal. Am uniformele pregătite pentru oamenii de la pază, desigur exceptându-i pe cei sub acoperire. Foarte elegante, strălucitoare, la fel ca şi schiţele. Va fi la fel de elegant ca la Versailles. Aşa cum am promis.

— Da, înţeleg, dar este totul gata pentru a fi aduse aici şi puse la locul lor? Nu mă refer la flori, ci la restul obiectelor. Sper că nu va exista niciun motiv de panică apărut în ultimul moment.

— În niciun caz, Niki, s-a grăbit Lawrence să răspundă făcându-şi o cruce în dreptul inimii.

— Perfect. Dar dacă vor apărea probleme îţi mănânc creierii la micul dejun şi nu vei mai găsi un angajament, de la nimeni, cât vei trăi.

— Am înţeles, a murmurat Lawrence.

— Cum stăm cu cadourile? a întrebat-o Nikoletta pe Zita.

Privirile acesteia au prins să strălucească.

— Ne-am bucurat de un succes enorm. Nu s-a mai întâmplat asta până acum. Companii de cosmetice, firme de bijuterii, producători de orice fel de obiecte. Tot ce-ţi poţi imagina, aşa încât sortăm totul pentru a lua o hotărâre în privinţa combinaţiilor pe care să le facem pentru pungi. Atât bărbaţii cât şi femeile vor pleca ducând cu ei daruri în valoare de mii de dolari şi vor spune: Mulţumesc Nikoletta Papadaki. Am ales deja obiecte valoroase din aur masiv încrustate cu diamante pentru doamne şi butoni pentru domni, şi asta este doar începutul.

Pe chipul Nikolettei a înflorit un zâmbet. Şi nimic din toate acestea nu m-a costat un ban. Toate companiile vor să-şi facă publicitate pe gratis oferind oaspeţilor mei

daruri costisitoare.

— Perfect, Zita. Te rog să mă ţii la curent. Vreau să ştiu exact ce se află în acele pungi.

— Nici n-aş fi procedat altfel.

— Foarte bine. Bravo. Şi-acum plecaţi! Amândoi. Am treabă.» Vreau rapoarte de la voi la sfârşitul săptămânii. Cel mai târziu.

Sugar Rosebury a sosit la vila lui Adrian aducând cu ea o adevărată comoară sub formă de îmbrăcăminte, pantofi şi accesorii, toate împrumutate din garderoba Nikolettei – toate pentru fotografiile din *Vogue*. La vederea tuturor acelor lucruri deosebite privirile Ariadnei s-au aprins. Niciodată nu avusese lucruri atât de scumpe, de firmă aşa cum erau hainele Nikolettei şi îi era imposibil să-şi ascundă entuziasmul la vederea lor.

— Mai întâi hai să încercăm pantofii, i-a sugerat Sugar.

Ariadne i-a dat ascultare şi a încercat să încalţe o pereche de pantofi ce aparţineau Nikolettei. În ciuda eforturilor a fost în zadar. Erau doar cu puţin mai mici, dar îi era imposibil să-i încalţe.

— Trebuie să recunoaştem că nu eşti Cenuşăreasa, a zâmbit Adrian.

— Şi-acum ce vom face? a întrebat dezamăgită Ariadne.

— Pantofii nu constituie o problemă capitală. Pot oricând să cumpăr un număr mai mare sau o pereche diferită. Aproape toţi sunt creaţii Manolo Blahnik, Jimmy Choo şi Christian Louboutin şi pot găsi modelele în New York. Mai bine hai să vedem cum stăm cu hainele. Eram convinsă că aveţi măsuri identice, dar acum nu mai sunt la fel de sigură.

A scos o rochie dintr-o cutie şi i-a dat-o Ariadnei.

— Problema cu rochiile constă în faptul că toate sunt cusute manual, pe măsurile Nikolettei. Doar câteva dintre

ele sunt produse de serie, foarte elegante şi scumpe, dar acum nu ştiu ce să mai cred. Hai, du-te şi încearcă rochia, scumpa mea. Apoi vom vedea ce se poate face.

O privea cu un aer gânditor, de parcă atunci o vedea pentru prima dată.

Ariadne a intrat în baie şi s-a întors doar după câteva minute, cu un aer posomorât.

— Nu pot să cred. Nu pot trage fermoarul.

— Lasă-mă pe mine să încerc, s-a oferit Sugar, deşi avea deja o bănuială şi anume că Ariadne purta o măsură mai mare decât sora ei.

Toate exerciţiile fizice pe care le face Nikoletta sunt cauza. *Şi regimul*. *Dieta*, gândea Sugar. Ariadne avea o talie frumos conturată, un trup frumos, numai că Nikoletta era mai musculoasă şi mai ales mai subţiratică.

A încercat să tragă fermoarul.

— Ce părere ai? a întrebat Ariadne.

— Nu merge. Aş putea să-l forţez, dar mă tem să nu distrug rochia. Şi n-ar merita să facem asta, crede-mă.

— Putem să le lărgim cu câţiva centimetri?

— Scumpa mea, problema constă în faptul că nu au rezervă în interior. Aşa cum ţi-am spus toate aceste haine au fost făcute special pentru Nikoletta.

Şi-acum ce vom face? se întreba Ariadne.

Sugar s-a retras câţiva paşi şi a continuat să o studieze pe Ariadne din priviri.

— Draga mea, a spus ea într-un târziu, ştiu că ceea ce am să-ţi spun este ultimul lucru pe care ai vrea să-l auzi, dar trebuie să-ţi spun că nişte diuretice, un corset ne-ar putea ajuta dar cel mai bine ar fi să dai jos cam cinci-şase kilograme.

În trei săptămâni? Cinci-şase kilograme? Asta întrece orice. Nici măcar nu mai am voie să mănânc, au fost primele gânduri ale Ariadnei.

— Bine. Voi reuşi, indiferent ce va trebui să fac.

— Aşa te vreau! Propun regimul Atkins. Multe proteine şi aproape niciun fel de glucide. Cunosc rutina, crede-mă!

— Crezi că va da roade?

— Sunt convinsă. Slăbeşti şi nu vom mai avea niciun fel de probleme. Şi-acum nu te aştepta să mă vezi în următoarele zilei căci voi pleca în MFI.

— Ce vrea să însemne asta?

— Misiune foarte importantă. În căutarea pantofilor. Urează-mi noroc!

S-au sărutat în aer aşa cum obişnuia Nikoletta s-o facă.

— Papa! Mă întorc curând.

Dutchess County, New York

Era ora trei dimineaţa şi Adrian nu putea să doarmă. Se plimba prin casă şi întâmplător a trecut pe lângă uşa de la camera Ariadnei. A observat lumina gălbuie ce se strecura pe sub uşă. A bătut uşurel în uşă, temându-se să nu o trezească în cazul în care adormise cu veioza aprinsă.

— Intră, a spus ea.

A păşit în cameră şi a zărit-o stând în şezut în pat, cu părul răvăşit.

— Te simţi rău?

— Doar ameţită, cu o uşoară greaţă şi epuizată din pricina dietei şi a tot ce trebuie să învăţ zi de zi. Nu, altfel, nu, nu sunt bolnavă.

Adrian a făcut un semn către toate revistele răvăşite pe patul ei.

— Ce faci cu ele, la ora asta?

— Încerc să mă familiarizez cu biroul şi casa din oraş, din New York City.

Adrian a oftat apoi s-a apropiat de pat şi a strâns toate revistele.

— Ce faci?

Adrian le-a pus pe toate deoparte:

— Sunt inutile acum. Toate imaginile sunt inutile acum. Odată cu deschiderea noului sediu Nikoletta se va muta în apartamentul cel nou, care ocupă trei etaje din clădire. îmi pare rău că ţi-ai pierdut timpul să înveţi toate acestea, Ariadne. Unul dintre noi ar fi trebuit să se gândească la asta – eu, de exemplu – şi ar fi trebuit să-ţi aducă planurile noilor încăperi.

Ariadne a închis ochii şi şi-a înăbuşit cuvintele rele gata să-i ţâşnească de pe buze.

— Ar fi mai bine dacă ai petrece o vreme încercând să exersezi semnătura Nikolettei.

— Am semnătura ei perfect imitată, dacă vrei să ştii.

— Ştiu, da. Glumeam, a zâmbit Adrian.

— Da, desigur, a zâmbit şi Ariadne.

— Ar trebui să încerci să dormi. Mâine va fi o nouă zi şi vei avea nevoie de multă forţă de muncă.

— Aşa voi face.

Adrian a pornit către uşă, dar s-a oprit şi s-a întors către ea:

— Am observat că tu şi Matt petreceţi mult timp împreună.

— Da, a răspuns Ariadne, firesc.

— Sper că… ştii., sper că ştii ce faci.

— Fără nicio îndoială. Nu uita că trebuie să devin Nikoletta.

— Da, sigur… dar…

— Dar, fără niciun comentariu. Dacă trebuie să intru în această mascaradă şi să pretind că sunt sora mea, atunci trebuie să încep să cunosc cât mai multe despre bărbaţi.

Adrian o privea cu ochi mari de uimire. Ce am făcut? Ce plămadă am pus la dospit?

— Sper totuşi că vei fi… prevăzătoare. Nu ai experienţă precum…

— Chiar am nevoie de experienţă, a zâmbit ea.

Adrian nu a dorit să continue, aşa încât şi-a luat la revedere.

— Bine. Ne vedem mâine-dimineaţă.

Ariadne se felicita în gând în momentul în care l-a văzut pe Adrian ieşind din cameră. Era mândră de iubirea lor, şi nu se temea de ceea ce ar fi putut gândi ceilalţi. Nu avea experienţa Nikolettei, dar ştia că nu greşea în privinţa lui Matt. Nu avea nicio îndoială. Trebuia să stea de vorbă Matt. Adrian sau unul dintre ceilalţi ar fi putut să încerce să deschidă acelaşi subiect şi în faţa lui şi spera din tot sufletul ca şi el să se simtă la fel de senin ca şi ea în privinţa relaţiei lor. Discutaseră deja acest subiect şi luaseră hotărârea să nu spună nimic celorlalţi pentru o vreme, dar nici să nu nege dacă erau întrebaţi direct, pe faţă. Până atunci erau hotărâţi să se vadă ori de câte ori era posibil.

În acea noapte îi lipsea prezenţa lui, dar îşi spuneau că trebuia să păstreze aparenţele. Pe lângă asta, amândoi aveau nevoie de somn. Ariadne zâmbea, gândindu-se că atunci când erau împreună le era imposibil să reziste dorinţei şi făceau dragoste şi vorbeau jumătate din noapte. Poate chiar semăn cu Nikoletta mai mult decât aş fi crezut.

În săptămâna următoare, Adrian a petrecut mai mult timp alături de Ariadne, în vreme ce ceilalţi s-au prezentat la birourile lor din New York. Ariadne mai avea încă multe de învăţat.

Angelo a telefonat din New York City cu veşti mai puţin plăcute. Adrian şi Ariadne ascultau amândoi ce avea el de spus.

— Vom face o schimbare de planuri.

— Ce anume?

— Nikoletta se agită atât de mult şi pregăteşte o inaugurare grandioasă ceea ce îngreunează punerea în aplicare a planurilor noastre.

— Dar eu credeam că tocmai acest moment ne va

oferi şanse mai mari.

— Lucrurile stau în felul următor. Deoarece Nikoletta a avut probleme în trecut cu reprezentanţi ai organizaţiei „Copiii Mamei Terra”, a angajat trei echipe de foşti agenţi ai serviciilor secrete pentru a suplimenta forţele de pază. O echipă pentru fiecare schimb de câte opt ore. Până când se încheie festivităţile aceştia o urmează pretutindeni. Şi când spun asta chiar aşa este. Va verifica toaleta doamnelor, mai înainte ca ea să intre, asigurându-se că nu se află nimeni înăuntru, apoi vor rămâne la intrare atâta timp cât Nikoletta se află acolo. Vreau să spun că măsurile de securitate sunt asemănătoare cu cele oferite unui şef de stat.

De parcă lucrurile nu ar fi şi aşa destul de complicate, a oftat Adrian.

— Cu paza de corp obişnuită am putea să ne descurcăm, dar aceşti foşti agenţi secreţi mă îngrijorează, Angelo.

— Şi pe mine. De aceea am telefonat, ca să vă previn. Toţi trebuie să ne gândim atent cum avem de gând să procedăm, ţinând seama de măsurile de securitate suplimentare.

— Un avantaj îl constituie faptul că aceşti foşti agenţi nu o cunosc pe Nikoletta la fel de bine ca ceilalţi oameni de pază, a intervenit Ariadne. Va fi mai uşor să-i conving de faptul că eu sunt Nikoletta.

— Deşteaptă remarcă. Aşa este şi poate ne vom dovedi şi noi folositori, a spus Adrian.

— Va trebui să improvizăm, a fost de părere Angelo. Nu avem de ales. Trebuie să fim pregătiţi să profităm de orice ocazie se iveşte în cursul acelei nopţi.

— Ei bine, dacă afli amănunte legate de programul evenimentului, dă-ne de ştire. După cum o cunosc pe Niki, cred că îşi va oferi momente de relaxare din când în când încercând să scape de mulţime şi să se răsfeţe în compania

celui care o va însoţi în acea seară.

— Da, Adrian, voi încerca să aflu cât mai multe despre program. Oricum vă ţin la curent cu tot ce aflu.

— Mai vorbim, a încheiat Adrian punând receptorul jos apoi întorcându-se către Ariadne a continuat:

— Ai auzit? Lucrurile nu devin deloc mai uşoare.

— Da. Aşa este.

— Paza este un subiect despre care aş dori să vorbim.

— Ce vrei să spui?

— Tu nu eşti obişnuită să te afli permanent sub protecţia unui personaj specializat în acest domeniu. În schimb, Niki este. S-ar putea să fie oarecum neplăcut să trăieşti permanent însoţită de un grup de bărbaţi, timp de douăzeci şi patru de ore.

— Şi aici am pază şi nu au existat niciun fel de probleme în privinţa lui Matt. De fapt chiar este un companion plăcut.

— Asta-i cu totul altceva. Matt este singur, nu mai are alţi colegi. Şi este foarte discret. Un profesionist adevărat şi foarte atent. În noua poziţie pe care o vei ocupa, vei avea cel puţin patru persoane în preajma ta. Unii dintre aceşti ţipi nu sunt la fel de experimentaţi ca şi el… ei bine… unii dintre ei nu ştiu cum să păstreze distanţa dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Nu sunt sigură că înţeleg, a spus Ariadne deşi, de fapt, ştia despre ce era vorba.

— Ei bine, Niki este cunoscută pentru aventurile pe care le are din când în când cu oamenii de pază. Nimic serios, trebuie să ştii. Doar… o scurtă aventură. Ca atunci când te mănâncă şi te scarpini. Şi majoritatea bărbaţilor care lucrează pentru ea sunt pregătiţi pentru astfel de situaţii.

— Înţeleg.

— Dar tu nu eşti ca ea şi nici nu eşti obişnuită să-i simţi permanent aproape de tine.

— Ştii ceva?

— Ce?

— Această problemă poate fi parţial rezolvată, dacă tu sau eu – trecând drept Nikoletta – vom insista ca Matt să devină noul şef al serviciului de pază.

Adrian era uimit de formidabila idee.

— Uneori mă surprinzi cu adevărat, Ariadne. Excelentă sugestie. Mă întreb de ce niciunul dintre noi nu s-a gândit la această soluţie.

— Ei, uneori cele mai bune soluţii sunt chiar în faţa noastră.

A

În ziua următoare, înainte de prânz, Sugar Rosebury a sosit triumfătoare, aducând cu ea o mulţime de pachete.

— N-au mai rămas prea multe lucruri în magazinele exclusiviste din New York City. Şi asta nu-i totul. Am avut un succes total.

— Ce s-a întâmplat?

— Ei bine, mai întâi am făcut o scurtă vizită Nikolettei, a rostit Sugar cu un aer conspirativ.

— Da?

— Şi am stat de vorbă ca fetele. I-am mărturisit că nu voiam să-i răpesc momentele de glorie şi să port ceva asemănător toaletei aleasă de ea, sau, Doamne fereşte, şi mai rău, să port aceeaşi rochie.

— Crezi că ar fi existat şanse să se întâmple o astfel de situaţie?

— Infime. Nu cred că ar fi posibil, chiar dacă uneori purtăm creaţiile aceloraşi designeri. Dar ideea că aş putea să o pun în umbră a stârnit interesul Nikolettei. Orice îi gâdilă vanitatea face minuni în preajma ei. Prin urmare, ghiceşte ce s-a întâmplat!

— Ştii foarte bine că nu am nici cea mai vagă idee.

— Mi-a arătat toaleta pe care o va purta în seara inaugurării. O lovitură de maestru!

— Da, presupunem că aşa se poate numi.

— Scumpa mea, gândeşte-te! Acum ştiu exact ce va purta în acea seară şi putem să copiem toaleta.

— Ahaaa! Abia aştept să văd.

Ariadne descoperise că interesul ei pentru modă devenea tot mai mare poate pentru că niciodată nu avusese posibilitatea să-şi satisfacă gusturile în această privinţă şi i se părea amuzant ceea ce se întâmpla.

— Hai, deschide valizele şi priveşte!

Ariadne s-a apropiat de una dintre valize şi a deschis-o. Era plină cu o mulţime de cutii cu pantofi. A privit-o pe Sugar, nesigură. Parcă cerea permisiunea.

— Pentru Dumnezeu! Hai, deschide-le! Sunt pentru tine.

— Pentru mine? Parcă a venit Crăciunul!

— Încearcă tot!

Ariadne a ales o cutie, a deschis-o, apoi a scos din ea un singur pantof, Christian Louboutin. Era perfect. L-a studiat cu atenţie. Niciodată nu mai văzuse atâta perfecţiune, atâta măiestrie. Şi era vorba doar de pantofi.

— Hai încearcă-i şi pe cei Manolo Blahnik. Sunt în cutia neagră.

Cu ezitări, Ariadne a deschis cutia şi a dat hârtia deoparte după care a scos un uşor ţipăt de uimire. În cutie se afla o pereche de pantofi moderni, de culoare galben-piton, cu vârf ascuţit şi cu tocuri înalte, fără ştaif. Fiecare pantof avea ataşate nişte cureluşe extrem de fine, vopsite în auriu, tot din piton.

— Aceştia… asta este încălţăminte? Pantofi?

— Nu, scumpa mea, nu sunt doar pantofi. Sunt nişte pantofi mortali.

A ajutat-o pe Ariadne să se încalţe arătându-i cum să prindă cureluşele în jurul gleznei.

Îi veneau perfect, dar Ariadne nu era obişnuită să poarte astfel de pantofi şi mergea cu greutate, descoperind

astfel că avea nevoie de exerciţiu şi în această privinţă.

— Şi-acum la pièce de résistance, a anunţat Sugar luând ea însăşi o altă cutie ceva mai mare, de culoare albă, legată cu o fundă de mătase, ce se afla într-una din valize. I-a oferit-o Ariadnei aşteptând reacţia ei.

Aceasta era copleşită de frumuseţea pachetului şi nu îndrăznea să atingă ambalajul.

— Ce mai aştepţi? Deschide-l!

Ariadne s-a aşezat pe podea şi cu mare atenţie a început să desfacă ambalajul, aşa cum proceda de Crăciun, încercând să ruleze panglica pe deget pentru a o pune bine.

— Nu, nu, nu! Desfă-l aşa cum face Nikoletta. Rupe-l de parcă nu ai răbdare să vezi ce se află înăuntru.

— Dar este atât de frumos împachetat…

— Rupe hârtia!

Ariadne a făcut ceea ce i se ceruse, apoi a ridicat capacul cutiei. A dat foaia de hârtie deoparte şi a simţit cum i se oprea respiraţia. A ridicat rochia fără umeri şi a privit-o. Era o rochie din piele de piton, lungă până la pământ, de culoare gălbui-verzui.

— Este o creaţie Cavalli şi am reuşit să pun mâna pe ultima. Au fost realizate numai câteva bucăţi şi mai rămăseseră doar două în întreaga ţară. Nikoletta a cumpărat-o pe cea din New York şi mai era una în Los Angeles, la Rodeo Drive şi alta în Las Vegas. Cea pe care o ţii în mână este cea de la Rodeo Drive căci aiurita de vânzătoare din Las Vegas, în ciuda faptului că îmi promisese că o va păstra, a vândut-o altcuiva.

Plimbându-şi mâinile pe ea, Ariadne nu-şi putea ascunde uimirea.

— Dumnezeule! Piele de şarpe adevărată? Cred că a costat o avere. Şi când te gândeşti la bieţii şerpi.

— Ascultă-mă, iubito! De aceea a lăsat Domnul şerpii pe pământ: pentru pantofi, genţi, curele şi rochii precum

aceasta.

— Este oribil! s-a arătat indignată Ariadne deşi rochia îi plăcea la nebunie.

— Glumesc. Rochia este făcută din piei care au căzut de pe şarpe în mod natural.

— Înţeleg. Nu mi-ar fi trecut prin minte o astfel de idee.

— De ce nu o încerci? Hai să mergem sus!

Sugar a luat-o de mână pe Ariadne şi au pornit pe scări, în sus.

Dar încercarea rochiei s-a dovedit o luptă. În ciuda regimului de slăbit, Ariadne trebuia să-şi ţină respiraţia pentru a intra în rochie şi când în cele din urmă a reuşit, aceasta era evident prea strâmtă.

— Îmi pare rău dar va trebui să rabzi de foame în următoarea săptămână pentru a scăpa de kilogramele în plus. Diureticele te vor ajuta şi ele. Dar ştii ceva?

— Ce?

Ariadne se privea în oglindă.

— Arăţi uluitor. Şi mai ales sexi.

— Serios? Ştiu şi eu? Parcă pune în evidenţă prea multe părţi ale corpului. Priveşte decolteul! Cât de adânc este!

Sugar care se afla într-o dispoziţie maternală a încercat să o liniştească:

— Draga mea, acestea sunt resurse naturale. Gândeşte-te la ele ca la un dar din partea Domnului. Trebuie să nu uiţi că acum nu mai trăieşti în Berkshires.

Ariadne a mai aruncat încă o privire în oglindă. *Sugar are dreptate*. *Nu mai sunt în Kansas*.

Pe măsură ce studia cu tot mai mare atenţie propria reflexie în oglindă descoperea noi sentimente. *Sunt prinsă într-o intrigă de-a dreptul bizantină şi fără îndoială considerată o fărădelege*. Dar în mod surprinzător se simţea încântată de întreaga situaţie.

Fusese o zi plină de evenimente încântătoare dar în acelaşi timp epuizantă. Ariadne descoperise că oricât de frumoase erau hainele, oricât de încântători pantofii, probatul lor putea deveni o adevărată provocare. Cu fiecare rochie, Sugar îi ceruse să poarte o anume pereche de pantofi şi îi aranjase părul în alt stil încercând să descopere ce ţinută o avantaja pe Ariadne. Când au terminat în cele din urmă au sărbătorit cu un pahar cu şampanie.

După cină, Ariadne a pornit să facă o plimbare prin grădină, bucurându-se de frumuseţea straturilor de flori perfect întreţinute inhalând aroma tare a florilor. În aerul nopţii plutea un amestec de parfumuri de la flori şi ierburi aromate şi o nuanţă fină amintind de mirosul pământului. S-a aşezat pe o bancă ce mai păstra ceva din căldura soarelui de peste zi şi s-a lăsat alintată de bogăţia naturii. Curând Matt avea să i se alăture şi după doar câteva minute i-a auzit paşii apropiindu-se pe cărare.

S-a aşezat pe bancă alături de ea şi i-a luat mâna într-a sa, după care a sărutat-o pe obraz:

— Eşti epuizată!

— Da, într-adevăr, dar am vrut să stau câteva momente aici.

— Este o seară frumoasă.

I-a strâns uşor mâna.

— Liniştită. Calmă, a şoptit Ariadne.

— Cred că ar trebui să mergi în pat. Abia poţi să ţii ochii deschişi.

— Dar…

— Niciun dar. Mâine nu va fi o zi mai uşoară decât cea de azi şi oricât mi-aş dori să petrec această noapte cu tine, nu cred că asta este o idee bună.

Ariadne a consimţit cam fără tragere de inimă.

— Ai dreptate. Mă simt atât de obosită încât aş putea să dorm şi aici pe bancă.

Matt a sărutat-o din nou pe obraz şi s-a ridicat:

— Hai să mergem! Te voi însoţi până în casă.

Ariadne s-a lăsat trasă de pe bancă şi Matt a luat-o în braţe şi a sărutat-o apoi au pornit către casă.

— Noapte bună, i-a urat el când au ajuns în faţa casei.

— Ce faci acum?

— Ceea ce fac de obicei. Un control. Hai, du-te sus, Ariadne. Mâine vom avea ceva timp pentru noi, aşa că vom avea nevoie de energie, a zâmbit el ştrengăreşte.

— Noapte bună, i-a urat Ariadne, zâmbind la rândul ei.

— Noapte bună.

A urmărit-o din priviri cum intra în casă, apoi a pornit să facă un nou tur al proprietăţii.

Ariadne s-a dezbrăcat şi s-a pregătit de culcare. În loc să îmbrace una din cămăşile fine a îmbrăcat unul din tricourile lui Matt. Acestea deveniseră obiectele de îmbrăcăminte preferate de ea şi renunţa cu bucurie la cămăşile de mătase sau la pijamale în favoarea unui tricou aparţinându-i lui Matt. S-a aşezat în pat şi s-a învelit cu un cearşaf apoi a stins lumina. N-avea niciun rost să încerce să citească.

Abia dacă putea ţine ochii deschişi. Curând a adormit profund.

Străinul făcuse deja o recunoaştere a domeniului şi ştia exact unde să parcheze maşina fără a fi văzută de cineva, ca şi pe unde să intre atât pe proprietate cât şi în casă. Ştia de asemenea în ce dormitor se afla ea.

La ora două, după miezul nopţii, toate luminile de pe domeniu erau demult stinse. Totuşi la picioarele scării frumos sculptate s-a oprit şi a rămas nemişcat pentru o bună bucată de vreme. În tot acest timp a încercat să se obişnuiască cu întunericul, în vreme ce auzul său încerca să prindă cele mai mici zgomote ce ar fi apărut în casă.

Nu se auzea nimic în afara respiraţiei sale.

Era conştient de faptul că vechea scară din lemn ar fi putut să trădeze prezenţa sa şi când a păşit pe prima treaptă a făcut-o cu mare atenţie. Piciorul încălţat cu pantofi sport cu tălpi din cauciuc s-a aşezat uşurel pe treaptă pentru a verifica dacă lemnul vechi scârţâia. Când a înţeles că nu se auzea absolut niciun sunet a pus şi celălalt picior, apoi a continuat să urce dorindu-şi ca scara să nu scoată nici cel mai slab scârţâit. Scara părea să-l ajute în ceea ce avea de făcut.

Apoi a mai făcut o nouă pauză timp în care nu auzea nimic altceva decât propria respiraţie.

Transpiraţia începuse să-i învăluie trupul. Mergea cu mare grijă, ţinându-se aproape de perete, punând fiecare picior pe treaptă cu atenţie. Repeta fiecare mişcare cu grijă sporită până când, în cele din urmă, a ajuns în locul în care scara făcea o curbă. S-a oprit şi s-a sprijinit de zid. Lumina lunii pătrundea cu greu prin ferestrele de la etajul doi din pricina draperiilor. A respirat adânc şi a reluat dificilul procedeu de urcare a scării, pas cu pas.

Mai avea trei trepte când s-a întâmplat. De parcă ar fi scos un geamăt de durere treapta a scârţâit prelung. Bărbatul s-a oprit ţinându-şi respiraţia, cu un picior rămas în aer pregătit să continue urcarea dar aşteptând prevăzător în beznă.

În cele din urmă, mulţumit că nimeni nu simţise prezenţa sa, a pus şi celălalt picior pe treaptă, ţinându-şi respiraţia. De data aceasta lemnul treptei nu a protestat şi bărbatul a mai făcut încă un pas şi încă unul până a ajuns în vârful scării. A traversat palierul şi s-a lipit de perete privirile sale încercând să străpungă întunericul, în căutarea unei persoane care ar fi putut să audă sosirea sa.

Casa părea toropită, liniştită, nemişcată, parcă incapabilă să înţeleagă ce se întâmpla.

A pornit de-a lungul coridorului ţinându-se cât mai

aproape de perete unde ar fi fost puţin probabil să stârnească nemulţumirea vreunei scânduri mai vechi din duşumea. Lumina palidă a lunii trecea printr-o fereastră aflată la capătului holului şi îl ajuta în drumul său oferindu-i posibilitatea să vadă tablourile atârnate pe peretele holului pe care le evita aplecându-se. Totodată lumina lunii îl ajuta să-şi atingă ţinta: dormitorul ei.

Cu mare răbdare şi-a continuat înaintarea. După ceea ce ar fi putut oricui părea o eternitate a ajuns la uşa ei. A scos din buzunar un pistol semiautomat Heckler & Koch prevăzut cu amortizor ţinându-l cu ţeava în sus, dar cu cotul îndoit, astfel încât să tragă la cea mai mică mişcare. Cu mâna liberă a încercat clanţa uşii cu mare atenţie. A apăsat încetişor şi uşa s-a deschis. Cu o mişcare fluidă, de felină, s-a rostogolit pe podea în faţa uşii deschise. Era extrem de prudent. Avea un lung drum de străbătut înapoi, de-a lungul holului, pe scări în jos, peste peluză şi apoi până la drumeagul pe care se afla maşina.

A scrutat din priviri încăperea. Deşi draperiile erau trase putea zări patul cu baldachin şi silueta aflată sub cearşaf. Ţinta sa: tânăra femeie.

S-a furişat în cameră. Când a ajuns în dreptul patului a îndreptat arma către silueta adormită. Spatele femeii era îndreptat către el, dar nu avea importanţă. Doar un singur foc şi glonţul avea să-i străbată trupul lăsând o gaură cât un pepene galben.

A ridicat piedica şi a aşteptat un moment mai înainte de a trage. Avea impresia că auzise un zgomot în spatele său. A dat să se întoarcă, dar mai înainte de a reuşi, Matt a ţâşnit din prag cu braţele înainte, scoţând un ţipăt de furie.

— Nuuu!

Urletul era animalic, venit din străfundul fiinţei sale şi pentru o clipă străinul a înlemnit.

Matt era o formă ciudată, nedefinită pentru el mai înainte ca greutatea acestuia să-l arunce la pământ.

Pistolul i-a zburat din mână, lovindu-se cu zgomot de podea. Capul asasinului a lovit surd noptiera făcând să se răstoarne veioza care s-a spart cu zgomot, risipindu-se în cioburi pe podeaua din lemn de pin.

Înainte ca asasinul să poată face o mişcare, Matt a fost deasupra lui zdrobindu-l sub greutatea trupului său şi cuprinzându-i capul cu amândouă mâinile a început să-l izbească de podea iar şi iar. S-a oprit doar când scoţând un geamăt, străinul s-a înmuiat, pierzându-şi cunoştinţa.

Brusc, întreaga încăpere a fost scăldată în lumină şi Matt a tresărit. Ariadne stătea în apropierea uşii privind îngrozită întreaga scenă.

— Ce…?

— Nu ştiu încă. Cred doar că putem spune că acest bărbat a încercat să te omoare.

— Dumnezeule?! Tu eşti bine?

— Perfect.

În acel moment au auzit paşi de-a lungul holului. Sugar a apărut în pragul uşii urmată curând de Adrian.

— Pentru Dumnezeu? a strigat Sugar şi s-a repezit către Ariadne îmbrăţişând-o.

Adrian îl privea pe Matt.

— Cine este?

— Nu ştiu încă. îl voi interoga nu mai înainte de a-l lega bine. Apoi îl voi duce în casa de lângă piscină.

— Ariadne, cred că ar trebui să mergi cu mine, a fost de părere Sugar.

— Nu, rămân aici cu Matt.

Matt se pregătea să protesteze când a zărit hotărârea în privirile ei.

— Adrian, cred că ar trebui să o însoţeşti pe Sugar la parter. Puteţi bea ceva până termin eu aici.

— Nu cred că… a încercat Sugar să protesteze.

— Hai să mergem. Nu facem altceva decât să-i stăm în cale, a îndemnat-o Adrian.

— Fie… cum spuneţi voi!

După ce au părăsit încăperea, Matt a luat-o în braţe pe Ariadne.

— Aş fi putut să te pierd. Eşti sigură că nu ai păţit ceva?

O ţinea strâns în braţe şi simţea cum tremura din tot trupul.

— Sunt bine.

— Bine. Ai nişte ciorapi la îndemână?

— Ciorapi?

— Da. Vreau să-l leg şi nu vreau să cobor sau să merg în garaj după o funie.

Ariadne a deschis un sertar şi i-a dat câteva perechi de ciorapi din mătase.

— Acum, în timp ce eu mă ocup de el încearcă să găseşti arma.

Ariadne a pornit să caute şi curând a zărit pistolul pe podea. Se afla alături de un dulap. L-a luat şi l-a cercetat apoi a pornit către Matt.

— Ai grijă, a îndemnat-o Matt. Ia să-l văd!

Cu o mână ţinea mâinile asasinului şi cu cealaltă a luat pistolul. L-a privit, apoi l-a aruncat în pat ascunzându-l astfel privirilor.

Cu mare îndemânare a început să-l lege pe asasin, nu mai înainte de a-l fi rostogolit pe burtă. I-a înfăşurat ciorapii în jurul încheieturilor de la ambele mâini. A repetat apoi procedeul cu picioarele lăsându-i o oarecare libertate astfel încât bărbatul să poată face mici paşi.

— Atât deocamdată.

Ariadne îl privea pe străinul aflat în camera ei şi nu înţelegea ce se întâmpla.

— Nu l-am văzut în viaţa mea. Cel puţin aşa simt. Asta ştiu. Mi se pare ciudat că a încercat să mă omoare.

Matt s-a ridicat de pe podea şi a pus un braţ pe umerii ei.

— Mi-ai salvat viaţa.

— Da. Aşa se pare.

A strâns-o la piept şi a simţit cum continua să tremure şi a înţeles că abia atunci devenea conştientă pe deplin de ceea ce se întâmplase. Dorea să o ţină ocupată pentru o vreme. Astfel reuşea să-i alunge cât de cât gândul de la evenimentele din acea noapte. Trebuia să-l scoată pe asasin din dormitorul ei şi să-l ducă la casa de la piscină pentru a-l interoga.

— Poţi să mă ajuţi?

— Desigur.

— Mergi în camera mea şi adu-mi nişte haine: pantaloni, o cămaşă, pantofi.

În acel moment Ariadne a observat că Matt purta doar o pereche de chiloţi.

— Nici nu mi-am dat seama… a murmurat ea. Mă întorc imediat.

— Mulţumesc.

După plecarea ei, Matt a cercetat buzunarele străinului, căutând documente pentru a-i afla numele, dar nu a găsit nimic. I-a scos şi pantofii, dar nu a avut mai mult succes. Nu ascunsese nimic în ei. *Voi face o cercetare completă după ce-l scot de aici*, a hotărât Matt.

Ariadne a revenit în dormitor aducându-i hainele şi Matt s-a îmbrăcat în grabă. A luat pistolul din locul în care îl ascunsese, pe pat şi l-a vârât la spate. Apoi a privit-o pe Ariadne.

— Acum cred că ar trebui să cobori şi să pregăteşti pentru amândoi o băutură. Eu îl voi duce în casa de la piscină şi voi încerca să scot nişte răspunsuri de la el.

— Vreau să rămân cu tine.

— Trebuie să rămân singur cu el, aşa voi avea mai multe şanse să aflu informaţiile pe care le doresc. Prezenţa ta nu ne-ar fi de niciun folos, nici mie şi nici lui.

— Dar…

— Fără dar. Ai fost la un pas de moarte şi nu renunţ până nu-l fac să vorbească.

Ariadne a înţeles că vorbea într-adevăr hotărât şi nu dorea să-l vadă folosind forţa pentru a obţine răspuns la întrebările sale.

— Te rog, mergi jos, în bibliotecă! Nu voi lipsi mult timp.

— Fie, cum spui tu.

Când a rămas singur doar cu asasinul, Matt a mers la baie şi a luat un pahar cu apă pe care mai apoi l-a aruncat în faţă bărbatului ce zăcea pe podea, dar acesta nu a reacţionat. L-a lovit apoi cu piciorul în şold destul de tare cât să-l facă să simtă. Matt l-a auzit gemând, apoi l-a văzut deschizând ochii şi l-a urmărit cum încerca să-şi elibereze mâinile şi picioarele.

Matt l-a înşfăcat de braţ şi i-a cerut cu asprime:

— Ridică-te!

Bărbatul nu s-a mişcat. Matt a repetat ordinul:

— Ridică-te! Acum! Sau poate vrei să chem poliţia.

Bărbatul a făcut ceea ce i se ceruse şi Matt l-a ajutat să se ridice. Când şi-a căpătat echilibrul, Matt l-a luat de braţ şi l-a condus pe scări în jos, apoi au ieşit din casă, evitându-i pe ceilalţi. Odată ajunşi în casa de la piscină a început interogatoriul gândindu-se cu recunoştinţă la anii petrecuţi la CIA, unde învăţase o scrie de metode ce-i puteau fi de folos în acele momente.

Stăteau în bibliotecă de o veşnicie. Sau aşa li se părea.

— Nu pot să înţeleg de ce durează atât de mult, a spus Sugar la un moment dat.

— Ai încredere în Matt. Ştie ce face.

— Crezi că ar trebui să chemăm poliţia?

— N-ar fi o idee bună, dar îl vom întreba pe Matt. Ar urma publicitatea. Articole în ziare. Genul acesta de lucruri şi nouă nu ne trebuie să fim permanent întrebaţi şi

urmăriţi pentru a da amănunte. Şi mă gândesc în special la Ariadne.

— Desigur, a fost Sugar de acord.

Au auzit uşa deschizându-se şi Matt a intrat în bibliotecă pe uşa ce se deschidea dinspre bucătărie. Ariadne a sărit de pe canapea şi s-a îndreptat în grabă către el:

— Eşti bine?

— Da. Dar tu?

— Mi-am făcut griji pentru tine. Asta-i tot.

Sugar şi Adrian se priveau în tăcere. Sugar a dat uşor din cap pentru a confirma faptul că bănuielile lor erau întemeiate.

— Am să-ţi aduc ceva de băut. Vrei vin sau ceva mai tare?

— Un pahar cu vin este perfect.

— Ce-ai aflat? a dorit Adrian să ştie.

Matt s-a aşezat pe canapea şi Ariadne i s-a alăturat de îndată, dându-i paharul cu vin. Matt a sorbit apoi a pus paharul jos:

— Foarte puţine lucruri. Susţine că nu ştie de cine a fost trimis. Doar o voce la celălalt capăt al firului. Plata a fost făcută de la un cont elveţian într-un alt cont elveţian.

— Îl crezi?

— Da, cred că da. Cam aşa stau lucrurile de obicei. Nimeni nu vrea ca identitatea lui sau a *ei*, a subliniat el, să fie cunoscută.

— Da, are logică ceea ce spui. A spus dacă persoana care l-a contactat era bărbat sau femeie?

— Femeie în mod sigur, deşi asta nu înseamnă neapărat că ea este persoana care l-a angajat.

— Tu ce crezi?

— Cred că trebuie să fim extrem de prudenţi. Indiferent cine este persoana, nu va renunţa.

A luat mâna Ariadnei într-a sa.

— Şi asasinul? a dorit Sugar să ştie.

— A plecat.

— Cum? A plecat? a întrebat uimită Ariadne.

— Gândeşte-te! Nici nu se punea problema să chemăm poliţia. Nu aveam de ales. Poate doar să-i fac felul şi să scap de cadavru. Nu cred că se va întoarce, dar aşa cum am mai spus trebuie să fim prudenţi. Pur şi simplu pentru că cine a ratat acum momentul…

Ariadne i-a strâns uşor mâna. Probabil sora mea geamănă a încercat să mă asasineze şi eu nici măcar nu am întâlnit-o vreodată, gândea ea.

Seara cea mare sosise.

Nikoletta se retrăsese în apartamentul care ocupa ultimele trei etaje ale noii clădiri PPHL ce urma să fie inaugurată ca sediu al companiei în acea seară. Şaizeci şi opt de etaje mai jos covorul roşu fusese deja întins şi Nikoletta, folosindu-se de un binoclu, putea să vadă limpede tot ceea ce se întâmpla. Hudson River şi West Side Manhattan până dincolo de Washington Bridge la Palisades şi chiar mai departe era priveliştea de care se bucura. Când şi-a întors privirile către est a zărit parte din vârful modern, sculptural de la Conde Nast Building din Times Square şi dincolo de Queens, Brooklyn şi până în Long Island. Dacă îşi îndrepta privirile către sud după golul lăsat de turnurile gemene de la World Trade Center şi amintirea lor cumplită urma o privelişte minunată: Verrazana Narrows şi Staten Island.

A pus jos binoclul, şi-a pus o pereche de pantofi fără toc şi a îmbrăcat o haină sport, apoi a telefonat cerându-i lui Butch, unul din oamenii săi de la pază:

— Am nevoie de cineva să mă însoţească jos, în hol. Vreau să văd cum stau lucrurile acolo.

— Voi aduce câţiva oameni, imediat.

— Nu. Vino doar tu!

— Mă gândeam că…

— Nu dau doi bani pe ce gândeşti tu. Hai, vino!

A luat o pereche de ochelari de soare şi i-a pus la ochi şi a apăsat pe butonul ascensorului particular ce cobora până în holul de la intrare. Butch a pornit în urma ei fără comentarii.

Coborârea a durat puţin având în vedere viteza ascensorului, apoi Nikoletta s-a îndreptat către holul principal, cu Butch pe urmele ei.

Nikoletta s-a oprit pentru a cerceta încă o dată spaţiul imens. Lawrence Lowell, organizatorul de evenimente deosebite şi magicienii ce-i serveau drept designeri transformaseră suprafaţa imensă acoperită cu marmură adăugând oglinzi paravan şi şaizeci de candelabre din cristal într-o gigantică Sală a Oglinzilor demnă de Versailles exact aşa cum promisese. Nikoletta şi-a spus că trebuia să folosească talentul lui Lawrence din nou, cu prima ocazie şi trebuia să încerce să obţină un contract exclusiv cu el pentru PPHL, astfel încât nimeni altcineva – companie sau persoană particulară – să mai poată beneficia de calităţile lui excepţionale.

Oriunde îşi îndrepta privirile vedea decoratori, specialişti în flori şi plante, angajaţi ai firmei de catering, aducând ultimele retuşuri. Muzicanţii, de la quartetul de corzi şi până la componenţii celor două formaţii de dans ca şi DJ-ul, începuseră ultimele pregătiri, îşi acordau instrumentele şi verificau echipamentul electronic. Chelnerii, femei şi bărbaţi, circulau printre mesele rotunde şi măsurau distanţele dintre diversele aranjamente de pe masă pentru a se convinge că toate erau aliniate perfect. Oriunde priveai toată lumea era agitată încercând să afle dacă totul era în ordine.

Nikoletta ceruse perfecţiune şi era convinsă că i se respecta dorinţa cu înflăcărare, lucru ce o mulţumea. În timp ce se plimba străbătând spaţiul imens de la parterul clădirii, recunoscută doar de o mână de oameni, privea

către strada 42.

Butch i-a urmărit privirile.

— Poliţia deja a organizat cordoane pe cele două benzi mai apropiate de clădire de pe strada 42.

— Am văzut, a spus ea mulţumită că primea un astfel de sprijin din partea poliţiei newyorkeze.

— În seara aceasta forţele de pază vor fi mai numeroase. O firmă particulară de pază şi protecţie verifică fiecare membru al personalului pe măsură ce sosesc. Chiar şi invitaţiile oaspeţilor vor fi verificate minuţios. Toţi au fost informaţi în prealabil că au nevoie de o fotografie de identificare, fără nicio excepţie şi invitaţiile au un semn special, care poate fi văzut doar cu ajutorul luminii cu ultraviolete.

Nikoletta a dat din cap în semn că a înţeles. Era obişnuită cu astfel de măsuri, mai ales în cazul evenimentelor cu largă participare, dar nu-şi amintea să se mai fi folosit vreodată invitaţii cu un semn de identificare.

— Pare o idee foarte bună.

— În ultima vreme au apărut metode de copiere foarte sofisticate. Toţi şarlatanii pot face rost de acelaşi gen de hârtie şi folosindu-se de calculator pot obţine tot ceea ce doresc, dar semnul de identificare nu le este cunoscut şi le-ar fi imposibil să-l copieze, chiar dacă ar afla despre ce este vorba.

— La naiba! a rostit Nikoletta printre dinţi.

— Ce s-a întâmplat?

— Am zărit câţiva membri ai organizaţiei „Copiii Mamei Terra”. Sunt peste drum.

— Poliţia îi va ţine departe. Chiar şi pietonii şi orice băgăreţ curios să vadă ce se întâmplă sunt sfătuiţi să rămână pe celălalt trotuar. Cred că totul va fi bine.

— Aş vrea să-i alunge. Să scape de ei într-un fel sau altul.

— Este o ţară liberă. Nu-mi fac griji din pricina lor.

Între noi şi ei se află câteva benzi intens circulate; mai sunt şi cordoanele poliţiei şi un mare număr de poliţişti în faţa clădirii ca şi oameni de pază sub acoperire.

Nikoletta a revenit în mijlocul holului pentru a mai arunca o privire cercetătoare. Curând locul avea să fie înţesat de sute de personalităţi, îmbrăcate în cele mai elegante toalete, purtând bijuterii spectaculoase. *Chiar dacă nu toţi îmi sunt prieteni sau parteneri, totuşi vor fi aici*. Gândurile ei zburau către consilierii săi care în curând aveau să sosească în ciuda faptului că ţeseau un complot împotriva ei. Secretul lor îi era cunoscut. Şi lor le era cunoscut faptul că ea ştia ce puneau la cale. După recenta încercare de a scăpa de impostoare, nu mai exista nicio îndoială că luptau unii împotriva altora.

Impostoarea se va afla oare aici în această seară? Nu m-ar surprinde să fie aşa. Curând îşi va face apariţia.

— Să mergem! l-a îndemnat pe Butch pornind către ascensor. Nu cred că va reuşi vreun jeg să-mi strice petrecerea, dar aş vrea să-mi faci o favoare deosebită în seara aceasta.

— Ce anume?

— Încearcă să ţii sub observaţie orice persoană care seamănă cu mine.

— Seamănă cu…?

— Da. Şi te rog să-i atenţionezi şi pe ceilalţi. Vreau să aflu de prezenţa ei imediat ce a sosit.

În ciuda micii armate de oameni de pază Kees Vanmeerendonk reuşise deja să intre în clădire. Nu se poate spune că era imaginea leită a expertului în pază şi protecţie

H. Richard Pipe, dar o mustaţă falsă şi vopseaua pentru sprâncene reuşiseră să-i dea o înfăţişare aproape asemănătoare. Documentele pe care le purta cu el îi fuseseră de asemenea de mare ajutor.

Îmbrăcat într-un costum Brooks Brothers aşa cum

poartă de obicei specialiştii de la pază şi protecţie, purtând în ureche un mic receptor şi un microfon minuscul la rever trecea drept un specialist ce patrula preocupat holul noului sediu PPHL.

Ştiind că Nikoletta se afla în acea clădire se simţea triumfător, fiori de încântare străbătându-i trupul. În mod cert se pregătea pentru o intrare triumfală şi… *curând avea să moară*.

Pentru prima oară după încercarea nereuşită de asasinat de pe insula St. Barth trăia un sentiment ciudat de apropiere faţă de ea. Legătura intimă dintre vânător şi pradă.

Nikoletta Papadaki se afla atât de aproape încât îi putea simţi mirosul. Chiar avea gustul sângelui ei ce avea să curgă cât de curând din trupul ei în aparenţă fragil.

Ce păcat! Este atât de frumoasă!

Pe de altă parte chiar frumuseţea ei o făcea să fie un sacrificiu cu atât mai valoros pentru mama Terra.

Frans care continua să se simtă în siguranţă în apartamentul său, se lăsase totuşi convins să se aventureze şi să se deplaseze la noul sediu PPHL pentru a participa la deschiderea acestuia.

— Bianca ar fi dorit să te afli aici, Frans, insistase Nikoletta. Nu uita că ea însăşi a lucrat doar pentru PPHL. Era devotată companiei şi acţiunilor pe care această companie le-a întreprins pentru ajutorarea oamenilor.

În realitate, Frans nu ştia prea multe lucruri despre companie şi nici nu-i păsa de activităţile acesteia. Cu toate acestea acceptase să participe la festivităţi doar în amintirea Biancăi. Simţea că îi era dator Nikolettei deşi faptul că făcuse sex cu ea nu însemna mai mult decât o simplă descărcare fizică. Una plăcută dar nu asemenea momentelor când făcea dragoste cu Bianca.

Îmbrăcat elegant, de gală, arătând răpitor de chipeş, stătea întins pe patul din dormitorul Nikolettei cu un pahar

de scotch, plictisit de moarte, privind cum aceasta se pregătea pentru petrecere. Se gândea la o mie de alte locuri unde ar fi vrut să se afle în acele momente, dar era conştient că nici acolo nu s-ar fi simţit bine. Ce rost avea să meargă într-un loc sau altul atâta timp cât Bianca nu se putea afla acolo. Golul lăsat de aceasta rămânea singura constantă în viaţa lui.

Nikoletta nu rămânea insensibilă la starea lui de spirit dar îşi spunea că cea mai bună politică ce putea fi aplicată în privinţa lui era aceea de a-l îndemna cu blândeţe să facă unele lucruri, mai ales de genul celor care o implicau şi pe ea. După ce stilistul şi machioza şi-au terminat treaba s-au retras şi Nikoletta şi-a pus rochia galben-aurie din piele de piton şi s-a întors cu spatele către el:

— Dragule, vrei să închizi tu fermoarul?

Acesta s-a ridicat şi i-a făcut pe plac.

— Şi-acum ce zici de un pahar cu şampanie? Vrei să desfaci o sticlă? Cred că am timp pentru un pahar-două.

— Eşti într-o dispoziţie de zile mari.

— Nu se cade să ajung prea devreme la propria mea petrecere. Ce crezi? Nu aşa se face o intrare triumfală. Tu ce părere ai, Frans, dragule?

Frans nu ţinuse niciodată cont de astfel de amănunte şi în acel moment nu dădea doi bani pe ele. Scotch-ul îşi făcea efectul asupra lui şi îl trăgea într-un loc întunecat, plin de tristeţe care nu se potrivea deloc ciripitului vesel afişat de Nikoletta.

Pe strada 43 o limuzină cu însemne diplomatice îşi făcea loc strecurându-se prin trafic, îndreptându-se către intrarea din spate a garajului noului sediu PPHL. Bariera din metal strălucitor şi paznicul în uniformă aflat în faţa ei au oprit limuzina. Având în mână o listă a oaspeţilor, paznicul s-a îndreptat către limuzină pentru a cerceta cine erau nou-veniţii.

Geamul din spate s-a lăsat şi Angelo Coveri care fuma un trabuc puternic mirositor i-a întins invitaţiile omului de la pază ca şi legitimaţia sa de membru al companiei PPHL. Un alt membru al grupului de pază s-a apropiat, a luat invitaţia şi legitimaţia şi a aruncat o privire în interiorul limuzinei, către celălalt pasager, ascuns privirilor sale de fumul gros al trabucului. Oricum paznicul a putut zări o femeie frumoasă, tânără cu un păr lung până la mijloc, de culoarea platinei. Aceasta purta ochelari mari de soare şi o pelerină lungă de culoare roşie, din satin, prinsă la gât cu un diamant uriaş, drept broşă.

Dacă omul ar fi fost mai atent la detalii ar fi observat că tânăra femeie purta o pereche de pantofi din piele de piton, cu vârful ascuţit, fără ştaif.

Într-o limbă italiană, fluentă şi vorbită în ritm alert, Angelo s-a adresat tinerei femei şi aceasta a oftat cu un aer obosit. A deschis poşeta din satin roşu şi i-a dat acestuia paşaportul diplomatic. Angelo îl împrumutase de la o angajată a consulatului care avea păr lung, blond-platinat şi care nu era la fel de tânără şi strălucitoare precum femeia aflată alături de el. Cu toate acestea spera ca micul său truc să reuşească. În fond el se afla în consiliul de conducere al companiei. Şi un alt amănunt ce nu trebuia neglijat îl constituia faptul că fotografiile din paşapoarte nu sunt niciodată reuşite. Dimpotrivă.

I-a înmânat paşaportul paznicului, acesta a aruncat o privire fotografiei, apoi s-a uitat la femeia din limuzină, şi, cu un semn scurt, i-a cerut celuilalt paznic să privească şi el fotografia.

Acum a sosit momentul să par agasat, şi-a spus Angelo. Prefăcându-se plictisit le-a fluturat legitimaţia:

— N-aţi văzut? Sunt în conducerea companiei PPHL, pentru Dumnezeu! Nu am de gând să-mi petrec seara în acest loc.

Cei doi paznici au aruncat încă o privire la

legitimaţie.

— Scuze, domnule! Ne pare rău!

— Sper să fie aşa. Aţi merita să fiţi concediaţi pentru că ne faceţi să aşteptăm, pe mine şi pe marchiză. Dacă vă pasă de slujbă, aveţi grijă cum procedaţi.

— Sunt nou, domnule, şi eu… a încercat să se apere paznicul.

— Hai, lasă vorba. Ne grăbim să ajungem la petrecere.

Paznicul i-a înmânat paşaportul. Cei doi oameni s-au retras şi unul dintre ei a apăsat butonul ce manevra electronic bariera şi aceasta s-a ridicat permiţând accesul limuzinei. Şoferul a pornit motorul şi a manevrat maşina coborând în garajul cu mai multe nivele:

— Uf! Am fost la un pas de a ceda! Cred că pentru o clipă am dorit să mă predau.

— Hei! Hei! a încercat Angelo să o liniştească ştergându-şi fruntea de transpiraţie.

— Mulţumesc, Angelo. Cred că emoţia m-a făcut să transpir din cap până în picioare. S-ar putea să fie şi din cauza perucii şi a pelerinei. Simt că mă sufocă.

— Încearcă să te linişteşti.

— Da, să mă liniştesc.

— Am reuşit să te trecem dincolo de barieră. Ce era mai rău este istorie.

Ariadne şi-a lăsat ochelarii pe vârful nasului şi privirea pe care i-a aruncat-o lui Angelo era elocventă. Amândoi ştiau foarte bine care era adevărul.

De parcă i-ar fi citit gândurile Angelo a continuat:

— Nu te gândi mai departe de momentul prezent. Vom traversa fiecare pod atunci când ajungem la el. Suntem în stare să facem acest lucru. Am dreptate.

— Da, a fost de acord Ariadne.

De fapt nu era pe deplin convinsă că aveau să reuşească, dar nu voia să-i împărtăşească lui Angelo

îndoielile sale.

— Şi chiar putem merge mai departe, a încurajat-o Angelo strângându-i uşor mâna.

Şoferul a oprit limuzina, a coborât şi a deschis portiera pentru Ariadne.

— Marchiza! a murmurat el.

Marchiza! Ha! Nu numai că sunt o falsă marchiză dar sunt şi o falsă Nikoletta. Domnul să mă ajute! Sunt falsă cu totul.

Şoferul a ajutat-o să coboare şi i-a zâmbit.

— Mulţumesc, marchize!

Matt i-a zâmbit larg:

— Cu plăcere, marchiză!

Ţinându-i de braţ pe Angelo şi pe marchiz, marchiza fi fost condusă către ascensor şi de acolo mai sus, la petro cere.

În ciuda barierelor din lemn albastru, a trupelor de poliţie şi a poliţiştilor motociclişti ce dirijau traficul, întreaga zonă era dominată de o agitaţie infernală. Reflectoare pu temice brăzdau cerul ca la premiera unui film şi noul sediu al companiei PPHL era scăldat într-o mare de lumină. Clfl direa reprezenta cea mai recentă dovadă a geniului arhitec tural, o nouă bijuterie pe cerul oraşului, mai strălucitoare ca oricare altă clădire din Manhattan.

Jos în stradă, cavalcada de limuzine, maşini elegante de oraş şi câte un taxi aduceau în faţa clădirii personalităţi de seamă printre care câţiva foşti şefi de state, politicieni în fluenţi, magnaţi, membri de seamă ai înaltei societăţi, vedete de film, actori celebri. Mai pe scurt tot ce avea nun select fiecare sferă de influenţă cobora din maşină în laţii covorului roşu aflat la intrarea noii clădiri.

Bărbaţii erau majoritatea în ţinută de gală, cu papion alb, deşi printre ei se aflau şi câţiva ce purtau cravată neagră în vreme ce femeile străluceau prin extravaganţă

şi eleganţii încărcate de bijuterii pluteau de-a lungul covorului roşu purtând rochii de seară de o bogăţie greu de imaginat, într n coloristică de-a dreptul fantastică, de o frumuseţe de basm

De partea opusă a străzii trecători şi oameni veniţi spo cial pentru a zări preţ de o clipă celebrităţile priveau oii vrăjiţi. Fanii scenei, ecranului şi muzicii provocau o atmos fără de isterie prin ţipetele de încântare şi strigătele de admiraţie ce se amestecau cu sloganele demonstranţilor co aparţineau organizaţiei „Copiii Mamei Terra”.

Departe de toată agitaţia, asemenea unei zeiţe în vârful muntelui Olimp, Nikoletta Papadaki saluta pe trei dintre oaspeţi. Percy, majordomul, fusese cel care îi întâmpinase la intrarea în apartament.

— Honor, ce bucurie să te văd, a salutat-o Nikoletta.

— Şi eu mă bucur, a murmurat Honor Huristone.

Aceasta din urmă purta un zâmbet ce părea să fi fost desenat pe chipul ei ca de ciment. Acceptase să ia parte la petrecere dintr-un simţ al datoriei faţă de companie, dar nu agrea deloc faptul că se afla acolo.

Nikoletta l-a îmbrăţişat pe Adrian apoi cu un ton acid a spus:

— Mă bucur să te văd după atâta vreme petrecută la ţară.

— Ei da… aşa este…

— Dar l-ai întâlnit pe emisarul meu?! Fără îndoială.

— Emisarul… tău?

Pentru o clipă Adrian a părut nedumerit, apoi şi-a revenit.

Prin urmare ea a trimis asasinul şi acum îmi confirmă cu îndrăzneală.

— Da. Cred că da, chiar dacă a fost doar pentru un minut, a răspuns el cu ton mieros.

— Păcat! Nu ai apucat să petreci mai mult timp cu el.

— Bună, scumpa mea! a salutat-o Sugar Rosebury, întrerupându-le conversaţia. Ai aranjat o petrecere pe cinste.

— Sper să vă distraţi. Dar unde sunt Yves şi Angelo? N-aţi sosit împreună?

— Nu. Dar nu trebuie să-ţi faci griji. Am vorbit cu ei şi vor veni, în mod sigur. Sunt în întârziere din cauza traficului, presupun. Ai văzut ce se întâmplă jos, în stradă?

Râzând, Nikoletta a spus:

— Da. Am privit cu binoclul.

Apoi pornind înaintea lor i-a invitat în vastul living.

— Vă rog luaţi loc. Vom bea şampanie şi vom lua o gustare: caviar. Apoi dacă doriţi vom face turul de onoare.

— Ah, minunat. Acest apartament este cu totul deosebit de casa din oraş, s-a arătat Sugar interesată privind în jur la decorul futurist.

— M-am săturat de complicatul decor englezesc, de ceea ce înseamnă căldura căminului englezesc. Şi nici nu mă reprezintă.

Văzându-l pe Frans prăbuşit într-un fotoliu aflat într-un colţ al încăperii, Sugar s-a îndreptat către el, l-a sărutat pe obraz şi a simţit mirosul de băutură:

— Frans, ce mai faci, dragule? Cum te simţi?

— Fantastic! Nu se vede?! a rostit el sarcastic.

— E minunat să te văd într-o astfel de împrejurare.

Frans a clătinat din cap plictisit.

Bietul de el! *Este dărâmat în seara asta*, şi-a spus Sugar, apoi s-a reîntors la restul grupului. Aceştia ţineau în mână cupele de şampanie aduse de un chelner şi toastau.

— Frans nu pare să se alte într-o dispoziţie prea bună, i-a şoptit Sugar Nikolettei. Crezi că trebuie…

— Nu-i da atenţie. Se simte perfect. Doar face pe supăratul, ca de obicei.

După câteva minute de conversaţie a cărei temă a fost decorul încăperii în care se aflau, Nikoletta le-a

propus să facă turul apartamentului.

— Vă conduc eu. Trebuie să vedeţi ce am realizat.

Au pornit în urma ei în apartamentul ce se întindea pe trei etaje şi avea terase vaste. Era o combinaţie de sticlă, oţel, marmură, granit şi onix – suprafeţe dure, strălucitoare asemenea Nikolettei – la care se adăuga drept notă mai molcomă moliciunea pielii şi a mătăsii ca şi bogăţia plantelor tropicale. Orhidee înflorite se aflau pretutindeni şi terasele magnifice erau împodobite cu arbori, arbuşti şi flori aşa cum era şi zona aflată în jurul piscinei încălzite.

Când turul a luat sfârşit au revenit în living unde Nikoletta a cerut chelnerilor să le aducă mai multă şampanie şi caviar beluga.

— Nu ar trebui să coborâm la petrecere? a întrebat Adrian.

— Şi să ratez o intrare măreaţă? a râs Nikoletta. Nu. Vreau să sosească toţi oaspeţii mai întâi. Apoi tu, Honor şi Sugar veţi porni înainte ca şi garda mea de onoare, să spunem. Şi Angelo şi Yves vor fi acolo, să sperăm, după care Frans mă va conduce la parter.

În sunete de trompetă? era tentată Sugar să întrebe.

— Şi gărzile de corp de la uşă? a întrebat Adrian, referindu-se la foştii agenţi secreţi cu microfoane în ureche. Nu sunt ei garda de onoare?

— Dumnezeule! Nu! Ei sunt garda pretoriană, a izbucnit în râs Nikoletta.

Cu cât privea mai mult în jurul său la sala imensă, Ariadne avea impresia că numărul oaspeţilor creştea vertiginos. Glasurile acestora semănau oarecum cu murmurul valurilor, un zgomot ce se ridica în imensitatea holului dar care, în mod cu totul inexplicabil, era absorbit şi nu acoperea acordurile quartetului ce interpreta piese muzicale de Mozart.

Era uluită. În ultimele săptămâni trăise numeroase

experienţe, dar niciuna atât de ameţitoare ca petrecerea de inaugurare. Se simţea mică, umilă. Şi totuşi era încântată că se afla acolo, că era o părticică din spectacolul uluitor. Niciodată nu se mai aflase în mijlocul luxului şi eleganţei. Era absolut copleşită.

Privea şirurile nesfârşite de oaspeţi, fiecare dintre cuplurile ce soseau făcându-şi intrarea de parcă pluteau, de parcă totul fusese regizat sau poate era vorba de obişnuinţă – participau la un număr atât de mare de astfel de evenimente încât mişcările şi atitudinea lor atingeau perfecţiunea. Un taifun de magnaţi, gândea zâmbind Ariadne care îşi etalau costumele elegante şi fracurile cu naturaleţe. Femeile – de departe imagini ale puterii lor financiare şi a statutului social – păreau asemenea personajelor de basm. Păreau să plutească pe marmura strălucitoare făpturi ireale, ce nu aveau nimic în comun cu muritorii de rând.

Chiar şi plutoanele de chelneri îmbrăcaţi la patru ace purtând tăvile pe care se aflau cupele cu şampanie şi gustări dădeau impresia că alunecau printre oaspeţi, asemenea dansatorilor dintr-unul din filmele lui Fred Astaire.

În mod cert toate acestea cer talentul unui maestru păpuşar, un maestru invizibil care ştie exact ce trebuie făcut în fiecare moment. Fără el cum ar fi posibilă o coordonare perfectă? se întreba Ariadne.

Apoi, brusc şi-a dat seama că păpuşarul nevăzut nu era altcineva decât sora ei geamănă, Nikoletta. A simţit cum stomacul i se strângea ghem. *Şi se presupune că eu… eu aş fi în stare să trec drept această persoană cu puteri supraomeneşti*? Avea îndoieli mari referitoare la modul cum ar fi reuşit ea să ducă la îndeplinire o astfel de sarcină căci era evident pentru ea că Nikoletta fusese născută pentru a realiza astfel de manifestări extravagante. Ariadne era convinsă că ea nici măcar nu ar fi ştiut de

unde să înceapă pentru a regiza astfel de evenimente.

În ciuda sentimentelor pe care le trăia, judecând după reacţia celor din jur, Ariadne se încadra perfect în peisaj. Purtând pelerina amplă de satin, de culoare roşie, stârnea senzaţie la fiecare mişcare fără a fi conştientă de acest lucru. Părea un rubin perfect printre pietre preţioase de o valoare mai mică.

Angelo Coveri era cel mai vorbăreţ şi mai antrenant personaj din grupul de conspiratori. În ciuda stilului sofisticat vizibil la toţi dintre ei, doar Angelo reuşea să facă faţă perfect în orice situaţie ce implica contacte sociale cu diverse straturi ale societăţii. Angelo părea să dispună de un radar ce-l ajuta în orice situaţie. În mod cert era conştient de interesul stârnit de Ariadne, machiza, şi de Matt, marchizul. *Nici nu ar fi putut să se afle pe mâini mai bune*, gândea el. Tocmai de aceea insistase ca el să fie cel care o însoţea alături de Matt. Asemenea unui general la comandă pe câmpul de luptă, Angelo îi escorta strategic, cât mai în siguranţă pe terenul minat, petrecând mai mult timp, cu şiretenie, în preajma celor mai puţin importanţi şi mai puţin curioşi oaspeţi. Astfel, cu măiestrie, îi ferea de pericole, de cei curioşi, cu minte ageră şi ochi la fel de aprigi şi de cei care nu mai sfârşeau pălăvrăgeala odată ce începeau să vorbească. În timp ce Adrian, Yves sau Sugar ar fi putut să facă faţă unor situaţii dificile cu măiestrie, ar fi intrat în vorbă chiar cu persoanele pe care Angelo reuşea să le evite.

Cu toate acestea, invitaţii care o zăreau pe Ariadne şi pe bărbatul chipeş care o însoţea – pe pieptul căruia se aflau câteva decoraţii militare – ardeau de nerăbdare să o cunoască pe frumoasa femeie şi pe soţul sau logodnicul acesteia şi căutau să ceară informaţii, dar Angelo, pentru a evita complicaţiile, repeta cui dorea să audă ceea ce hotărâseră la început între ei trei: „marchiza… fiica unui prieten de familie… şi soţul ei, marchizul” fără a rosti

niciun nume.

Mica farsă imaginată de el părea să funcţioneze perfect. Ariadne nu trebuia să vorbească, ci doar înclina capul în semn de salut. Angelo îşi cerea scuze în numele lor: „Marchizul şi machiza au probleme cu gâtul. Nu este nimic contagios, trebuie să vă spun. Doar din pricina zborului, spun ei. Cei doi bat globul în lung şi în lat”.

Ariadne îşi ducea mâna la gât şi arunca o privire scuzându-se şi zâmbea cald. Matt zâmbea şi rostea „*Scusi*”. Pe măsură ce dansul acesta de societate continua şi Angelo Coveri îi păstorea, Ariadne şi Matt nu uitau niciun moment îndemnul său: „Zâmbiţi!” Şi continuau să zâmbească atât de mult încât Ariadne simţea că încep să o doară dinţii.

Pe lângă peruca blond-platinat, machioza lui Sugar Rosebury făcuse minuni. Ariadne nu semăna deloc surorii sale Nikoletta. Nimănui nu i-ar fi trecut prin cap să facă legătura între ele două. Astfel, misterioasa şi frumoasa marchiză şi convingătorul marchiz jucau rolul unei familii de prieteni ai lui Angelo Coveri.

În vreme ce la parter petrecerea se desfăşura în fast şi splendoare, sus, în apartamentul Nikolettei, o mică dramă şi o criză erau pe cale de a se produce ameninţând să distrugă planurile acesteia. Ore în sir Frans băuse scotch, pahar după pahar şi brusc a luat hotărârea că Nikoletta nu-i acordase suficientă atenţie. Asta, după ce el o ignorase întreaga după-amiază aşa cum se întâmplase de altfel şi cu restul oaspeţilor. Când tocmai se pregăteau să coboare pentru a se alătura invitaţilor la petrecere, Frans a început să strige de pe canapeaua pe care stătea întins:

— Du-te cu *ei*. Este limpede că nu ai nevoie de *mine*, Niki.

Nikolettei îi era imposibil să înţeleagă trădarea. Frans fusese totdeauna o persoană dificilă, dar nimeni, niciodată nu o refuzase astfel în ultimul minut. Apoi i-a

trecut prin minte că acest lucru tocmai se mai întâmplase şi persoana nu era alta decât Frans. Şi asta se întâmplase la petrecerea pe care o organizase de ziua lui în East Hampton. Gândul acesta a scos-o din minţi.

— Pentru Dumnezeu! Mişcă-te! Vrei să termini cu asta?

Glasul ei era aspru şi pentru a 11 mai convingătoare a bătut cu piciorul în pământ.

Când a văzut că Frans nu a schiţat nicio mişcare s-a înfuriat. S-a aplecat către el şi l-a înşfăcat de braţ cu amândouă mâinile şi pur şi simplu l-a săltat de pe canapea. Ca să nu se prăvălească pe podea, Frans a încercat să-şi găsească echilibrul şi când Niki s-a îndreptat s-a auzit un sunet prevestitor de rele.

— Ce căcat! Uite ce ai făcut!

Căcat într-adevăr, gândea Sugar privind cu necaz la ceea ce se întâmplase.

— N-am făcut nimic, a atacat Frans cu un aer duşmănos.

Nikoletta s-a îndreptat către cea mai apropiată oglindă şi privind peste umăr şi-a analizat rochia. Sugar s-a grăbit şi ea să vadă exact care era starea rochiei. O privire i-a fost de ajuns. Sugar a închis ochii şi a oftat. *Suntem terminaţi*, a gândit ea.

— Crezi că ar putea camerista să o repare? a întrebat-o ea pe Nikoletta.

— Dacă ar fi fost dintr-un material obişnuit ar fi putut, dar asta-i piele de…

Şi fără a termina ce avea de spus s-a întors şi s-a năpustit asupra lui Frans, care era deja întins pe canapea.

— Uită-te! Priveşte ce ai făcut! Javră!

Striga şi îl pălmuia peste faţă.

Ferindu-se de unghiile ei ca nişte gheare, Frans a întrebat:

— Eu? Cu mine vorbeşti? I. a dracu’! N-am făcut

nimic.

— Asta-i treaba cu tine! Uite acum trebuie să-mi schimb rochia. La dracu'!

Părea gata să izbucnească în lacrimi sau gata să-l omoare. Era greu de spus, în opinia lui Sugar. Dar pentru că o cunoştea bine, crima ar fi fost alegerea ei preferată.

— Am cumpărat această rochie special pentru petrecerea din seara asta!

— Ascultă, Niki, îmi pare rău! Sincer!

Şi chiar părea să spună adevărul.

— Îţi pare rău? Şi părerile tale de rău pot repara rochia? Scuzele, părerile de rău par să devină o caracteristică a ta.

Sugar, Adrian şi Honore erau convinşi că Nikoletta nu avea de gând să-l lase să scape cu una cu două. Era hotărâtă să-i arunce în faţă cât mai multe răutăţi şi vorbe grele. Au ieşit pe terasă astfel încât să nu fie martorii luptei ce se dădea între cei doi şi mai ales să nu asculte limbajul vulgar al Nikolettei. Sugar se gândea doar la faptul că Ariadne se afla la parter purtând o rochie identică, pe sub pelerina de culoare roşie. Cu cele două gemene purtând aceeaşi toaletă schimbul dintre ele era dificil şi riscant, dar dacă Nikoletta îşi schimba rochia…

Sugar şi-a dat seama că era vital pentru Ariadne, Matt, Angelo şi Yves să fie informaţi despre cele întâmplate. A intrat în living şi a aşteptat să se ivească o pauză, moment în care Frans cu limba amorţită de băutură ar fi încercat să răspundă atacurilor Nikolettei. Şansa s-a ivit şi atunci Sugar a spus cu blândeţe:

— Scuză-mă, Niki! Draga mea, nu crezi că unul dintre noi ar trebui să coboare şi să se plimbe în mijlocul oaspeţilor?

— Nu! Nu pleacă nimeni fără mine.

— Fie! Acum trebuie să merg la toaletă. Revin de îndată!

Sugar spera să aibă câteva clipe la dispoziţie pentru a da câteva telefoane scurte.

Nikoletta a prins-o de braţ şi a strâns-o cu forţă:

— Trebuie să aştepţi. I l-ai cu mine! Am nevoie de ajutorul tău pentru a alege o nouă toaletă.

— Dar…

— Hai! Pierdem vremea.

Sugar nu avea încotro. I-a văzut pe Adrian şi Honor intrând în living dar nu putea să-i facă semn lui Adrian să trimită un mesaj celor aflaţi la parter. I-a aruncat o privire neajutorată şi acesta i-a răspuns ridicând din umeri nedumerit.

Aproape toţi oaspeţii sosiseră şi holul ca şi mezaninul erau precum o mare de invitaţi. Angelo şi-a privit încă o dată ceasul.

— Eşti agitat, a observat Ariadne. S-a întâmplat ceva rău? Ceva de care eu nu ştiu?

— Sper că nu. Niki şi ceilalţi ar fi trebuit să coboare deja. Mă întreb care sunt motivele pentru care întârzie.

De parcă dorea să-i răspundă, telefonul mobil din buzunarul sacoului a început să vibreze. O clipă, Angelo a fost tentat să nu-i dea atenţie, dar imediat şi-a spus că era mai bine să răspundă.

Era Sugar.

— Sunt sus în baia lui Niki. S-a ivit o situaţie neprevăzută.

Angelo abia înţelegea şoaptele lui Sugar în vreme ce continua să meargă printre oaspeţi însoţit de Ariadne şi Matt.

— Despre ce e vorba? a întrebat cu un zâmbet larg.

Sugar i-a explicat problema apărută.

— Înţeleg.

Zâmbetul rămăsese întipărit pe chipul său.

A închis telefonul continuând să afişeze un zâmbet binevoitor.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Ariadne.

— Un mic incident. Nimic important.

Ariadne l-a privit insistent. Ajunsese să-l cunoască destul de bine pe Angelo pentru a şti când nu spunea adevărul.

— De ce nu pot să te cred?

— Nici nu trebuie. Tot ceea ce trebuie să faceţi este să zâmbiţi tu şi marchizul.

Matt zâmbea, dar privirile lui cercetau necontenit de jur-împrejur, fiind permanent în alertă.

Trecuse deja o jumătate de oră în momentul în care Nikoletta a reuşit să-şi aleagă o nouă toaletă. Sugar, încântată că i se oferise şansa să aibă câteva momente de singurătate în baia Nikolettei, o ajuta să îmbrace corsajul de culoare neagră cu broderie albă ce se asorta cu o fustă de seară din mătase, ambele create de Carolina Herrera. Nikoletta se privea în oglinda cu trei feţe aflată în camera de toaletă şi se mişca de la dreapta la stânga, mătasea foşnind.

— Arăţi uluitor! Se potriveşte cu tenul tău, o încuraja Sugar.

Nikoletta a făcut o faţă nemulţumită.

— Nu este la fel de strălucitoare ca rochia din piele de şarpe a lui Cavalli. îi lipseşte aura dramatică.

Sugar ştia prea bine că nu avea sens să o contrazică. Cum ar fi putut face asta când ştia că persoana din faţa ei avea totdeauna dreptate. Şi timpul zbura. În mod sigur oaspeţii se întrebau de ce nu apărea gazda lor.

Oftând, Nikoletta a hotărât:

— Fie. Merge. Cred că putem să coborâm, altfel petrecerea se va sfârşi mai înainte ca noi să ajungem acolo.

*

Glasurile oaspeţilor au fost reduse la şoapte şi quartetul a trecut de la acorduri vioaie la o muzică în

aparenţă grandioasă aşa cum sunt piesele muzicale ce anunţă sosirea capetelor încoronate. Întreaga atenţie a celor prezenţi s-a concentrat asupra ascensorului cu pereţi din sticlă ce cobora până în holul principal. Însoţită de doi foşti agenţi secreţi şi urmată de Adrian, Honor şi Sugar, Nikoletta Papadaki şi-a făcut intrarea triumfală avându-l pe Frans alături de ea. În urma lor un grup de agenţi de pază cu microfoane şi sisteme de ascultare în ureche priveau cu atenţie înjur.

Ariadne o vedea în realitate pe sora ei geamănă pentru prima oară în viaţă. Se simţea tulburată, trăind sentimente contradictorii pe care nu reuşea să le domolească. În stomac avea un nod chinuitor şi pielea i se făcuse de găină în vreme ce trupul îi era scuturat de frisoane.

Matt o simţea tremurând şi i-a strâns mâna încurajator. Ariadne i-a răspuns strângându-i mâna la rândul ei. *Slavă Cerului că se află alături de mine*, îşi spunea ea.

Ascunzându-se în spatele mâinii înmănuşate, Ariadne a întrebat:

— Angelo, aceea este I lonor Huristone?

— Da. Aşa este. H sora lui Adrian.

Ariadne simţea genunchii cedând şi s-a agăţat de braţul lui Matt. îi era greu să absoarbă toate informaţiile. Fusese curioasă dorindu-şi să ştie câte ceva despre familia ei adevărată. Trăise îndelung bântuită de această dorinţă, de când se ştia pe lume, dar când sosise momentul mult aşteptat nu existau îmbrăţişări şi nici lacrimi, nici alinare în braţele surorii sale. Nu se rosteau cuvinte de iubire şi nu exista dorinţa de a se cunoaşte una pe alta în încercarea de a trece peste anii petrecuţi separat. Aveau să rămână străine cel puţin pentru o vreme.

— Nikoletta este frumoasă, a murmurat Ariadne.

— Da. Într-adevăr. Este una dintre marile frumuseţi

ale zilelor noastre, la fel cum eşti şi tu, Ariadne.

Dar ea nu dădea prea mare atenţie vorbelor rostite de Angelo ci o fixa din priviri pe sora sa geamănă.

Nikoletta era salutată şi felicitată cu multă căldură de zeci şi zeci de prieteni şi cunoştinţe şi era prezentată unui nesfârşit şir de prieteni ai prietenilor. Părea să nu se plictisească niciodată de complimentele revărsate asupra ei, în special când acestea veneau din partea celor mai puternici şi mai influenţi magnaţi aflaţi la petrecere. Cei care făcuseră remarci critice la adresa construcţiei comandată de ea nu fuseseră invitaţi la petrecere astfel încât Nikoletta făcuse în aşa fel încât să-şi asigure numai laudele. Cu toate acestea nimic nu părea să-i umbrească succesul. Se lăsa fotografiată de cei mai celebri dintre oaspeţii săi din lumea presei având grijă ca Frans să se afle totdeauna alături de ea. Acesta reprezenta un accesoriu perfect, în special pentru fotografi, de vreme ce camera îl adora.

Pe măsură ce timpul trecea, Frans devenea tot mai plictisit, nemulţumit şi posomorât. În cele din urmă a refuzat să coopereze cu Nikoletta trăgându-şi braţul din mâna ei. Se simţea de parcă era prins în ghearele unei tigroaice şi nu mai suporta să se prefacă jucând rolul unui consort. Scandalul provocat din pricina rochiei era mult prea mult pentru el. În ceea ce-l privea, Nikoletta îşi arătase adevăratul chip. La un moment dat, pe când ea era prinsă în conversaţie cu un grup numeros de prieteni din Londra.

Frans s-a strecurat pe lângă ei şi s-a îndreptat către ascensorul particular care l-a dus direct în apartament. Ştia codul de acces aşa că nu a fost o problemă să deschidă uşile liftului. Este adevărat că la început îi fusese greu să şi-l amintească din pricina amestecului de băuturi dar amintindu-şi că îl avea scris şi-a scos portofelul şi l-a găsit notat pe cartea de vizită a companiei de limuzine.

Odată ajuns în apartament a oftat: „Doamne ajută! în sfârşit voi avea câteva momente de linişte”.

Honor şi Adrian se plimbau zâmbitori şi amabili printre oaspeţi şi asemenea Nikolettei ascultau complimentele nesfârşite exprimate de aceştia referitor la noul sediu şi la încântătoarea petrecere de inaugurare. Cei doi răspundeau cu graţie laudelor aduse Nikolettei. Honor purta pe buze un zâmbet ce ascundea adevărata sa stare de spirit.

Dacă ar şti ei! Dar era mult prea bine educată şi pregătită pentru a greşi măcar cu un gest în rolul pe care îl juca. Doar era un joc la care lua parte de ani buni.

Atât ea cât şi Adrian încercaseră de câteva ori să stea de vorbă cu Angelo şi frumoasa tânără însoţită de chipeşul bărbat dar ori de câte ori se apropiau de el, Angelo îi îndruma pe cei doi ceva mai departe.

— Mă întreb cine sunt cei doi, i-a şoptit ea lui Adrian.

— Nu ştiu, dar cred că sunt nişte persoane deosebite în ceea ce-l priveşte. Numai Dumnezeu ştie cât de mult are nevoie de prieteni.

Detesta faptul că trebuia să-şi mintă sora dar având în vedere starea de lucruri nu avea de ales.

— Am auzit că ar fi vorba de nişte prieteni italieni.

— Sunt convinsă că nu i-am mai întâlnit şi i-am cunoscut pe mulţi dintre prietenii săi italieni.

— Eu nu-mi amintesc dacă i-am mai întâlnit sau nu, dar acolo, în Italia, Angelo duce o viaţă cu totul diferită.

— Am sentimentul că ne evită.

— Mă îndoiesc. Este ocupat să-i prezinte celorlalţi. În cele din urmă va ajunge şi la noi.

Adrian şi-a înăbuşit un căscat. Petrecerile îl plictiseau repede şi în special atmosfera artificială a celei la care se afla în acel moment. Totdeauna mai mult suportase petrecerile Nikolettei decât se distrase la ele. Nici acea seară nu constituia o excepţie.

— Eşti plictisit de moarte, a observat Honor. Eşti atât de răbdător că înduri toate acestea.

Simţind o mână pe umărul său, Honor s-a întors să vadă cine era:

— Ah, Despina!

I-a salutat cu bucurie pe vechii ei prieteni din Grecia, Despina şi Daniel.

— Îl ştiţi pe Adrian, nu-i aşa?

— Da, sigur.

— Mă bucur să vă văd.

Adrian era încântat că i se oferea şansa pe care o aştepta de ceva vreme.

— Honor, revin în câteva minute. Trebuie să merg sus, s-a adresat el surorii sale.

— Desigur. Nu trebuie să te grăbeşti.

— Mă bucur că ne-am revăzut, s-a adresat el cuplului din Grecia.

S-a retras ştiind că Honor se alia pe mâini bune. Honor ţinea la cei doi şi nu o deranja faptul că o lăsase în compania lor. Adrian a pornit direct către liftul ce ducea în apartamentul Nikolettei, dornic să ajungă acolo fără a se lăsa prins în conversaţie cu vreunul dintre oaspeţi. Când avea să ajungă sus era hotărât să-şi scoată pantofii, să-şi pregătească o băutură şi să se relaxeze departe de veselia de faţadă a petrecerii.

A format codul de acces, dar uşile ascensorului nu s-au deschis. Ciudat. Ar fi trebuit să fie aici, doar dacă nu a urcat cineva între timp. Când a sosit, a urcat în cabină şi a pornit în sus către apartament. Ajuns în living s-a îndreptat direct către masa pe care se aflau băuturile.

Dacă Frans nu ar fi făcut o mişcare nici măcar nu ar fi observat prezenţa lui, dar a prins cu coada ochiului mişcarea de pe terasă. A privit pe geam şi a fost la un pas de a scăpa paharul din mână. l. – a pus jos şi a pornit în grabă către uşa ce se deschidea pe terasă. Vorbind calm a

păşit afară, astfel încât să nu-l sperie pe tânăr.

— Frans, te rog coboară! S-ar putea să cazi.

— Nu-mi pasă.

— Dar *nouă* ne pasă, Frans. Noi ţinem la tine.

— Nimeni nu ţine la mine. Nimeni în întreaga lume.

Încetişor, Adrian s-a apropiat de el încercând să nu facă niciun zgomot sau vreo mişcare bruscă ce ar fi putut să-l sperie pe Frans. Parapetul nu era mai lat de douăzeci şi cinci de centimetri şi chiar şi cea mai mică mişcare greşită din partea lui Frans l-ar fi aruncat pe partea cealaltă.

— Frans, nu ai dreptate. Poate Nikoletta s-a purtat urât pentru că era furioasă, dar noi toţi te iubim.

Privirea îndurerată pe care i-a arătat-o tânărul l-a făcut să i se strângă sufletul. *Ce-aş putea să fac*? *Ce-aş putea să-i spun*?

— Ştiu că îţi este cumplit de dor de Bianca. Dar ea nu ar fi vrut să te vadă făcând asta. Gândeşte-te la ea! Gândeşte-te la Bianca. Dacă ai păţi ceva, sufletul ei ar fi zdrobit dacă s-ar afla aici.

— Bianca e moartă.

— Ştiu Frans, dar ea ar fi vrut să trăieşti, să te bucuri de viaţă. Nu înţelegi?

Adrian a mai făcut doi paşi apropiindu-se de zid sperând să nu-l sperie pe Frans.

— Ar dori să-ţi duci viaţa mai departe pentru a-i cinsti memoria. Am iubit-o pe Bianca şi sunt convins că aceasta i-ar fi fost dorinţa.

Frans a scos un geamăt de durere, apoi a început să suspine. Lacrimile îi curgeau şiroaie. Frans se balansa pe parapet, gata să-şi piardă controlul, suspinând isteric. Părea să fi uitat unde se afla. Sau poate că nu-i păsa.

Doar câţiva paşi, gândea Adrian, şi pot să-l înşfac.

Frans s-a balansat înainte şi unul din picioare s-a dezechilibrat şi s-a înclinat înainte. Adrian s-a aruncat şi a

prins picioarele lui Frans de glezne ţinându-le strâns, cu toată puterea de care era în stare.

Frans a scos un strigăt şi s-a prăbuşit pe terasă peste Adrian.

Adrian a simţit o durere pătrunzătoare în umăr, dar în ciuda ei, nu slăbea strânsoarea în jurul gleznelor lui Frans. Acesta zăcea deasupra lui Adrian şi plângea cu suspine. Cu greu Adrian a reuşit să se elibereze de sub povara lui Frans dar nu renunţa să-l ţină strâns până când l-a întins pe acesta pe terasă.

Adrian şi-a scuturat capul încercând să alunge durerea ce-i străpungea gâtul şi umerii.

— Hai, Frans! Hai să mergem înăuntru. Amândoi. Tu şi eu.

Frans şi-a tras nasul şi s-a ridicat. Şi-a aruncat braţele în jurul lui Adrian, strângându-l la pieptul său. Continua să plângă şi pieptul i se zguduia din pricina hohotelor. Adrian îl ţinea în braţe lăsându-l să plângă. *Iisuse, băiatul ăsta are nevoie de ajutor. Şi în mod sigur trebuie să scape de Nikoletta. Ea este cea mai cumplită influenţă căreia ar putea fi supus.*

După ce hohotele s-au mai domolit, Adrian l-a bătut pe spate pe Frans încurajator:

— Hai! Gata! Să intrăm!

Frans a încuviinţat din cap. Temător, Adrian încă îl ţinea de braţ strâns. Nu era convins că Frans nu era tentat să sară din nou pe parapet. În ciuda temerilor lui Adrian, Frans s-a lăsat purtat către living. Odată ajuns acolo s-a prăbuşit pe o canapea.

Uşurat, Adrian s-a îndreptat către masa pe care se aflau băuturile şi a turnat scotch în două pahare. A revenit la Frans şi i-a oferit un pahar acestuia.

— Ia! Bea tot paharul! N-o să rezolvi astfel problemele pe care le ai dar te poate relaxa.

— Mulţumesc, a murmurat Frans.

A sorbit, apoi a dat tot paharul peste cap. Tensiunea ce pusese stăpânire pe el se domolea şi privirea sălbatică din ochii lui a fost înlocuită de o strălucire ce dovedea că revenea la viaţă.

— Ce zici de încă un pahar? l-a întrebat Adrian.

Spera că în felul acesta se relaxa şi încă un pahar în plus nu-i putea dăuna. Era un mod de a-l seda pe moment.

— Da. Te rog!

— Imediat.

Adrian i-a turnat în pahar şi i l-a oferit.

— Mulţumesc.

Frans a sorbit, apoi a mai luat o înghiţitură şi încă una rapid, după care a pus paharul pe măsuţă, şi-a desfăcut cravata şi şi-a scos pantofii. Respirând cu greutate s-a întins pe canapea şi a rămas nemişcat şi tăcut.

Problema părea rezolvată.

— Trebuie să dau un telefon scurt, i-a spus Adrian lui Frans. Apoi vom sta de vorbă. De acord?

Frans a încuviinţat din cap.

Adrian a ieşit pe terasă, de unde îl putea supraveghea din priviri pe Frans şi a apăsat tasta formând numărul lui Sugar. Aceasta îl cunoştea pe Frans mai bine ca oricine, cu excepţia Nikolettei, aşa încât s-a gândit că aceasta ar fi ştiut să-i spună ce să facă.

— Da?

— Sunt Adrian. Sunt în apartamentul lui Niki. Frans a încercat să se sinucidă. Încerc să mă gândesc ce să fac pentru el. Tocmai în seara asta!

— Cum? Ce-a făcut?

— L-am văzut pe terasă mergând pe parapet.

— Iisuse! Acum e bine?

— Stă întins pe canapea în living. I-am dat câteva pahare cu băutură, încercând să-l calmez. M-am gândit că tu ai putea sta de vorbă cu el.

— Sigur. Da. Ţine-l ocupat şi voi urca imediat.

— Mulţumesc, Sugar.

— Nicio problemă!

Sugar deja găsise o portiţă de salvare. Era uimită că Adrian nu sesizase el însuşi acest lucru, dar apoi şi-a spus că el era cel care îl salvase pe Frans.

Adrian a închis telefonul şi a revenit în living. Frans zăcea în acelaşi loc în care îl lăsase, cu faţa la spătarul canapelei. îl auzea respirând încetişor. Adrian s-a aşezat şi a sorbit din paharul său, în aşteptarea lui Sugar.

Îl voi lăsa să se odihnească. Cel puţin deocamdată. Dar trebuie să ne grăbim să-l scoatem de aici. Frans nu trebuia să se afle în preajmă în timp ce ei îşi duceau planul la îndeplinire.

H. Richard Pipe (aşa cum arăta deghizat Kees Vanmeerendonk) supraveghea parterul dintr-un loc aflat la mezanin. *Stau asemenea raţelor, pe lac. Toţi. În ciuda faimei de care se bucură, i-aş putea şterge de pe faţa pământului cât ai bate din palme. Toată mătasea şi satinul, toate bijuteriile lor scumpe, coafurile şi preţiozitatea nu le-ar fi de niciun folos dacă mi-aş pune mintea cu ei.* Nu-şi amintea să mai fi văzut atât de mulţi potentaţi – şi în acelaşi timp poluanţi – adunaţi sub acelaşi acoperiş. Discret şi-a pipăit revolverul prins în tocul de sub costumul Brooks Brothers. Devenea nerăbdător, îngrijorat, dar până în acel moment nu se ivise nicio ocazie prielnică. Ea coborâse târziu în mijlocul oaspeţilor, apoi fusese permanent înconjurată de admiratori. *Mi se face greaţă când îi văd cum se ploconesc în faţa ei.*

Nu era mai departe de cel mult zece metri de ea dar îi era imposibil să tragă şi să nimerească ţinta în siguranţă. Putea fi imobilizat şi trimis în spatele gratiilor pentru totdeauna. Nu voia să o pedepsească aşa, în fugă. Era convins că ocazia potrivită avea să se ivească. În momentul în care făcea o mişcare ce o separa de mulţime, a lui era. Dacă se apropia de ieşire avea şansa să o doboare şi apoi

să scape. Trebuia să se întâmple în seara aceea. Era convins de asta. Un singur foc. Scurt. Iute. Creierul poluat al Nikolettei

I'apadaki avea să împodobească noul sediu PPHL aşa cum deşeurile toxice se scurgeau în solul planetei.

Sugar trebuia să-şi ţină entuziasmul sub control. Dacă totul mergea bine, aşa cum spera ea, problemele lor luau sfârşit. Mai întâi trebuia să-i spună Nikolettei ce se întâmplase în apartamentul ei. A aruncat priviri cercetătoare de jur-împrejurul holului şi la mezanin. Nikoletta nu era greu de remarcat. Un grup de tineri bogătaşi greci se adunaseră în jurul ei.

Când Sugar a ajuns în apropierea lor a ridicat o mână şi a fluturat-o în aer pentru a atrage atenţia Nikolettei. Aceasta a înţeles semnalul transmis şi s-a apropiat de Sugar.

— Ce nu suferă amânare? a întrebat deşi era conştientă de faptul că Sugar n-ar fi deranjat-o dacă nu era o problemă importantă.

Ascunzându-şi buzele în spatele mâinii, Sugar i-a şoptit la ureche

— Cred că ar fi bine să urci în apartament cât mai curând. Frans a încercat să se sinucidă.

— Cum? Ce spui?

— Da. Adrian este acum alături de el, dar cred că ar fi mai bine dacă ai merge chiar tu sus.

— Ce egoist nemernic. Într-o seară atât de importantă pentru mine! mai întâi mi-a distrus rochia, apoi asta! O să-i spun eu cam ce gândesc!

Nimeni nu încearcă să-şi ia zilele dacă nu trece printr-o suferinţă fără margini dar pentru Niki asta-i doar un mic inconvenient.

— Cred că este într-o formă mizerabilă, Niki, aşa că ar trebui să te porţi cu blândeţe cu el.

— Mă duc să văd ce se întâmplă cu el dar voi coborî

repede înapoi. Poate ar trebui să urci şi tu… ştiu şi eu… să chemi doctorul sau să dai un sfat.

— Voi veni şi eu în câteva minute.

— Să nu dureze mult, i-a mai spus Nikoletta şi a pornit către ascensor.

H. Richard Pipe a zărit-o pornind în grabă către mezanin şi a pornit în urma ei cu pas sigur – nici prea repede, nici prea lent – grijuliu să nu atragă atenţia. Când a ajuns la parter a văzut-o grăbindu-se către capătul holului.

Probabil se duce la toaletă. A mea va fi. Sau poate se duce sus în apartament.

Nu îndrăznea să se apropie prea mult de ea. Se temea ca ea să nu-l remarce, să devină bănuitoare. A zărit-o cum se pierdea după colţul unui coridor. Ducea la un alt ascensor. A urmărit-o şi a văzut cum introduce codul. Uşa ascensorului s-a deschis şi Nikoletta a urcat.

E deja moartă. Ascensoare particulare cu coduri de acces. Un coridor îngust unde nimeni nu se înghesuie, circulat doar de o mână de oameni care ştiu codurile. Când coboară am luat-o.

Îşi înfrâna cu greu bucuria. S-a oprit ceva mai departe de coridor, vizavi de ascensor, dar ferit de privirile celor care urcau şi coborau din apartament.

Era convins că nu avea să aştepte prea mult timp.

Îi plac petrecerile. Nu se satură niciodată. Mai ales atunci când este vedeta lor. Va reveni cât se poate de repede şi atunci am pus mâna pe ea.

De la mezanin, Sugar îi căuta din priviri pe Angelo, Ariadne şi Matt. În cele din urmă i-a zărit într-un colţ îndepărtat al holului imens. Yves li se alăturase. Cu paşi iuţi şi-a croit drum către ei.

— Hai cu mine! a spus ea luându-l de braţ pe Angelo.

— Ce se întâmplă?

S-a apropiat de urechea lui şi i-a spus în grabă ce se

întâmplase.

— Oribil! Cumplit!

— Da. Ai dreptate, dar ne oferă şansa pe care o aşteptam.

— Şi unde vrei să mergem?

— Către ascensoarele de marfă.

— De ce?

— Chiar nu înţelegi? Mergem sus în apartamentul Nikolettei. Este şansa perfectă.

Au ajuns la ascensorul de lucru. Sugar a format codul şi uşile s-au deschis. Au urcat toţi. Sugar a remarcat imediat starea de spirit a Ariadnei. Aceasta părea împovărată de tristeţe. I-a strâns mâna uşor:

— Iubita mea, totul va fi bine.

Ascensorul a ajuns în apartament şi uşile s-au deschis într-o zonă apropiată de bucătărie.

— Acum rămâneţi toţi aici şi aşteptaţi. Nu va solicita nimeni ascensorul pentru că sunt foarte puţini cei care ştiu codul. Mă întorc în câteva minute. După ce scap de gărzile de corp ale Nikolettei, dacă a urcat vreunul dintre ei.

— Acum vom face schimbul? a întrebat Ariadne speriată.

— Da. Mă bucur să văd că tu eşti cea care a înţeles ce se întâmplă. Rămâneţi toţi aici până când mă întorc.

— Dar ce crezi…

Sugar le-a spus în câteva cuvinte ce plan pusese la cale.

— Şi-acum fără alte întrebări. În cinci minute m-am întors.

A pornit în grabă părăsind zona de serviciu.

Sugar a ajuns la intrarea în salonul în care se deschidea ascensorul folosit în mod obişnuit. A privit în living ferindu-se să fie văzută. În living l-a zărit pe Frans întins pe canapea. Adrian şedea pe un scaun şi vorbea cu Nikoletta care era aşezată lângă Frans.

Perfect! şi-a spus ea când a văzut că niciuna dintre gărzile de corp nu urcase împreună cu Nikoletta.

— Cum se simte? a întrebat ea în şoaptă, apropiindu-se.

Adrian şi Nikoletta au ridicat privirile către ea.

— A fost foarte liniştit, a şoptit Adrian.

— Atât de liniştit încât abia de mi-a spus un cuvânt, s-a plâns Nikoletta.

— Are nevoie de linişte şi pace, a fost de părere Sugar.

— Cred că ai dreptate, a încuviinţat Adrian.

Sugar a şoptit către Nikoletta.

— Cred că ar trebui să-l ducem pe Frans într-unul din dormitoare şi să-l ajutăm să se facă comod. Ce părere ai?

Ştia că Nikoletta ar fi fost de acord dacă i s-ar fi dat impresia că ideea îi aparţinea.

— Da, este o idee minunată. Intenţionam să invit câţiva prieteni sus, după petrecere. În felul acesta nici nu ne va sta în cale.

— Este minunat! a fost de părere şi Adrian. Dacă se odihneşte suficient nu vom avea nevoie să chemăm un medic, fapt ce ne scapă de publicitate nedorită.

Nikoletta l-a bătut uşor pe umăr pe Frans.

— Vrei să mergi în dormitor, Frans? Eu trebuie să mă întorc la petrecere şi vor veni nişte prieteni aici, ceva mai târziu.

Frans nu a răspuns ci doar şi-a scuturat umărul pe care-l atinsese ea.

Sugar s-a apropiat de el şi s-a aplecat şoptindu-i:

— Frans, dragul meu, sunt eu, Sugar. Hai să mergem! Te duc în pat. Trebuie să te odihneşti. Aici va avea loc o petrecere. Hai să mergem, dragul meu.

Sugar l-a luat de mână.

Frans a gemut dar şi-a coborât picioarele de pe canapea.

Nikoletta s-a ridicat repede făcându-i loc.

— Te vei simţi bine, dragul meu. Nu e departe. Apoi poţi dormi cât vrei tu, l-a îndemnat Sugar cu blândeţe.

Adrian şi Sugar l-au luat fiecare de câte o mână şi împreună l-au ajutat să se ridice în picioare şi l-au condus către scara în spirală ce ducea la etajul superior. Nikoletta îi urma îndeaproape. Când în sfârşit au ajuns în camera de oaspeţi, Sugar a dat repede cuvertura la o parte şi l-au aşezat în pat, apoi l-a învelit folosindu-se de cuvertură.

— Poţi să dormi cât doreşti, Frans. Din când în când vom veni la tine să vedem dacă te simţi bine.

Sugar a stins lumina, a închis uşa şi au coborât în living.

— Mă întorc imediat. Trebuie să merg la toaletă, a anunţat Sugar.

— Repede! a îndemnat-o Nikoletta. Trebuie să mă întorc la petrecere.

— Revin într-un minut.

Înainte de a ieşi din încăpere, Sugar i-a aruncat lui Adrian o privire plină de înţelesuri. Sugar a pornit în grabă către zona de serviciu a apartamentului.

— Haideţi! Niki este singură în living şi nu se mai află nimeni în preajmă în afară de Adrian.

Ceilalţi au pornit în urma ei către living, Ariadne păşind ceva mai lent în urma celorlalţi. Simţea un nod cât o nucă în gât, fiindu-i imposibil să se liniştească. În sfârşit planul la care munciseră săptămâni în şir urma să fie pus în aplicare.

Trebuia să devină sora ei vitregă.

Nikoletta şi-a turnat un pahar cu şampanie şi a aprins o ţigară în aşteptarea lui Sugar.

— De ce întârzie? l-a întrebat pe Adrian.

— Cine ştie? Se pudrează, mai pune un strop de ruj. Ştiu şi eu?!

Nikoletta a început să păşească dintr-un capăt în

altul, oprindu-se în faţa ferestrei ce se deschidea către terasă. Privind parapetul se întreba ce să facă în privinţa lui Frans. Nu-l iubea – de asta era sigură – dar era cel mai sexi bărbat pe care-l întâlnise vreodată. Şi avea o sculă cum nu mai văzuse. Asta conta cel mai mult.

A auzit paşi ce tăceau marmura să răsune. O mulţime de paşi. *Ce dracu'*? *Gărzile de corp*? Ea, Sugar şi Adrian fuseseră singuri. În holul de la intrare a apărut Sugar, împreună cu Yves şi Angelo, urmaţi de un cuplu. Pe cei doi nu-i cunoştea. Adrian s-a ridicat şi i-a salutat.

— Ei, ia te uită! în sfârşit am plăcerea să-i întâlnesc pe câţiva dintre membrii consiliului de conducere. Presupun că aţi venit să vă exprimaţi respectul.

Era sarcastică.

— Cine sunt aceşti oameni care vă însoţesc?

Îi privea pe Ariadne şi pe Matt cu mare curiozitate.

— Avem o mică surpriză pentru tine, a vorbit Angelo în timp ce Yves se aşezase.

— Mă îndoiesc, Angelo. Ar fi cam greu să-mi faci tu surprize.

A stins ţigara strivind-o într-o scrumieră.

Aşa cum repetaseră de nenumărate ori, Ariadne a ieşit în faţă şi şi-a scos acele care îi ţineau peruca şi Angelo i-a scos-o de pe cap. Apoi Ariadne şi-a scos ochelarii de soare şi pelerina din satin roşu. Ochii Nikolettei se rotunjiseră de uimire apoi s-au îngustat cu ură, dar nu-şi dezlipea privirile de pe chipul Ariadnei.

Şi-a revenit într-o fracţiune de secundă.

— Văd că aţi adus impostoarea cu voi. Doar nu vă imaginaţi că n-am ştiut despre existenţa ei.

Vorbea cu infinită aroganţă.

Apoi a observat că Ariadne purta o rochie identică celei din piele de şarpe.

— Ce…?

— Cred că a sosit timpul să-ţi oferim o explicaţie, a

vorbit Adrian cu răceală. Aceasta este Ariadne Papadaki, Niki. Sora ta geamănă.

— Ce? Cum? Ai înnebunit! Eu nu am o soră geamănă.

Îl privea pe Adrian uluită. Apoi şi-a mutat privirile către

Ariadne.

— Este adevărat. Am fost de faţă când a fost îndepărtată de familie imediat după naştere, prin urmare cunosc adevărul.

— Ai înnebunit. Eu sunt singura moştenitoare a familiei Papadaki. Singura ce va exista vreodată. Unica.

În ciuda furiei şi a unei atitudini agresive, era evident bulversată. Se simţea de parcă s-ar fi uitat într-o oglindă.

Ariadne o privea în tăcere. Şi-ar fi dorit ca Nikoletta să se apropie de ea, să o ia în braţe ca pe o soră. Dar ştia că îşi doreşte imposibilul. Nu. În seara aceea nu avea să se întâmple aşa. De fapt niciodată nu avea să fie astfel.

— Ţin să-ţi spun că nu ai dreptate, a continuat Adrian. Este sora ta geamănă şi are aceleaşi drepturi ca şi tine asupra imperiului Papadaki.

— Afară! Dispari! a strigat Nikoletta. Toţi. Afară!

— Mă tem că nu se poate. Avem alte planuri, a înfruntat-o Adrian, privind către Matt.

Acesta a încuviinţat din cap în semn că înţelesese mesajul. S-a îndreptat către Nikoletta şi i-a prins braţele, trăgându-le la spate, apoi i-a pus repede cătuşele.

— Nemernicule! Javră! Ştiu ce vrei să faci. Ştiu. Încerci să o pui pe ea în locul meu. Nu vă merge! Nu veţi reuşi.

Se lupta şi ţipa. Cuvintele ţâşneau ca scuipate din gura ei.

— Dacă mai scoţi o vorbă te fac eu să taci pe mult timp, a ameninţat-o Matt.

— Cine dra…

Matt i-a acoperit gura cu mâna.

— Dacă nici aşa nu te potoleşti, folosesc cloroformul. Ai înţeles?

Ochii Nikolettei se măriseră din pricina groazei stârnită de ameninţarea lui Matt dar a încuviinţat din cap.

Matt şi-a luat mâna de pe gura ei şi Nikoletta a rămas tăcută, dar chipul ei exprima un sentiment de ură profundă.

Perfect calmă, Sugar a scos dintr-o pungă de plastic pe care o avea în geantă, o bucată de pânză îmbibată cu cremă din belşug şi a început să şteargă stratul gros de fard de pe faţa Ariadnei. Pe măsură ce sprâncenele groase, rujul, fardul din jurul ochilor, pudra şi fondul de ten dispăreau, chipul surorii gemene a Nikolettei se dezvăluia acesteia.

Nikoletta nu era în stare să-şi desprindă privirile de pe chipul femeii aflată în faţa ei. Uimirea trăită în primele momente o copleşea din nou. Pentru o clipă au avut sentimentul că timpul se oprise în loc. Nikoletta şi sora ei geamănă pe care nu o cunoscuse până atunci se uitau una la cealaltă. Apoi chipul Nikolettei a fost urâţit de un rânjet şi a rostit cu ură printre dinţi:

— N-o să scapi niciodată! Niciodată.

Privirile ei s-au aţintit asupra lui Adrian:

— Trădătorule! Tu eşti cel care a făcut asta! Am să te ucid!

Şi a început să arunce obscenităţi, dar Matt i-a acoperit gura din nou şi a imobilizat-o, prinzând-o în braţe, pe la spate.

Ariadne privea scena îngrozita. Şi ca trăise aceleaşi sentimente de stupoare ca şi sora ci şi, în acelaşi timp, o copleşea vinovăţia. În acel moment ceea ce avea să-i facă surorii sale devenise o realitate tulburătoare, chiar dacă era vorba de o persoană posedată de un spirit malefic. Ariadne era şocată de cuvintele grele împroşcate de Nikoletta şi o privea cu un amestec de compasiune şi

dezgust. Sora ei geamănă era cu adevărat aşa cum fusese descrisă de ceilalţi complotişti.

— Ar trebui să o dezbrăcăm, a sugerat Sugar. Este timpul să apară încă o dată la petrecere.

Nikoletta încerca să protesteze în ciuda mâinii care-i acoperea gura. A început din nou să se zbată în braţele lui Matt şi arunca priviri ucigătoare. Ţinând-o doar cu o mână, Matt a luat în cealaltă o pungă de plastic pe care o avea în buzunar. În ea se afla o bucată de tifon îmbibată cu cloroform. Sugar a deschis punga ajutându-l şi Matt a luat tifonul pe care imediat l-a vârât sub nasul Nikolettei silind-o să inspire. Aceasta se lupta din răsputeri să scape, dar în câteva secunde s-a transformat într-un trup inert. Matt a aşezat-o binişor pe canapea. Din buzunarul sacoului a scos o cutie de plastic. A dat capacul la o parte şi a luat o seringă şi un mic tampon de vată îmbibat cu alcool şi i-a făcut o injecţie Nikolettei. Când a terminat a spus scurt:

— Va fi inconştientă timp de mai multe ore.

— Cât timp mai precis? a dorit Angelo să ştie.

— În jur de douăsprezece ore.

— Va avea probleme? a întrebat Ariadne.

— Nu. Cred că nu. Nu apar efecte deosebite. Tot ce ar putea să o facă să nu se simtă bine ar fi o durere de cap.

Matt i-a scos apoi cătuşele.

— Domnilor, vă rog să vă retrageţi pentru câteva minute. Nu mergeţi sus pentru că Frans nu trebuie deranjat.

— Cred că ar trebui să mergem în holul de la intrare, a fost de părere Matt, pentru cazul în care ar urca cineva. îmi trebuie doar câteva momente să mă pregătesc.

Cu ajutorul lui Adrian şi-a scos repede decoraţiile militare şi toate celelalte decoraţii prinse pe sacoul său ca şi pe cele două prinse de gât cu ajutorului unei panglici late. Şi-a tras peruca şi şi-a smuls mustaţa falsă:

— Ah! Lipiciul a fost rezistent nu glumă.

Apoi şi-a scos şi ochelarii cu rame groase.

— Cum arăt?

— Piaptănă-te! l-a îndemnat Angelo.

— A mai rămas lipici de la mustaţă, i-a atras Yves atenţia. Trebuie să te speli.

— Mă întorc imediat. Ne vedem în holul de la intrare, a spus Matt către ceilalţi.

Sugar şi Ariadne au început să o dezbrace pe Nikoletta purtându-se cu mare grijă cu fusta şi corsajul delicat. Ariadne trăia sentimente ciudate – senzaţii greu de descris – care ameninţau să o copleşească în timp ce o dezbrăca pe femeia care părea să fie imaginea ei în oglindă. *Aceasta este o persoană cu care se presupune că ar trebui să-mi împart viaţa*. Trebuia să-şi amintească faptul că sora ei era o persoană stăpânită de un spirit rău şi că ea, Ariadne, trebuia să îndrepte răul făcut de sora ei.

Când Nikoletta a rămas goală, Ariadne a aruncat pelerina din satin peste ea, învelind-o cu mare grijă. Apoi a început să se îmbrace cu hainele surorii sale încercând să alunge sentimentul neplăcut pe care îl trăia punând fiecare obiect de îmbrăcăminte.

Când a terminat, s-a întors către Sugar:

— Şi pantofii?

— Lasă-i pe cei pe care îi porţi acum. Nimeni nu va observa având în vedere rochia lungă şi chiar dacă se întâmplă ca cineva să observe îşi va spune că dintr-un motiv anume Niki şi-a schimbat pantofii. Acum lasă-mă să te privesc!

Sugar a făcut câţiva paşi înapoi şi a studiat-o cu mare atenţie pe Ariadne, apoi a bătut din palme:

— Arăţi minunat, scumpa mea. Eşti chiar mai frumoasă decât Niki. Ai o strălucire interioară care îi lipseşte lui Niki.

— Mă simt… Cred că…

Sugar a prins-o cu amândouă mâinile de braţe şi a

privit-o pătrunzător:

— Faci exact ce trebuie. Un lucru nobil. Neplăcut dar absolut necesar.

— Sper, a zâmbit timid Ariadne.

Sugar a eliberat-o din mâinile ei şi apoi i-a aranjat câteva şuviţe de păr:

— Aşteaptă o clipă. Mai e ceva.

Sugar a scos o mică trusă de machiaj din poşetă şi a aplicat un strop de ruj pe buzele Ariadnei şi puţin fard pe obraji. Apoi cu delicateţe, folosindu-se de vârful degetelor i-a aplicat o tentă de culoare pe pleoape. A făcut un pas înapoi şi a privit-o din nou, cu atenţie, pe Ariadne.

— Perfect. Aşteaptă aici până îi aduc înapoi pe bărbaţi.

Sugar a pornit de îndată către holul de la intrare.

Privind trupul adormit al surorii sale, Ariadne a simţit cum i se strânge stomacul. Sentimentul de vinovăţie era viu în sufletul ei şi era parte din acel nod chinuitor pe care îl avea în stomac. Copleşitorul sentiment al pierderii unei persoane care ar fi putut fi prietena ei ca şi gândul că probabil nu aveau să se mai vadă vreodată o tulburau peste măsură. Nu aveau să se cunoască cu adevărat. Niciodată. Asta era cea mai cumplită realitate. Doar o legătură genetică era tot ceea ce aveau în comun.

Sugar s-a întors aducându-i pe bărbaţi cu ea:

— Ce părere aveţi? i-a întrebat ea.

— *Bellissima*! a declarat Angelo. N-aş putea să fac deosebirea între ele.

S-a apropiat de ea şi a sărutat-o pe obraz.

— *Grazie*, i-a mulţumit Ariadne. Ai fost minunat cu mine.

Ochii mai vârstnicului bărbat s-au umplut de lacrimi:

— Bianca mea este în ceruri şi acum zâmbeşte pentru că tu ai intrat în viaţa mea, *car a*.

— Nu pot să cred că ceea ce văd este real, a spus

Yves, clătinând din cap.

Sugar l-a privit pe Matt:

— Hei, Matt, ce părere ai?

Privirile acestuia au alunecat de-a lungul trupului elegant al Ariadnei:

— O iau.

Toată lumea a izbucnit în râs.

— Nu asta am vrut să spun, a insistat Sugar.

— În mod sigur va trece drept Nikoletta.

— Ce facem cu Nikoletta? a întrebat Ariadne.

— O voi duce sus în dormitor, a hotărât Matt.

A luat-o în braţe şi a pornit pe scări purtând-o în braţe. Când a coborât s-a apropiat de Ariadne spunând:

— Suntem gata. Ce zici, mergem?

— Da. Cred că putem merge.

— Totul va fi bine, a încurajal-o Matt.

În privirile lui, Ariadne a putut citi cât de multă încredere avea în ea.

Ariadne s-a întors către ceilalţi şi cu glas sonor a anunţat:

— Este timpul să mergem la petrecere.

Au pornit toţi către ascensor, cu Ariadne în frunte.

Când ascensorul a ajuns jos, toţi s-au pregătit să coboare. Sugar, Adrian, Angelo şi Yves erau în frunte. Ariadne şi Matt îi urmau. În acel moment Matt a zărit un om de la pază ce venea direct către ei, din capătul opus al coridorului, cu o mână vârâtă înăuntrul sacoului.

Fără a ezita niciun moment, Matt a îmbrâncit-o pe Ariadne înapoi în ascensor, trântind-o la pământ. Ariadne a scos un ţipăt fiind luată prin surprindere şi s-a prăbuşit pe marmură. Matt s-a aruncat şi el la podea formând un scut în dreptul Ariadnei şi a scos pistolul. L-a ochit pe atacator care a tras un foc la întâmplare, apoi a lăsat pistolul să cadă pe podea şi a dispărut în mulţime. Matt s-a temut să nu rănească pe vreunul dintre invitaţi aşa încât a renunţat

să tragă.

— Te-a atins? a întrebat el imediat, cercetând din priviri trupul Ariadnei.

— N-n-nu. Sunt bine.

— Angelo, ia-o cu tine şi mergeţi sus, a ordonat Matt.

Apoi s-a ridicat şi a pornit în direcţia în care dispăruse atacatorul, dar curând şi-a dat seama că era inutil să încerce să-l caute. Sute de oameni circulau dintr-un capăt în altul al holului uriaş, inclusiv zeci de agenţi de pază în costume aproape identice cu cel al agentului care îi atacase. Revolverul pe care îl folosise avea surdină aşa încât mulţimea de oaspeţi habar nu avea de cele întâmplate. Nimeni nu arăta cu degetul vreun bărbat alergând către ieşire. Nimeni nu se purta nefiresc.

Matt a revenit la grupul aflat în capătul coridorului ce ducea la ascensoare. Ariadne, Angelo şi Sugar erau în faţa ascensorului. Adrian li s-a alăturat. Sugar avea un braţ în jurul umerilor Ariadnei.

— Am spus să o duceţi sus, s-a adresat Matt lui Angelo.

— Refuză să urce şi nu o pot convinge.

— Ariadne…

— Nikoletta. Nu uita.

Pentru o clipă Matt a rămas fără replică. Apoi, cu un zâmbet a încuviinţat din cap.

— Fie, cum spui tu. Totuşi s-ar putea să nu fii în siguranţă. Poate că tipul care a dispărut nu este singur în această acţiune.

— Şi data trecută a fost unul singur. Chiar tu mi-ai spus.

— În seara aceasta s-ar putea să fie vorba de o excepţie.

— Dacă este aşa, le va fi foarte greu să mă atace în mijlocul mulţimii. Hai să-mi fac o scurtă apariţie, cel puţin, apoi plecăm.

— Ştiu şi eu, s-a arătat Sugar sceptică. Ai fost la un pas de a te împuşca. Priveşte, Matt! N-a fost la mai mult de treizeci de centimetri de urma lăsată de glonţ.

Matt a cercetat locul indicat de Sugar.

— Are dreptate. Dacă nu te-ai fi aflat pe podea în acel moment, acum ai fi fost moartă.

— Dar *am fost* pe podea. Datorită ţie, a zâmbit ea.

Matt a înţeles că nu se putea opune dorinţei sale de a merge în mijlocul oaspeţilor. Luase această hotărâre şi nu era dispusă să cedeze.

— Fie, cum vrei tu. Hai să mergem, dar nu vom petrece prea mult timp aici.

Ariadne l-a luat de braţ şi ceilalţi au pornit în urma lor.

— L-ai văzut bine? l-a întrebat Ariadne pe Matt.

— Nu prea bine. Aşa se întâmplă când este vorba de uniforme. Fac astfel încât toţi să arate la fel.

Apoi, arătând cu o mişcare din cap către holul imens plin de oaspeţi a adăugat:

— Asta este o mascaradă. Una mortală, Ariadne.

— Ştiu, dar alături de tine mă simt în siguranţă.

I-a strâns mâna uşor:

— Eşti pregătită? Intrăm?

— Da. Prima mea mare petrecere. Cea dintâi.

— Să sperăm că nu va fi şi ultima.

La petrecere, Ariadne se simţea recunoscătoare noilor săi prieteni pentru că erau acolo, alături de ea permanent.

Fără niciun incident a reuşit să treacă drept Nikoletta. Mulţumită felului în care se purta Nikoletta atunci când era vorba de bărbaţi, nimeni nu a întrebat ce se întâmplase cu Frans. Matt era acceptat ca unul dintr-un lung şir de aventuri. După o oră grupul a revenit în apartament şi Ariadne a cerut gărzilor de corp să se retragă.

— După ce veţi termina cu Nikoletta, aş dori să vorbesc cu Frans, a cerut Angelo.

Toţi au fost de acord.

— Va trebui ca Ariadne să nu fie în calea lui, a cerut Matt. Frans nu trebuie să o mai vadă. După ce eu voi pleca împreună cu ea cred că ar fi bine ca voi toţi să mergeţi sus la piscină până când Angelo stă de vorbă cu Frans.

— Eu nu am nimic împotrivă, a spus Angelo. Voi sunteţi de acord? i-a întrebat pe ceilalţi. Voi încerca să-l conving să plece cu mine.

Din nou, toţi au fost de acord.

— Când eşti gata de plecare, dă-rm un telefon. Atunci vom şti că locul este liber, l-a rugat Sugar.

— Gata, ne-am înţeles. Ariadne, tu şi Sugar ar trebui să o pregătiţi pe Nikoletta de plecare.

Sugar a luat-o pe Ariadne de mână:

— Hai, scumpa mea! Să mergem!

Au găsit-o pe Nikoletta, aşa cum o lăsaseră, cufundată într-un somn adânc. Ariadne, ajutată de Sugar a îmbrăcat-o repede; i-au curăţat faţa de fard şi i-au înfăşurat capul într-o eşarfă. În felul acesta personalul de pe ambulanţă nu ar fi putut să o recunoască imediat. A pus apoi într-o valiză o seamă de haine sport potrivite pentru noul ei cămin.

În timp ce Ariadne îşi impunea să atingă şi să mişte corpul inert al surorii sale trăia din nou sentimentul de vinovăţie, gândurile sale învălmăşindu-se. Era carne din carnea ei şi sânge din sângele ei chiar dacă nu se cunoscuseră vreodată. Şi tocmai din pricina unor astfel de gânduri trebuia să-şi repete că ceea ce tăcea era pentru o cauză nobilă.

Când Nikoletta a fost pregătită, a fost chemată o ambulanţă particulară a companiei şi însoţitorii au adus cu ei o targă. Matt urma să o însoţească pe Nikoletta în timpul zborului către clinica din Elveţia unde avea să fie

internată.

În holul de la intrare Matt s-a întors către Ariadne:

— Mă voi întoarce cât pot de repede. Ai grijă de tine cât lipsesc.

A sărutat-o uşor pe obraz.

— Îmi va fi dor de tine, a şoptit Ariadne.

— Nu voi lipsi mult.

— Sper ca totul să meargă cât se poate… de bine.

— Nu-ţi face griji! Totul va fi bine. O voi instala cât se poate de confortabil.

A sărutat-o din nou, în fugă, apoi a pornit în urma infirmierilor care duceau targa în ascensor.

— O clipă! a strigat Sugar.

A urcat în fugă în ascensor şi a aranjat cearşafurile astfel încât chipul Nikolettei să rămână ascuns privirilor curioase.

Când au ajuns în garaj acesta era pustiu. Infirmierii au urcat targa în maşină, au fixat-o şi Matt a urcat în spate alături de Nikoletta. Apoi au pornit către aeroportul Teterbora, de unde un avion particular al companiei PPHL urma să-i ducă în Elveţia.

Sus, într-una din camerele pentru oaspeţi din apartamentul Nikolettei, Angelo Coveri s-a aşezat pe patul în care dormea Frans. A întins mâna şi l-a scuturat uşurel.

— Ce-i?

Frans clipea des şi privea nedumerit.

— Frans. Sunt eu, Angelo Coveri. Tatăl Biancăi.

Brusc, Frans s-a ridicat în capul oaselor şi a încercat să-şi concentreze privirile asupra lui.

— Ce cauţi aici? l-a întrebat el.

— Am venit să stăm de vorbă, dar nu avem prea mult timp. De ce nu vii cu mine, acasă la mine? Poţi rămâne acolo în noaptea asta. Am o propunere pentru tine.

Frans îl asculta uluit.

— Ce fel de propunere? Despre ce este vorba?

— Ai iubit-o pe Bianca şi ea te-a iubit. Pe ea nu o mai am, dar tu eşti aici. M-am gândit că poate… probabil că… mai întâi…

Îi era greu să-şi găsească cuvintele potrivite. Apoi a continuat:

— Bianca iubea casa noastră de pe malul lacului Como. Poate te gândeşti şi accepţi să vii cu mine şi să stai acolo pentru o vreme. Până îţi revii. Giulia, dădaca Biancăi, încă locuieşte acolo şi are grijă de casă. Vei avea mâncare bună, un loc plăcut în care să locuieşti şi pe care dacă vei dori îl poţi numi căminul tău.

— Ştiu… ştiu şi eu?

Frans era surprins de propunerea bătrânului.

— De ce nu vrei să încerci? Poate mă ajuţi să organizez o asociaţie, o fundaţie în amintirea Biancăi.

Poate mă vei ajuta şi pe mine, îşi spunea Angelo.

— Eu… eu… voi veni.

— Perfect.

Angelo s-a ridicat de pe pat.

— Acum, hai să plecăm de aici. În seara asta mergem la mine acasă. Mâine luăm toate lucrurile pe care doreşti să le ai cu tine în Italia şi plecăm.

A întins mâna şi l-a ajutat pe Frans să se ridice.

Frans a luat mâna ce i se oferea şi s-a ridicat. Tremura căci era slăbit şi s-a lăsat condus la etajul inferior. Pe când păşea în ascensor a spus:

— Mă bucur să plec din gaura asta de şarpe.

— Şi eu. Avem deja ceva în comun, tinere. Cred că asta ne va ajuta pe amândoi.

Château-d’ Oex, Elveţia

7 f

Nikoletta se fardase cu mare atenţie şi pricepere şi îşi aranjase părul perfect. Purta un pulover mulat – fără sutien – pe care, spre bucuria ei, îl găsise în dulapul cu haine. Mai descoperise, printre lucrurile ce fuseseră

împachetate pentru ea, o pereche de pantaloni din jeans, cu talie joasă şi mulaţi. El trebuia să apară în mai puţin de cinci minute. Din frigider a scos o sticlă de vin, de o jumătate de litru. Avea dreptul la doar trei pahare pe zi, aşa i se spusese. Şi chiar şi acestea ar fi putut fi eliminate în funcţie de medicaţia ce i se stabilea ca şi de comportamentul ei. Sticla avea un capac ce se înşuruba şi pe care Nikoletta îl găsea absolut dezgustător. Totuşi a desfăcut sticla şi şi-a turnat un pahar. A băut din vin şi s-a bucurat de gustul acestuia deşi după părerea ei era greu de acceptat.

Ultimele două zile fuseseră cele mai cumplite din viaţa ei. Când reuşise, în sfârşit, să înţeleagă ce se întâmplase, a făcut o criză de nervi de proporţii epopeice. Fără niciun rezultat. Nimeni, absolut nicio persoană din clinică, nu accepta ideea că ea era adevărata Nikoletta Papadaki. Acceptau, luau de bun ceea ce li se spusese. Ea era Ariadne Papadaki, o soră geamănă, cu probleme psihice pe care familia o ţinuse departe de ochii lumii. Doctorilor nu li se părea nimic ciudat în această situaţie, mai ales că era vorba de o familie extrem de bogată şi faptul acesta era obişnuit printre astfel de familii precum Papadaki. Toţi încercau să ascundă de ochii lumii ceea ce întina imaginea frumoasă, sănătoasă a familiei.

Doctorii care asistaseră la crizele de furie ale Nikolettei erau obişnuiţi cu astfel de situaţii. În fond erau tipice pentru pacienţii suferind de schizofrenie paranoică aşa cum suferea biata Ariadne Papadaki. Reprezentantul familiei care o însoţise la clinică, Matthew Foster confirmase faptul că astfel de izbucniri deveniseră tot mai frecvente şi mai violente. Pacienta le oferise un spectacol strălucit, îşi spuneau doctorii. Acuzaţiile ci, deşi incredibile, fuseseră puse la punct şi prezentate ca într-o piesă de teatru. Ceea ce, din nou, era caracteristic celor suferind de aceeaşi maladie psihică precum Ariadne. Încă

de la început, Ariadne făcuse dovada stării mentale pe care familia ei o prezentase pentru a solicita internarea. Comportamentul ei îi convinsese pe doctori că era cu adevărat bolnavă.

I se dăduse un mic apartament la etajul şapte, ultimul de altfel, unde avea un dormitor, o cameră de zi şi o baie. De la balcon i se oferea o privelişte montană superbă, doar că acesta fusese construit precum o colivie astfel încât i-ar fi fost imposibil să se arunce în gol. Ferestrele aveau gratii şi oglinzile erau din folii metalice din oţel inoxidabil ce reflectau imaginea perfect. Dacă era hotărâtă să-şi facă rău singură, aşa cum se întâmpla cu mulţi dintre pacienţii aflaţi într-o stare de sănătate asemănătoare cu a ei, ar fi găsit în apartament o modalitate de acest gen, dar clinica fusese astfel concepută, din toate punctele de vedere, încât încercările de suicid să nu fie posibile. Dacă dorea să-şi pună capăt zilelor s-ar fi putut spânzura cu cearşafurile din cameră, numai că medicaţia o împiedica să aibă porniri suicidale.

Nikoletta a înţeles foarte repede situaţia în care se afla şi după primele ore de furie s-a liniştit şi a încercat să se stăpânească. Trebuia să înveţe să se poarte „normal”, astfel încât să îi convingă pe doctori că ceea ce susţinuse încă de la început era real. Fusese drogată şi răpită şi sora ei geamănă îi luase locul. Era conştientă că avea o cale lungă şi dificilă de străbătut. În fond sora ei geamănă nici măcar nu exista. Ariadne nu avea certificat de naştere, nimic ce ar fi putut să dovedească cine era şi acum *ea* – Nikoletta – devenise Ariadne.

În acel moment îl aştepta pe Matt Foster. Era convinsă că îl putea ademeni în patul ei şi astfel să-l atragă în tabăra ei. Existase vreun bărbat care să o refuze? Nu, dacă nu-l lua în considerare pe Frans, şi nici nu-i trecea prin minte să o facă. Frans era o glumă. Un depresiv din dragoste ce nu merita atenţia pe care i-o acordase.

S-a auzit o uşoară bătaie în uşă şi Nikoletta s-a grăbit să răspundă. A deschis uşa şi l-a salutat pe Matt.

— Bună! Mă bucur că ai venit.

— Am vrut să te văd înainte de a pleca.

Matt a remarcat sânii ampli strânşi în tricoul pe care îl purta şi care îi scotea sfârcurile în evidenţă.

— Intră, ia loc! Am şi vin, l-a invitat Nikoletta.

— Nu, mulţumesc.

Matt ştia că i se îngăduia doar o porţie mică de vin şi nu voia să o priveze şi de această mică plăcere. Clinica era luxoasă şi oferea diverse activităţi pacienţilor, dar în privinţa vinului Nikoletta trebuia să se mulţumească doar cu o cantitate mică.

— Nu vrei? Cum doreşti. Oricum nu este grozav.

Nikoletta s-a aşezat pe canapea, cu picioarele adunate sub ea şi Matt a luat loc într-un fotoliu de cealaltă parte a măsuţei aflată în faţa canapelei.

— Vrei apă minerală? Sau gazoasă?

— Nu, mulţumesc.

Era excesiv de politicoasă şi tocmai de aceea Matt devenise şi mai precaut. Era conştient că îşi folosea farmecele pentru a-l atrage de partea ei.

Nikoletta l-a privit drept în ochi:

— Ai o relaţie cu sora mea?

Matt a fost uimit de întrebare, dar şi-a spus că era mai bine să fie corect:

— Da.

— Aşa cum am gândit. Presupun că ai fost angajat ca pază de corp pentru ea şi atunci când ai înţeles că era moştenitoarea familiei Papadaki ai făcut pasul cel mare.

Matt a simţit cum îi luau foc obrajii şi muşchii faciali se încordau.

— Am fost angajat pentru a-i asigura protecţia, dar relaţia mea cu sora ta nu are nimic în comun cu faptul că este moştenitoarea familiei Papadaki.

Avea mare grijă să nu rostească numele Ariadnei în cazul în care ar fi existat microfoane în apartament. Nikoletta era cunoscută drept Ariadne la clinică.

— Aha!

Nikoletta avea aerul surprins, dar era evident că juca teatru. Apoi, brusc, atitudinea ei s-a schimbat, devenind dură:

— Hai, să fim serioşi! Mie poţi să-mi spui adevărul.

Cunosc genul tău. Nu uita, am avut gărzi de corp de când mă ştiu şi nu au fost puţini cei pe care i-am avut cu adevărat. Toţi vor banii pe care îi ai şi ar face orice pentru a-i avea.

— Aceasta este probabil experienţa ta, dar nu mă înscrie şi pe mine pe aceeaşi listă.

Nikoletta a sorbit din vin, apoi a pus paharul pe măsuţă. *Poate ar trebui să trec direct la subiect*. S-a ridicat şi s-a apropiat de Matt îngenunchind în faţa lui. Matt s-a încordat în momentul în care mâinile ei au început să-i mângâie coapsele.

— Te-aş putea face foarte bogat. Mai bogat decât ai visat vreodată.

— Nu mă interesează banii tăi şi ţi-aş fi recunoscător dacă ţi-ai lua mâinile de pe mine şi te-ai aşeza la locul tău pe canapea.

— Ei, hai, nu fi atât de năzuros. Nimeni nu ar afla de noi, Matt. Mă gândesc că dacă o găseşti atrăgătoare pe sora mea atunci mă placi şi pe mine. Doar suntem gemene.

— Arăţi ca ea dar nu eşti ca sora ta.

Nikoletta îi mângâia coapsele în continuare şi îl privea cu un aer cercetător.

— În ce privinţă suntem diferite? Aş vrea să ştiu de ce te simţi atras de ea şi rămâi indiferent faţă de mine.

— Nu sunt obligat să răspund la întrebările tale.

— Nu, dar chiar nu poţi să-mi faci această favoare? Gândeşte-te, Matt, tu m-ai adus în acest loc uitat de

Dumnezeu şi m-ai închis aici. De ce? Până când? Pentru tot restul vieţii mele? Nu crezi că ai putea să-mi răspunzi la această întrebare?

— Sora ta este întruchiparea bunătăţii. N-are nici măcar un strop de răutate în suflet. Este blândă, prevenitoare şi generoasă.

Nikoletta a reluat mângâierile.

— Şi eu pot fi foarte generoasă, a spus ea cu un zpmbet lasciv. Şi pot fi foarte bună.

Matt nu putea să nege că era foarte frumoasă şi frumuseţea ei avea ceva vicios, iar mâinile ei care-i mângâiau coapsele îl făceau să se simtă bine, foarte bine chiar. Brusc a devenit furios din pricina ei dar şi a lui.

— Ia-ţi mâinile de pe mine! N-ai să mă convingi în niciun fel, pentru că o iubesc pe sora ta.

— Eşti convins, Matt?

Îl mângâia în continuare dar mişcările erau mai lente.

— Sunt absolut convins.

I-a luat mâinile şi a împins-o de lângă el.

— Eşti o târfă. Sau poate şi mai rău de atât. Eşti lacomă, rea, lipsită de sentimente, malefică. Nu te-aş găsi atrăgătoare indiferent ce ai face.

Nikoletta s-a ridicat în picioare furioasă.

— Nu eşti decât un profitor, a mârâit ea. Te-ai implicat în rahat până în gât, ba nu, până peste cap. Dar, aşteaptă. Voi ieşi de aici şi atunci când se va întâmpla pun mâna şi pe *tine* şi pe *ea*. Până acum n-ai văzut nimic. Lupta abia a început şi voi doi sunteţi cei care pierd. Doi rataţi.

Matt a pornit către uşă şi a pus mâna pe clanţă.

— Nu vreau să mă lupt cu tine, dar dacă va trebui s-o fac *tu* vei fi cea care va regreta.

Îndreptând degetul către ea a rostit apăsat:

— Şi nici măcar să nu-ţi treacă prin minte să te atingi de sora ta!

— Ieşi! a strigat ea furioasă.

— Tocmai asta şi voiam să fac, a răspuns el calm.

Consiliul de conducere al companiei PPHL se adunase în jurul mesei din sala de şedinţe a noului sediu. În capul mesei se afla Ariadne care ceruse întrunirea de urgenţă pentru o şedinţă specială.

— Am scris un raport şi fiecare dintre voi are o copie. Nu am de gând să-l citesc acum sau să vă cer să faceţi acest lucru aici. Aş dori să-l luaţi acasă şi să-l citiţi cu atenţie. Vor avea loc o seamă de schimbări fundamentale, foarte importante pentru PPHL. Sunt legate de practicile noastre aplicate în afaceri în general şi este prezentat şi felul în care vor evolua lucrurile. După citirea documentului, dacă aveţi sugestii, dacă nu sunteţi de acord cu propunerile mele, v-aş ruga să-mi înmânaţi demisia cât mai repede, mie, personal.

Exclamaţii de surpriză s-au făcut auzite. Ariadne îi privea pe cei din jurul mesei. Şi-a limpezit glasul şi a continuat:

— Pentru început, PPHL va pune în practică o seamă de măsuri ce ţin de protejarea mediului. Voi cere marilor uzine şi celor care se ocupă de reciclarea deşeurilor să ia măsuri privind îmbunătăţirea condiţiilor de muncă, o grijă mai mare pentru sănătatea angajaţilor şi alte măsuri faţă de care unii dintre voi ar putea avea obiecţii. Nu există nicio îndoială că vor scădea porilturile, dar în timp ce schimbările vor reduce încasările companiei vor exista beneficii de care se vor bucura muncitorii noştri care vor îmbunătăţi mediul de la locul lor de muncă şi în general starea mediului din întreaga lume. Şi sunt sigură că pe termen lung PPHL nu are decât de câştigat.

Adrian îi zâmbea plin de mândrie. Făcea o treabă minunată.

— Aveţi întrebări? i-a privit Ariadne.

— Da. Eu am o întrebare, s-a auzit glasul lui Adrian.

Aşa cum stabiliseră mai înainte de şedinţă, Adrian punea această întrebare pentru a semnala celor prezenţi principiile pe care Ariadne dorea să le pună în practică.

— Dacă nu te deranjează, vrei să explici motivele care au dus la această schimbare drastică în politica companiei? Totul s-a petrecut brusc, după părerea mea, şi cred că şi ceilalţi trăiesc acelaşi sentiment.

— Este firesc să gândiţi astfel. Am ajuns la concluzia că o seamă dintre practicile companiei pun în pericol mediul înconjurător mai mult decât mi-am imaginat. În ultimele săptămâni am avut ocazia să vizitez o seamă dintre uzinele noastre. Am făcut lucrul acesta incognito şi cred că trebuie – indiferent de costuri să aplicăm o serie de măsuri privind modul de operare. Nu sunt de acord cu practicile violente folosite de organizaţii extremiste cum este „Copiii Mamei Terra”, dar cred că avem multe lucruri de învăţat de la ecologişti.

Ultimul comentariu al Ariadnei a produs o seamă de sunete cum ar fi o tuse discretă sau schimbarea poziţiei scaunelor. Era evident că unii dintre membrii comitetului de conducere nu se simţeau în largul lor.

— Aşa cum am spus cevâi mai devreme, dacă există cineva căruia noile politici iniţiate de mine nu-i plac este liber să-şi dea demisia. Drumul acesta – calea pe care am ales-o *eu* – este cel pe care îl vom urma în viitor. Deşi nu pot spune că este o politică nouă, a zâmbit ea.

Câţiva dintre cei prezenţi au râs cu un aer uşor nervos.

— Doamnelor şi domnilor, dacă nu mai există întrebări eu am alte treburi, a spus Ariadne ridicându-se în picioare, într-o săptămână ne vom întâlni aici şi mă aştept să primesc din partea voastră sprijinul sau demisia.

Privirile ei au alunecat în jurul mesei. Nimeni nu a ridicat mâna şi nici nu a vorbit.

— Ne vedem săptămâna viitoare.

A luat un dosar consistent şi a părăsit încăperea. În urma ei a auzit glasurile celor ce simţeau nevoia să facă comentarii. *Acum au motiv să vorbească pentru o bună bucată de vreme*, a gândit ea.

Abia a ajuns în biroul ei, când Sugar, Yves, Adrian şi Angelo i s-au alăturat.

— Ai făcut o treabă excelentă, au fost primele cuvinte rostite de Sugar.

Angelo a bătut-o uşor pe umăr şi a sărutat-o în vârful creştetului.

— Eşti un înger pe cinste! Nimic pe lume nu m-ar fi putut face mai fericit decât ceea ce ai realizat azi.

— Un înger pe cinste! îmi place, Angelo, s-a arătat Ariadne încântată.

— Când vei cere departamentului de relaţii cu publicul să facă publice iniţiativele tale? a dorit Adrian să ştie.

— Ceva mai târziu, în cursul acestei săptămâni. Sper să apară în ziarele de duminică, la televiziune şi la radio, în timpul weekendului. În felul acesta publicitatea va fi mai mare.

— Scumpa mea, nu cred că vor exista probleme de publicitate. Donaţiile făcute de tine se vor afla pe prima pagină, a încurajat-o Sugar.

— Sper. Am fost foarte atentă în alegerea organizaţiilor care vor primi donaţiile şi în mod voit am oferit sume uriaşe pentru a genera maximum de publicitate. Mai târziu, voi dona sume mai mici unor organizaţii care merită din plin să fie susţinute.

— Este o tactică inteligentă, a fost de acord Adrian, întreaga lume va afla că Nikoletta Papadaki a devenit interesată şi se implică în probleme legate de protejarea mediului.

— Nu este o tactică, Adrian. Chiar cred în ceea ce fac şi în organizaţiile pe care le voi sprijini.

— Ceea ce este important este faptul că multe companii vor urma exemplul tău, a fost de părere Sugar.

— Exact. Sper că acesta va fi un pas înainte într-o acţiune de mari proporţii.

Adrian s-a ridicat în picioare şi a sărutat-o pe obraz.

— Am şi eu multe probleme de rezolvat aşa că este mai bine să plec. Faci o treabă minunată şi cred că toţi cei prezenţi sunt de acord cu mine.

— Mulţumesc, Adrian.

După rezolvarea problemelor legate de munca ei, Ariadne a urcat direct în apartament unde o aştepta Matt. A luat-o în braţe şi a sărutat-o.

— Mă bucur să te văd, i-a şoptit sărutând-o uşor pe gât.

— Şi eu mă bucur. Totdeauna sunt fericită când te văd.

— Mă gândeam să te scot în oraş, la cină, pentru a sărbători hotărârea luată în privinţa muncii mele.

— Minunat!

— Mergem într-un loc liniştit, retras, unde nimeni nu o cunoaşte pe Nikoletta l'apadaki.

— Ar fi într-adevăr minunat, dacă ar exista un astfel de loc.

— Sunt sigur că putem găsi dacă nu este foarte scump, de notorietate şi în atenţia mass-mediei.

S-a îndepărtat uşor de el şi l-a privit:

— Cum au mers lucrurile privind instalarea la noul tău loc de muncă? Crezi că spaţiul este exact ce-ţi trebuie?

— Totul a mers perfect şi spaţiul este uluitor. Hai să bem un pahar cu vin şi-ţi voi povesti totul. Mergem sus?

— Excelentă propunere.

— Sunt gata imediat.

S-a îndepărtat de Ariadne şi aceasta şi-a scos pantofii şi s-a aşezat pe canapea mişcându-şi degetele de la picioare. Era posibil ca într-o bună zi chiar să se

obişnuiască să poarte pantofi cu tocul înalt, dar acea zi era încă departe.

Matt a revenit aducând cu el o sticlă cu vin alb rece şi două pahare.

— Mergem?

— Da.

Ariadne a pornit pe scări în picioarele goale, urmată de Matt. Ajunşi sus s-au aşezat pe o canapea în spaţiul uriaş îmbrăcat în sticlă pe care Nikoletta îl imaginase şi îl desemnase ca loc pentru petreceri.

— Ah! a exclamat Ariadne privind în jur Dumnezeule!

Erau câteva mese de lucru, câteva machete ale unor sculpturi pe care Matt plănuia să le realizeze. Se mai aflau şi unelte de lucru, rafturi pe care erau depozitate diverse tipuri de lemn şi de metale, câteva bidoane şi lanterne. Unele piese de sculptură se aflau în diverse stadii.

— Ai lucrat din greu. Nici nu mi-aş fi închipuit că este posibil.

— M-au ajutat şi cei de la firma de mutări. N-aş fi reuşit de unul singur.

— Începe să arate ca un atelier adevărat.

— Nu-i aşa?!

Matt a turnat vinul în pahar şi i-a dat Ariadnei unul din ele.

— Mulţumesc.

A îmbrăţişat-o cu unul din braţe şi a sărutat-o:

— Noroc, a spus el.

— Noroc.

Au sorbit din vinul rece, apoi Matt a privit-o drept în ochi:

— Mi-ai dat şansa pe care o aşteptam de mult, de atâta vreme încât am şi uitat şi voi munci din greu pentru a arăta ce pot.

— Ai făcut deja acest lucru în ceea ce mă priveşte. Sunt convinsă că ai înţeles.

— Pentru mine vorbele tale înseamnă totul dar doresc… simt că am nevoie şi de ceea ce se cheamă opinia publicului.

— Te referi la publicul iubitor de artă din New York?

— Şi asta. În mod sigur.

— Sunt convinsă că vei reuşi. Mi-a plăcut cum sculptezi din primul moment când am văzut lucrarea din faţa casei tale din Berkshires…

— Casa noastră.

— Hm?

— Casa *noastră* din Berkshires. Acum este a *noastră*.

— Mă bucur să ştiu asta. Poate fi un loc de refugiu minunat. Sunt convinsă că vor fi mulţi cei care se vor simţi atraşi de munca ta.

— Sper, căci doresc să fiu în stare să mă revanşez.

— Ştiu că vrei acest lucru.

Matt a pus paharul jos şi a cuprins-o în braţe:

— Nu-ţi poţi imagina cât de mult înseamnă pentru mine tot ceea ce ai făcut. Te iubesc atât de mult.

Ariadne a pus paharul jos şi a şoptit:

— Şi eu te iubesc, Matt.

A sărutat-o cu pasiune şi a strâns-o la piept.

— Ce-ai zice dacă rămânem acasă în seara aceasta? Te deranjează?

— Mă bucură propunerea.

— Putem să comandăm ceva.

A sărutat-o din nou, adânc.

— Ceva mai târziu.

— Da, mai târziu, a fost ea de acord.

— Vrei să terminăm vinul în dormitor?

— Da. Da.

— Ce căcat!

Kees Vanmeerendonk a aruncat ziarul în mijlocul camerei, paginile zburând în toate direcţiile.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat tânăra femeie ce

tocmai ieşise din baie ştergându-şi părul tuns foarte scurt.

— Tâmpeniile pe care le publică ziarele despre Nikoletta Papadaki. Ai putea să crezi că s-a transformat în Sfânta Fecioară sau ceva pe aproape.

— Acum ce mai e?

— Prima pagină a ziarelor din New York scriu despre recenta ei contribuţie către o organizaţie ecologistă. Cea mai mare pe care organizaţia a primit-o vreodată. Pe pagina dedicată afacerilor este un articol care prezintă noua politică a companiei PPHL. Cum doresc ei să crească salariile muncitorilor, să cureţe de deşeuri zonele industriale care aparţin companiei şi alte căcaturi asemănătoare.

— Trebuie să fie adevărul. Cum altfel ar putea publica astfel de lucruri?

— Melanie, tu pur şi simplu nu înţelegi. Ceea ce scriu probabil este adevărat, dar nu înseamnă că PPHL şi Nikoletta Papadaki şi-au schimbat modul de a gândi. Aruncă praf în ochii grupărilor ecologiste pentru a-şi face publicitate şi pentru a arăta naivilor că ea şi compania s-au schimbat, dar crede-mă, nu s-au schimbat deloc. Doar o metodă de camuflaj, pentru a polua în continuare nestingheriţi mai serios decât o făceau înainte. Cheltuie un milion de dolari pentru a-şi spăla numele, bani care pentru ea reprezintă mărunţiş.

— Chiar crezi că şi-ar da atâta osteneală?

Kees a lovit masa cu pumnul făcând să tremure tacâmurile şi farfuriile. O sticlă cu vin pe jumătate goală era pe punctul de a se rostogoli dar Kees a prins-o din zbor.

— Desigur, idioato, că şi-ar da tot interesul, a răcnit el.

Chipul său devenise purpuriu din pricina furiei. Melanie şi-a plecat capul cu un aer vinovat. Simţea nevoia să-şi tragă singură palme pentru că îl supărase pe Kees

dar mai avea încă multe de învăţat despre lucrurile care stârneau mânia acestuia. Avea sentimentul că acesta era asemenea unei bombe pe cale să explodeze şi asta încă de când îl întâlnise la şedinţa din Londra.

— Îmi pare rău, Kees, n-am vrut să…

— Niciodată nu vrei. Dar nici nu gândeşti, a insistat el, ducând un deget la tâmplă. Doar ţi-am arătat articolele din ziarele de scandal despre Nikoletta Papadaki, despre faptul că nu a mai fost văzută în public din pricina unei mari iubiri şi tu eşti atât de proastă încât să crezi că acest bărbat a reuşit să o schimbe. Cât de tâmpită poţi fi!

— Eu doar am vrut să…

— Ai vrut doar… Habar nu ai de nimic din toate astea. Nimic nu se va schimba în privinţa ea. Doar praf în ochii proştilor. Chiar nu înţelegi? Doar nu a suferit brusc o schimbare de personalitate. Nu. Asta este politica serviciului de relaţii cu publicul. Încearcă să facă atât compania cât şi pe Nikoletta să arate mai bine în ochii publicului.

Ochii Melaniei s-au umplut de lacrimi şi lupta, aşa cum se întâmpla adesea, să se abţină, să-şi ascundă privirile de Kees.

Bătând cu degetul în masă şi fixând-o din priviri, Kees a continuat:

— Dacă ai de gând să plângi, Melanie, ia-ţi boarfele şi cară-te! Şi nu te mai întoarce. N-am nevoie de tâmpiţi înlăcrimaţi în jurul meu.

Furia lui a devenit şi mai aprigă atunci când Melanie a ezitat să-i răspundă.

Am bănuit încă de la început că nu eşti devotată trup şi suflet cauzei. Eşti doar o atârnătoare, asta eşti.

Trupul Melaniei se zguduia de hohote în timp ce plângea în tăcere şi îşi trăgea tricoul peste cap. Aruncând puţinele lucruri pe care le avea într-un rucsac ponosit, abia aştepta să părăsească apartamentul minuscul aflat într-un

subsol întunecos.

— Prin urmare împachetezi, Cale bătută! N-am nevoie de tine şi nici organizaţia n-are. Şi crede-mă că le voi spune şi lor. Nu cred că eşti de încredere şi ştii ce se întâmplă cu oameni ca tine care nu sunt loiali?!

Melanie şi-a aruncat rucsacul în spate şi a pornit către uşă.

— Sfârşesc prin a deveni plutitori, Melanie. Asta li se întâmplă, dar tu nu vrei să păţeşti asta, nu-i aşa?

Ea a scuturat din cap.

— Prin urmare îţi vei ţine gura?

— Da.

Melanie a ajuns la uşă şi a tras cele trei zăvoare. Când a închis uşa nu a privit în urma ei.

Kees a mers la uşă şi a ferecat-o la loc. Nu trebuia să-şi facă probleme pentru chei pentru că niciodată nu-i dăduse un set. A revenit la scaunul pe care şezuse, dar nu mai înainte de a ridica paginile risipite ale ziarului pe care le-a pus pe masă. S-a aşezat şi a început să se gândească. Dar nu la Melanie. Deja devenise o legătură trecută, una dintr-un lung şir care nu însemna nimic pentru el.

El se gândea la Nikoletta Papadaki. Parte din publicitatea făcută de PPHL era legată de retragerea ei alături de noul iubit. Stătea departe de ochii publicului larg, devenind o ţintă greu de atins. Din noaptea inaugurării noului sediu PPHL, abia dacă reuşise să o zărească în ciuda faptului că se aflase permanent pe urmele ei. Paza din jurul ei devenise şi mai severă şi rareori părăsea apartamentul din vârful sediului. Atunci când se întâmpla să iasă din clădire, Kees nu reuşea să stabilească nicio rutină a mişcărilor ei.

Kees a zâmbit pentru sine. *Iată încă o nouă provocare*, *pentru că Nikoletta Papadaki nu va scăpa de mine*. Era convins că nu va putea continua jocul pentru mult timp. În ciuda publicităţii, va ieşi din nou din casă. Şi

atunci el va fi acolo, aşteptând.

S-a ridicat şi s-a întins. Între timp avea alte lucruri de care trebuia să se ocupe. În acea seară era hotărât să părăsească apartamentul şi să se mute în altă parte, oricum un loc asemănător. A început să împacheteze pentru a se muta la Bucătăria Iadului. Era o gaură, o fundătură şi se afla doar la trei străzi de clădirea în care locuia Nikoletta. Niciun membru al celulei din New York nu cunoştea această adresă şi o folosea doar în cazuri excepţionale. O nouă numărătoare inversă începea. Fiecare fibră a trupului său îi spunea că astfel stăteau lucrurile.

Era pe aproape şi curând va fi a lui.

SS

Săptămânile treceau şi Ariadne făcea faţă tuturor situaţiilor ce se iveau dovedindu-se capabilă să conducă PPHL şi să pretindă că este Nikoletta. Campania publicitară ce se axa pe noua imagine a companiei şi a Nikolettei Papadaki – mare filantroapă – aducea bene de îi dar în acelaşi timp constituia o mană cerească pentru ziarele de scandal. *Nikoletta Papadaki s-a convertit la o nouă religie*, scria un tabloid şi în alte publicaţii apăreau articole pe aceeaşi temă. Deoarece Ariadne stătea departe de ochii presei şi ai publicului, în general, tabloidele erau nevoite să folosească fotografii din arhive şi amestecau fotografii cu Nikoletta în costum de baie şi articole despre convertirea ei. Ariadne nu răspundea niciuneia dintre publicaţii, ci rămânea retrasă şi tăcută, pretinzând că nu o interesa ceea ce se scrie despre ea.

„Niki a căzut în mrejele unui vrăjitor”, şopteau prietenii unii către alţii şi cunoştinţele erau uimite de faptul că Nikoletta refuza invitaţie după invitaţie. Curând Ariadne a descoperit că aşa-zişii prieteni ca şi cunoştinţele nu insistau odată ce primiseră un refuz. Adevărul ieşea la lumină: Nikoletta nu era apropiată de nimeni. Fusese

înconjurată de un grup larg de persoane dornice de petreceri şi îşi pierduseră interesul faţă de ea odată ce petrecerile încetaseră.

Telefonul nu mai suna, invitaţii la petreceri nu mai soseau. Era evident că nimeni nu simţea lipsa Nikolettei.

Când a înţeles superficialitatea relaţiei pe care sora sa geamănă o avusese cu restul lumii, Ariadne s-a cutremurat, în ciuda faptului că Adrian şi ceilalţi încercaseră să o pregătească în acest sens.

— Nu permite nimănui să o iubească, să se ataşeze de ea. Nimănui. Nu vrea pe nimeni aproape de ea, repetase Adrian de nenumărate ori.

— Dar eu credeam că are o mulţime de prieteni. Am văzut filme, imagini reale de la petreceri din întreaga lume.

— Ariadne, vei descoperi curând faptul că lumea ei este artificială. Toţi oamenii aceia sunt strânşi la un loc datorită unui numitor comun – banul – la care se adaugă şi dorinţa de publicitate. Cei mai mulţi îşi doresc cu disperare să pozeze pentru fotografi. Parcă ar simţi că nu trăiesc cu adevărat dacă nu se scrie despre ei în ziarele de scandal.

Ascultând cuvintele lui Adrian, Ariadne îşi amintea de iubirea pe care i-o dăruiseră părinţii ei adoptivi, atât în Grecia cât şi în Connecticut. La toate acestea se adăuga iubirea pe care ea şi Matt o împărtăşeau unul faţă de celălalt şi de aceea simţea o milă profundă faţă de sora ei geamănă. Poate că lipsa dragostei o transformase. Poate merita încă o şansă. Sentimentul de vinovăţie faţă de situaţia în care se afla sora ei – prizonieră din pricina ei, a Ariadnei – începea să o chinuie şi să devină o constantă în viaţa ei. Tocmai de aceea s-a gândit că ar trebui să stea de vorbă cu Matt pe această temă.

Într-o sâmbătă seara, după ce făcuseră dragoste, şi-a spus că era momentul să deschidă subiectul în faţa lui

Matt.

— Ştiu că am discutat despre asta de nenumărate ori, dar nu pot să nu mă îngrijorez, să nu-mi fac tot felul de gânduri.

Nikoletta se află la clinică de câteva luni bune şi din rapoartele medicilor se pare că se poartă ca un înger.

— Bineînţeles, iubito. Speră să se schimbe lucrurile şi atunci se poartă exemplar.

— Poate ai dreptate. Dar crezi cu adevărat că este posibil să se prefacă un timp atât de îndelungat? Nu crezi că poate chiar s-a schimbat?

— Asta-i ceea ce îmi place la tine. Tu le acorzi tuturor încrederea ta. Dar eu nu cred că sora ta s-a schimbat. Absolut deloc.

Nu voia să-i povestească despre ce însemna spiritul malefic pe care el îl cunoscuse lucrând pentru CIA. Pur şi simplu era convins că există oameni care se nasc posedaţi de un spirit rău şi Nikoletta era o astfel de fiinţă umană.

— Dar poate, totuşi, s-a schimbat şi nu voi afla cu adevărat decât dacă merg să văd.

— Şi cum ai să-ţi dai seama? Nu o cunoşti deloc.

— Da. Ştiu. Dar ce părere ai de o ofertă pe care să i-o facem? Am putea să punem la punct un plan care să-i permită să trăiască liberă? îi oferim o sumă uriaşă în schimbul tăcerii ei.

— Nu cred că planul acesta are sorţi de izbândă, Ariadne.

— Dacă nu încercăm nu avem cum să ştim.

— Da, ai dreptate.

— Cred că este mai bine să stau întâi de vorbă şi cu ceilalţi. Vreau să cunosc şi opiniile lor.

— Dacă spui tu, a sărutat-o Matt. Eu nu vreau să te împiedic să pui planul în aplicare dar cred că vei suferi o dezamăgire de proporţii.

— Poate, dar dacă nu încerc nu voi afla adevărul.

*

Ariadne stătea în capul mesei din sala de şedinţe, aşa cum făcea Nikoletta de obicei. De o parte a mesei se aflau Adrian şi Honor, care între timp fusese informată despre schimbarea survenită, şi Sugar. De cealaltă parte se aflau Angelo şi Yves.

— Vă sunt recunoscătoare că aţi răspuns solicitării mele pentru a organiza azi această şedinţă şi nu v-aş fi deranjat dacă nu aş fi simţit că este vorba de o problemă urgentă.

I-a privit câteva momente în tăcere şi a zâmbit.

— Ştiu că unii dintre voi se simt vinovaţi pentru că sora mea trăieşte închisă într-o clinică…

— Sunt sigur că niciunul din cei aflaţi aici nu are astfel de gânduri, a izbucnit Angelo.

— Sunt convinsă, Angelo, şi cunosc şi motivele voastre. Oricum eu trăiesc sub povara unei imense responsabilităţi faţă de ceea ce s-a întâmplat cu ea. În lunile care au trecut de când se află acolo rapoartele medicilor au fost strălucite.

— Nu chiar de la început, a intervenit Sugar. Au afirmat că a încercat să seducă fiecare bărbat din rândul personalului.

— Vă rog să-mi permiteţi să termin. După aceea voi asculta cu atenţie comentariile voastre.

— Scuză-mă.

Sugar era uimită de modul în care fusese pusă la punct.

— Încă din primele săptămâni rapoartele au fost pozitive. Chiar a încetat să susţină că ea este Nikoletta Papadaki, deşi niciodată nu a afirmat că ar fi Ariadne. Oricum, medicii afirmă că răspunde perfect terapiei aplicată de clinică. Ştiu că unii dintre noi au îndoieli în această privinţă şi m-am gândit îndelung înainte de a vă cere sfatul.

Cu coada ochiului a văzut cum Sugar îl prinde de braţ pe Adrian.

— Aş vrea să iau o declaraţie cu mine pe care să i-o duc pentru a o semna. Este vorba de un acord bătut în cuie prin care ea să renunţe la PPHL şi să promită că va păstra tăcerea în acest sens, contra unei sume substanţiale.

Toţi cei prezenţi au izbucnit protestând. Nimeni nu mai înţelegea nimic.

— Vă rog, vă rog! Pe rând! Angelo!

— Niciodată! a izbucnit Angelo Coveri lovind cu pumnul în masă.

— Faci o greşeală de proporţii. Capitală, a fost de părere Yves. Niciodată nu-şi va ţine cuvântul dat, chiar dacă semnează înţelegerea.

— Semnează, ia banii. Şi noi ce garanţie avem că va trăi fără a face valuri, a întrebat Sugar. Niki nu a trăit niciodată retrasă. Unde se va duce? N-ar ştii ce să facă. Cu banii pe care i-ar pretinde în schimbul tăcerii ar fi atât de bogată încât ar putea să facă tot ceea ce îşi doreşte.

— Intenţiile tale sunt minunate, a spus cu blândeţe Honor, dar nu vor duce nicăieri, Ariadne. Sugar are dreptate. Niki n-ar putea trăi discret. Oriunde s-ar duce să trăiască ar stârni vâlvă. Sunteţi gemene. O mulţime de oameni ar recunoaşte-o şi unii chiar ar putea fi de partea ei dacă ea hotărăşte să încalce înţelegerea făcută.

— Toţi aduceţi argumente valabile, a intervenit Adrian. Noi toţi dispunem de un avantaj: cunoaştem cum a trăit Nikoletta. Niciunul dintre noi nu te poate opri, Ariadne, dacă tu ai luat această hotărâre, dar eu personal, gândesc că nu este un plan înţelept. Chiar dacă ar fi silită să trăiască în Cape Town sub alt nume şi banii i s-ar plăti sub formă de rentă, în funcţie de comportamentul ei, situaţia tot nu ar putea fi ţinută sub control. Oricât de mult îmi displace să o spun, Niki este o persoană care aduce numai necazuri şi nu cred că s-a schimbat. Te voi susţine

dacă doreşti să pui în aplicare acest plan. Dacă trebuie să faci un pas pentru a-ţi linişti conştiinţa şi simţi că asta este datoria ta, atunci fie cum spui tu.

Ariadne simţea că nu va avea puterea să-şi stăpânească lacrimile când Adrian a terminat ce avea de spus. Cu un efort supraomenesc, s-a liniştit şi a spus:

— Vă mulţumesc. Apreciez încrederea pe care mi-o acordaţi.

— Dacă doreşti, te voi însoţi la clinică, s-a oferit Adrian.

— Îţi mulţumesc mult, Adrian, dar vreau să fac singură acest pas. Matt insistă să mă însoţească din motive de securitate.

— Slavă Cerului. Nici n-ar trebui să-ţi treacă prin minte să faci o astfel de călătorie fără pază. El este singurul care te va însoţi?

Adrian era vădit îngrijorat.

— Matt a pus un plan la punct aşa încât cred că nu ar trebui să-ţi faci griji. Vom pleca la bordul unui avion al companiei cu un grup de oameni de pază. Apoi vom lua un elicopter care ne va duce la clinică.

— Totul este aşa cum trebuie, dar eu tot mă gândesc la pericolele ce pândesc din umbră.

— Îl cunoşti pe Matt. Nici nu i-ar trece prin minte să facem acest pas, dacă nu ar fi convins că sunt în siguranţă.

— Da. Sigur. Ai dreptate. Totuşi am un sentiment de nelinişte. Presupun că sunt superstiţios.

— Iar eu cred că ar trebui să laşi superstiţiile la o parte, Adrian. Fie că Nikoletta vrea să semneze sau nu, totul va fi bine. Pur şi simplu trebuie să fac acest pas.

<?

În amurgul ce se lăsa blând, Ariadne şi Matt însoţiţi de doi oameni de pază au părăsit garajul de la subsolul noului sediu PPHL fără a observa furgoneta veche ce a luat curba imediat în urma lor şi a pornit către aeroportul

Teterbora, din New Jersey. Şoferul dubiţei era precaut, lăsând câteva maşini să circule între el şi maşina urmărită. A privit cum avionul în care s-a urcat Ariadne a decolat, apoi a găsit o cale uşoară de a descoperi destinaţia avionului: i-a pus pistolul în tâmplă omului ce se alia singur în hangarul companiei PPHL. După aceea l-a lovit în cap pe nefericit şi l-a urcat în dubiţa pe care a abandonat-o într-o parcare pe termen lung la aeroportul J.E. Avea destul timp pentru a ajunge la Geneva unde exista o celulă a organizaţiei „Copiii Mamei Terra”. De la Geneva nu i-ar fi fost greu să ajungă la Château-d’ Oex, poate, chiar mai înainte ca Nikoletta Papadaki şi cei trei bărbaţi să-şi atingă destinaţia.

Odată ajuns în aer a început să se întrebe de ce alesese Nikoletta ca destinaţie orăşelul elveţian ascuns între munţi. *Probabil este o staţiune*, şi-a spus el. Acea zonă a Elveţiei era împânzită cu staţiuni de schi pentru cei bogaţi. *Vrea să se ascundă pentru câteva zile cu noua ei jucărie. Sunt sigur.*

Ei bine, i se pregăteşte o surpriză, şi-a spus el rânjind.

*

Elicopterul a aterizat pe locul special amenajat de la clinică, la ora stabilită şi Ariadne, Matt şi cei doi oameni de pază au coborât în scurt timp. Ceva mai departe de locul de aterizare, feriţi de curentul provocat de rotoare, se aflau doi medici purtând halate, un bărbat şi o femeie.

— Domnule Foster, l-a salutat medicul întinzând mâna. Mă bucur să vă revăd. Aceasta este asociata mea, doctor Weiner.

— Doctore Bernheim, doctore Weiner, i-a salutat Matt. Mă bucur să vă întâlnesc. Aceasta este Nikoletta Papadaki.

— Da, a spus doctor Bernheim.

— N-aş fi în stare să vă deosebesc de sora

dumneavoastră, a intervenit doctor Weiner.

— Aşa spun toţi cei care ne cunosc.

Au pornit către clinica ce se afla nu departe de pista de aterizare şi au vorbit despre pacientă. Clădirea semăna cu imaginile văzute de Ariadne ce prezentau cabane şi hoteluri luxoase destinate schiorilor, dar nu a scăpat din vedere barele ce închideau balcoanele. Deşi era ascuns privirilor destul de bine, Ariadne a zărit şi gardul în vârful căruia era montată sârmă ghimpată. Când au ajuns la intrare, doctor Bernheim s-a întors către ea:

— Cred că veţi fi mulţumită de comportamentul Ariadnei. Aşa cum am arătat şi în rapoartele noastre s-a calmat într-o bună măsură şi nu a creat nicio problemă. Nici măcar o dată nu a pretins că ar fi de fapt dumneavoastră după prima sau a doua săptămână de şedere în clinică.

Faţa Ariadnei şi-a pierdut culoarea. Era oribil. I se părea înspăimântător să se confrunte cu ideea că surorii sale i se furase identitatea şi că ea, propria soră, era cea care făcuse acest lucru. Când în sfârşit a găsit puterea să vorbească, a rostit:

— Minunate veşti, doctore. Abia aştept să mă conving.

În interiorul clinicii, cei doi doctori i-au condus către ascensor şi doctorul Bernheim a apăsat butonul ce comanda ascensorul către etajele superioare.

— Vă aşteaptă. Sper că vă veţi bucura de această vizită.

— Mulţumim. Suntem siguri că aşa va fi, a spus Malt care o susţinea de braţ pe Ariadne.

Apoi s-a adresat unuia dintre oamenii de pază:

— Jessie, rămâi aici la uşa de la intrare, te rog, şi tu Luke vino cu noi sus.

Cei doi au încuviinţat din cap, în semn că au înţeles, dar nu au scos niciun cuvânt.

Ascensorul a sosit şi Ariadne, Matt şi Luke au urcat. Uşa s-a închis binişor în urma lor. Matl a luat mâna Ariadnei într-a sa în timp ce urcau către apartamentul Nikolettei.

Terenul era accidentat şi el trebuia să străbată o distanţă mare pe jos, astfel încât maşina să nu fie observată de la clinică. Dar lui Kees nu-i păsa de drum. Toată viaţa făcuse astfel de lucruri. S-a târâi printre stânci, folosindu-se chiar şi de coate. Când a ajuns în vârful unui bolovan uriaş a scos binoclul şi furişându-se în spatele stâncii a privit către clinică.

Cu mişcări lente a cercetat din priviri anexele şi clădirea principală a clinicii. În dreapta sa a zărit elicopterul. *La naiba*! *M-au întrecut*. La uşa principală a zărit un bărbat îmbrăcat în costum de culoare închisă. Dintr-o privire şi-a dat seama despre ce era vorba. Aspectul fizic al omului îl trăda: gât puternic, umeri laţi, piept proeminent. O gardă de corp. Kees era convins. Era unul dintre cei doi pe care îi zărise în maşina Nikolettei alături de noul ei iubit. *Pariez pe binoclul meu că celălalt este înăuntru sau oriunde se află şi ea*.

A mai cercetat încă o dată perimetrul de la stânga la dreapta dar nu a zărit nimic deosebit în afară de agitaţia de dincolo de ferestrele clinicii şi ale uşilor de la balcon. Nu reuşea să-şi dea seama de ce Nikoletta Papadaki venise într-un astfel de loc. Era evident că locul acela nu era un centru de sănătate pentru doamne cu bani aşa cum aflase în urma telefoanelor date unor membri ai celulei din Geneva. Era o casă de nebuni pentru cei foarte bogaţi. Şi tocmai de aceea nu înţelegea despre ce era vorba. În niciun caz nu era locul în care Nikoletta Papadaki să facă vizite. *Este aceeaşi mizerabilă care poluează Terra cum a fost şi în anii trecuţi*.

De data aceasta avea să plătească. Trebuia să iasă din clinică şi atunci se va afla în bătaia puştii lui. îşi găsise

un loc minunat în spatele stâncii şi nu avea nevoie de mai mult de un foc pentru a o pune jos. A asamblat rapid arma automată adusă cu el de la Geneva, care avea şi o lentilă telescopică. Şi-a reglat arma folosindu-se de silueta gărzii de corp. Avea o putere de mărire excelentă aşa încât nătăfleţul părea să se afle la cel mult şapte metri de el.

Mai înainte de a ajunge la uşa Nikolettei, Matt l-a instruit pe Luke să aştepte în hol, astfel încât să se afle între ascensor şi apartamentul Nikolettei.

— Ţine ascensorul sub observaţie şi uşa apartamentului unde vom intra, i-a cerut el.

Luke doar a înclinat din cap, fără a scoate o vorbă.

Matt nu voia să-i ofere bărbatului ocazia de a o vedea pe Nikolettta. Deşi atât Luke cât şi Jessie erau nou angajaţi, special pentru această călătorie, şi nu o cunoşteau pe

Nikoletta, Matt nu dorea să dea explicaţii gratuite. În niciun caz nu dorea să se răspândească vestea că fuseseră în Elveţia pentru a-i face o vizită surorii gemene a Nikolettei Papadaki.

Ariadne şi Matt au ajuns în dreptul uşii şi Matt a ciocănit uşor în uşă.

Nikoletta a răspuns imediat, cu o urmă de zâmbet pe buze, cu un aer oarecum timid şi parcă uşor jenată că era nevoită să primească oaspeţi la clinică.

— Vă rog, intraţi! i-a invitat ea politicos deschizând larg uşa.

— B-bună! a şoptit Ariadne păşind înăuntru.

Imaginea surorii sale, reflectarea identică a chipului său era un şoc, la fel de puternic precum fusese şi atunci când o întâlnise pentru prima oară pe Nikoletta. Chiar dacă Nikoletta avusese şi ea o seamă de sentimente văzându-şi sora, nu a lăsat să se vadă.

— Luaţi loc unde doriţi. I în pahar cu vin? Mă tem că nu este grozav, dar este băubil.

— Nu, mulţumesc, a refuzat Ariadne şi s-a aşezat pe canapea.

— Într-un minut voi fi alături de voi, le-a spus Matt scoţând din buzunar un detector de microfoane pe care l-a folosit pentru a cerceta apartamentul.

Nikoletta îl privea amuzată.

— Vai, vai! Vrei să afli dacă doctorii mă ascultă atunci când vorbesc în somn.

Matt nu i-a răspuns, dar a continuat să cerceteze fiecare colţişor. După ce şi-a dus misiunea la îndeplinire a revenit în camera de zi şi s-a aşezat alături de Ariadne. I-a luat mâna într-a sa şi a murmurat:

— Totul e curat.

— Tu? Doreşti un pahar cu vin? l-a întrebat Nikoletta pe Matt.

— Nu, mulţumesc.

— Apă minerală? Altceva?

— Nu, mulţumesc, au răspuns cei doi la unison.

— Sper că nu vă deranjează, dar eu îmi voi turna un pahar.

Şi-a turnat vin din sticla luată din minifrigiderul din încăpere şi s-a aşezat pe fotoliul opus canapelei cu picioarele strânse sub ea. A sorbit din pahar şi i-a privit pe deasupra paharului, apoi l-a pus jos.

— Trebuie să vă mărturisesc faptul că sunt extrem de curioasă să aflu scopul venirii voastre aici. Au trecut câteva luni bune şi nu aţi luat legătura cu mine. Bineînţeles, ştiu că doctorii vă trimit rapoarte.

— Da, aşa este. Ne preocupă felul în care te-ai obişnuit cu traiul aici. Sunt conştientă că ţi-a trebuit timp pentru a te…

— Asta este puţin spus. Ca să spun adevărul m-am simţit de parcă aş fi murit şi încă mai am acest sentiment adeseori. Presupun că mă pot considera moartă. Nu mai am familie. Nimic. Ciudat poate părea faptul că îmi lipsesc

consilierii, familia mea. Ei, într-adevăr, au fost singura mea familie după moartea tatii.

S-a întors şi a privit-o intens pe Ariadne.

— Şi mai este vorba şi de tine. Nu ne-am cunoscut niciodată. N-am avut ocazia.

Nikoletta nu dorea altceva decât să-şi atace sora, să-i zgârie frumosul chip, să o lovească folosindu-se de pumni, să o bată până îşi dădea duhul, dar ştia că cel mai înţelept lucru era să-şi păstreze calmul, să fie diplomată. Altfel îşi punea în pericol şansele de a scăpa din acel loc. Bănuise că Ariadne, bântuită de sentimente de vinovăţie, va veni să o vadă şi undeva într-un colţ al minţii sale apăruse speranţa că sora sa îi va permite să părăsească acel loc.

— Cunosc bine acest sentiment, a spus Ariadne. Ştii cum am crescut, plimbată de la o familie la alta, smulsă de lângă singura familie pe care o cunoscusem vreodată. Fără să ştiu de ce. Apoi, brusc, am descoperit cine sunt de fapt şi fie că vrei să crezi sau nu, mi-am dorit să te cunosc.

Şi-a coborât privirile asupra mâinii pe care Matt o ţinea într-a sa, apoi s-a uitat în ochii Nikolettei.

— N-am ştiut de existenţa ta decât atunci când era prea târziu, a răspuns Nikoletta cu blândeţe în glas. Ştii, chiar nu înţeleg nimic din tot ce se întâmplă. Totdeauna am făcut ceea ce mi-au cerut consilierii. Ştiai asta? Am făcut exact ceea ce mi-au spus ei. Apoi s-au întors împotriva mea.

Glasul i s-a frânt şi a continuat cu greu:

— Apoi au hotărât să scape de mine şi atunci a fost prea târziu să te mai pot cunoaşte cu adevărat. Sora mea geamănă pe care nu am cunoscut-o niciodată.

Ariadne credea că visează. Văzuse că lucrurile stăteau altfel dar a preferat să nu comenteze. Ceea ce o frământa era gândul dacă Nikoletta dorea să o cunoască cu adevărat. Dacă exista o fărâmă de adevăr în această privinţă atunci tot ceea ce se întâmpla acolo devenea inutil

şi ele puteau trăi ca două surori.

— Am fost îndrumată greşit şi am făcut greşeli cumplite, am luat decizii teribile. îmi dau seama de asta acum şi regret nespus.

Şi-a lăsat capul într-o parte cu un aer trist. Actriţă perfectă.

— Tot ce-mi doresc este să pot răscumpăra într-un fel greşelile făcute în trecut. A existat şi o parte bună a faptului că mă aflu aici. Am avut timp să gândesc fără ca altcineva să-mi spună ce să fac. Asta ca şi terapia m-au ajutat să mă cunosc mai bine şi să-mi cercetez cu atenţie comportamentul din trecut. Am ajuns la concluzia că trebuie să fac nişte schimbări şi mai ales am înţeles că am o familie pe care nu am cunoscut-o până acum.

Privind-o pe Ariadne drept în ochi a mai spus:

— Tu. Dacă nu este prea târziu.

Pentru o clipă Ariadne a rămas fără replică. Nu se aşteptase ca Nikoletta să dea dovadă de căldură, deşi fusese prevenită în legătură cu talentul ei în ceea ce înseamnă minciuna, înşelătoria. Şi-a limpezit glasul, într-un târziu şi a spus:

— Am venit aici pentru a-ţi face o propunere.

— O propunere? Despre ce e vorba?

Ochii ei se măriseră de curiozitate.

— Am un contract, o înţelegere pe care eu personal am pus-o pe hârtie cu ajutorul consilierilor.

Spunând acestea Ariadne a scos un dosar din servieta pe care o adusese cu ea şi i l-a dat Nikolettei.

— Aş dori să te uiţi pe el mai înainte de a discuta pe marginea lui.

Nikoletta a început să citească şi privind-o au observat că muşchii feţei tresăreau şi se contractau în vreme ce chipul său căpăta o culoare roşiatică.

— Scârbă! a mârâit ea privind-o pe Ariadne cu furie. Ar fi trebuit să mă aştept la asta. Cum îndrăzneşti să vii la

mine cu o astfel de ofertă. Eu sunt Nikoletta Papadaki! Să nu uiţi! Tu eşti un nimeni venit de nicăieri. Crezi că ai dreptul să vii aici şi să încerci să-mi iei ceea ce îmi aparţine de drept. Tâmpito! Parvenită mizerabilă! Crezi că poţi dovedi că eşti moştenitoarea lui Nikos Papadaki? Era tatăl meu şi mie mi-a lăsat totul.

Îndreptând un deget ameninţător către Ariadne, aruncând priviri încărcate de ură a adăugat:

— Nu vei lua nimic. Nimic. Totul este al meu.

Ariadne o privea îngrozită. Nikoletta a înşfăcat un pachet de ţigări şi o brichetă şi a ieşit furioasă pe balconul a cărui uşă a deschis-o cu o mişcare bruscă.

Matt a îmbrăţişat-o pe Ariadne. Amândoi o priveau pe Nikoletta care trăgea furioasă din ţigară şi străbătea balconul de la un capăt la altul.

— Cred că în sfârşit am văzut adevăratul ei chip, a spus calm Matt.

— Este sfâşietor, a murmurat Ariadne, cu privirile aţintite asupra surorii sale. Este…

Brusc a început să ţipe şi Matt a privit în direcţia în care Ariadne îşi aţintise privirile. Pe balcon, Nikoletta a tresărit şi s-a prăbuşit pe beton, scăpând ţigara şi lovind un scaun în cădere. Atunci a văzut şi sângele ce se împrăştiase pe uşa de sticlă.

— Jos! Jos! a strigat el trântind-o pe Ariadne de pe canapea direct pe podea. În spatele canapelei.

Ariadne a făcut ceea ce i se ceruse. Matt s-a târât până în dreptul Nikolettei şi i-a cercetat trupul fără a se ridica. Nikoletta zăcea pe o parte în aşa fel încât nu putea să-i vadă faţa. Din cutia craniană îi lipsea o bucată bună. A rostogolit-o uşor pe spate şi a văzut exact ceea ce se aşteptase: o gaură în frunte cu un strop de sânge în jur. Punctul de intrare a glonţului.

N-avea niciun sens să încerce să vadă dacă avea puls, totuşi şi-a făcut datoria. După cum era de aşteptat nu avea

puls. A cercetat din priviri zona aflată dincolo de barele balconului: mai întâi parcul din jurul clinicii, apoi s-a concentrat asupra teritoriului de dincolo de gardul din sârmă privind cu atenţie drumul şi pădurea. Nu se zărea niciun vehicul pe drumul ce ducea la clinică şi nici nu se vedea o persoană mergând pe jos. Nu era surprins.

Când s-a ridicat şi-a dat seama că Ariadne se afla în picioare, în spatele lui pe balcon.

— Înapoi! a strigat el şi a împins-o cu atâta forţă înăuntru încât a trântit-o la pământ.

— Ah, iubita mea! Scuză-mă! Te-ai lovit?

A ajutat-o să se ridice.

— N-am nimic. Ce s-a întâmplat?

— Un lunetist. Vreau să vii cu mine la parter. Mă voi duce după trăgător, oricine va 11 el şi tu vei rămâne alături de Luke undeva într-o cameră interioară.

Spunând acestea o trăgea deja către uşă.

Kees Vanmeeredonk a coborât arma uluit. *Două*? *Sunt două*. *Ce fel de joc este ăsta*? Rămăsese înmărmurit privind către balconul aflat la mare distanţă de el. Revenindu-şi în cele din urmă şi-a spus că era prea târziu să încerce să mai tragă o dată şi în mod cert nici nu avea timp să stea prea mult pe gânduri pentru a lămuri dilema. Şi-a pus arma pe umăr şi a pornit să coboare dealul prin pădure fără a lua în seamă ramurile pinilor ce-l loveau. Nu avea timp de pierdut. Doi membri ai celulei din Geneva aşteptau în josul drumului într-o maşină ce avea să-l ducă într-un loc sigur.

S-a împiedicat şi s-a rostogolit alunecând pe grohotiş, dar s-a ridicat de îndată şi şi-a continuat goana întrebându-se iar şi iar: Ce s-a întâmplat acolo? Pe cine am ucis?

În hol, Matt l-a strigat pe Luke şi i-a cerut:

— Cheamă ascensorul!

În timp ce coborau i-a cerut:

— Vreau s-o duci într-un loc sigur din clădirea

clinicii. S-o ţii departe de bătaia puştii.

— Dar ce se…

— Fă ceea ce ţi-am cerut.

Pe coridor, doctorul Bernheim a apărut în cadrul unei uşi privindu-i nedumerit:

— Cheile de la maşină! i-a cerut Matt.

— Poftim?

— Dă-mi cheile de la maşină! Repede!

Doctorul Bernheim a dispărut în cabinet apoi a revenit şi i-a dat cheile lui Matt.

— Range Roverul.

— Care e drumul?

— Cel mai scurt este pe scări. Este la subsol.

Matt pornise deja către uşile de la intrare ale clinicii. Jessie nu se vedea. Probabil auzise împuşcătura, gândea Matt. A aruncat o privire în jur dar nu l-a zărit. A pornit înapoi, de-a lungul culoarului, până când a zărit semnul ce indica ieşirea şi sărind câte două-trei trepte deodată a ajuns la subsol. A deschis uşa ce ducea la garaj şi a zărit imediat Range Roverul doctorului. Fără a sta pe gânduri a sărit în maşină şi apoi practic a ţâşnit din garaj îndreptându-se către poarta clinicii.

Atunci l-a văzut pe Jessie alergând de-a lungul drumului dincolo de poarta mică, pentru pietoni aflată lângă cea mare pentru autovehicule. Matt a văzut poarta închisă dar zărise şi telecomanda aflată pe scaunul de alături. A apăsat butonul ce deschidea porţile şi a trecut în mare viteză de partea cealaltă.

La câţiva metri mai departe a frânat şi a strigat către Jessie:

— Ai văzut ceva?

— Absolut nimic dar am auzit împuşcătura. A venit din stânga drumului, cred.

Spunând asta a arătat cu mâna către pădure.

— Are câteva minute avans faţă de noi. Urcă! l-a

îndemnat Matt.

Jessie a dat ocol maşinii şi a sărit pe locul de lângă şofer întrebând:

— A lovit pe cineva?

— A ucis pacienta pe care am venit să o vedem.

— La naiba! Probabil a fost ascuns în pădure. N-am văzut nimic. Când am auzit am alergat către poarta pentru pietoni. A trebuit să trag în lacăt pentru a ieşi, altfel aş fi ajuns la el.

— Nu cred că a ajuns departe şi acesta este singurul drum ce duce la clinică. Caută-l din priviri pe partea ta de drum şi voi face şi eu la fel pe partea mea.

Între timp şi-a scos telefonul mobil de la curea şi a format un număr:

— Karl! s-a adresat el pilotului ce se afla în elicopter. Ridică-te în aer şi zboară deasupra pădurii ce coboară pe dealul de lângă clinică. Poate zăreşti o maşină undeva pe coasta muntelui. Eu sunt într-un SUV de culoare neagră. Dacă zăreşti o mişcare sau un vehicul, sună-mă!

— Mă întreb dacă a auzit împuşcătura, a spus Jessie.

— Avea radioul deschis. Am auzit muzica.

Curând au auzit motoarele elicopterului prinzând viaţă pe dealul din spatele lor şi Matt a redus viteza. Lunetistul era probabil pe jos. Nu zărise nicio maşină când cercetase zona din priviri de pe balcon şi chiar şi un mic ATV condus de un expert s-ar fi deplasat cu dificultate pe panta muntelui. Cu toate acestea a deschis toate geamurile de la maşină în speranţa că ar fi putut auzi zgomotul făcut de motorul unei maşini ce ar fi depăşit în intensitate pe cel al rotoarelor elicopterului.

Ambele laturi ale drumului erau mărginite de pădurice deasă, stânci şi lăstăriş dincolo de care era greu să vezi ce se afla. Cu puţin noroc, tânărul pilot al elicopterului le putea servi drept ochi printând orice mişcare cât de mică sau strălucirea metalică a soarelui

reflectată în armă. Chiar în acel moment elicopterul se alia deasupra lor şi rotoarele se învârteau scoţând un sunet sacadat. Uriaşul SUV pe patru roţi abia dacă străbătuse cincizeci de metri când telefonul a prins să sune.

— Karl? a strigat Matt pentru a se face înţeles.

Uruitul motorului făcea un zgomot infernal.

— Chiar în faţa mea! striga pilotul. Un bărbat coboară dealul. Cincisprezece – douăzeci de metri în interior. Acum se opreşte. Este un loc stâncos. Mă priveşte. Voi staţiona în aer chiar deasupra lui.

Matt a frânat brusc şi a urmărit elicopterul din priviri cum zboară în josul dealului. Jessie a deschis portiera şi era pe jumătate în afara maşinii urmărind elicopterul.

— Hai să mergem! A oprit, a strigat Matt, dar Jessie revenise deja în maşină trântind portiera.

Matt a pornit în josul dealului apoi a tras pe dreapta şi a oprit maşina. Gândea că era într-o poziţie paralelă cu locul deasupra căruia zbura elicopterul. El şi Jessie, au sărit din maşină în acelaşi timp, şi-au scos revolverele şi s-au ghemuit în desiş.

— Tu mergi în sus pe deal iar eu voi merge în jos, i-a spus Matt.

Ţinându-se aproape de pământ cei doi bărbaţi s-au despărţit şi au pornit înspre locul deasupra căruia zbura elicopterul. Terenul era accidentat, cu bolovani şi pietriş, sub coniferele ce predominau în zonă. Încercând să nu piardă elicopetul din priviri, ceea ce nu era deloc uşor din pricina pădurii ce se înălţa deasupra lor ca un baldachin, Matt a reuşit să străbată cam douăzeci de metri când a zărit mişcarea lentă a elicopterului. Se îndrepta către el. A alergat încercând să se ascundă în spatele unui pin bătrân dar s-a împiedicat şi a căzut. S-a ridicat şi s-a avântat către copac adăpostindu-se. Practic era lipit de acesta. Prudent a privit de o parte, apoi de cealaltă. Nu se zărea nimic. Nu auzea nimic din pricina zgomotului făcut de motoarele

elicopterului ce zbura aproape deasupra lui.

Apoi a auzit totuşi zgomotul inconfundabil făcut de o armă ce era deblocată. *Este aproape,* şi-a spus el. Foarte aproape. S-a ghemuit la pământ şi a privit în dreapta sa dar nu a zărit nicio mişcare în desiş. Rapid s-a rotit în stânga. Era convins că la mai puţin de zece metri în faţa lui desişul se unduise de parcă fusese atins de ceva. Mişcarea nu fusese provocată de curentul făcut de rotoarele elicopterului. De asta era sigur. Fără a se ridica de la pământ a cercetat din priviri pădurea şi a continuat să aştepte cu pistolul în mână pregătit să tragă.

Privirile lui nu se desprindeau de locul unde văzuse mişcarea. *Acolo*!

Încă o unduire clară, un tufiş s-a legănat înainte şi înapoi. Matt a ridicat pistolul dar mai înainte de a ochi, lunetistul a ţâşnit şi a pornit direct către el, urlând din răsputeri. A auzit apoi cum se arma o altă puşcă şi în acelaşi moment răpăitul unei arme şi aşchii au început să sară din tulpina copacului în spatele căruia se adăpostise.

Pentru un moment a fost orbit de aşchii; s-a trântit la pământ încercând să se apere până când se ivea şansa să vadă ce se întâmpla.

Apoi a auzit o împuşcătură. Două. Trei. Urletul de fiară pe care-l auzise apropiindu-se a amuţit.

În clipa în care urletul s-a stins a auzit un păcănit chiar în faţa lui. A deschis ochii şi a văzut bărbatul ce se apropia. Arma acestuia zăcea la pământ iar el părea să se mişte nefiresc de încet, genunchii săi lovind pământul ca mai apoi să se sprijine pe cotul drept şi apoi pe încheietura aceleiaşi mâini şi în sfârşit capul său a atins pământul cu faţa în jos, scoţând un sunet înfundat.

Matt şi-a privit pistolul. Trăsese?

A auzit un zgomot în spatele său şi a tresărit. Unul dintre oamenii de pază de la clinică ţinea arma în mână îndreptată asupra bărbatului căzut la pământ. Pe chipul

paznicului a zărit un zâmbet de mândrie.

— L-am luat mai înainte ca el să te ia pe tine, a spus el plin de sine.

Matt a pipăit pistolul său. Era rece. *Nu trăsese*.

— Mi-ai salvat viaţa.

— Mi-am făcut datoria, a spus omul ridicând din umeri.

Matt s-a îndreptat către bărbatul căzut la pământ şi a ridicat arma pe care a pus-o pe umăr apoi a îngenuncheat şi ca şi în cazul Nikolettei i-a luat pulsul deşi ştia că era inutil.

Lunetistul era mort. A rostogolit trupul inert şi a văzut două găuri de intrare a glonţului, una în piept şi alta în gât.

Matt a luat telefonul din buzunar şi a format numărul lui Karl:

— L-ai văzut pe Jessie? a strigat el.

— Nu.

— Mergi înapoi la clinică. Ne vedem acolo. S-a terminat.

A închis telefonul apoi a început să scotocească prin buzunarele mortului în căutarea unor documente de identificare. În cele din urmă, într-un buzunar al rucsacului a descoperit câţiva euro şi un carnet de conducere.

Kees Vanmeerendonk. Amsterdam. Olanda.

Matt a răsuflat uşurat. Dacă acesta nu era un şiretlic al organizaţiei „Copiii Mamei Terra” atunci reuşiseră să pună mâna pe omul lor. Cel care fusese arestat în Sf. Barth şi în mod sigur cel care încercase să o ucidă pe Ariadne la deschiderea festivă a noului sediu PPHL, crezând că se afla în faţa Nikolettei.

Matt s-a ridicat în picioare, fără niciun sentiment de satisfacţie. Această moarte, ca şi multe altele la care asistase, nu constituia o plăcere. Tânărul fusese doar un adept al unei cauze, ce-i drept, un adept îndrumat greşit. A

ucis-o pe Nikoletta şi el a fost ucis la rândul său, dar Matt nu simţea niciun fel de bucurie sau mândrie. El era doar recunoscător pentru că Ariadne era vie şi nevătămată.

Şi-a croit drum prin pădure urmat îndeaproape de omul de pază. Pe Jessie l-a găsit lângă maşina parcată pe marginea drumului. De departe se auzeau sirenele. Au urcat toţi în Range Rover şi au pornit în viteză către clinică. Matt se gândea la Ariadne. Ştia că avea nevoie de alinare. În trecut suferise din pricina unor situaţii traumatizante, dar niciodată nu se confruntase cu asasinat cu sânge rece.

Când au ajuns la clinică, a aflat că Ariadne era sus în apartamentul Nikolettei. Urcase imediat ce Karl îi povestise ce se întâmplase în pădure. Matt i-a mulţumit din nou omului de la pază şi a urcat. A găsit-o pe Ariadne pe balcon ţinând capul surorii sale în braţe fără a lua în seamă sângele. S-a ghemuit lângă ea şi a luat-o în braţe. Abia atunci lacrimile au început să curgă.

SS

Parcă nimic nu se întâmplase în acea după-amiază la Château-d' Oex, în Elveţia, incidentul nu a apărut în niciun ziar. Clinica exclusivistă nu avea nevoie de astfel de publicitate şi autorităţile locale au fost extrem de cooperante. Nimeni nu a cerut să ridice trupul lui Kees Vanmeerendonk şi nici căutările autorităţilor, făcute cam fără tragere de inimă, nu au scos la iveală rude sau prieteni care să fie interesaţi de soarta acestuia.

Incinerarea Nikolettei Papadaki a avut loc în Elveţia. Ariadne, Matt şi Adrian au fost de faţă. După aceea au luat urna şi au plecat către New York la bordul unui avion privat al companiei PPHL, unde autorităţile vamale nu ar fi avut motive să facă cercetări.

După ce au ajuns la New York, Ariadne a cerut consilierilor săi să fie de faţă la o întrunire ce a avut loc în casa de la ţară a lui Adrian, într-o sâmbătă după-amiază.

Era o zi senină, însorită. O uşoară adiere plutea în aer şi cerul de culoare albastră era pătat din loc în loc de nori albi şi pufoşi. S-au adunat în bibliotecă. Urna simplă cu cenuşa Nikolettei se afla pe şemineu. Adrian le-a oferit şampania el însuşi. Tot personalul de serviciu primise liber în ziua aceea. Tot el a fost cel care le-a oferit celorlalţi amănunte legate de moartea Nikolettei.

— Nu cred că mai este necesar să vă spun că toate acestea trebuie să rămână între noi.

— Desigur, a comentat Angelo care era mai posomorât ca de obicei.

Deşi simţise o ură adâncă faţă de Nikoletta, moartea ei îi amintea dureros de pierderea scumpei sale Bianca.

— Şi cine ar da crezare unei astfel de istorii? a întrebat Sugar.

— Vă mulţumim pentru că ne-aţi oferit toate aceste detalii, a spus Yves Carré. Este un sfârşit trist al unei istorii de autodistrugere a unei vieţi tinere, dar au existat şi momente…

Glasul său s-a frânt.

— Au existat momente când unii dintre noi am iubit-o în ciuda defectelor sale, a continuat Adrian. Nu trebuie să negăm faptul că am sperat că avea să devină femeia în care ne pusesem speranţele.

Privind către Ariadne a mai spus:

— Acum suntem foarte norocoşi că moştenirea Papadaki este în cele mai bune mâini în care ar fi putut ajunge. Toţi ştim că Ariadne va face tot ceea ce tatăl său ar fi dorit ca ea să facă.

Ariadne îşi ţinea cu greu lacrimile. Dorea din toată inima să ducă mai departe moştenirea tatălui său.

— Acum vom împrăştia cenuşa lui Niki aici, în grădină. Mergem? a întrebat Adrian şi a luat urna cu el.

Au ieşit toţi pe terasă şi apoi l-au urmat pe Adrian către parterul elegant aflat la intrare. Sub privirile

celorlalţi, Adrian a deschis urna şi a împrăştiat cenuşa. Când a terminat, a strâns-o pe Ariadne la piept cu braţul rămas liber.

— Cred că am terminat. Hai să mergem!

Au intrat toţi în casă în tăcere.

— Eu, împreună cu Yves şi Angelo ne întoarcem în oraş, le-a spus Sugar.

L-a sărutat pe Adrian, apoi a mângâiat obrajii Ariadnei, după care a sărutat-o şi pe ea.

— Te iubesc, scumpa mea. Totul va fi cum nu se poate mai bine, a mai adăugat, făcându-i cu ochiul.

Angelo a sărutat-o şi el.

— Pe curând. Sper.

— Ce face Frans? a întrebat Ariadne.

— Bine. Chiar uimitor de bine. Este un tânăr cu totul diferit. Sănătos. Chiar robust. Giulia l-a făcut să se îngraşe puţin astfel încât nu cred că va mai prezenta moda prea curând, a zâmbit el. Dar oricum nu are de gând să revină pe podium. Şi-a schimbat total modul de a gândi şi asta este o binecuvântare. M-a ajutat să pun pe picioare un centru pentru tinerii oropsiţi de soartă şi merge acolo în fiecare zi. Acest centru a fost înfiinţat în amintirea Biancăi.

— Vrei să spui că în împrejurimile în care se află casa ta există oameni defavorizaţi? s-a mirat Ariadne.

— Exact aşa cum i-am spus şi Biancăi. Nu trebuie să baţi cale lungă pentru a găsi oameni care au nevoie de ajutor. Chiar şi pe malul lacului Como, în ciuda opulenţei, poţi găsi năpăstuiţi ai sorţii.

— Veştile despre Frans sunt minunate, Angelo.

— Este minunat, într-adevăr. Şi mie îmi este greu să cred. Nimeni nu va lua locul Biancăi în inima mea, dar pot spune că el a devenit aproape ca un fiu pentru mine. Şi acum, gata, trebuie să plec. Vreau să mă întorc în Italia cât mai curând. *Arrivederci*, *cara*.

— *A* în ve-erefrângelel.

Apoi când au rămas singuri, Adrian le-a spus Ariadnei şi lui Matt:

— Rămâneţi aici cât doriţi. Puteţi să consideraţi această casă drept căminul vostru.

— Vom pleca şi noi curând. Eu şi Matt avem o mulţime de lucruri de făcut.

Rămaşi singuri, Ariadne şi Matt s-au aşezat pe canapeaua din bibliotecă, bucuroşi că în sfârşit erau numai ei doi. Matt a cuprins-o cu braţul şi a sărutat-o pe obraz.

— Mă bucur că totul s-a sfârşit, a spus Ariadne.

— Ai sentimentul că s-a încheiat un capitol?

— Nu. Crezi că vom trăi vreodată un astfel de sentiment?

— Nu ştiu. În mod cert nu vom uita cele întâmplate.

— Mă pot obişnui cu acest gând. Dacă pot merge mai departe pretinzând că sunt altcineva atunci cred că totul îmi stă în putinţă.

— Poate că inelele de pe degetele noastre ar putea schimba lucrurile cât de cât.

— Avem timp şi pentru asta. Aşa cred.

— Vrei să spui că răspunsul este „da”?

Ariadne l-a sărutat pe obraz.

— Da, a şoptit ea cu buzele lipite de urechea lui.

Autoarea îi este recunoscătoare lui Alexandre Dumas (*tatăl*) pentru că i-a oferit sursa de inspiraţie a acestui roman. Deşi nu am pretenţia că sunt capabilă să realizez o capodoperă precum *Omul cu masca de fier*, mi s-a părut atrăgătoare ideea de a broda pe tema acestei povestiri clasice irezistibile şi să scriu eu însămi o poveste.

picanterii literare

JUDITH GOULD

MOȘTENITOAREA TĂINUITĂ

34,88 lei

Vivaldi

Averi imense ce ascund poveşti misterioase pentru care se poate ucide; intrigi şi iubiri pătimaşe desfăşurate într-un cadru exotic

X!

fascinant; substituiri de persoane, suspans şi surprize – toate prezentate de JUDITH GOULD în stilul ei alert, inconfundabil.